

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

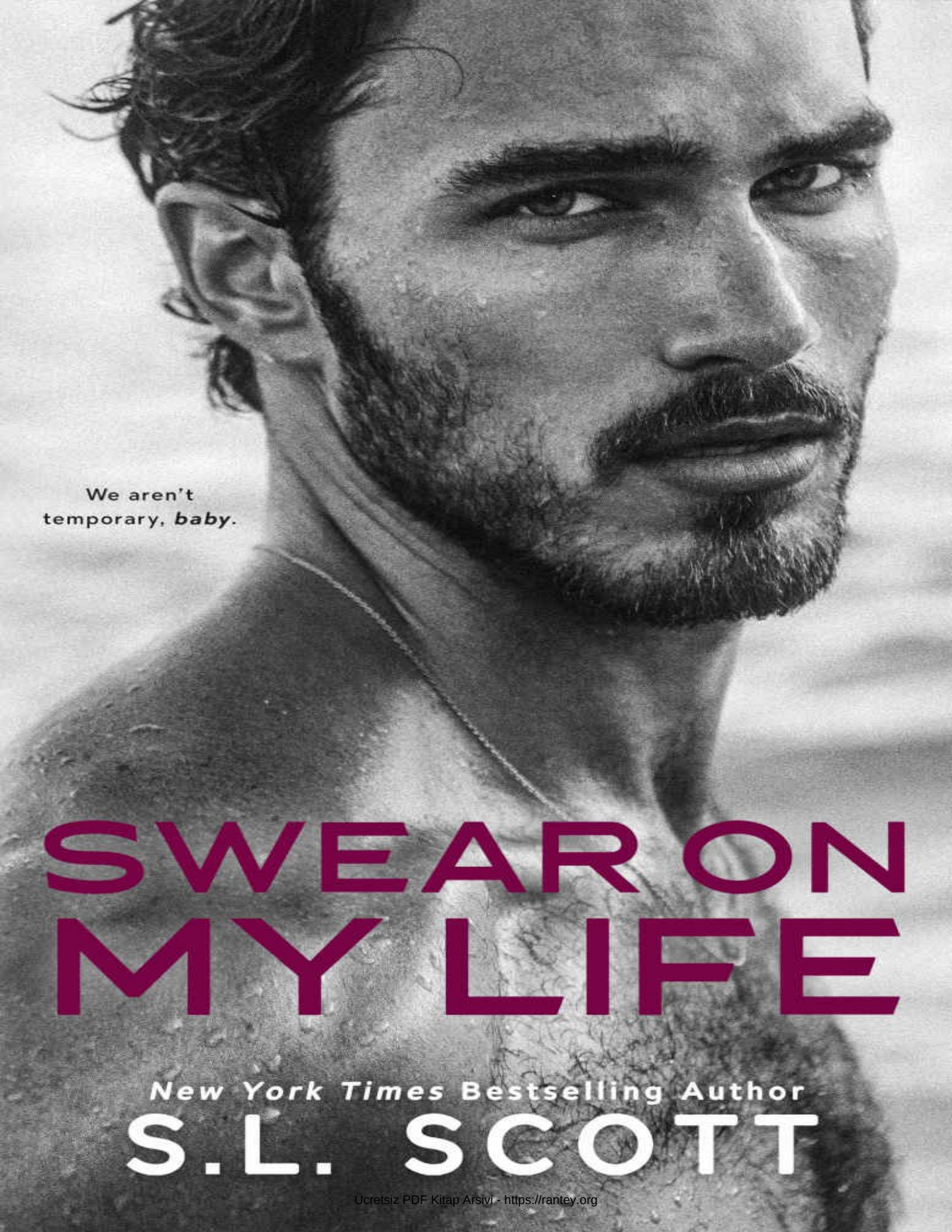
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

We aren't
temporary, *baby*.

SWEAR ON MY LIFE

New York Times Bestselling Author
S.L. SCOTT

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunumuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.

HAYATIM ÜZERINE YEMİN EDERİM.

S.L. SCOTT

S.L. SCOTT

Telif Hakkı © 2022 S.L. Scott tarafından

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır

ISBN: 979-8-9861994-6-7

*Uyarılar için [web sitemi](#) ziyaret edin. Lütfen sayfanın spoiler içerdiğini unutmayın.

S.L. SCOTT TARAFINDAN DA

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için web sitesini ziyaret edin: www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantyonlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bilgi almak için www.slscottauthor.com adresini ziyaret edin

S.L.'nin Facebook grubuna buradan katılın: [S.L. Scott Kitapları](#)

Okurlar tarafından "**Gelmiş Geçmiş En Romantik Kitap**" olarak adlandırılan ve çok satan bu kitabı okuyun. Biz Bir Zamanlardık şimdi Kindle Unlimited'ta ÜCRETSİZ.

[Bir Zamanlar](#)

Uluslararası sansasyon yaratan **Best I Ever Had**'i kaçırmak istemezsiniz. Bu kitap duyguları ve ruhun derinliklerindeki aşkıyla okuyucuları kendine hayran bıraktı. **Best I Ever Had** şimdi e-kitap, sesli ve ciltsiz olarak mevcuttur ve Kindle Unlimited'ta Ücretsizdir.

[Sahip Olduğum En İyi](#)

[Audible'daki Sesli Kitaplar - BURAYA TIKLAYIN](#)

New York Aşk Hikayeleri (Stand-Alones)

[Seni Asla Unutamadım](#)

[İstediğim Kişi Aşık](#)

[Çılgın](#)

[Head Over Feels](#)

[Her Şey Bir Öpücükle](#)

[Başladı](#)

Everest Kardeşler (Tek Başına)

[Everest - Ethan Everest Kötü](#)

[İtibar - Hutton Everest](#)

[Doğanın Gücü - Bennett Everest](#)

Everest Kardeşler Kutu Seti

Karşı Koyması Zor Serisi (Tek Başına)

Direnış

Hesaplaşma

Kefaret Devrim

İsyân

Karga Kardeşler (Tek Başına)

Spark

Tulsa

Rivers

Ridge

Karga Kardeşler Kutu Seti

DARE - Bir Rock Yıldızı Kahraman (Tek Başına)

Kingwood Serisi

SAVAGE SAVIOR

KUTSAL

FINDING SOLACE - Tek Başına

Kingwood Serisi Kutu Seti

Cennetteki Playboy Serisi

Playboy'a Aşık Olmak _

Playboy'u Kurtarmak _

Playboy'u Sevmek _

Cennetteki Playboy Kutu Seti

Konuş Benimle Düet (Tek Başına)

Tatlı Konuşma

Kirli Konuşma

Tek Başına Kitaplar

Sahip Olduğum En

İyi Şey Bir

Zamanlar Kayıptık

Grace Seninle

Tanışınca Kadar

Teselli Bulmak

Doğal Aşk

Sarhoşu, Charlie

Çeviride Kaybolan Bir

Önceki Nisan Bay Seksi

Morning Glory ile

Uyumak

İÇİNDEKİLER

Giriş - Hayatım Üzerine

Yemin Ederim Önsöz

Bölüm 1

Bölüm 2

Bölüm 3

Bölüm 4

Bölüm 5

Bölüm 6

Bölüm 7

Bölüm 8

Bölüm 9

Bölüm 10

Bölüm 11

Bölüm 12

Bölüm 13

Bölüm 14

Bölüm 15

Bölüm 16

Bölüm 17

Bölüm 18

Bölüm 19

Bölüm 20

Bölüm 21

Bölüm 22

Bölüm 23

Bölüm 24

Bölüm 25

Bölüm 26

Bölüm 27

Bölüm 28

Bölüm 29

Bölüm 30

Bölüm 31

Bölüm 32

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Liman

Bölüm 40

Bölüm 41

Lark Bölüm

42

Bölüm 43

Bölüm 44

Bölüm 45

Bölüm 46

Bölüm 47

Bölüm 48

Sonsöz

Best I Ever Had'i de

Beğenebilirsiniz

Önsöz

Bölüm 1

Teşekkür ederim

BENİ TAKİP EDİN

**Siz okyanusta bir damla değilsiniz;
bir damlanın içindeki tüm
okyanussunuz.**

~ Rumi

PROLOGUE

SAYISIZLIK çektiğim acıyı yeniyor ama bir sonraki aşamanın ölüm olduğunu fark ediyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, daha fazla açık tutamayacak kadar yorgunum. *Çok yorgunum.* Enerjimi korumak için dinlenmem gerekiyor. Karanlık beni ele geçirirken nefesim boğazımda düğümleniyor. Duyduklarınıza rağmen, ruhunuza rehberlik edecek bir ışık yok.

Müzik var.

Bir melodi beni geri çağırırken nefesim geri geliyor. Gözlerimi bulutlarla dolu bir gökyüzüne ve güçlü rüzgârların iradesine boyun eğen ağaçlara açıyorum. Kökler üstümdeki uçurumun kenarından süzülürken, bir kuş alçak bir daldan ötüyor.

Kırılmış bir halde, kahverengi tüylü kuşun ve bana eşlik eden sarı maskesinin büyüüne kapılmış bir şekilde uzanıyorum. Sırıttıyorum ama geri gelen acıya dayanmak çok zor, bu yüzden saatlerce dinliyorum, kaderle randevumu bekliyorum.

Onun yerine bir ambulans geldi.

Liman Westcott

156 NUMARALI ODA.

14. sıra.

Koltuk 20.

Kafasının arkasını gördüğüm anda onu tanıyorum. *Tanımalıyım.* Şu anda olduğu gibi başının üstünde çekilmiş ve bükülmüş olsa bile, içinden geçen her ince kahverengi ve altın sarısı teli ezberleyecek kadar ona baktım.

Uzun ve kasvetli bir kıştan sonraki ilk ılık bahar günü ve panjurlardaki bir çatlaktan parlayan güneş ışığı gibi beni rahatsız eden anılardan güzel bir kurtuluş.

Ona doğru yürürken, ilk kez bu kadar yakın olduğumu fark ettim. Beş-üç, belki de iyi bir günde beş-dört yaşında, yine de salonda onu ölçüp biçerek biraz daha kısa olduğunu tahmin edebilirdim.

Genellikle onu solmuş bir egzersiz pantolonu giymiş ve belinden sarkan bol bir tişört giymiş olarak görüyorum. Bugün, kalçalarının kabarıklığı üzerinde asılı duran kot pantolonun içinde çok iyi görünüyor ve kısaltılmış tişört şortun üst kısmına sürtünmeye cesaret edemiyor, belinin eğimini açıkta bırakıyor.

Gözlerinin ne renk olduğunu hep merak etmişimdir ama şimdi bir düşünceye dalmış gibi başını kaldırdığında bu ayrıcalığa sahip oldum. Marketin floresan ışıkları altında koyu kirpiklerinin gölgesine rağmen yeşil ve parlak. Spor ayakkabıları birkaç kez kaldırıma vurmuş, beyaz muşamba üzerinde hafif izler bırakan tabanlarındaki çiziklere ve siyah asfalt lekelerine bakılırsa.

Bacaklarının tonuna ve geçmişte seçtiği gardırobuna bakarak hep koşucu olabileceğini düşünmüşümdür. Çubuk gibi olmamaları ve güçlerini kaslarından almaları hoşuma gidiyor.

Göğüs erkeği *olmadığımdan* değil ama harika bir kıcı severim. *Onunki not edildi.*

Koridorda ondan uzaklaşıp raflardaki yiyeceklere göz gezdiriyorum. Burada ihtiyacım olan hiçbir şey yok, ama onun tatlı kokusu ve ona yakın olmak için duyduğum derin açlık beni daha da yakınlaştırıyor.

Ne yapıyorum ben?

Neden lanet bir aptal gibi davranıyorum?

Onu her zaman sınıfta görüyorum, en azından gittiğim günlerde. Ama hiçbir zaman onun arkadaşlığını arzulamadım, şimdiki gibi değil. Elbette, gözüme çarptı. Pek çok kızın dikkatini çeker. Ama o farklı... Varlığının farkında olmamasına bakılırsa, sınıfın içinde -ve görünüşe göre dışında- varlığımdan habersiz gibi görünüyor.

Egom kırılğan değildir.

Mücadeleyi severim ama zaferin tadını da *severim*.

Hayatım çok uzun zamandır düz bir çizgide yürümekten sıkılmıştı. Bu kadın tam da aradığım dolambaçlı yol. *En azından bir ya da iki gece için.*

Herhalde bir erkek arkadaşı vardır, muhtemelen ev dediği yerde, mezun olduktan sonra dönmesini bekleyen bir ahmaktır. Biricik kızlarını Doğu Yakası'ndaki bir üniversiteye göndermek için her kuruşlarını biriktiren orta sınıf ebeveynlerin

Onun hikâyesi, kilometre sayacı üçüncü kez devretmeden önce elli bin mil daha yapmış, elden düşme bir Subaru ile birlikte.

Ne büyüleyici bir hayatı olmalı.

Varsayımlarım ona iyilik yapmıyor ama hiçbir zaman pislik olmadığımı iddia etmedim. Bir papaz yardımcısı gibi görünürken kötülükleri dengelemekte hiç iyi değildim. Lucas gibi değil. Kuzenim muhtemelen mezarın ötesinde gülüyordur, ortaokul aşkıyla karşılaşan gergin bir ergen gibi davranmamı izliyordur.

Gülmüş olabilirdi ama kızlara asılmanın her zamanki yöntemim olmadığını da biliyordu. . . Fırsat genellikle kendini gösterir ve önce bana vurur. Adil seksin başını döndürmekte hiç zorlanmadık.

İmalarım ince değil. Ya elde edilmesi zoru oynuyor ya da elindeki Beans & Franks konservesi tarafından tamamen tüketiliyor. İkincisini varsayacağım ve çaba göstereceğim. "Sakın incinme," diyorum. En iyi işim değil, ama bir marketteyiz, bu yüzden çitanın zaten oldukça düşük olduğundan eminim. Bakışlarımı gömleğinin soluk pembe eteklerine kilitlediğimde, hareket ettiğinde teninde bir parlama oluyor. Ama bakışlarını tam zamanında yakalıyorum ve gözleri benimkilerle buluşana kadar göğsümden yukarı kaydığını görüyorum.

Başını yukarı kaldırarak sessizce beni inceliyor, düşüncelerini okumak zorlaşıyor. *Her şeyi berbat mı ettim?* Bana gün mü gösterecek yoksa dil mi çıkaracak... Bu kötü düşünceyi aklımdan çıkarmalı ya da bu tür bir oyundan hoşlanması için dua etmeye başlamalıyım. Omuzlarımı dikleştiriyorum, istenen diyet sodayı alıp yoluma devam etsem mi diye düşünüyorum.

Ama sonra dudaklarını gönülsüz bir gülümseme süslüyor. "Bu bir uyarı mı?" Gözleri hafifçe kısılrken kaşlarını çatıyor. "Tanışıyor muyuz?"

Ellerimi ceplerime sokup, tüm pakete bakıyorum. *Sevimli bir kız. Masum, etrafındaki tehlikeyi fark etmeyen bir av gibi.* Kalabalıkta göze çarpacağından emin değilim ama daha önce insanlarla dolu bir salonda bile dikkatimi çekmişti.

"Hayır."

"Emin misin?"

"Hatırlardım." Çok abuk cevap veriyorum. Dikkatli olmazsam kartlarımı gösteririm ve önce onun düşüncelerini açıklamasını tercih ederim.

Yüz ifadesi geviyor, iltifatı içine çekiyor. "Demek yle, ha?"

"Kesinlikle. Seni asla unutmayacağım."

Gülüyor, sesi havada çınlıyor. "ok çekici." Bakışları göğsümden aşağı kayıyor ve sanki çok daha ilginmiş gibi kutuya geri dönüyor.

"Deniyorum."

İ çekerek, ben onun bakışlarına maruz kalmadan önce gözlerini hafifçe deviriyor. "Konu kızlar olduğunda hiç çaba gstermene gerek yokmuş gibi geliyor."

Soğukkanlılığını bozacak gibi görünmüyor, sonunda bu kızla bir oyunum olmadığını fark ediyorum.

"Bu bir uyarıydı," diye cevap veriyorum tüm niyetimle.

"Senin için mi?" Her şeyi bilen bir sırtışla küçük kutuyu kaldırıyor ve içimi görüyor. "Yoksa bu mu?"

Bu kız.

Sik beni.

Ne düşünüyordum ki? Sanki ayaklarıma kapanacakmış gibi günün ortasında bir benzin istasyonunda ona asıldım. *Ne bekliyordum ki, Tanrı aşkına?*

Onun ilgisine layık olduğuma inanacak kadar kibirliyim, bu yüzden gözlerimi ondan ayırmıyorum. "Eğer akıllıysan."

"Akıllı olmazsam ne olur?" Sesi de bana kilitlenmiş gözleri gibi sabit.

Bana etkilendim diyebilirsiniz. Kız kendini savunabiliyor ama benden hoşlanıyor olabileceğini de düşünmeye başladım. "Yaralanabilirsiniz."

Bakışları kayıyor, bana tekrar bakmadan önce mağazanın arka köşesine doğru uzanıyor. "Bazen acı risk almaya değer." Vücudu doluyor

bir tavırla, omuzlarını dikleştirerek ve çenesini dik tutarak. "Sence de öyle değil mi?"

"Sanırım bu riske bağlı."

Dudağını ısırarak kendi kendine gülümsüyor ve tekrar elindeki kutuya bakıyor. "Muhtemelen haklısın, ama şansımı deneyeceğim."

Başparmağını alt dudağına sürterek, "Seni uyarmadığımı söyleme," diyorum.

"Merak etmeyin. Sonrasında oluşacak herhangi bir zarardan sorumlu tutulmayacaksınız." Gitmeye başlar ama birkaç adım ötede geri döner. "Fasulyelerden bahsediyoruz, değil mi? Bu bizim sevimli buluşmamız değil mi?"

Bu kız. *Hay sikeyim*. Tüm dikkatim onda ve hiç umurunda değil. "Sevimli bir buluşma nedir bilmiyorum."

"Filmlerde böyle tanışıırlar." "Kim onlar?"

"Ana karakterler" diye yanıtlıyor, sanki herkes neden bahsettiğini biliyormuş gibi.

Ne demek istediğini anladığımda hala ona bakıyor, ne halıtan bahsettiğimizi anlamaya çalışıyordum. "Filmleri çok seviyorsun, değil mi?"

"Öyleyim. Güzel bir kaçış."

"Neyden?"

"Hayat."

Bu bana verilen en dürüst cevaplardan biri olmalı ve daha önce hiç bu kadar anlaşıldığını hissetmemiştim.

Böyle açık bir dürüstlikle, bu büyüleyici kadının neden hayattan kaçmaya ihtiyacı olduğunu öğrenmeye kararlıyım. "Anlıyorum." Gözleri benimkilere bakarken bir duraksama oluyor, sormadığı sorulara cevap arıyor gibi görünüyor.

Yapmak istediğim son şey, gaz kokusu altında kalbimi dökmek ya da gömmek için çok çalıştığım o yanımı göstermek. Yapmam gereken

Aş bunu. Hayatıma devam etmeliyim.

"Ne konuşmak istediğine karar verdik mi? Frank ve fasulye mi yoksa nasıl tanıştığımızı mı?"

"Açıkçası, kelime oyunu yapıyorum," diyor hafifçe gülerek, "emin değilim." Emin olmadığı tek konunun bu olduğuna dair bir his var içimde.

Tanrı aşkına, beni fasulyelerle yarıştırıyor. Beni ona yaklaştıracaksa yaparım. "Öğrenmeye ne dersin? Bunu tek başına yiyebilirsin ya da konserve et ve fasulyenin erdemli niteliklerini, mikrodalgada ısıtmadığımız bir şey için sevimli buluşmamıza karşı tartışabiliriz. Ne dersin?"

Utanmadan beni içine alıyor, gördüklerinden en ufak bir hoşnutsuzluk duymuyor gibi görünüyor, ama sonra "Ben iyiyim" diyor ve uzaklaşıyor.

Lanet olsun.

Yanlış oynadım. *Onunla yanlış oynadım.*

Ama bana sanki bir hesaplaşma görevindeymiş gibi geri dönmeye başladığında, onu etkilediğimi anladım. Sanırım doğru oynadım. Kutuyu kaldırıp havada sallıyor. "Peki bunu yalnız yiyeceğimi kim söyledi?" Meydan okurcasına bir kaşını kaldırıyor, kazanan noktayı attığını biliyor. Kasaya doğru ilerlerken spor ayakkabılarının lastik tabanları muşamba karolarda gıcırıyor.

Yaralı kalbimi kapatıyorum. Tamam, pek sayılmaz ama kaybetmekten nefret ediyorum.

Kollarımı iki yana açarak, "Yani bu bir evet mi?" diye sordum.

Bana, sahip olabileceğimi düşündüğüm her türlü kurtuluş şansını gömen bir bakış fırlatarak, "Bu bir hayır" dedi.

Hepsini kazanamazsın derler ama benim rekorum şu ana kadar yenilmedi. Etrafıma bakıyorum, tanık olmadığına seviniyorum.

Neredeyse buraya geliş nedenimi unutarak Marina'nın sodasını aldım ve tezgâha yöneldim.

"Hey, nasılsın?" diye soruyor adam şu anki saplantıma. *O böyle biri mi? Saplantılı mıyım yoksa büyülenmiş miyim? Hayranlıktan yana olabilirim.*

saplantılı, takıntı sınırında. Gerçi son bir aydır onu sınıfta izlediğim kadarıyla, takıntı çok da uzak olmayabilir.

Parmaklarını kasanın tuşları üzerinde hızlıca şıkırdattıktan sonra yağcı gülümsemesiyle ona bakması hoşuma gitmiyor. Bir dirseğinin üzerine eğilip dudaklarını birbirine vuruyor. "İstersen bir saat içinde çıkıyorum..." Dilini şaklatarak devam ediyor: "Bilirsin işte. Tezgâhın arkasına geçmene bile izin veririm. Burada bir sürü oda var."

Ne oluyor lan? Yanına gittim, herifin suratına baktım. "Ne dedin sen?"

"Sen kendi işine bak evlat," diye tersliyor.

Çocuk mu? O ne? Benden birkaç yaş büyük mü? Çok sinirli.

Sanki savunmaya ihtiyacı olan benmişim gibi omzunu benimkinin önüne getiriyor. "Öncelikle, burada yeni olmalısın." Etkilenmediğimi ve çok eğlendiğimi söyleyemem. Kızda bir ısırık var.

"Perşembe günü başladım." diye cevap veriyor.

"İkincisi, bir daha benimle ya da herhangi bir kadınla bu şekilde konuşursan başka bir yerde iş aramaya başlarsın. TJ'in tezgâhında çalışan sürüngenlerden hoşlanmadığımı biliyorum." Parasını tezgâha vuruyor. "Ve bilginiz olsun, ben onun 'lanet olası işiyim' ve soda ile fasulye için para üstümü istiyorum." Bana dönerek, "İyi misin, bebeğim?" diye ekledi.

Nefesimin altında kıkırdıyorum. "Evet, her şey yolunda, tatlı yanaklar." Öpmek için eğildim çünkü ben böyle bir şerefsizim, ama orta parmağını dudaklarıma bastırmasıyla karşılaştım.

Beni kotumun kemerinden çekiştirerek kendine yaklaştırıyor, vücutlarımız birbirine bastırıyor ve fısıldıyor, "Bunu sonraya sakla. Yalnız kaldığımızda."

Hay sikeyim. Sanırım aşık oldum.

Para üstü tezgâha çarpıyor, yirmi üç sentin tamamı. Avucunun içine kaydırıyor, bahşiş kavanozunu atlıyor, parayı almadan önce

Tezgâhtan fasulye kutusunu alıp kapıya doğru yürüdüm.

Tam dışarı çıkarken kapı kapandı ve ben de "Sanırım o adamla arkadaş değilsin?" dedim.

Kendimizi girişten uzaklaştırırken kahkahayı patlatıyor.
Bana bakıp sırtıyor. "Öyle olduğumuzu söyleyemem."

Boşta kalan elimi cebime sokuyorum ve ona sanki bakkalın içindeki kızıdan tamamen farklı birini görüyormuşum gibi bakıyorum. "Böyle şeylerle uğraşmak zorunda olman çok kötü."

"Kız olmanın bir parçası." Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkmeye çalıştı. Bu bir şeydi ve onun lanet suratını yumruklamak istememe neden oldu.

Kendi başının çaresine bakabileceğinden hiç şüphem olmasa da, gücüne karışmış bir kırılganlık göğsümün sıkışmasına neden oluyor. "Haddini aştı," diyorum sesimi aramızda alçak tutarak.

"Olan oldu." Geri çekilmeye başladı. "Sodanın tadını çıkar."

Soda bana arabada oturmuş beni bekleyen Marina'yı hatırlatıyor. Renkli camın arkasından silüetini zar zor seçebiliyorum, ama umarım beni hiç seçemez, yoksa her büyük tatil yemeğinde yemek masasında bunu duyacağım ve daha fazlası.

"Hey," diyorum sadece önümdeki güzelliğe. "Gazoz için sana borçluyum."

"Ben ısmarlıyorum." Omuzları bir kalkıp bir iniyor, sonra da binanın köşesine yaklaşırken sırtını dönüyor.

Peşinden gitmiyorum ama son bir çaba gösteriyorum. "Gerçekten, sana biraz para vereyim."

Omzunun üzerinden geriye bakarak başını sallıyor. "Sadece bir soda. Önemli bir şey değil."

"Ama ..."

"Gerçekten. Sorun değil," diye cevap veriyor, yarım yamalak benzin istasyonunun tentesinin altında durarak. Güçlü benzin kokusu ve yerdeki yağ tabakaları bile onu daha az güzel yapmıyor.

Bir adım daha atarak aradaki mesafeyi yarı yarıya kapattım ve ona kendi kararlarını vermesi için yeterli mesafeyi bıraktım. "Tamam, para yok ama bir ara akşam yemeğine ne dersin?"

Dudaklarının köşeleri eğlencesini destekleyecek kadar eğimli ama gözleri benim için parıldayan bir ilgi ışıltısını ortaya çıkarıyor. Nefesim ona muhteşem olduğunu söylemekle, getirdiğim beladan uzak durmasını hatırlatmak arasında bir yerde sıkışıp kalıyor.

"Adımı bile bilmiyorsun ve bana çıkma mı teklif ediyorsun?" Ses tonunda ya da duruşundaki rahatlıktan dolayı alınganlık yok.

Tam bir pislik olmadığımı kanıtlamam için bana verdiği bu fırsatı değerlendirmeliyim. Elimi uzatarak, "Beni tanıyanlar bana Harbor der. Sen de aynısını yapabilirsin."

Biraz daha yaklaşıyor, yakınlığının sıcaklığı bana ulaşıyor. Elini benimkinin üzerine koyduğunda, dudakları ayrılırken göğsü yükseliyor. "Artık arkadaş mıyız, Harbor?"

Aklımdan tek bir PG imgesi bile geçmediğine göre, aklımdaki arkadaşlar değil. Bugünlerde kimseyle arkadaş değilim ama o bir istisna yapmaya değer olabilir. "Duruma göre değişir."

Açık sözlülüğümün onu neden rahatlattığından emin değilim, ama gülümsemesi sadece merakını ortaya koyuyor. Muhtemelen kaçmalı, beni bir saniye bile düşünmeden olabildiğince hızlı bir şekilde benden uzaklaşmalı. "Neye göre değişir?"

"Sonra ne olacak?"

Gülüyor, topuklarının üzerinde geriye doğru sallanıyor. "Gitmem gerekiyor, sanırım kararı kadere bırakacağız."

Az önce kapattığımız mesafe açılırken kollarımı iki yana açıyorum. "Bana adını söylemeyecek misin?" Neredeyse iki yüz öğrenciden oluşan bir sınıfta, onun adı yakalayamadığım birkaç şeyden biri. Bunu düzeltmeyi umuyordum.

Öğleden sonra güneşi onun üzerinde parlıyor. "Böylesi daha eğlenceli değil mi?"

"Eğlence öznedir." Omuzları kahkahalarla sarsılarak arkasını döndüğünde onu izliyorum. "Ama ben de katılacağım." *Onu sınıfta göreceğimi bilmeme yardımcı oluyor.*

Arkasına bakarak, "Yapacağından hiç şüphem yoktu," diyor. "Hiç şüphen var mı?"

"Her zaman. Görüşürüz, Harbor." Köşede kaybolmadan önce bana küçük bir el sallıyor.

Onu takip edip numarasını isteyebilirdim ama aynı kızdan iki kez reddedilmek bir gün için yeterli. Cebimden anahtarlarımı çıkarıp yüzüğü parmağımın etrafında döndürüyorum. Her neyse, o haklı. Böylesi daha eğlenceli. Pazartesi günü beni görene kadar bekle.

Gurur ve neşe kaynağım olan Ghibli Modena'ya doğru yürüyorum ve arabanın kapısını açıyorum. Marina "Neden bu kadar uzun sürdü?" diye sormadan önce tam olarak binecek zamanım olmadı. Beklerken susuzluktan öleceğimi sandım."

"Gözlerin sürekli o ekrana yapışık olduğu için fark edeceğini düşünmemiştim."

"Tamam baba," diyor derin ve alaycı bir sesle.

Gazozu uzatırken ona bakıyorum, bir gün, eğer henüz yapmadıysa, ona oradaki adam gibi davranacak pisliklerle karşılaşacağını biliyorum. Bu şimdi yapılacak bir konuşma değil, ama yakında yapmamız gereken bir konuşma. "Bir daha asla bu istasyona gitme."

Kısa bir süre başını kaldırıyor, gözleri arkamdaki binaya bakıyor. "Ew. Ben zaten yapmazdım." *Güzel.* "Nerede olduğumuzu bile bilmiyorum."

Doğru, burası her zamanki mağazam ya da benzin istasyonum değil ama şehir merkezine yakın olduğu için dolambaçlı yoldan geldim. Küçük kız kardeşimin saçını karıştırmak için uzandım ama beni engelledi. "Bir şey değil, bu arada."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyor elimi iterek. "Sıra uzun mu?"

"Evet," diye yalan söylüyorum, on altı yaşındaki kızların işlerine geldiğinde acımasız olabildiklerini ilk elden biliyorum.

Elimden geldiğince rahat davranarak Maserati'yi çalıştırıyorum. Daha caddeye çıkmadan "En azından numarasını aldın mı?" diye sordu.

Kız kardeşimin duyması gereken son şey, harika bacakları, daha da iyi bir kıcı ve bir geceliğine işgal etmekten çekinmeyeceğim bir ağzı olan bir kadına nasıl asıldığımdır. *Ve sonra reddedildim.* "Bunu gördün mü?"

En azından kahkahalarını saklayacak kadar kibar... *ta ki saklayamayana kadar.*

"Herkes gördü."

"Bunu ben istemedim." *Yalan değil.*

Bana doğru döndüğünde telefonu artık arabadaki en az ilgi çeken şeydi. "Neden olmasın? Tüm bu flörtün boşa gitmesine izin vermek utanç verici görünüyor."

"Eh," diyorum, "sanırım kararı kadere bırakacağım." "Eğer kadere bırakırsan, ruh eşinle tanışmış olursun."

Ses tonundaki ciddiyeti duyunca şaşırarak kız kardeşime bakıyorum. "Neden böyle söylüyorsun?"

"Çünkü flört eden tek kişi sen değildin."

Bakışlarımı önümdeki yola çeviriyorum ama yüzümdeki aptal sırıtışı durdurmak mümkün değil. Az önce karşılaştığım muhteşem kız konusunda hiçbir şeyden emin değilim ama beni kendisi ve bu ana karakter meselesi hakkında düşünmeye itti.

Kadere inanmıyor olabilirim ama kendime inanıyorum. Acaba onun hikâyesinin kahramanı olmak için ne gerekiyor?

Lark Summerlin

Beyaz gömleğim bir kez daha ütülenebilirdi ama endişelenmek için artık çok geç. Eve geç kaldığım için eteğime göstermem gerekenden daha fazla özen göstermem gerekiyordu. Tek umudum Larry'nin ben işe gittiğimde fark edemeyecek kadar meşgul olması.

Aynadan uzaklaşıp ellerimi siyah kumaşın üzerinde gezdiriyorum, ortasındaki ütileyemediğim kırıksıklık hâlâ canımı sıkıyor ama şu ana kadar geçirdiğim güzel günün etkisiyle bunu görmezden geliyorum. Geç kalmama neden olsa da sevimli adam dikkatimi dağıttı.

Etek muhtemelen arabada yine kırışacak. Larry bu konuda şikayet edecek ama sonra işe beş dakika kala umursamayacak kadar meşgul olacak.

Benzin istasyonunda yaşadığım karşılaşma için üzgün olduğumdan değil. Çok sık flört eden biri değilimdir ama Harbor içeri girer girmez bunu düşündüm. Hoş bir gülümsemeye karşı zaafım var ve onun da harika bir vücudu vardı.

Onu daha önce tanıştığım erkeklerle aynı kefeye koymak haksızlık olabilir ama bana çekici birinin ilgisini kolayca kaybedebileceğini öğrettiler. Ona zor anlar yaşatmak iyi bir sınavdı ve o da bu sınavı geçti. Bonus: Elimdeyken onun ilgisinin tadını çıkarmam gerekiyordu.

Tanışma sohbetini hatırlayarak gülüyorum. Ruh eşimle bir benzin istasyonunda tanışacağımı düşünmek çok saçma. İzlemeyi sevdiğim filmlerde ya da okuduğum kitaplarda böyle bir şey olabilir ama gerçek hayatta değil.

Yine de beni etkilediğini itiraf edebilirim. Bana bakışı, dışarıdan görünenen daha fazlasını görmüş gibi içime işleyen bakışları. Gülümsüyorum, sanki sözleri dudaklarıma fısıldanmış gibi dudaklarıma dokunuyorum. Her birine takılıp kalmamı sağlayan şey söylenen sözler değildi. Gözlerinin ağzıma yerleşmesi, kendi dudaklarını yalaması ve sonra ses tonunun sıcak bir battaniye gibi beni sarması daha fazlası için beni heveslendirdi.

Kontrolden çıkmış, canlı bir tel gibi içimden geçen duygular beni dikkatsiz davranmaya itebilirdi. Hollywood'daki gibi bir lüksüm yok.

Rujumu sürüyorum. Nötr, kıyafetim gibi. Çalışırken asla göze çarpmamamız, bunun yerine çevreye uyum sağlamamız gerekiyor. Gözlerimi deviriyorum. Tanrı korusun, biri bizi işimizi yaparken yakalayabilir.

Anahtarlarımı kaptığım gibi, Dane geldiğinde dışarıda olmak için aceleyle kapıyı çekip açıyorum. "Sonra görüşürüz, Amanda." Oda arkadaşım az önce duştaydı, o yüzden beni duyup duymadığından emin değilim.

"Güle güle, Lark," diye yankılanıyor banyodan.

Sırıtiyorum ve kapıyı kapatmaya başlıyorum ama kapı çekilerek açılıyor. Havluya sarınmış, omuzlarına yapışmış ıslak saçlarıyla etrafına bakınıyor ve "Daha sonra dışarı çıkacak mısın?" diye soruyor.

"Sanmam. Gece yarısına kadar eve varamam."

Omuzları düşer. "Geleceğini umuyordum. Gavin bu gece yeni grubuyla çalacak. Gruptan bazılarının bekâr olduğunu duydum."

"Evet," diyorum, işten sonra gitsem mi diye düşünürken. "Nasıl hissettiğime bakacağım ama beni bekleme. Tamam mı?"

"Gelmeye karar verirseniz bana mesaj atın, size adresi göndereyim."

Amanda ilkokuldan beri en iyi arkadaşımdı. Nakil öğrenciydi. *Kırılmışım*. Her nasılsa, görünüşü para birimi olsaydı her şeye sahip olması gereken bu kız - ela gözleri ve sıcak güneş ışığı rengindeki saçları - bir arkadaşına en çok ihtiyacım olduğu anda yoluma çıktı. Birbirimize zıt olabiliriz ama arkadaşlığımız kalıcı oldu. Kız kardeş gibi davranmamıza rağmen nadiren kavga ederiz. Ben onun arkasındayım, o da benim.

Yine de ona benzin istasyonundaki karşılaşmadan bahsetmemem gerektiğini biliyorum. İyi niyetli ama bir erkek arkadaş edinmek gündemimin en üst sıralarında değil. "Flört aralığım" olduğuna karar verdiği biriyle birlikte olduğumun kokusunu bile alırsa, asla peşimi bırakmaz. Ayrıca, arkadaşlarının arabasına ve pislik kasiyerin söylediklerine bakılırsa, sanırım Beacon Pointe'den olabilir. Bu mantıklı çünkü onu şehrin bu kısmında hiç görmedim.

Buradaki herkesin kasabanın kuzeyinde yaşayan zengin aileler hakkında güçlü fikirleri vardır. Amanda'nın düşünceleri çoğundan daha nazik olabilir, ancak vakıf fonundan bir erkek arkadaş bulma baskısı yoğun olacaktır. Bu yüzden iyi şeyleri başka bir zamana saklıyorum ve Harbor'ı kendime saklıyorum.

Neden onu düşünüyorum ki? Muhtemelen onu bir daha göremeyeceğim.

"Eğer başaramazsam, bensiz eğlenin." Küçük evin içinde yürürken Giriş boşluğunda, ana dış kapıya ulaşmadan geri dönüyorum ve parmağımla onu işaret ediyorum. "Ama çok fazla değil ve eğer yaparsan, bir kefalet fonum var."

Gülüyor. "Her zaman meteliksizsin." Omuz silkerek gülüyorum. "Yine de becerikliyimdir."
"Öylesin, Lark."

Gıcırdayan ahşap zemini aceleyle geçip kapıdan fırladım ve kaldırıma indim. Caddeyi her iki yöne doğru hızlıca taradıktan sonra saati kontrol ediyorum. "Hadi, Dane. Neredesin?"

Bir aracın, özellikle de Dane Brody'nin kamyonetinin geri tepme sesi sokağa dönüp bakmamı sağladı.

Eski püskü beyaz Chevy kaldırımında durdu. Dane eğildi ve kapıyı benim için açtı. "Kusura bakma. İşim çıktı."

Atladım ve emniyet kemerini göğsüme çektim. "Larry'nin bir saniye bile geç kalsak maaşımızı kestğini biliyorsun."

"Larry siktirip gidebilir."

"Her şey iyi güzel de, paraya ihtiyacım var."

Patronumuzu suçlama yoluna gitmeyecek kadar akıllı çünkü onun da benim kadar paraya ihtiyacı var.

Tam zamanında kalkıp şehirdeki tüm kırmızı ışıklara çarptı. Geç kalmaktan nefret ederim ve Dane'in bu konuda bir ustalığı var. Yine de o benim aracım, bu yüzden şikayet edemem. *En azından yüksek sesle.* Sitelere giden yoldan önceki son kırmızı ışıkta otururken homurdanıyorum. "Anlaşıldı."

"Bir de bana sor." Radyoyu açtı ve bir Johnny Cash şarkısı yakaladı. Babam Johnny dinler, kim olduğunu bilmemin tek nedeni de bu. Babamı düşünerek ona kısa bir mesaj gönderdim: *Pazar günü için hala var mısın?*

İşten çıkmasına daha bir saat var, o yüzden yanıt alamayınca şaşırmadım.

Beacon kasabası dikiz aynasında kayboluyor, üniversitenin kuleleri de onunla birlikte. Önümüzdeki cadde, ilerideki mavi gökyüzüne uzanan bir pist gibi uzaklara doğru uzanıyor. Larry için çalışırken, birçok kez uzun ağaçların ötesindeki partilerin düzenlenmesine yardımcı oldum. Ağaçlar mahremiyet sağlıyor, ötelerindeki mülkleri koruyor ama kapıların ötesindeki ihtişama bir türlü alışamıyorum.

Her kuruşun sayılması gerekmediğinde nasıl bir şey olmalı?

Dane'in kamyonetinde klima olmadığından, cam açık ve saçlarımı kamçılıyor. İş fırtınası başlamadan bir an önce kolumu uzatarak elimi havada sallıyorum.

Dane sessizlikle iyi anlaşıyor, bu da Amanda'nın sürekli sohbet etme ihtiyacına karşı güzel bir rahatlama sağlıyor. Sanırım ben ikisinin arasında bir yerdeyim. Birinci sınıftan önceki yaz kısa bir süre çıktıkları için bu ironik, biz de böyle tanıştık.

Her nasılsa, arkadaş olarak daha iyi olduklarını biliyorlardı ve yıllar boyunca platonik ilişkileri sürdürmeyi başardık.

Hiçbirimiz biriyle çıkma konusunda çok şanslı olduğumuzu iddia edemeyiz, bu yüzden güvendiğiniz ve dertleşebileceğiniz birilerinin olması işe yarıyor. Seçme şansım olsa bile hakkında konuşmaktan kaçındığım tek kız arkadaşı Mia. Ne yazık ki, tam temelli gittiğini düşündüğümüz anda hayatına geri dönmeye devam ediyor.

Onun kullanıldığını görmekten nefret ediyorum, ki genelde ilgi duyduğu kadın tipi de bu, o yüzden bazen çenemi tutamıyorum. "Yakaladım derken yine Mia'yla birlikte olduğunu mu kastediyorsun?"

Omuz silkmesi bana cevabı vermediyse de kahkahası verdi. Söz konusu kız olduğunda bu kadar zayıf olmasına sinirlenerek kolunu yumrukluyorum. "Onu öylece bırakamazdım."

"Hayır," diyorum elimi havaya kaldırarak. "Seks hayatın hakkında bir şey duymak istemiyorum, özellikle de konu sen ve Mia olduğunda."

"Keşke iyi anlaşabilseydiniz."

Sesindeki ani ciddi ton bakışlarımı geri çevirmeme neden oldu. "Seni aldattığı için onu affetmiş olabilirsin ama ben affetmedim. Bunu sana söylediğim için üzgün değilim ama biz en iyi arkadaş olmayacağız."

"Neden olmasın?" Bir araziye sapıyor ve kapılar açılmaya başlıyor.

Öne doğru eğilip önümüzde uzanan araba yoluna bakıyorum, tepenin üstündeki malikâne ise en tepedeki kiraz gibi duruyor.

Bu malikaneleri kışkandığımdan değil, ama burada yaşamanın nasıl bir şey olduğunu merak etmekten de kendimi alamıyorum. Göz alabildiğine uzanan ağaçlar, bakımlı çimler, yüzme havuzları ve birbirlerine çarpmadan birkaç ailenin yaşayabileceği büyüklükteki muhteşem evlerin dibinde biten uzun dolambaçlı araba yolları.

Bu ev özellikle beyaz dış cephe kaplaması ve orman yeşili panjurlarıyla çok güzel. İçini görmek için sabırsızlanıyorum.

"Ağzının suyu akıyor." Dane, bir dizi etkinlik kamyonunun arkasına park ediyor.

Hâlâ ön camdan binaya bakarken, "Sence burayı alabilmek için ne yapıyorlar?" diye soruyorum.

Kollarını direksiyonun üzerine koyuyor ve bakışlarımı takip ediyor. "Hiçbir şey." Sert cevabı beni şaşırtıyor. "Bu ev elden ele geçti." Parmaklarını birbirine sürterek, "Westcott'lar eski topraktır," diye ekliyor. Dışarı zıplıyor. "Haydi. İki dakika kaldı."

Genellikle sıkıştığı için omzumu kapıya dayayarak kapıyı açıyor ve dışarı çıkıyorum. Kamyonların arasından geçip evin arka kapısına giden kaldırımı takip ederken ayakkabılarımın altında çakıllar çıkırdıyor. Mutfğa adımımı atar atmaz Larry'nin kırmızı çerçeveli okuma gözlüğünün üstünden beni yargılayan bakışlarıyla karşılaşıyorum.

Parmağımı kaldırıyorum. "Bir dakika erken."

"Bahaneleri bir kenara bırak, Summerlin. Bu gece yeniden doldurulacaksınız."

"Ne? Hayır." Sesimi lekeleyen sızlanmadan nefret ediyorum. Mutfğa geçerken, yelkenlerimden çalınan rüzgârla buzdolabına yaslanıyorum. Bütün gece mutfakta tıklıp kalmak ve masaları yeniden doldurmaktansa partinin ortasında servis yapmayı ve tepsileri taşımayı tercih edeceğimi biliyor. "O iş en kötüsü ve bunu sen de biliyorsun."

"Biliyorum ama bu işte en iyisi sensin. Güvenilir birine ihtiyacım var çünkü personel sayımız az. Johnson ve Campbell bu gece hasta olduklarını söylediler. Dane barmenlik yapıyor ve Susan da uygulamaları iletiyor. On dakika içinde otlatma masasını kuracağım ve yardımını istiyorum. İyi bir gözün var ve bu gece onu kullanmak niyetindeyim."

"Bana yağ mı çekiyorsun?"

"İşe yarıyor mu?"

"Belki," diye cevap veriyorum, gülümsememden nefret ederek.

Yanıma geldi ve panoyu önümdeki tezgâha koydu. "Bölümünü değiştirip aşçılık programına girmeye hazır mısın? Belki de misafîrperverlik yolunu seçip benim için çalışmaya ya da Maylor'daki Golden Lion'ın yemek servisini işletmeye?"

"Golden Lion Motel'de çalışmayacağım. Eğer söz hakkım varsa, gelecek yıl tıp fakültesine gideceğim."

Dane kolları bir kutu şampanyayla dolu olarak arkamdan geçiyor. "Herhangi birinden haber aldın mı?"

"Tam olarak ne zaman başvuracak vaktim oldu? Larry her boş dakikamda beni çalıştırıyor," diye cevap veriyorum, raftan bir karton çeri domates alıp kevgire dökerken. "Maç için babamın evine gittiğimde birkaç başvuruyu tamamlamaya çalışıyorum. Yine de hiçbir yere girememe ihtimalime karşı yedek bir plan düşünmem gerekebilir."

Kapıyı iterek açıyor ve ayağını tabana sabitliyor. "Yedek plana ihtiyacın yok. Sana sahip olmamak için deli olmalılar."

"Bana olan inancınız için minnettarım."

"Sana inanmak çok kolay, Lark." Ben cevap veremediğim kapı arkasından kapanıyor. O ve Amanda, babamla birlikte benim en büyük amigolarım oldular. Bana ne kadar inandıklarını ve her şeyin olması gerektiği gibi olacağına inandıklarını hatırlamaya çalışıyorum. Bazı günler diğerlerinden daha iyiyim.

Musluğu açıyorum ve domatesleri soğuk suyun altına tutmadan önce ellerimi yıkıyorum. Mermer kaplı büyük adanın etrafında bir crudité tepsisi taşıyan Larry, "Sevgililer Günü'nde Bensimone'ların evindeki karmaşadan sonra, Beacon Pointe'deki malikânelere geri dönmeyi başardık," diye fısıldıyor. Bana baktı. "Eğer bunu doğru yaparsak, Delta Westcott bizi tüm şehre tavsiye edecek."

"Harika olacak ve sorunsuz işleyecek. Söz veriyorum."

"Bu konuda seni tutuyorum." Adam ayrıldığında, organizasyon sorumlusu hemen arkasındadır ve telsizini ağzına dayamış, partinin başlamasından hemen öncesine kadar buz heykelinin soğutuculu kamyonunda bırakılmasını istemektedir.

Sonbahar geldi ama sıcakla mücadele etmek için henüz çok erken. Tabii ki, tüm istasyonları yenilemek için koşacağım için terliyor olacağım. *Harika*. Başımı sallıyorum.

Odanın uzak köşesinden bir kız beliriyor. Yüzüne bakılırsa lise öğrencisinden daha büyük olamaz, ama eminim istese üniversite öğrencisi bile olabilir. Sanki yaz çiçek açmış gibi sarı bir sundress ve nude tonda sandaletler giyerek odayı geçerken saçları çenesine doğru ileri geri savruluyor. "Merhaba," diyor adaya yaslanarak. "Yolunuza çıktığım için özür dilerim ama bir şeyler atıştırmamın sakıncası var mı?"

"Hayır, hiç de değil."

"Teşekkürler." Arkama geçip büyük buzdolabını açıyor. Evindeymiş gibi görüldüğünden, burada yaşadığını varsayıyorum. "Açlıktan ölüyorum ve annem bugün mutfağa yaklaşamayacağımızı söyledi. Daha önce içtiğim soda beni umduğum gibi idare etmiyor. Kardeşime marketten atıştırmalık bir şeyler aldırmalıydım."

Partinin menüsünü gördüm ve Larry'nin mezelerin çoğunu gelmeden önce hazırladığını biliyorum, bu yüzden öneriyorum: "Mango pudingleri var, gerçekten çok güzeller. Her zaman büyük bir parti yaparız. Basit mezeler her zaman kalabalığın beğenisini kazanır. Gerçi daha sonra mini dana Wellingtons pişireceğiz." Kapıyı açık tutmaya devam ediyor, belli ki önerilerimle ilgilenmiyor. "Şarküteri etleri ve peynir şişlerimiz var, onları otlatma masasına koyacağız."

Arkaya doğru uzanırken başı buzdolabının içine giriyor. Ayağa kalktığında iki şiş çıkarmıştı. "Anneme söyleme, tamam mı?"

"Yapmayacağım."

Domatesleri yıkarken karşımda bir seyirci olmasını beklemiyordum ama ona ne söyleyeceğimden de emin değilim. İncirleri alıp temizliyorum.

"Buralarda okula gidiyor musun?" diye soruyor.

Kafamı kaldırdığımda son lokmayı alırken ilgisini görüyorum.

"Üniversiteye gidiyorum."

"O zaman kardeşlerimden birini tanıyor olmalısın." Bana hiç de tanıdık gelmedi. Çubukları fırlattıktan sonra "Tanıdık geliyorsun." dedi.

"Muhtemelen hayır. Yemek şirketi için buradayım."

Yanımda rahatlariken gülümsemesi içten. "Ben Marina." "Ben de Lark. Sizinle tanıştığıma memnun oldum," diyorum onun nezaketine gülümseyerek. "Ben de."

O dolaptan bir bardak çıkarıp buzdolabındaki sürahiden su doldururken ben de boşluğu dolduruyorum: "Güzel bir ev."

Sanki hatırlatmaya ihtiyacı varmış gibi etrafına bakıyor. Sanırım burada büyüyünce o kadar da süslü görünmüyor. "Teşekkür ederim. Övgüyü annem hak ediyor." Tekrar adaya yaslanarak, hiç de garip değilmiş gibi bana bakıyor. Benim yanımda rahat olması hoşuma gidiyor. "Nerede yaşıyorsun?" diye soruyor.

"Ben-"

"Eminim seni eğlendiremeyecek kadar meşguldür, Marina." Bakışlarım odanın diğer ucundan giren bir adama takılıyor. *Adam* biraz abartılı olabilir ve bize doğru adım atarken mesafeyi aşmasını sağlayan özgüvenine bakılırsa, sıradan bir adam da değil.

Marina gülümsüyor olabilir ama bana dönüp iç geçiriyor. "Kardeşim haklı. Yolundan çekileceğim, Lark. Yemek için teşekkürler." Partinin kurulduğu arka bahçede kaybolmadan önce gülmeye başlıyor. "Loch? Geliyor musun?"

Geçip gidiyor ama "Burada olduğun için teşekkürler." diyor.

"Teşekkürler." Burada olmak için para aldığımı hatırlatmam gerekirken bunu neden söylediğimden emin değilim. Ama aptal değil. Her neyse, nezaketini takdir ediyorum. Bu aile iyi birine benziyor, özellikle de bazı etkinliklerde bana nasıl davranıldığıyla, hiç kabul edilmediğimle kıyaslandığında.

İşe geri döndüm ve yemek hazırlığına odaklandım. Partinin başlamasına bir saatten az bir süre kala, yiyecekleri dışarıdaki masaya yerleştirmeliyiz. Dolu tencereleri tekerlekli rafa yüklemeyi bitiriyorum ve arka kapıya doğru itiyorum. Ama araba yere takılıyor. Engelden kurtarmak için tıngırdatıyorum ama hareket etmiyor.

"Dur, sana yardım edeyim." Diğer taraftan birinin söylediğini duyuyorum. İki el diğer taraftaki rafı çekiyor ve ben de onunla birlikte çekiliyorum.

Aptalca, yardım etmeye çalışıyorum ama bunun yerine ilerlemeyi engelliyorum. "Sıkışmış.

Sıkı tutun."

"Hazır," diye yanıtlıyor erkek sesi.

Tepsinin üzerinden bir göz atmaya çalışıyorum ama tek gördüğüm boynu. Güzel bir boyun. Omzumu rafa dayayıp itiyorum. Bir tuğla duvara çarpmış gibi ona çarpıyor ve geriye doğru sarsılıyor, çenemi metal çerçevenin kenarıyla yakalıyor. "Ah!"

"İyi misin?" Diğer taraftan bir sesin sorduğunu duyuyorum.

Parmaklarımın ucunu çenemde gezdirerek "Emin değilim" diyorum. "Kanamam var."

Kim olduğunu görmek için başımı eğdiğimde karamel kahverengi gözlerin sıcaklığının beni selamladığını görüyorum. Onları hemen tanıdım.

Ve onu.

"Liman."

Lark

İster benzin istasyonunun içinde, ister dışarıda güneşin altında ya da şimdi öğleden sonranın süzölmüş ışığında olsun, parıltısı sönmüyor. Marketin floresan ışığı bile fikrimi değıştiremedi.

Rafı yana kaydırarak kapı ile metalin arasına giriyor ve dönerek benimle yüz yüze geliyor. Sırıtarak, "Seni bu kadar çabuk tekrar görmeyi beklemiyordum, özellikle de mutfağında kanarken."

Kahverengi saçlarını örten hafif dalga muhtemelen kötü saç günlerinde ona cehennemi yaşıtıyordu ama görünüş açısından bu kadar kutsanmış birinin endişelenecek çok şeyi olduğundan şüpheliyim. Farklı giyinmiş, daha önce giydiğı gri tişörtün yerine siyah bir düğme-up ve kot pantolonun yerine siyah pantolon giymiş. Atletik yapısıyla her yeri sert, omuzları geniş, tişört bir ayrıcalıklmış gibi vücudunu sarıyor, onu tüm doğru noktalardan kucaklıyor - pazular, kolların kıvrıldığı ön kollar.

Adam muhteşem.

Kollarından göğsüne ve poposuna kadar her yeri tam oturan, özenle dikilmiş kıyafetleri içinde dizlerimin bağı çözülecek gibi görünüyor. Siyah giysiler daha yaramaz bir tarafın habercisiyken, samimiyet

gözlerinin sıcaklığını özetliyor. O bir Adonis bedeninin içinde savaşıyor bir günahkâr ve bir aziz.

Tanrım, kimin kazanacağını görmek için sabırsızlanıyorum.

Şimdi eskisinden çok daha yakınımda duruyor, üzerimde yükseliyor, boyu altı-iki, altı-üç. Liman, *GQ* kapak malzemesinden daha azı değil.

Tanıştığımızda sık giyinmemiştim ama onu tekrar göreceğimi bilsem üniformamı giymeyi tercih etmezdim. "Kanıyor mu? Uh .

. . oh doğru." Tekrar çeneme dokunuyorum ve sonra parmak uçlarımı inceliyorum. "Öyleyim ve bu kesinlikle planda yoktu."

Geri çekilip dönüyorum, bir kâğıt havlu ya da Larry'nin her zaman getirdiği ilk yardım çantasını arıyorum. İkisini de bulamadım.

Çekmecedan bir peçete almak için yanımdan geçiyor. Bana döndüğünde bakışlarını çeneme indiriyor. "Seni temizlemeliyiz" demeden önce duraklıyor, yavaş bir nefes alıyor ve daha yavaş bir nefes veriyor.

Biz . . .

Ondan uzak durmak için binlerce neden var. Gördüğüm kadarıyla insan formunda bir kalp kırıcı. Bu yüzden listenin en başında, çekiciliğine dayanarak kadınları şeker gibi tükettiğini varsayacağım.

Mesele şu ki, onu yargılayamam çünkü benim de geçmişim pek iyi değil. Çok fazla kimseyle çıkmamış olabilirim ama pek çok kötü karar verdim.

Harbor'da kırmızı bayrak dalgalanmıyor. Sonuna kadar yeşilleniyorum. Sadece kaderin bir kıza yardım etmesini diledim. Onu işte görmek ideal değil ve sakar olmak daha da kötü. Düpedüz utanç verici.

Sanki daha önce ilk kez bir kızla ilgilenmiyormuş gibi peçeteyi en yumuşak dokunuşlarla çeneme değdiriyor. Başı dertte olan diğer kızların kahramanı olup olmadığını merak etmekten nefret ediyorum. Memnun görünmüyor, tam yanımdan geçerken yüz ifadesi değişiyor. "Benimle gel."

Onun ardından gelen kokuyu takip ediyorum; ormanla karışık yağmur, okyanus gelgitleri ve ayın doğuşu. *Tanrım, ilahi kokuyor.*

Ne yapıyorum ben? Neden hiç tanımadığım bir adamı hiç tereddüt etmeden takip ediyorum? Babam içgüdülerime güvenmemi söylemişti ama şimdi onları sorguluyorum. Olması gereken sebeplerden dolayı değil, Harbor'a güvendiğim için. Güven benim için her zaman kolay olan bir şey değildir, bu yüzden ona karşı neden bu kadar rahat hissettiğimi açıklayamıyorum.

Geniş odayı geçerken derin bir nefes alıyorum. "Nereye gidiyoruz?"

Arkasına bile bakmadan, "Yarayı tedavi etmeye" dedi.

"Yaralarımı iyileştirmek için Neosporin'den daha fazlasına ihtiyacın olacak," diyorum biraz alaycı bir ifadeyle.

Harbor duruyor ve geri dönüyor. Bakışları çenemden gözlerime doğru gidiyor. Bir duraklama daha beni merakta bırakıyor, nefesim boğazımda düğümleniyor. Sonra yaklaşıyor, çenemi parmaklarının arasında nazikçe sıkıştırırken başını aşağı eğiyor ve bizi daha da yakınlaştırıyor. "Merak etme. Önce bunu halledeceğim ve sonra geri kalanı üzerinde çalışacağım."

Kalbim göğsümde çarparken düşüncelerim bulanıklaşıyor. Bir anlığına, gözlerindeki bakış beni büyüledi - beni gerçekten iyileştirecek, parçalanmış geçmişimin kalıntılarını bir araya getirecek ve bana yeniden bütün olma şansı verecek kişinin o olabileceğini söyleyen bir bakış.

Onun geçmişi düzeltebileceğini hayal edecek kadar aptal değilim, ama yapabileceğine inanmamı sağlıyor.

Tekrar nefes alabilmek için onun şefkatli gözlerinin yoğunluğundan kurtulmaya ihtiyaç duyarak yere bakıyorum. "Sanırım ..."

"Bence parti başlamadan önce bu işi halletmeliyiz."

"Parti-oh kahretsin." Geri dönmeye başladım ama elimi tuttu.

İçime bir sıcaklık doluyor, sakinleşme hissi hızla atan kalbimi yatıştırıyor.

"Gerekirse yokluğunuza kefil olurum." Merdivenlere doğru başını sallıyor. "Yukarıda bir kitim var."

"Sakın yaralanma." Bu öğleden önceki uyarısına kulak vermek için harika bir zaman olabilirdi.

Elimi onunkinden çekip alt basamakta duruyorum. "I-"

"Sana karşı dikkatli olacağım."

Belki de bana çoğu erkeğin baktığı gibi değil de daha farklı bir gözle baktığı içindir. Ya da belki de şeytan gibi giyinmiş olmasına rağmen "Söz veriyorum" derken sesinin saf cennet gibi olmasındandır.

Kaybedecek neyim var ki? Her neyse, iyi kalpli kötü çocukları hep sevmişimdir. Umalım da Harbor konusunda sezgilerim doğru çıksın.

Onu merdivenlerden yukarı kadar takip ediyorum. En tepede koridoru gördüğümde şaşkınlıktan çenem düşüyor. "Burası gerçekten büyük bir ev."

Kıkırdıyor. "Gerçekten çok büyük."

Arkadaşının arabası ve kasiyerin ona zengin çocuğu demesi dışında The Pointe Estates'ten geldiğini tahmin edemezdin. Bu lüks çevreye mükemmel bir uyum sağladığını söyleyemem ama kesinlikle yersiz de görünmüyor.

Banyoya vardığımızda, "Zıpla" dedi.

Kendimi tezgâhın üzerine kaldırıp ona bakıyorum. Hâlâ onunla göz hizamda değilim ama buradaki manzaraya aldırmiyorum. "Yaşayacak mıyım, doktor?" Alay ederek soruyorum. *Güzel*. Flört ediyorum çünkü o sadece çekici değil. Aynı zamanda çekici de.

Özellikle de kaşını kaldırdığında ve gülümsemesi yavaşça yüzüne yayıldığında. "Benim gözetimimde ölmene izin veremem." Babamın beni uyardığı kişi o olabilir.

Eğer bu şekilde karşılaşmaya devam edersek, hikayeyi anlatacak kadar yaşayamayabilirim. "Bunu sadece zaman gösterecek."

"Sesin pek iyimser gelmiyor. Endişelenmeli miyim?" Dokunuşu nazik, ama çenemin nabzının attığı yere dokunduğunda teni benimkine karşı ateş gibi hissediyor.

Zihnimi Harbor'dan arındırmaya ve gerçeklik diyarına geri dönmeye çalışarak başımı sallıyorum ama bu işleri daha da kötüleştiriyor ve başım dönüyor. "Kendimi baygın hissediyorum ama bunun çenemle bir ilgisi yok."

Endişe alnını delik deşik ediyor. "Uzanmak ister misin?"

"Eğer beni yatak odanda istiyorsan, tek yapman gereken sormak." Elimi ağzımın üzerine kapatıyorum. "Aman Tanrım," diye mırıldanıyorum, iim burkuluyor. *Benim neyim var böyle?* "Ben ... demek istemedim." Onun daha da yakışıklı olmasının mümkün olduğunu bilmiyordum ama gururla sırtarak beni haksız çıkardı. "Lütfen ağzımdan çıkan her şeyi görmezden gel."

"Ağzını görmezden gelmek zor."

Soğuk taştan yapılmış pahalı bir tezgâha benzeyen şeyin üzerine neredeyse yığılıyorum. "Sözlerimden ya da hareketlerimden cidden sorumlu olamam-"

"Ağzın kadar hareketlerine de dikkat etmem mi gerekiyor?" Bakışları gözlerime kaymadan önce tekrar çeneme bakıyor. "Bu eğlenceli olacak."

İçimde ölmek istiyorum. Acil durum irtibatım olarak babamı mı yoksa Amanda'yı mı listeledim? İkisini de listelediğimi biliyorum ama umarım Amanda telefonumdaki "Yakışıklı bir adam seni bayıltırsa" acil durum düğmesinin altındadır. Harbor'ı görürse anlar. Bu tezgâhtan atlayıp kaçmak üzereyim, muhtemelen o uzun araba yolundan aşağı inip Beacon'a geri döneceğim çünkü artık beni hiçbir şey kurtaramayacak. Sadece bir sorun var. "Muhtemelen işe dönmeliyim."

"Önce seni iyileştirelim. Kanamanızın bu geceki eğlencenin bir parçası olmadığından eminim."

"Sanırım bu sağlam bir varsayım." Bana bir hastaymışım gibi davranarak kesiğimi temizleyip bandajlarken çok dikkatli. "Bir şeyin yok."

Bandaja dokunuyorum ve sonra aynaya bakmak için dönüyorum. Bana ne kadar iyi davrandığına ve ne kadar uzun sürdüğüne bakacak olsaydım, geleceğimde bir hastane ziyareti olduğunu düşünürdüm. Ama çenemde küçük, ten renginde bir bandaj var. Bu beni güldürüyor. Arkamı döner dönmez, söylediklerimden duyduğum utancın sıcaklığını hâlâ hissedebiliyorum, bu yüzden yüzleşiyorum. "Davranışım için sadece yaramı suçlayabilir miyiz?"

"Kulağa mantıklı geliyor."

Vardiyamdaki bu küçük ertelemenin tadını çıkarırken, benimle ilgiledikten sonra yaramdan bir nebze olsun pişmanlık duymuyorum. "İnanılmaz bir hasta başı terbiyeniz var. Doktor olmayı düşündün mü?"

Öne doğru eğilerek sırtıyor, her iki yanağında da küçük gamzeler oluşuyor. "Bir ya da iki kez." Ayağa kalkarak ellerini birbirine sürtüyor. "Gitmeye hazırsın, ama-"

"Ama?"

"Sonunda bana adını söyleyecek misin?"

"Doğru ya. Şu." Bu sefer sırttan benim. "Gülümsemek acıtıyor." Parmaklarım hızlıca bandajı kapatıyor. Acıya katlanılabilir ama ilgisinden hoşlandığım kesin.

İtiraf etmekten bile nefret ediyorum ama beni özel hissettiriyor.

"İyileşmesi birkaç gün sürecek," diyor ve parmaklarımı kendi parmaklarıyla kapatıyor, bu o kadar şefkatli bir hareket ki kalbimin daha hızlı atmasına neden oluyor. "Tişörtünü çıkarmak ister misin?"

"Ne?" Vücudumun hızlı yalpalamasından dolayı sırtım aynaya çarptı.

"Kan," diyor, ellerini teslimiyetle kaldırıp iki adım geri atarken panik gözlerine ulaşıyor. "Gömleğinde kan var."

Arkamı döndüğümde beyaz gömleğimdeki kırmızı lekeyi gördüm.

"Kahretsin." "Ben gidebilirim, sen de çıkıp çıkmayacağını görmek için ovalamayı deneyebilirsin."

Tezgâhtan inmeden hemen önce gözlerim aynadaki yansımasında onu buluyor. Yüzümü ona döndüğümde paniğin safra gibi yükseldiğini ve midemi bulandırdığını hissediyorum. "Gömleimde kan varken yiyeceklerin yanında çalışmam. Larry beni öldürecek ya da daha kötüsü kovacak."

"Eve gidip üstünü değiştirebilir misin?" Saatini kontrol eder. "Partinin başlamasına daha otuz dakika var."

"Buraya arabayla gelmedim ve zamanında dönmemin imkânı yok. Larry de gitmeme asla izin vermez çünkü personel sayımız az." Hatamı çok geç fark ederek ağzımı kapatıyorum ve gözlerim fal taşı gibi açılmış bir şekilde ona bakıyorum. "Bunu yapmamalıydım."

sana söylemiştim. Lütfen kimseye söyleme." Eğer burada, üst kattaki banyoda birlikte bulunsaydık, kovulurdum. Larry malikanede yeni işe başladı. Bunu onun için mahveden ben olamam. "Burada olmamalıyım. Bu işe ihtiyacım var, Harbor." Kapıyı açarak koridordan merdivenlere doğru koştum.

"Bekle. Eminim kız kardeşimin ödünç alabileceğin beyaz bir gömleği vardır."

Duruyorum, elim korkulukları tutuyor ve arkama bakıyorum. Kız kardeşi mi?

Sonra kafama dank etti. "Marina mı?" "O benim kız kardeşim."

"Bu benim işimi kurtarır." Geri dönmeye başladım ama koridorun ortasında durdum. "Kuru temizlemeye vereceğim."

"Buna gerek yok. Muhtemelen kaybolduğunu fark etmeyecektir bile." Koridoru geçer ve iki kapıdan aşağı iner. "Burada bekle. Onu senin için alacağım."

Bu da büyük bir hata olabilir ama başka seçeneğim yok.

Geri dönerken etrafa bakıyorum. Kumaş kaplı duvarlarda neredeyse bir servet değerinde eski tabloların asılı olmasını bekliyorsunuz. Bunun yerine, aileyi zamanın anlarında yakalayan siyah beyaz fotoğraflar var - göle düşen bir gülle, tam devrilirken kanoda duran anneleri, tarlada süzülen pelerinli küçük bir oğlan ve elinde bir sepet çilek tutan küçük bir kız. Bu koridorda yıllar öncesinden sonsuz bir yaz var. *Ve çok güzel.*

Bu ailenin geçmişine bir göz atmak, kaçırdıklarım için kalbimin sızlamasına neden oluyor.

"Bu işe yarayacak mı?" Harbor önünde bir gömlek tutarak soruyor.

"Mükemmel. Teşekkür ederim." Gömleği alıp banyoya geri dönüyorum. Pike kumaşını başımın üzerine çekerken, bunun şimdiye kadar giydiğim en pahalı kıyafet olabileceğini fark ediyorum ve bu beni tedirgin ediyor. Onu mahvetmekten nefret ediyorum çünkü yenisini almak maaşımdan yüklü bir miktar kesilmesine neden olacak. Ama başka seçeneğim var mı?

Hayır.

Aşağı iner inmez giyecek ve onu koruyacağını umduğum bir önlük bulmaya kararlı bir şekilde dışarı çıkıyorum. "Nasıl görünüyorum?" Onun için dönüyorum. "Hileli soru. Sıkıcı bir üniforma; beyaz gömlek, siyah etek, büyükannelerin giymekten utanacağı ayakkabılar ve son moda bandajlar." Bu kendimi içine soktuğum büyük bir çıkmaz. Alnımı kapatarak kendime gülmenin sorun olmayacağına karar veriyorum. "Beni görmezden gel."

"Benzin istasyonunda denedim." Sözleri gözlerimi tekrar onunkilere çeviriyor. "O zaman da işe yaramadı, şimdi de yaramıyor."

Yutkunmak zorlaştığında gözlerimi yere çeviriyorum. Ayak bileklerimden birini bükerek fısıldıyorum, "Her şey için teşekkürler." Harbor bana çok iyi davrandı, oysa o da sıradan bir pislik zengin çocuğu olabilirdi.

Ona daha önce söylemediğim için duyduğum utancı bir kenara bırakıp cesaretimi toplayarak onunla yüzleşiyorum ve sonunda "Merhaba" diyorum. Onun düşünceli bakışları altında yanaklarım ısınıyor. "Benim adım Lark."

Liman

LARK.

Adı da kendisi kadar güzel. "Lark," adını sadece dilimde yuvarlandığını hissetmek için söylüyorum. Bakışları yerden yüzüme doğru kayıyor, gözlerimin hemen altında oyalanıyor ve sonunda yukarı doğru hareket ediyor. "Benimle dışarı çık, Lark."

"I . . ." Aldığı nefesle göğsü yükseliyor ve çıplak halinin nasıl görüneceğini merak ediyorum. Benden bir adım uzaklaşarak, "Burada olduğum için, seninle birlikte olduğum için başım belaya girebilir, Harbor" diyor.

"İkimiz sadece birlikte olduğumuz için başımızı ne tür bir belaya sokabiliriz?" Bu soru, üst kattaki koridorda çalınan bir sorudan daha büyük ve daha önemli bir an için daha uygun gibi geliyor.

Gülümsemesi o kadar tatlı ki, tadına bakmak cazip geliyor. Başını eğerek gülüyor. "Sanırım biz öğrenmeden gitsem iyi olacak." Merdivenlere doğru hızla ilerliyor.

"Hey, Lark?" Yüzünde hâlâ o gülümsemeyle geri dönüyor. "Seni tekrar görmek için ne yapmam gerekiyor?"

Gülümsemesi duraksarken bakışları aramıza dalıyor. Tekrar başını kaldırdığında yüz hatlarında kararlı bir ifade belirliyor. "İstediğimiz şeyi her zaman istediğimiz anda elde edemeyiz. Bazen bunun yerine kaderimizi takip etmemiz gerekir."

Kaşlarımı kaldırarak iç geçiriyorum, bu alışverişten hoşlanmama rağmen.
"Sabır bir erdem midir?"

"Aynen öyle." Gülümsemesi yeniden ortaya çıkıyor.

"Bunu sadece zaman gösterecek." "Sadece zaman gösterecek."

Bakışlarımı çok kısa bir süre için yakalıyor ve sonra arkasını dönüyor.

Birine çekilmeyi, sanki oltasının ucuna takılmışım gibi ona doğru çekilmeyi beklemiyordum. Çekiciliğinin farkında olmadan hareket edişinden gözlerindeki gizeme kadar -bakışlarında acı ve mutluluk bir arada dolaşıyor- tamamen büyüleyici.

Onun herkesten sakladığı sırları duymayı arzulamak, onu bir hırsızın taç mücevherlerini arzuladığı gibi aynı kararlılıkla öpmek istemek yanlış mıdır?

Arzu. Özlem

...

Ben öldükten çok sonra beni düşündüğünde sadece coşkuyla değil, saygıyla da adımı söylediğini duyma ihtiyacım konusunda kabayım.

Sikeyim.

Başımı döndürüyor. Kaybolmadan önce merdivenlerden inişini izlerken omuzlarım duvara yapışıyor.

Merdivenlerden aşağıya inmeden önce ona bulunduğu yere dönmesi için yeterli zamanı ve mesafeyi tanıyorum. Aile odasına girer girmez Lark ve patronunun kısık sesle konuştuklarını görüyorum. Beni görünce bir adım geri çekiliyor ve sanki varlığım izinsizmiş gibi derin bir nefes alıyor.

"İyi akşamlar, Bay Westcott."

"İyi akşamlar," diye cevap veriyorum, bakışlarım ondan Lark'a kayıyor.
"İyi akşamlar," diye ekliyorum onun için.

"İyi akşamlar."

Yanından geçerken rafın boşaltıldığını ve kapının dışında durduğunu fark ediyorum. Ne kadar kalmaya niyetli olduğumdan emin olmadan dışarı çıkıyorum. Birkaç misafirle selamlaşacağım, ailemi memnun etmek için etrafta dolaşacağım ve sonra umarım fark edilmeden temiz bir kaçış yapacağım.

Ağabeyim, annemin yanında durup misafirleri karşılayan, babam emekli olduktan sonra Westcott Hukuk Bürosu'nun başına geçecek ilk kişi olan mükemmel bir evlat. Sırtıma vurulan bir alkış ve omzumu sıkması, babamın daha bir şey söylemeden varlığına işaret ediyor. "Annen ve ben burada olduğun için sana minnettarız." Konuştuğunda ise ses tonu, aileye yaşattığım hayal kırıklıklarını affederek, hissetmeye hakkı olduğu yargılamadan yoksun.

"En azından bunu yapabilirim." Ellerimi ceplerime sokuyorum ve ağırlığımı topuklarıma veriyorum. "Umarım bu etkinlik üniversite burs programı için çok para toplar."

"Eminim öyle olacaktır." Babam annemle babamdan daha sessiz olabilir ama genellikle söyleyecek söz bulamaz. Ayağa kalkıyoruz, ikimiz de konuşacak bir şeyler bulmak için etrafımıza bakıyoruz.

Sonunda "Üzgünüm, pek ortalıkta yoktum." dedim.

"Eh, yaşaman gereken bir hayatın var." Gözleri yine beni buluyor ve sırtıyor. "Ebeveynler olarak seni bağımsız biri olarak yetiştirmemiz gerekiyor." İçkisinden bir yudum alıyor ve tadını çıkarıyor. "İyi bir iş çıkardığımızı söyleyebilirim."

Suçluluk hala dalga dalga geliyor, onunla geçirdiğim zaman arttıkça vicdanımın kıyılarına ulaşıyor. Bir adım uzaklaşıyorum ama o bunu fark ediyor ve "Kimse seni suçlamıyor Harbor" diyor.

"Kendimi suçluyorum."

"Lucas karar verdi-"

Onun *kararı* beni neredeyse öldürüyordu, ama bu kısmı kendime sakladım, hep içimde kilitli tuttum. Beni yatağımdan sürükledi, uçurumun kenarına getirdi. Her zaman çok rekabetçiyimdir. *Öyleydim, sanırım hala öyleyim.*

En iyi arkadaşlar olarak, yapmamamız gereken şeyler için birbirimizi zorlardık. Bütün erkeklerle yaptık, ama o öğleden sonra sadece ikimiz vardık. İyi bir ruh halinde değildim. Uçurumdan atlamak yapmak istediğim son şeydi ama gökyüzünde tek bir bulut yoktu ve hava uzun ve soğuk bir kıştan sonra ısınmıştı.

Onu susturmak için pes ettim, oysa onu durdurmalıydım. Benden başka kimse Lucas'ın nasıl bir pislik olabileceğini görmemişti. Cinayetten paçayı sıyırmakta harikaydı. Eskiden yeteneklerine hayrandım. *Şimdi ona kızıyorum.*

Gerçeğin yükünü taşımayı bana bıraktı. Beni yalanlar söylemem için bıraktı.

Pek çok kişi ölenin ben olmamı dilerken o beni hayatta bıraktı.

Siktir et onu.

Onu Şeytan'ın Kıyısı'ndaki kaderi kışkırtmaması konusunda uyarmıştım. Yaşanacak daha çok hayat vardı ve o bunu bir hamburger ve patates kızartması bahsi için bir kenara atmayı seçti.

Gittiği için onu sikeyim.

Gözlerimi kapatıp elimi yüzümde gezdiriyorum, ardından gecemi mahvetmekle tehdit eden zonklamayı azaltmak için şakağımı ovuyorum.

"Lucas beni takip ediyordu," diyorum, iki yıl boyunca tekrarladıktan sonra bu yalan kolay geliyor. Artık kendim için mi yoksa kuzenim için mi yalan söylediğimi bilmiyorum ama onun ölümünü başkaları için kolaylaştıracak her şeyi söyleyebilirim. Kendilerini ne kadar iyi hissederlerse, beni nasıl olduğum konusunda o kadar az sorgularlar.

Ben çabuk öğrenen biriyim. Hayatta kalanın bir önemi yok, bu da beni kurtulduğum için şanslı olmakla, hayatta kalan ben olduğum için hayatımı başkalarının zevki için yeniden yaşamaya mahkum olmak arasında bir arafta bırakıyor.

Keşke kendi ölümümle tanışmaya ne kadar yaklaştığımı bilselerdi. Pişmanlık, ölmediğim için sahip olduğum şans hâlâ lekeliyor.

Ama onu ve anısını, mirasını korumak için yalan söylemeye devam ediyorum.

Tam A.

Yıldız atlet.

Ivy League'e gidiyor.

Herkes Lucas Westcott'u severdi. Özellikle de kızlar. Ben kötü bir şey yapmadım ama o altın çocuktı.

"Liman mı?"

Babamın sesi beni partiye geri götürüyor. Ona dönüp, "Evet?" diye soruyorum.

Ama gözlerine yerleştirdiğim hüznle karşılaştım. "Ne kadar kalacaksın?"

"Emin değilim. Ne kadar zamanım var?"

Uzanıp tekrar omzumu sıkıyor. Bunun bana tutunmak, yanımda olduğunu söylemek, kelimeler yetersiz kaldığında destek olmak için kullandığı bir yol olduğunu öğrendim. Mesele şu ki, ailem her zaman çocukları için burada olmuştur. Dört çocuklu bir aileleri var ama her birimizi tek çocukmuşuz gibi hissettirecek kadar seviyorlar.

"Annen bir süre burada kalmanı istiyor. Onun için bunu yapabilirsen, geri kalan zamanı ben karşılayacağım."

"Kalabilirim."

Ona bakıyor ve "Oraya gidip kardeşini kurtarmalıyım" diyor.

Kurtarma kelimesi unutmaya çalıştığım anıları silip atıyor. Onları geri itiyorum, içimde büyüyen duyguları ve kendimi pratik yaptığım gibi bu ana geri koyuyorum. "Teşekkürler, baba."

"Ne için?"

Omuz silkiyorum, bazen kelimeleri bulmakta da zorlanıyorum. Baba gibi, oğul gibi. "Babam olduğun için."

Başını sallıyor, ellerini oğluymuş gibi, babaymış gibi ceplerine sokuyor ve çimenlikte yürüyor. Annem onu gördüğünde gözleri parlıyor, kollarıyla onu kucaklıyor, tüm Beacon'ın ve malikânelerin onları izlediğini umursamıyor. Otuz iki yıldır birlikteler.

Geçen yaz. Çok özel olduğunu fark ettiğim bir sevgiyi paylaşıyorlar, sık rastlanmayan bir sevgiyi.

Loch'un gözleri beni buluyor ve sanki beni ilk kez görüyormuş gibi onaylarcasına başını sallıyor. Anlıyorum. Bazı günler yaşayanlar arasında bir hayaletim, bir ayağım öbür dünyada hayatımı sürdürüyorum. Diğer günler, hayatta olmak iyi hissettiriyor. *Bugün, ikincisi.*

Kaza ailemle aramızdaki bazı yaraları iyileştirdi. Yaban yulafı ekmek, yaramazlık yapmak için iyi bir bahaneydi. Benim açımdan büyüme sancıları bazı sorunlara neden oldu. Görülmek için sınırları zorlamaya ihtiyaç duyan bir yanım vardı. İşin ironik yanı, erkek kardeşlerimin, kız kardeşimin ve ailemin beni başından beri gördüklerini fark ettim.

Başımı sallayarak karşılık veriyorum ve bara doğru ilerliyorum. Önce gevşemeden ailemin arkadaşları ve meslektaşlarıyla sohbetlere dalmayı planlamıyorum. Ayrıca bu gece beni eve götürmesi için her zaman bir araba çağırabilirim.

Barmeni gördüğümde vücudum gerildi. Arkadaş olduğumuzu asla söylemem. Aynı partilerde bulunmuş olsak da değiliz, ortak arkadaşlarımız bizi bir araya getirmişti. Lucas, Beacon'da arabalarımızı park etmek için her zaman güvenli olmayan bir yerde parti yapmayı severdi. Bir keresinde bizi tanıştıran kuzenim olabilir. Bu adam gösterişsiz, havalı biri gibi davranır ama aynı zamanda bir pislik de olabilir. Kendine ait olduğunu düşündüğü şeyleri kendine saklamakta büyüklük gösterir, partilerinde asla mülk çocuklarının olmasını istemez.

Çizginin hangi tarafında -Beacon proper ya da The Pointe Estates- ikamet ettiğinizi hiç önemsemedim. *O önemsiyordu, muhtemelen hala da önemsiyor.* Buna kıskançlık demek benim için kolay olurdu ama yüzündeki tiksintiye bakılırsa omzundaki çipin arkasında bir kin var gibi görünüyor. Yaklaştığımda, "Hey, dostum, seni hatırlıyorum." dedim. Gömleğindeki isim etiketi dikkatimi çekiyor. "Dane, bu doğru."

"Sen Lucas'ın kuzenisin, değil mi?" Elindeki havluyu bir şişe cinin üzerinde gezdirirken ses tonu da ifadesi kadar kayıtsız. "Başka bir Westcott

hatırladığım kadarıyla." Sözlerinde duygularını saklamıyor. Yüzündeki tiksinti ses tonuna da yansımış.

Ailemin evinde bir yüzleşme istemediğim için partiye katılanlara odaklanıyorum. "Evet."

"Olanlar çok kötü." Ses tonundaki değişiklik -isteksizlikten daha içten gelen bir şeye- beni tekrar ona bakmaya yöneltti. "Eskiden ara sıra takılırdık."

"Biliyorum." Benimle bir şekilde ilişki kurmak istiyor mu emin değilim ama bu kuzenimin ölümü üzerinden olmayacak.

"Size ne getirebilirim?" diye soruyor.

Sergilenen şişelere bakarak, "Buzlu viski" diye cevap verdim.

Bir fincan kapıyor ve içine buz atıyor. Şişenin kapağını açıp bakıyor ve sonra ağır bir el hareketiyle bardağı dolduruyor. "Bir süredir seni hiçbir partide görmedim."

Ayrıntıları kendime saklayarak, "Hayat meşguldü," diye cevap veriyorum.

"Seni anlıyorum." Omuzlarını yuvarlayarak rahatlamış görünüyor. "Hâlâ Cuma günleri Dobson'da parti yapıyor musun?"

"Polisler ayırdı ve Terry mülkünde sıcaktan hoşlanmıyor." Fincanı önüme koydu. "Evde."

Buranın ailemin evi olduğunu bilseydi muhtemelen böyle bir yorum yapmazdı. "Teşekkürler. Neler yapıyorsun?"

Kıkırdayarak, sanki başkalarının duymasını istemiyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Meşgulüm. Senin gibi. Bir süre önce bir Mercedes'i mahvettiğini duydum." Sormuyor, o yüzden cevap verme ihtiyacı hissettiğimden emin değilim.

"Ne diyebilirim ki? Bektan birkaç yıl geçirdik."

Başını sallayarak, göğsünü yumruklayan alçak bir kıkırdama daha. "Zengin olmak güzel olmalı." Gözleri tekrar benimkilerle buluştuğunda ekliyor: "O numarayı ben yapsaydım hapiste olurum ama sen-"

"Peki ya ben?"

Yüz ifadesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor - yüzünde kibirli bir sırıtış. "Bu bir parti. Rahatla."

İçkimden bir yudum alıyorum, bu buluşmanın eğlence değeri de nezaketim gibi azaldı. Yine de haklı, ama bu herhangi bir parti değil. Bu bir bağış toplama etkinliği. İnsanların gitmesinin ya da destek vermemesinin sebebi ben olmayacağım. Bu şehirde öğrendiğim bir şey varsa o da ya bölünmeye yol açarsın ya da umursamazsın. Daha önce nerede durduğunu biliyordum ama o bunu pekiştirdi. Hoş karşılanmadığım yerde takılmanın bir faydası yok. Kendi bölgemde olabilirim ama bu barı ona huzur içinde işletmesi için vereceğim. "İçki için teşekkürler."

Kenara çekildiğimde, kalabalığın içinde büyüleyici güzelliği kolayca buluyorum. Lark daha uzakta olamazdı ama yine de buradaki herkesin dikkatini çekiyor.

"O yasak bölge." Ardından gelen iç çekiş ilgimi çekiyor.

Arkamdaki Dane'e bakıyorum. "Kim demiş?"

"İstiyorum."

Geriye dönerek, sanki bu mesafeden mümkünmüş gibi, düşüncelerini gözden geçirmek ya da ifadesini en azından okumak için yoğun bir çaba sarf ediyorum. Şu ana kadar sadece bana verdiği izlenime sahibim ve bu izlenim biriyle çıkmayı içermiyor gibi görünüyor. "O ne derdi?"

"Sana siktir git derdi."

Gülmekten kırılıyorum. Olabilir, ama şimdiye kadar olmadı. Tekrar arkama bakıyorum. "Bundan emin misin?" Çok uzun süre duraklayınca uzaklaşmaya başlıyorum. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Ona bulaşma. Başından bir sürü şey geçti," diyor arkamdan, sesi bir tür ağabey korumacılığına bürünmüş, sanki Lark'ı umursuyormuş gibi.

Belki de hakkı vardır. Hiçbir fikrim yok. Tekrar duruyorum, sırtım hala ona dönük ve gözlerim Lark'a kilitlenmiş bir şekilde orada duruyorum. Bu sefer arkama döndüğümde, bakışlarımı ona diktim. "Hepimiz öyle değil miyiz?" Çimenlerin üzerinden havuzun diğer tarafına geçiyorum.

Ne yazık ki, sonraki iki saatimi ofis dedikoduları ve planlarımla ilgili bitmek bilmeyen sorulara maruz kalarak, babama söz verdiğim gibi partide geçirdiğim zamana hizmet ederek kaybediyorum.

Sonunda boş bardağımı kaçmak için bir bahane olarak kullandım. Tam babamın ofisindeki bir grup avukatın arasından sıyrıldığım sırada Noah beni buluyor ve eve doğru ilerlerken bana ayak uyduruyor. "Eğer sen onunla konuşmayacaksan, ben konuşurum," diyor bir orduyu savaşa sokacak kadar kendinden emin bir şekilde ve sonra yasal olarak buna izni varmış gibi birasını yudumluyor. Geçen ay yirmi yaşına girdiğinden beri değil.

Kardeşlerimden korkmuyorum ya da onları kıskanmıyorum. Lark'la konuşma tehdidi en iyi ihtimalle şakaydı. Ona gösterdiğim ilgiyi fark ettiyse, ona karşı bir hamle yapmaması gerektiğini biliyordur. İçki içmeye gelince, bu cesurca bir hareket, özellikle de ailemin yaşlılarının olduğu bir partide. "Babam seni görürse kışına tekme yersin."

"Endişelenmiyorum." Bardağı boşaltıyor, yudum yudum içiyor ve sonra bana dönüyor. "Yakında kasabaya dönecek misin?"

"Muhtemelen, neden?" Bana öyle bir bakıyor ki, onu bekleyen bir kız olduğunu söylüyor. Ben de gülüyorum. "Bu sefer adını öğrenebildin mi?"

Bu onu güldürüyor. "Sadece bir kez oldu ve önemli olan tek şey benimkini biliyor olması. Çok iyi bildiğini de eklemeliyim."

Büfeye ulaşmadan önce partinin kenarında duruyoruz. Yüzümü ona döndüm. "Bak Noah, genelde bir şey söylemediğimi biliyorsun ama dikkatli ol. Tamam mı?"

"Merak etme. Merak etme." Geriye doğru yürümeye başladı. "Sen benim ağabeyim olarak görevini yaptın. Burada iyi miyiz?"

Bir kakhaha patlatarak, "Sen tam bir pisliksin." dedim.

Gömleğini göğsünden çekip çıkarıyor ve kollarını iki yana açıyor. "İşte bu yüzden kadınlar beni seviyor."

Kibrinin farkındayım çünkü ben de bazı günler bu kibirle mücadele ediyorum. Neredeyse ölüyor olmanın onu yumuşatacağını düşünürdünüz, ama ne yazık ki

Westcott kardeşler burada tüm ihtişamlarıyla yer alıyorlar.

Moralimin düzelmesiyle Lark'ın çalıştığı masaya doğru ilerliyorum. Gözlerini kaldırıyor ve dizginlemeye çalıştığı gülümsemesi serbest kalıyor. "Aç mısın?" diye soruyor yaklaştığımda.

"Ben çıkıyorum ama seninle vakit geçirmek güzeldi. Eğer dizini sıyrır ya da dudağını patlatırsan, adamın benim."

"Sen benim adamımsın, ha?" Masanın etrafına geliyor. Çenesine dokunarak, "Bana yardım ettiğin için teşekkür ederim." diyor.

"Bir şey değil." Biraz daha oyalanabilirdim ama ben bölmeden çalışmasına izin vereceğim. "Belki kader bizi tekrar bir araya getirir."

Başını eğip gözlerimin içine bakıyor ve güzelliğiyle beni neredeyse kırımın üstüne düşürüyor - gözlerinin yeşil lagünlerinde yansıyan ip ışıkları, dudaklarında parlayan bir parlaklık ve sol yanağının elmasındaki en tatlı gamze. "Belki de bu şekilde şanslı oluruz."

O uçurumun kenarında hayatta kaldıktan sonra, belki de herkesin haklı olduğunu düşünmeye başladım. Belki de burada olduğum için şanslıyım. Eğer durum buysa, şans bende fazlasıyla var.

Lark

"BABA?" Kapının arkamdan çarpmasına izin vererek sesleniyorum. *Kötü bir alışkanlık.*

"Kapıyı arpma, Lark." Oturma odasından mutfağı açılan kapıya doğru bakıyorum, sesini takip ediyorum. "Buraya gel."

Sarı-beyaz-iekli muşambanın üzerine yayılmış kot pantolonlu bacaklarını görüyorum. Başı lavabonun altına sıkışmışken vücudu açık dolapların arasında ortaya çıkıyor. "Yine mi boru kırıldı?"

Yan yattığında gözleri benimkileri buluyor, elinde hâlâ boruya bağı bir İngiliz anahtarı var. "Kendin tamir edebilecekken neden birine para veriyorsun?"

"ünkü o zaman birkaç haftada bir tamir etmek zorunda kalmazsın." Bir sandalye çekiyor, metal ayaklar döşemedeki çorak yerde sürükleniyor. Bu ses çocukluğumun bir parçası olduğu için ikimizin de gözüne batmıyor.

Contayı sıkıyor ve sonra anahtarı indiriyor. "Suyu açın."

Yıllar içinde tamirat işlerinde birkaç aksilik yaşadık ama geriye dönüp baktığımda anılarımda sadece güzel zamanlar var. Musluğu açıyorum. Havlama olmaması iyi bir başlangıç.

Kendini lavabonun altındaki garip pozisyondan kurtarır ve oturur. "Bu bankadaki para."

Ayağa kalkıp tozunu aldıktan sonra, "Dobson ve Main'in köşesinde yükselen yeni binayı gördün mü?" diye sordum.

İngiliz anahtarı, diğer aletlerin arasına düştüğünde paslanmış alet kutusunda tıngırdıyor. "Ben apartman tipi bir adam değilim."

"Gerçekten güzel görünüyorlar. Şehir merkezinin harika manzarası. Borular kırılırsa başkası tamir edebilir ve evin satışı bankada gerçek para olur." Bu benim bildiğim tek ev. Burası onun ve Liz'in yaşadığı yer. Beni doğuran kadına hâlâ anne demeye dilim varmıyor. Burası bir zamanlar birlikte yaşadıkları, birbirlerini sevdikleri ve beni hastaneden eve getirdikleri ev. Burayı satarsa biraz üzülürüm. Yine de, elde edeceği kazanç için buna değerdi, garajda günde on iki ila on dört saat çalışarak asla sahip olamayacağı para.

Çömelerek alet çantasını topluyor ve elinde tutarak ayağa kalkıyor. "Fazla bir şey değil ama birkaç yıl içinde parasını ödediğimde tamamen benim olacak. O zaman hiç kimseye hiçbir şey için borçlanmak zorunda kalmayacağım."

"Vergiler dışında."

"Ne demek istediğimi biliyorsun, tıfıl." Yanıma geldi ve saçımı karıştırdı. Gençken yaptığım gibi lakaptan ya da saçımdan şikayet edebilirdim ama bugünlerde bu anları pek sık yaşayamıyorum. İş ve okul arasında, Pazar akşam yemeklerimizi çok önemsiyorum. Evde olduğumda zaman yavaşlıyor ve biraz daha rahat nefes alıyorum. "Kimseye bir şey borçlu olmamanın bir değeri var."

Başımı salladım.

Liz'in benim girdiğim kapıdan çıktığı günden beri babam beni tek başına büyüttü. Bu huysuz, altı-bir, eski lise futbol oyuncusu, altın kalpli adam her iki ebeveynin de rolünü üstlenerek beni güçlü bir iş ahlakıyla yetiştirdiğinde iki yaşındaydım, bu da üniversiteye tam bursla gitmemin nedenlerinden biridir. Ama onun değerleri asla sarsılmaz.

Hayatta tek bir kişiye güvendi ve o kişi onu hayal kırıklığına uğrattı, bu yüzden kendi ihtiyaçlarını feda etmek anlamına gelse bile çenesini dik tutarak kendi başına ayakta durdu.

Bir gün bunu telafi etmek niyetindeyim. Ona borçlu olduğumdan değil. John Summerlin borçlu olmadığını iddia eden ilk kişi olurdu. Bunu hak ediyor. Taşıdığı tüm yükler için daha az endişelenmeyi hak ediyor.

Arka kapıyı açıp, "Umarım hamburger için açsınızdır. Onları çoktan ızgaraya koydum. Bir gazoz alıp buraya oturun ve bana haftanızdan bahsedin."

Onu çatlak beton verandaya kadar takip ediyorum, bizim için hazırladığı soğutucuyu karıştırıyorum - onun için bira, benim için soda. "Bira içebilecek yaştayım, biliyor musun?"

"Biliyorum." Neden bana sadece soda ikram ettiğini söylemiyor ama ben zaten biliyorum. Beni olabildiğince uzun süre genç, küçük kızı olarak tutmak istiyor. Yirmi bir yaşında olduğum için içki içmem umurunda değil ama onu mutlu ettiği için buna boyun eğiyorum. Bir Sprite'ın üstünü açıyorum ve birkaç ay önce doğum günü için ona aldığım plastik Adirondack sandalyeye oturuyorum. On yıl boyunca hava koşullarına terk ettiği kanvas sandalyeden neredeyse düştükten sonra, bu yenilik hoşuma gitti.

Garajdan eli boş dönüyor, bir kutu bira alıyor ve eşleşen sandalyeye oturuyor. "Bana haftandan bahset."

"Sıkıcı," diye cevap veriyorum, başımı sandalyeye yaslayarak. "Benim için değil."

Sırıyorum çünkü çok iyi bir babam var. "Normal bir ders haftasıydı ama Pazartesi günü bir ödevim vardı. Cuma günü zamanında teslim edebilmek için her gece bir saat çalışmam gerekti."

"Nasıl yaptın?"

"Henüz notlarımızı almadık ama iyi olduğumu düşünüyorum."

"Bu çok iyi. Geçen hafta bu hafta iki vardiyanız olduğundan bahsetmişsiniz ..." Soruyu benim doldurmam için ucu açık bıraktı.

Ben de öyle yapıyorum. "Çarşamba günü psikoloji bölümüne hizmet ediyordum. Sanırım hedeflerine nasıl ulaştıklarını konuşmak için her yıl düzenledikleri bir yemek.

Okulun ilk ayından çok sonra. Çok kolaydı. Sadece ben ve Larry, ama para iyiydi çünkü büyük bir bahşış bıraktılar."

"Bu çok iyi. Bir kenara mı koyuyorsun?"

"Hayır, ama gelecek ayın kirasını ödemek için koydum."

Tenekesini kaldırıyor. "İlerlemek. İşte benim kızım."

Dikkatini dağıtmayı umarak kalkıp ızgarayı açıyorum. "Bunlar iyi görünüyor. Ben sebzeleri hazırlayayım."

"Çoktan yaptım," diyor, hiç kıpırdamadan. "Bazen seninle akşam yemeği çok hızlı geçiyor, bu yüzden bana öğrettiğin şeyi yaptım ve önceden hazırlandım."

Sırıtarak, "Kim demiş yaşlı bir köpeğe yeni numaralar öğretemezsin diye?" diye cevap veriyorum.

Kıkırdıyor ama benim saptırmaya çalıştığım yola geri dönüyor. "Peki ya diğer vardiya?"

Tereddüt ediyorum, kutunun metal kapağını çeviriyorum. "Aslında The Pointe Estates'in dışındaydı." Başımı kaldırdığımda gözlerinin çok sevdiği Carhartt iş botlarına takılı kaldığını görüyorum.

"Huh." Başını sallayarak, "Larry onların gözüne tekrar girmek için iyi şeyler yapıyor olmalı," der. Estates'ten söz edildiğinde sesi her zamanki gibi değişiyor. Bana sanki beni yeni bir ışık altında, yetişkin bir kadın olarak görüyormuş gibi bakıyor. "İyi para kazandın mı?"

"Evet. Büyük beyaz bir evde güzel bir partiydi. Yeşil panjurlar-" "Süslü arabalar ve düğmeli kalabalık mı?" Sırtışı gerçektir.

Birasından bir yudum.

"Evet," diye cevap veriyorum, o kalabalıktan hoşlanmaması beni desteklemeye dönüştüğünde sinirlerim bozuluyor. "Yüzme havuzunun diğer tarafında dev bir açık büfe, tam bir parti. Çimenler yemyeşil. Hayatımda gördüğüm en güzel yerlerden biriydi."

Öne doğru oturarak kollarını dizlerine dayıyor. "Sana saygılı davrandılar mı?"

Aklıma Harbor geliyor, koridorda durup o yıkıcı gülümsemesiyle benimle zaman geçirmek istiyor. Dizlerimin bağı çözülmüş gibi hissediyorum.

sadece başımı belaya sokacak biri. Ona bir kez evet demek, hemen ardından binlerce evete kapıları açacaktır. En iyisi dikkatimi muhteşem bir adama vermeyip okuluma ve başvurularıma odaklanmam. "Ettiler. Bana karşı çok naziktiler."

Burgerleri kontrol etmek için ayağa kalktığımda memnuniyetle başımı sallıyorum. "Unutma, neredeyse tamamen pişene kadar çevirme. Bu şekilde burgerler kurumaz."

Konuyu değiştirme taktiğinin doğru olduğunu görerek, ayağa kalkıp spatulayı elinden alarak onunla birlikte dolambaçlı yoldan gidiyorum. "Onları ateşin üzerinde mi tutayım yoksa uzaklaştırayım mı?"

"Tam alevin üzerinde, ama uzaklaşmayın, yoksa bu aşamada yanarlar."

Hamburgerler hazır olduğunda, eski bir kutu televizyonun önünde yemek yiyor ve maçı izliyoruz. Devre arasında beni dışarı çıkardı ve yukarı baktı. "Hava daha erken kararıyor."

Yola çıkmam için bana verdiği işaret, güvenliğim için duyduğu ince endişedir ve bana sevildiğimi hissettirir. Ben ona başardığımı mesaj atana kadar karanlıkta eve giderken benim için endişelenir. Bana küçük kızımıyım gibi davranmamak için elinden geleni yapar ama her zaman beni kollar.

Gökyüzüne ve ağaçların arasından sızan altın ışığa bakıyorum. "Sanırım havanın daha erken kararmasına daha bir ay var." Bisikletimi gidonundan tutup ayağımla destek ayağını kaydırıyorum ve bacağımı sallıyorum.

Bana sarılıyor. Başımı ona gömdüm. "Seni seviyorum baba." "Ben de seni seviyorum, Pipsqueak. Eve döndüğünde bana mesaj at."

"Yapacağım."

Evin önünden geçerken el sallayarak araba yolundan aşağıya ve sokağa doğru yuvarlanıyorum. "Seni seviyorum."

Babam bir insanın isteyebileceği en iyi şeydir. Küçük basamaklarda durup beni izliyor ve gözden kaybolmamı bekliyor. Köşeyi dönerken son bir kez el sallıyorum.

Tıka basa doymuş olmama rağmen, gece geç saatlere kadar ders çalışacağımı bildiğimden, evde kahvemizin bittiğini bildiğim için fazladan iki blok atlayarak benzin istasyonuna gidiyorum. Zımbırtı almak Amanda'nın haftasıydı ve bu işlerin nasıl yürüdüğünü bilirim. Muhtemelen dün gece dışarıdayken parasını harcamıştır.

Bisikletimi binanın buzluğa yakın tarafına park ediyorum ve pencereden bakıyorum. Eğer o adam tezgâhın arkasındaysa, kafeinsiz acı çekmeye karar verdim bile. Bu gece onunla uğraşmak istemiyorum.

TJ'i gördüğümde rahatladım. Gerçi bu rahatlama Harbor'ın yokluğuyla yerini hayal kırıklığına bırakıyor ki bu tamamen saçma. Buranın müdavimi değil ki. Bir kerelik bir şeydi. Boş ver gitsin.

Kapıyı çekiştirerek açıyorum ve zil çalmaya başlıyor. Marketin sahibi ve adaşı TJ, piyango bileti makinesinin önünden geçerken beni fark ediyor. "Lark, bu gece seni buraya getiren nedir?"

"Kahve." Aralarından seçim yapabileceğim çeşitler stoklamış olmasını umarak doğruca reyona yöneliyorum. "Nasılsınız?"

"Dayanıyorum. Debbie, şu yolun aşağısındaki beagle birkaç gün önce bir kirpiyle karşılaştı. Patsy benden bu felaketle ilgilenmemi istedi."

Durdum ve "Şimdi nasıl?" diye sormak için geri döndüm.

"Patsy her zaman berbat bir haldeydi."

Güldüm. "Köpek Debbie'yi kastetmiştim."

"Veteriner hemen iyileşeceğini ve iyi olacağını söyledi."

Koridoru tararken küçük kahve seçeneklerini buluyorum. "Bu iyi. Sevimli bir köpek."

"Bir yavrusu daha olmak üzere. Bir tane ister misin?"

Gülmeye başladım. "Faturalarımı zar zor ödeyebiliyorum, TJ. Kesinlikle bir evcil hayvana bakamam."

"Seni duyuyorum. Balkabağı baharatlı kahve aldığımı gördün mü?" Alt raftaki yeni kahveyi görmek için eğildiğimde kapı çalıyor. Bu yolculukta benim ligimin birkaç dolar dışında. "Bunu seveceğini düşündüm." diye ekliyor.

Kasaya gitmeden önce en küçük ve en ucuz kahve poşetini alıyorum. Hesabı ödüyor ama elimi cebime attığımda üç doları karşılayabiliyorum ama yirmi üç sentim eksik. "Maaş gününden sonra denerim." Yıllar boyunca muhtemelen ucuz kahveden çok daha fazlasını ödeyecek kadar bozuk para bağışladığım bozuk para tepsisine bakınca bu kez boş olduğunu fark ediyorum. "Biraz eksğim var, o yüzden başka bir şey bulurum-"

"Ben hallederim."

Arkama baktığımda, dizlerimin bağını çözen o gülümseme ve kahverengi gözlerinde yanan ateşin sıcaklığıyla karşılaşıyorum. Harbor'ı tekrar gördüğüm için çok heyecanlanmamış gibi davranmak isterdim ama o kadar yetenekli bir oyuncu değilim. Ama sonra onun beni kurtardığını fark ediyorum. Çok utanç verici. "Sorun değil. Sadakaya ihtiyacım yok."

Harbor tezgahın üzerine bir şişe süslü su ve bir paket sakız koyar.

Nane, en sevdiğim tat. "Sana borçluyum ve borçlarımı her zaman öderim."

"Bir gazoza borç demek zor," diye başlıyorum ama sonra kahveyi görüyorum ve şöyle düşünüyorum

En çok ihtiyacım olacağı bu geceyi ve sabah onsuz işlev görmeye çalışmayı. "Tamam. Sadece yirmi üç sent." Kendime gözlerimi deviriyorum. Birbiri ardına utanç verici anlar yaşıyorum.

Muhtemelen iki kez düşünmek zorunda kalmadı, kartına yükledi ve ben burada yirmi üç sent için endişelenirken faturanın nasıl ödeneceğini merak etmedi.

"Teşekkür ederim" diyorum ve kahveyi alıyorum.

"Başka bir şeye ihtiyacınız var mı? Sadece bir kredi kartım var ve minimum 10 dolar ödemem gerekiyor."

TJ, "Lark'ın denemek istediğini söylediği balkabağı baharatlı bir kahve var." diyor.

Harbor sırtıyor, TJ'in lezzetli aromalı bir kahve içeceği için beni sattığını biliyor. "Mükemmel. Hesaba ekle."

Nefesimin altında "Hain" diye fısıldadım.

Kasanın tuş sesleri altında TJ gülüyor. "Teklif etti."

Gözlerimi deviriyorum ve ucuz kahvemi alıyorum. Kapıya yöneldiğimde, Harbor "Balkabağı baharatını unutma." dedi.

Duraksayarak ona bakıyorum ve sanki ona tükürüyormuşum gibi aniden dönüp fasulye torbasını almak için koridora yöneliyorum. Babam gibi başımı dik tutup kendimi dışarı atıyorum.

Dükkâna girdiğimden beri hava kararmıştı. Bisikletime doğru yürüyorum ve Harbor'ın dışarı çıkmasını beklerken bisikletime biniyorum. Beni görür görmez sanki gününü güzelleştirmişim gibi gülümsüyor.

Kahveyi bisikletimin önündeki küçük sepete koyarken, "Şimdi sana sekiz dolar borçluyum," diyorum.

"Bana hiçbir şey borçlu değilsin, Lark. Sadece bir arkadaş bir arkadaşaya yardım ediyor." Bir arabaya doğru yürüyor.

Oh.

Beni

m.

Tanr

ım.

Bu onun arabası mı?

İlk tanıştığımızda bu muhteşem spor arabayı nasıl kaçırdım? Şık ve gümüş rengi, bir rüya ve şimdiye kadar gördüğüm en güzel araba. Ve belki de küçükken babamın beni götürdüğü araba şovları dışında yakınında bulunduğum en pahalı araba. Ama bu hala o ödülü kazanabilir.

Bu arabayı nasıl alıyor? Oh bekle, doğru. O bir Westcott.

Neredeyse unutuyordum.

Şoför kapısını açıp, elini arabanın üstüne koyarak durdu ve bisikletime baktı. "Dışarısı oldukça karanlık. Bu saatte eve gitmek güvenli mi?"

Sözleri bana babaminkileri hatırlatıyor ve göğsümde bir sıcaklık yayılmasına neden oluyor.

Bacağımı sallıyorum ve dengede durmak için parmak uçlarımda duruyorum. "Sahip olduğum tek şey bu." Arabasına laf atmıyorum ama elimdekiyle idare ediyorum.

"Kader bizi bu gece burada bir araya getirdiğine göre-"

"Yoksa beni mi takip ediyorsun?" Gülüyorum, bu adamı kızdırmayı seviyorum.

"İronik bir şekilde, beni takip eden kişinin sen olduğun konusunda ben de aynı şeyi düşünmüştüm," diye karşılık verirken bir yandan da gülüyor.

"*Ben mi?*" diye soruyorum, parmağımı göğsüme saplayarak. "Buraya yakın bir yerde yaşamayan sensin."

"Sadece bir sapık nerede yaşadığımı bilebilir." Meydan okurcasına bir kaşını kaldırıp kazanmış gibi başını sallıyor.

"Ya da dün gece senin evinde çalışan biri." Belki de beni kazanıyor. Harbor'la ne kadar çok vakit geçirirsem, onunla o kadar çok vakit geçirmek istiyorum. İlk tanıştığımızda erkeklere her zaman güvenmem, ama Harbor'da bana karşı samimi olduğuna inanmamı sağlayan bir şey var.

Tekrar kıkırdayarak kollarını tavana dayar ve "Touché" der. Arabaya yaslanırken omuzları düşüyor. "Ama dışarısı gerçekten karanlık. Eve gitmek istersen seni seve seve bırakabilirim."

Argümanı geçerli. Bu sadece bir arkadaşın arkadaşına yardım etmesi. Ve belki de biraz ya da çok, bu kadar lüks bir şeyin içine binmek istememden kaynaklanıyor. Bu şansı bir daha asla yakalayamayabilirim. "Gece bisiklet sürerken birkaç kez neredeyse çarpılıyordum, bu yüzden sanırım seninle sürmem daha güvenli olur, ama bisikletimi nasıl sığdıracağız? Yer yok."

Sanki daha azını yapması mümkünmüş gibi, muhteşem bir şekilde sırtıyor. Bakışları arabanın içinde geziniyor ve sonra tekrar bana dönüyor. Kaşlarını sallayarak, "Merak etme, bunu başaracağız" diye cevap veriyor.

Lark

Harbor'ın söylediği her Şeyin nasıl olup da içinde başka anlamlar barındırıyormuş gibi hissettirdiğinden emin değilim ama bunu baŐarmıŐ.

Kapıya giden kaldırımında diz çökerek son cıvatayı yerine takar ve ardından tekerleği döndürür. "Yeni gibi oldu."

"Teşekkürler." Tekerleği döndürüyorum, ona inanmadığım için değil, ne yapacağımdan emin değilim ve karar vermek için zamana ihtiyacım var. Onu içeri mi davet etmeliyim, süslü arabaya bedava binip içeri mi kaçmalıyım, yoksa burada karanlıkta onunla biraz daha mı takılmalıyım? Bir ve üç cazip geliyor ama mantıklı tarafım ikinin kazanması gerektiğini söylüyor. "İçeri gelmek ister misin?" Ve işte tüm mantığım gitti.

"Elbette." Motosikleti düzeltiyor.

"Şunu kaldırıayım." Kulplarından tuttum ve evin yan tarafına, çalıların arkasına saklamaya başladım.

Ellerini ceplerine sokarak çimlerin arasından beni takip ediyor. Onu çalılıkların arkasına sakladığında önce sokağa, sonra da bana bakıyor. "Kilitlemeli misin?"

"Kilitleyecek bir yerim yok ve girişte tuttuğumda evdeki komŐularım Şikayet ediyordu." Geri dönüyorum

Evden kaldırıma kadar. Harbor ayak uyduruyor, onun adımları benimkilerin iki katı. "Küçük bir giriş olduğu için haklılar, ama şimdi şansımı deniyorum." Tam kahveyi ondan almak üzereydim ki arka cebimdeki telefonum çaldı. "Olamaz, babam."

Harbor etrafına bakınırken panik gözlerini genişletiyor. Gülecektim ama babam kamyonetiyle gelmiş, kaldırımın kenarına park etmiş, yolcu tarafındaki camı indirmiş. "Bana mesaj atmadın," diyor ama gözleri yanımdaki adama yapışmış.

Telefon elimdeyken, cevapsız üç mesaj ve sesli mesaja giden bir arama görüyorum. *Eyvah*. "Selam baba," diyorum, hem tanımadığı bir adamla basılmış olmama hem de söz konusu adamın babama mesaj atmayı unutturmasına rağmen sesim olabildiğince neşeli çıkıyor. O inmeden ve bu olay olmadığı bir şeye dönüşmeden önce hızla kamyonete doğru ilerliyorum. "Özür dilerim. Kahve almak için TJ'de durdum ve bir arkadaşşıma rastladım."

Babam omzumun üzerinden ters ters bakıyor ve "Bir arkadaş,?" diye mırıldanıyor. "Merhaba, Bay " Liman yaklaştıktan sonra sessizleşiyor.

Nefesimin altında, "Summerlin" diye fısıldadım. "Bay Summerlin. Sizinle tanıştığşıma memnun oldum."

Babam hiçbir zaman polis olmadı, ama gözdağı vermek istediğinde bu izlenimi veriyor. Kollarını ince direksiyon simidine dayayıp Harbor'a bakıyor. "Peki ya sen?"

Harbor yanıma geldi ve elini uzattı. Babam hiç oralı olmuyor, yerinde duruyor. Ona bakarken yüzünün sol tarafı sıkışıyor ve tecrübelerime göre bu asla iyi bir şey değil.

Harbor elini indirerek, "Harbor Westcott, efendim." diye cevap verir.

"Dur tahmin edeyim," diye başlıyor babam ve sonra arkasına yaslanıyor. "Beacon Pointe'den mi?" Ses tonu kaba değil, ama olayları nasıl görüyorsa öyle söylüyor.

"Evet, efendim." Harbor'ın ses tonu, karakterine uygun olduğunu düşündüğüm tavrı kadar sağlam. Babam bunu takdir edecektir. "Nereden biliyorsun?"

"Araba bir ipucu olabilirdi."

"Doğru. Arabalardan bahsetmişken, gitsem iyi olacak."

Karşılıklı konuşmaya atlayarak, "Hava karardığı için Harbor beni eve bıraktı" dedim.

Babam dikiz aynasına bakıyor ve sonra tekrar bize dönüyor. "Onun bisikletini Ghibli Modena'ya nasıl sıdırdın?"

Harbor'ın şaşkınlığı benimkiyle aynı. "Arabaları biliyor musun?" diye sordu.

Babam başını salladığında gülmeye başlıyorum. "Evet, arabaları bilirim." Sonunda bakışlarını bana yöneltiyor. Motor gürlediği için eski Ford kamyoneti vitesine takıyor. "Bir dahaki sefere bana mesaj at Pip. Gelip seni alırım."

"Yapacağım. Sizi endişelendirdiğim için özür dilerim."

Babam Harbor'a bir kez daha baktı. "Eve sağ salim dönmesini sağladığın için teşekkürler."

"Benim için zevk." Bunun için ters ters bakar. Harbor hemen ekliyor: "Sizinle tanışmak güzeldi Bay Summerlin."

"Evet. Evet." Gaza basarak kaldırımdan uzaklaştı, ikimizi yine yalnız bıraktı ve garip bir sessizlik içinde durduk.

Arka lambalar caddede kaybolduğunda Harbor bana döndü ve "Bu eğlenceliydi" dedi.

Bir kahkaha patlattım ama yanaklarımın ısındığını hissettim. "Bu çok utanç vericiydi."

Dirseğini hafifçe bana vurarak sırtıyor. "Utanacak bir şey yok. Annemle tanıştın. Şimdi de ben babanla tanıştım. Bana her şey yolunda görünüyor."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak bu kez ona kaşlarımı çatıyorum. "Bunu nasıl buldun?"

"Ben sadece bir şeyler olduğunu söylüyorum. Belki normalden daha hızlı ama kaderi ya da kimyayı inkâr edebileceğinizi sanmıyorum."

Şimdi her iki kaş da gökyüzüne doğru fırlıyor. "Kimya mı?" Daha yakına eğilerek fısıldıyor, "Hissetmiyor musun?"

Kesinlikle hissediyorum.

"Ben ..." Artık sadece yanaklarım ısınmıyor. Sözleri göğsümü bir kucaklaşma gibi ısıtıyor. Biraz telaşla, kötü bir girişimde bulunarak bir adım geri atıyorum.

Onu öpmenin nasıl bir şey olacağını merak etmeme neden olan ve şu anda kol gezen düşüncelerden arınıyorum. Gözlerime düşen saç tellerini yüzümden uzaklaştırdığında, omurgamda bir ürperti oluşuyor. "Üşüyorum ve muhtemelen içeri girmeliyim."

Kaldırımında yürümeye başlıyorum ama yanımda olmadığını fark edince durup geri dönüyorum. "Hey, Westcott?"

"Naber, Summerlin?"

"Geliyor musun?" Eve doğru başımı sallayarak gülümsüyorum ve sonra kapıya yöneliyorum.

Arkamdan gelen aceleci adımları duyuyorum. "Bunu kaçırmazdım."

Evin anahtarını kullanarak ana kapının kilidini açıyorum ve Amanda'nın ve benim daireme açılan kapıya kadar beni takip etmesini sağlıyorum. "Biz buradayız."

Ben kapının kilidini açarken duvara yaslanarak, "Biz mi?" diye soruyor. "Oda arkadaşım ve ben burada yaşıyoruz. En iyi arkadaşım Amanda."

"Ah." Kapının kilidini açıyorum ve onu sessizce içeri davet ediyorum. "Burası çok güzel. Hangi daire senin?"

"Burası. Bu daire iyi bir keşifti, uygun fiyatlı ve kampüse yeterince yakın." Babamın sürpriz ziyareti hakkında kendi kendime gülüyorum. "Ayrıca babamdan sadece beş blok ötede."

Harbor içeri girer ve oturma odasında durur. "İyi adam."

Kapıyı kapattım ve ona yaslandım. "Bana doğruyu söyle."

Kıkırdıyor. "Kolay kolay gözüm korkmaz." Çenesindeki kaşıntıyı ovuşturarak ekliyor: "Ama iyi iş çıkarıyor."

Ahşap kapıyı iterek kahveyi ondan alıyorum ve anahtarlarımı küçük mutfak barının üzerindeki kaseye bırakıyorum. "Deniyor."

"Sık sık uğrar mı?" Harbor'ın varlığı mekânı dolduruyor. Burası onun boyunda, bu küçük dairede daha geniş görünen omuzlarında ve tavanın onu hapsettiği boyunda bir adamı barındırmak için çok küçük olurdu.

"O kadar sık değil." Mutfağa doğru ilerleyerek küçük kahve poğetini ve balkabağı baharatı kutusunu tezghtaki kahve makinesinin yanına koydum.

"Kahve için tekrar teğekkr ederim. Gerçekten bunu yapmana gerek yoktu."

"Kahve tanrıların nektarıdır. Benim bir bağımlılığım var, bu yüzden uyandığınızda hazırlıklı olmanız gerekir."

Dolabı açıp iki kupaya uzandım. Hiçbiri birbiriyle uyumlu değil, ki bu Harbor Westcott dairemde durana kadar beni hiç rahatsız etmemişti. Evi o kadar güzel ki eminim tabakları da birbiriyle uyumludur. Muhtemelen zel günler için resmi takımları ve günlük kullanım için de günlük tabakları vardır.

En sevdiklerimi alıyorum çünkü tek dayanağım onlar. "Aslında bu gece ders çalışacağım, o yüzden kafeine ihtiyacım var. Bir fincan ister misin?"

"Tabii. Teğekkrler."

Seçeneklere bakarken savurganlık yapıp iyi bir şey olan balkabağı baharatını seçiyorum ve kutuyu havaya kaldırıyorum. "Bununla iyi misin?"

"Daha önce hiç yemedim, bu yüzden bir ilk olacak."

ekirdekleri öğütücüye ve ardından makineye koydum. "Süslü şuruplarım falan yok ama şekerim ve kremam var."

"Sen kendininkini nasıl alırsan ben de benimkini öyle alırım." "Her zaman böyle uyumlu musun?"

Kıkırdıyor. "Sanırım bu kime sorduğunuza bağlı."

Kahve süzülürken tezgâha yaslanıp ona bakıyorum. "İddiama katılmayacak bir kişi söyleyin."

"Bailey Bensimone." Tek bir tereddüt bile yok. Kimi seçeceğim konusunda tereddüt yok. Bir ismi ortaya atmaktan bile çekinmedi. Çoğu kişi yapmazken o yaptı.

Mesele şu ki, onu duymuştum. Birden kendimi huzursuz hissettim. "niversiteye gidiyor."

Gözleri benimkilere kilittlendi. "Onu tanıyor musun?" "Hayır. Sadece adını."

"Muhtemelen hiçbir şey söylememeliydim."

"Sadece dürüst davranıyordun." Yaklaştım, aramızda sadece bir lavabo ve küçük bir bar vardı. "Ama beni meraklandırıyorsun. Bailey Bensimone sana neden nahoş diyor?"

Susmasından nefret ediyorum ama susuyor, bana sırtını dönüyor ve ön pencereden dışarı bakmak için yürüyor. "Güzel bir sokak. Sessiz." Geri döndüğünde, "Oda arkadaşın nerede?" diye sordu.

"Çalışıyor. O bir sunucu ve Pazar günleri kapalı."

Su, dolu cezveyi doldurmayı bırakıyor ve dikkatimi cezveye çekiyor. Her fincana toz krema ve bir tutam şeker döküp karıştırıyorum ve mavi fincanı ona sunuyorum. Bir kez bakıyor ve gülümsüyor. "Yankees taraftarı mısınız?"

"Babamın favori takımı, bu yüzden onunla birlikte maçları izleyerek büyüdüm. On dördüncü yaş günüm için bilet istemiştım." Bir yudum alıyorum, ılık sıvının güzel anılarla birleşmesine izin veriyorum. "Babam hediye dükkanından istediğim her şeyi seçebileceğimi söyledi."

Her iki eli de kupanın etrafını sanki tuttuğu en değerli şeymiş gibi sarıyor. "Bu kupayı sen mi seçtin?"

"Formaların ve tişörtlerin üzerindeki fiyat etiketlerini çevirdiğimi hatırlıyorum. Çok pahalılardı. Babamın bunu harcamasına izin veremezdım. Maç biletlerini ve moteldeki geceyi ödemek için aylarca geç saatlere kadar çalışmıştı. Gerçekten bir flama ya da köpük parmak istemiyordum, bu yüzden kupayı seçtim."

"Para kaygısı olmadan herhangi bir şeye sahip olabilseydiniz, neyi seçerdiniz?"

"Bir forma." Onay gözlerine yansıyor. "Ama o kupaya bayıldım." diye ekliyorum.

Kahvesinden bir yudum alıyor ve bir kez daha indirdiği kupaya bakıyor. "Takım konusunda hemfikir olduğumdan emin değilim ama bu iyi bir kupa. Bir New York klasığı."

Oturma odasına geçtim ve babam unuttuğunda aldığım kupamı yere koydum. Dell's Creamery'den almıştı, Dell dağıtım kamyonunu tamir ettirmek için babama yağ çekmeye çalışıyordu.

"Ee," diyorum kanepeye otururken. "Bu gece benzin istasyonuna mı gittin yoksa-?"

"Yoksa seni görmeyi umarak mı geldim?" Gelip yanıma oturuyor. Bardağını benimkinin yanındaki masaya koyan Harbor daha sonra arkasına yaslanıyor ve kollarını kanepenin arkasına doğru açıyor. Gözlerimin içine bakıyor ve "Gerçek mi?" diye soruyor.

"Her zaman."

"Sizi görmeyi umarak oraya gittim ama göremeyince hazır oradayken bir şişe su aldım."

"Gerçekten orada olduğumu bilmiyor muydun?" Yemek reyonunda nasıl eğildiğimi hatırlayarak gülüyorum. *Buluşmamızda kaderin bir rolü var mıydı?*

"Seni kasada görene kadar hayır." Gözlerinde yalan yok. Bu da beni belki de bunun olması gerektiğine inandırıyor.

Tıpkı filmlerdeki gibi.

Liman

Oynadığımız kedi-fare oyununu geride bırakmış olsak da, LARK hâlâ ilk tanıştığımızda sahip olduğu kabadayılığı sergiliyor. Kalçalarının her sallanışına ve vücudunun her hareketine sahip çıkıyor.

Kim olduğuna dair tüm eminliğine rağmen, bana tam olarak güvenmiyor. Akılsız değil. Tam tersi. Korunaklı olması hoşuma gidiyor. Duvarlarının içinde olmanın ödülünü daha da tatlı kılıyor.

"Ders çalışacaktım," diyor kanepede yanımda.

Saçları dışarıda olduğu için dağılmış, yeşil gözleri hala dışarıda gün ışığı varmış gibi parlak. Makyaj arıyorum ama sadece doğal kirpiklerinden daha koyu kirpikler ve dudaklarında çıplak sanılabilecek bir parça soluk pembe bulabiliyorum. Makyaja ihtiyacı yok.

Makyajsız hali de en az dün gece çalışırken gördüğüm makyajlı hali kadar güzel. Ona çok uzun süre baktığım için beni ürkütücü bulmasın diye bakışlarımı ondan uzaklaştırıp masanın üzerindeki kupaya çeviriyorum. Gerçi ona bütün gün bakabilirim ve yine de beni büyüleyen yeni bir şey bulabilirim.

"İstersen gidebilirim." diye cevap verdim.

Cevap vermek için acelesi yok. Beacon hatlarının hemen dışındaki araba galerisinin hurdalığında aldığına emin olduğum bir fincana bastırıldığı narin dudaklarıyla kahvesini yudumluyor. Yan yana durması ilginç. Arabasının olmaması bana kupanın alınmasının ardında bir hikaye olabileceği hissini veriyor.

"Ben iyiyim." Öne doğru eğilip ekliyor, "Eğer sen iyiysen." "Ben iyiyim. En sevdiğin renk ne?"

"Mavi."

Kıkırdıyorum. "Yankee mavisi mi yoksa gökyüzü mü?"

"İkisinin arasında bir yer." Sırıttıyor ve sonra "En sevdiğin renk ne?" diye soruyor.

"Benim yok."

Tekrar arkasına yaslanıyor, dirseğini kanepeye dayıyor ve başını eline dayıyor, sonra kaşlarını çatıyor. "Nasıl olur da favori bir rengin olmaz? Herkesin favori bir rengi vardır."

"Ben herkes değilim."

"Hayır." Başını eğiyor ama gözleri benimkilerde kalıyor. "Kesinlikle değilsin, ama bana gününü daha parlak kılan bir renk olmadığını mı söylüyorsun? Bir papatyanın sarısı ya da güneş ışığı, baharda yeni biçilmiş çimlerin yeşili, bir yonca parçası ya da lezzetli pesto makarna?" Dik oturuyor, kararlılığı omurgasını dikleştiriyor ve devam ediyor, "Yılın gördüğünüz kırmızı kuşu mu yoksa bir nane çubuğu mu? Turuncuya dönen yapraklar ya da sonbaharda bir balkabağı yaması? Hatta en pürüzsüz Belçika çikolatası gibi kahverengi ya da en uzun çam ağaçlarının gövdesi?"

"Bu işte çok iyisin. Mor ya da griye, hatta siyaha ne dersiniz?" "Siyah giymeyi seviyor olabiliriz ama kimsenin en sevdiği renk değil."

"Olabilir."

"Bence biri en sevdiği rengin siyah olduğunu söylüyorsa, renk tonundan çok fikrine kapılmıştır çünkü siyah rengin yokluğudur. Bulutlu bir günün grisi ya da dışarıdaki zümrüt göle bakan çarpıcı kayalıklar

Devil's Edge." Kılındığımı ya da ellerimi yumruk yaptığımı fark etmiyor, kendimi sakinleştirmeye çalışırken nefesim daha da derinleşiyor. "O kayalıkların sudan parıldadığını söylüyorlar, ama kendim görmek için hiç tekneye binmedim."

"Öyle." Ses tonum kırılmış, bu da beni kızdırıyor. Yaptığım hatalara verdiğim tepkinin muhatabı olmayı hak etmiyor.

"Harbor?" Bakışlarım kucağımdan yanımdaki kadına kaydığında eli koluma dayanıyor. Gülümsemesi küçük ve ona böyle hissettirdiğim için kendimi daha kötü hissetmeme neden oluyor. "İyi misin?" Dudaklarını yalıyor, sonra alttaki dişini üstteki dişinin altına çekiyor.

"Ben iyiyim. Özür dilerim. Ne diyordunuz?"

Cevap vermek için acele etmiyor. Onun yerine, elini kucağına geri çekmeden önce beni biraz sıkıyor. "Saçmalıyordum."

"Hayır, değildin. Özür dilerim. Ben sadece ..." Kendime duyduğum öfke beni ele geçirince ayağa kalkıyorum. "Çalışmana izin vereceğim."

Bileğimden tutup ayağa kalktı. "Kal." Hâlâ bana yapışmış durumda, bahane üretecek yerim yok, bu yüzden benden ne istediğinden emin olmadan kalıyorum. Nefesi hızlandı, göğsü hızla inip kalkıyor. "Ne oldu? Ne yaptım ben?"

"Hayır, sen yanlış bir şey yapmadın, Lark. I . . ." Yanağını okşamak, eğilip yeni yalanmış dudaklarındaki parıltıyı öpmek için cazip gelmeden önce ondan uzağa bakıyorum. "Unutmaya çalıştığım bir geçmişe kapıldım."

"Benim söylediğim bir şey miydi?"

Gerçek, konuşmamızı örtmesi gereken bir şey değil. Tetikleyicilerimi zorlamak istemedi. Onlar benim ve zamanımızı mahvettikleri için lanet olası bir sıkıntı. Sorudan kaçmama rağmen ona, bana iyi biri, güvenebileceği biri olma şansım varmış gibi bakan güzel kıza odaklanıyorum. "Saatlerdir bir şey yemedim. Dışarı çıkıp bir şeyler yemek ister misin?"

Benden uzağa bakarken eli tekrar yanına düşüyor. "Yapabileceğimi sanmıyorum." Yalan söylüyor demezdim ama bahane arıyor. I

Bakışlarını masanın üzerindeki fincana yöneltiyor ve benzin istasyonunda kahveyi karşılayamadığını hatırlıyor. Onu zor durumda bıraktığım için bir pisliğim.

Uzanıp bu kez bileğini tutuyorum ve avuç içi benimkine dayanana kadar elimi kaydırıyorum. Bu bağ daha önce paylaştıklarımızdan farklı. Daha az önemli değil, ama sanki bana ikinci bir şans verilmiş gibi daha güçlü. Onunlayken kuzenimin ölümü kim olduğumu gölgelemiyor.

Tanrım, eğer fırsat verilirse bunu içime çekebilir, saatlerce tadını çıkarabilirim.

Keşke yapabilsem.

Gitmeden önce parmaklarımı onu tutacak kadar sarıyorum.

Nefesi kesiliyor ve tırnaklarının ucu nabzımın damarlarımda hızla atmasına neden oluyor. Sadece saniyeler geçti ama ben onun içinde bir ömür boyu mutluluk yaşadım. Bunun bitmesini istemiyorum. "Hey," diye fısıldayarak başlıyorum, çenesini kaldırarak gözlerinin tekrar benimkilerle buluşmasını sağlıyorum. "Yol paranı ödemenin önemli olduğunu biliyorum ama seni yemeğe götürmeme izin ver. Beni başka zaman götürmene izin vereceğime söz veriyorum."

Yumuşakça kıkırdıyor. "Seni bir randevuya götürmeme izin verecek misin? Sen iyisin, Harbor." Parmağını sallayarak ekliyor, "Çok iyi." Gözleri yüzümü tararken derin bir nefes alıyor ve sonra başını sallıyor. "Ama yemek de yiyebilirim, yani tamam."

Daha önce kızlara çıkma teklif ettiğimde daha hevesli tepkiler almıştım ama bu tamam beklemeye değdi.

"Bana beş verir misin? Kıyafetlerimi değiştirmem gerek." Uzaklaşırken eli benimkinden kaymaya başlıyor, ben de gözlerini tekrar benimkine getirecek kadar sıkıyorum. Kısa süreli bir sessizlik içinde öylece dururken gözlerinin içi sorularla doluyor.

"Hiçbir şeyi değiştirmene gerek yok, Lark. Sen olduğun gibi mükemmelsin." Şort ve spor ayakkabı giymiş, soluk pembe bir tişört giymiş, harika görünüyor. Ama o bile kıyafetlerinden bahsetmediğimi biliyor. "Değişme."

Bileğinin üzerinde eğilerek vücudunu ve başını eğiyor, "Hiç mi?" Sesi alçak, sessiz... baştan çıkarıcı. Vücudum titriyor, sese tepki veriyor. Bana ve muhtemelen bu gezegendeki diğer tüm erkeklere ne yaptığının farkında olduğunu bile sanmıyorum.

Naifliği onu daha cazip kılıyor.

Geri çekiliyorum, bu gece tersine dönmeden önce biraz nefes almaya ihtiyacım var. Ne de olsa sevişmiyoruz. En azından ona yemek ısmarlama şansım olmadan önce. Elimi başımın üzerinde gezdirip boğazımı temizliyorum. "Akşam yemeği o zaman?"

Odayı geçerken, "Akşam yemeği o zaman." diye cevap veriyor. Küçük sarı-kırmızı bir cüzdan çıkarıyor, bana özel olduğunu hissettiren bir gülümsemeyle anahtarlarını alıyor. Saçlarını omuzlarından indirip kafasında bir düğüm haline getiriyor. "Sanırım hazırım."

Arabaya doğru yürüdük ve ben kapıyı açtım. Lark içeri giriyor, gözleri içeride geziniyor ve elleri altındaki deriyi okşuyor. Kapıyı kapatıyorum ve ön tarafa, sürücü tarafına doğru yürüyorum. Onu arabamın içinde görünce göğsüm sıkışıyor. Bu aşına olduğum ya da tam olarak tanımlayabileceğim bir duygu değil. Sadece onun yanında olmak iyi hissettiriyor ve ben de bu iyi hissi kabul edip ona tutunmaya çalışıyorum çünkü kazadan sonra pek sık rastlanmıyor.

Motoru çalıştırır çalıştırmaz başını arkaya yaslıyor ve bana gülümsüyor. "Ne arzuluyorsun, Harbor?"

"Ne arzuluyorum?" *Hay sikeyim.* Beni mahvedecek. "Pizza, burger, taco ya da meydanın uzak köşesinde küçük bir İtalyan restoranı var mı? Sanırım bir saat sonra kapanacaklar, o yüzden gitmemiz gerek."

"Moretti'ye bayılırım. Her zaman bir zevktir." "Moretti's o zaman."

Şehir merkezine, iki kırmızı ışıktaki bile restorana beş dakikada ulaşabilecek kadar yakın oturuyor. Saat o kadar geç olmasa da Moretti's Pazar geceleri daha erken kapanıyor. İçeri girdiğimizde Lark hostese sordu, "Akşam yemeği için çok mu geç? Sizi tutmak istemeyiz."

Tanıdığım çoğu insan diğer insanların programlarını ya da etkilenebilecek hayatlarını umursamıyor. Sanırım Lark'ın bu kadar öne çıkmasının nedeni de bu.

. Yoksa şu anda daha da fazlasını mı söylemeliyim?

Onunla daha dün tanışmış olabilirim ama vücudunda gösterişli bir kemik olmadığını söyleyebilirim. Bunu onda çekici bulduğum şeylerin listesine ekliyorum. Birlikte geçirdiğimiz her saatle uzayan bir liste bu.

Ev sahibesi gülümseyerek Lark'ın koluna vuruyor ve "Burada her zaman hoş karşılanacağını biliyorsun, Lark" diyor. Gözleri önce bana sonra tekrar ona kayıyor ve küçük bir göz kırıyor. "Tam şurada senin için mükemmel bir kabinim var. Beni takip et."

Sanki birbirlerini uzun zamandır tanıyorlarmış gibi sohbet ediyorlar, birbirlerinin ailelerini ve bu dönem derslerinin nasıl gittiğini soruyorlar.

Restoran büyük değil ama şirin ve yemekleri de güzel. Yemek salonundan geçerken, sadece birkaç masa dolu olduğu için daha sessiz olduğunu fark ediyorum. İtalyan müziği zar zor duyuluyor, özel konuşmalara izin verecek kadar alçak.

Pencerenin yanındaki kabine geçip menülerimizi açıyoruz. Lark'ın bakışlarını üzerimde hissettiğimde içeride kesilmiş olan spesiyalleri tarıyorum. Dikkatinin aşağıya kaydığını görmek için başımı kaldırıyorum ama az önce onu yakaladığımı biliyorum. "Bu akşam kulağa ne hoş geliyor?" diye soruyorum.

"Carbonara'yı düşünüyorum. En sevdiğim yemektir." Sanki düşünmekten fazlasını yapıyormuş gibi menüyü hazırlıyor. Kararını vermiş. "Sen mi?"

"Lazanya. Yemeyeli uzun zaman oldu ve bir daha yapmayacağım bir şey."

"Yemek yapar mısın?"

Sanki büyük bir sırrı açıklıyormuşum gibi öne doğru eğildim. O da aynısını yapıyor.

"Hiç de değil" diye cevap veriyorum.

Şaşkınlık ifadesini bozmuyor ama kaşlarını çatıyor. "Yemek yapmaz mısın, yumurta ya da başka bir şey? Hiç mi?" Sesi daha da tizleşmeye başladı.

fısıltılı konuşmalar arasında.

"Hayır. Asla. Yine de yapmalıyım." "Ben-"

"Sipariş vermeye hazır mısınız?" diye soruyor garson, kampüsten tanıyor olabileceğim bir çocuk ama emin değilim. Gerçi sarışın sivri uçları bu küçük kasabada göze çarpıyor. İki bardak su koyduktan sonra önlüğünden bir kalem ve defter çıkarıyor. "İçeceklerle başlayabiliriz. Şarap, soda, çay?"

Lark'a bakıyorum. "İstersen bir şişe şarap alabiliriz." Ona bakıyor. "Sanırım su benim için iyi olacak." "Ben de su içmeye devam edeceğim."

Yemek siparişimizi alıyor ve hızlı adımlarla mutfağa geri götürüyor. Biz peçetelerimizi açarken o soruyor: "Şefiniz var mı? Yoksa her gece yemek mi sipariş ediyorsunuz? Ya da ..." Cevap vermem için açık kapı bırakıyor. Merak yüzünü şekillendiriyor ama yüz hatları yumuşak kalıyor.

"Çok fazla yemek sipariş ediyorum, dondurulmuş yemekleri veya ailemin bana gönderdiği yemekleri ısıtmakta ustayım. Çok fazla dışarıda yemek yiyorum ya da fast-food restoranlarından hızlıca bir şeyler alıyorum."

"Anlamıyorum. Dünkü evde mi yaşıyorsun?" "Üst katta bir odan var mıydı?" diye ekliyor.

"Orası hâlâ benim odam. Ne zaman burada kalsam, orada uyurum. Çocukluğum, taşınmadan önceki hayatım benim için orada kalıyor. Sanırım bir gün onu toparlamam gerekecek, ama şimdi orada, belki de hep orada olacak. Kim bilir?"

Karşımda rahatlıyor, derin bir nefes alırken omuzları yuvarlanıyor. "Evde hala bir odam var. Babam bıraktığım gibi tutuyor. Bazen eve taşınacağımı umuyor mu diye merak ediyorum, bazen de onu terk ettiğim için kendimi suçlu hissettiğim için bunu düşünüyorum."

"Onu terk etmedin. Sadece şu anda başka bir yerde yaşıyorsun."

Umut gözlerine geri dönüyor ve gülümsüyor. "Bu güzel bir bakış açısı." Kırmızı biber çalkalayıcısıyla oynar, onu akılsızca döndürürken

Eğer düşünceleri başka yerdeyse. "Bir daha orada yaşayıp yaşamayacağımdan emin değilim. Büyümek tuhaf bir şey." Bana bakıyor. "Yirmi bir yaşındayım, kendi başıma yaşıyorum, kendi faturalarımı ödüyorum ama kendimi bu yaşta sıkışmış hissediyorum, sanki yetişkin değilim ama artık çocuk da değilim." Başını sallayarak, "Tuhaf. Babamı her gördüğümde kendimi hala küçük bir kız gibi mi hissediyorum?" "Sanırım seçme şanssı olsaydı beni sonsuza kadar genç tutardı." diye fısıldıyor.

Onda öyle bir tatlılık var ki, aradaki yaşta sıkışıp kalmakla ilgili ne demek istediğini anlayabiliyorum. Sanki hayatın karanlığı ona henüz dokunmamış gibi. Bu açıdan şanslı.

Şanslısın.

Şansa lanet olsun.

Şans diye bir şey yoktur.

Sadece bu.

O ve ben tam buradayız.

Şu anda.

Bu *benim* yarattığım şans.

Liman

Ağırlaştığımızı ve hayatın anlamı hakkında bir sohbete doğru ilerlediğimizi sanıyordum. Hayır. Ruh hali bir el hareketiyle içe dönüklükten hareketliliğe dönüşüyor. "Nerede yaşıyorsun?" diye sordu.

Onu içeri almak bu gece beklemediğim bir sürpriz oldu. Biraz su içiyorum ve bardağı masanın üzerinde buğulanmadan oluşan halkaya geri koyuyorum. "Buradan birkaç blok ötede bir apartman dairesinde kalıyorum. The Pointe'deki ev birkaç yıl önceki davranışlarım için 'elverişli' değildi. Babamın sözleri."

Ne demek istediğimi hiç anlamadan, "Çok güzel ifade ettin," diyor.

"Onu suçlamıyorum. Üniversitede birinci sınıftaydım ve parti yapmak istiyordum." Sanki söylememem gereken bir şey söylüyormuşum gibi utançla sarsılıyorum. Ailemi asla kötü göstermek istemem. En azından şu anda olduğundan daha fazla. Ama dürüstlüğümler Lark'la başlattığımız şeyi sona erdirecekse, o zaman en iyisi şimdi gitmesi gerektiğini bilmesi çünkü geçmişimi değiştiremem. Ben neysem oyum. "Çok eğlendim."

"Pek çok insan bunu yapıyor," diyor, benim söylediklerim onu rahatsız etmiyor. "Hâlâ bunu yapan iyi arkadaşlarım var, ama sanırım hayatımızda bir zaman varsa o da bu zamandır."

"Yapmamış gibi konuşuyorsun."

Soruyu düşünürken yanından geçen bir aile dikkatini pencereye çekiyor. "Ara sıra içiyorum ama onun dışında partilere ayıracak vaktim hiç olmadı. Artık çoğu hafta sonu bile yemek vardiyasında çalışıyorum."

"Bu kadar çok çalışırken başkalarının dışarı çıktığını görmek zor mu?"

"Paraya ihtiyacım var, bu yüzden çalışmak zorundayım. Ama eğlenceyi sonradan duymak çok zor. Oda arkadaşım sürekli dışarı çıkıyor. Vardiyamdan sonra benim de dışarı çıkmamı çok ister."

"Ama sen istemiyorsun?"

"Genç olduğum için kulağa çok kötü geliyor ama çoğu zaman bitkin düşünüyorum." Gözleri bana dönüyor ve gülümsüyor ama neşesinin bir kısmı kaybolmuş. "Gece yarısı eve gelmek, elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giymek, makyaj yapmak ve saçımı yapmak," diyor kollarını önünde daireler çizerek, "ve tüm bunlardan sonra partiye gitmek? Hiç enerjim yok."

"Kulağa çok fazla gibi geliyor ama biliyorsun, bunlara ihtiyacın yok. Her zaman harika görünüyorsun."

Gülümsemesini gizlerken çenesi göğsüne doğru eğiliyor. "Teşekkür ederim." Suyunu alıp bir yudum daha içtikten sonra, "Ne zaman taşındığınızı anlatmayı bitirmediniz," diyor.

"Doğru," diye kaldığım yerden devam ediyorum. "Babam haklıydı. Bunu söylemedi ama küçük kardeşlerime iyi örnek olmadığımı biliyordum. Bu yüzden kurallara göre yaşamak yerine, zaten dairede olan ağabeyimin yanına taşınmaya karar verdim. İki yatak odası var, bu da geçişi kolaylaştırdı."

"Ve bu Loch mu?" Bazen benim yanımda utangaç görünse de, aklından geçenleri sormaktan çekinmiyor. *Bunu da listeye ekliyorum.*

"Evet, Loch benim ağabeyim."

"Onunla dün tanıştım. İyi biriydi."

Neden bilmiyorum ama onunla konuşmak çok kolay. Sanırım gerçekten ilgili görüldüğü için. Tanıdığım çoğu kızın böyle bir yeteneği ya da doğal eğilimi yok. "O iyi bir adam. Benim de küçük bir erkek kardeşim var. Noah. Onunla tanıştın mı bilmiyorum." Ona asılırsa kıcına tekmeyi basarım.

"Hayır, yapmadım."

Şükürler olsun. Bu çocuğa hak ettiği değeri verebilirim. Hepimiz karizma kategorisinde yetenekliyiz ama Noah aramızdaki en büyük karizmaya dönüşüyor. "Küçük kız kardeşim Marina ve artık soy ağacımı biliyorsunuz."

Gülüyor. "Westcott soy ağacında daha fazlası olduğunu hissediyorum, ama bana kısa versiyonunu verdiğine göre, bunu başka bir zaman konuşmaya ne dersin?"

"Söz konusu sen olunca 'başka bir zaman' lafını seviyorum."

Omuz silkiyor. "Sana bir yemek borcum var, bu yüzden bu gece tüm hayat hikayelerimizi öğrenmek zorunda olmadığımızı düşünüyorum."

"Doğru."

Ellerini önündeki masanın üzerinde birleştirerek, "Ama bilmem gerek çünkü bir düzen seziyorum. Bu su isimleri de neyin nesi? Liman, Marina, Loch-"

Kıkırdıyorum. "Dahası da var ama bunu başka bir zamana bırakacağım."

"Kendine bir anlaşma buldun." Lark gülümsüyor ve konuyu bıraktığım yerde bırakıyor. "Peki ya sen ve Loch. Birlikte yaşıyorsunuz ama anlaşabiliyor musunuz?"

Başımı sallayarak cevap veriyorum. "Evet, taşındığından beri."

"Ah," diyor, hiç şaşırmadan. "Kardeşlerin baş belası olabileceğini duymuştum." Göğsüne dokunarak, "Tek çocuk olduğum için bildiğimden değil," diye ekliyor.

"Beacon Üniversitesi'nden iki yıl önce mezun oldu. Şimdi zamanının çoğunu New York'ta, babamın Manhattan'daki ofisinde sağ kolu olarak geçiriyor. Şehre geldiğinde evde kalıyor."

"Bu heyecan verici."

Omuz silkiyorum. "Loch kariyeri üzerinde çalışıyor, bağlantılar kuruyor, iyi bir evladın ailesi için yaptığı her şeyi yapıyor." Gülümsemesi azalıyor. "Ne oldu?"

Arkasına yaslanır ve kucağındaki peçeteyi düzeltir. "Bu bir oğuldan çok iyi bir çalışana benziyor."

Dışarıdan biri olarak Loch'un ailemizdeki rolünü tam olarak anlamıyor. Ama kardeşimin bizim için yaptığı her şeyi baltalayarak beni çiviledi. Beni çok net görüyor. Ona hiçbir şey yapamayacağımı hissediyorum, bu yüzden omuzlarımı dikleştiriyorum ve omurgamın kenarlarından yukarı doğru sürünen rahatsız edici hissi görmezden gelmeye çalışıyorum.

"Mezun olduktan sonra ne yapmayı planlıyorsun? Ailenin izinden mi gideceksin?" Ses tonunda ya da bana bakışında bir yargılama yok, sanki söyleyeceklerim kim olduğum hakkında fikir verecekmiş gibi.

Saçmaladığımı söylememe rağmen, rahatça paylaşabileceğim şeyleri söylemem için bana söz hakkı veriyor. "Hayır. Ben asil bir meslek olan doktorluğu seçtim."

Ağzı açık kalıyor, dudakları çok lezzetli ve ince bir şekilde aralanıyor. "Tıp fakültesine mi gidiyorsun?"

Hâlâ geleceğimle ilgili verdiğim kararla barışmaya çalışarak plağın üzerinde kayıyorum. "Planımız bu."

Sanki gününü güzelleştirmişim gibi, "İnanılmaz. Ben de tıp fakültesine gidiyorum. Yani, deniyorum. Başvurular üzerinde çalışıyorum ve yazın MCAT sınavına girdim." Kollarını masaya dayayarak koltuğun kenarına oturuyor ve aramızdaki boşluğun bir kısmını masanın üzerine kapatıyor. "Bu kadar ortak noktamız olduğuna inanamıyorum. Sen son sınıftasın ve tıp okuyorsun, değil mi? Nasıl oldu da hiç tanışmadık?"

Takipçiliğimin ateşi beni yakalamaya başladı. Nasıl itiraf etmeliyim yoksa sabah ona sürpriz mi yapmalıyım? Onda gerçeği söylemeyi kolaylaştıran bir şey var. "Sanırım bizim zamanımız değildi, ama daha da akıl almaz olan ne biliyor musun?"

"Ne?" diye soruyor gözlerini dolduran beklentiyle. "Aslında birlikte bir dersimiz var."

"Öyle mi?"

Bardağımlı alıp ahşap masanın üzerine koyuyorum. "Birinci sınıf. Pazartesi, Çarşamba ve Cuma günleri."

Hayal kırıklığı gözlerinin yeşilliklerine yerleşiyor, onları bir şey söylememiş olmayı dileyecek kadar karartıyor. Daha parlak versiyonunda bulunan mutluluğu tercih ederim.

14. sıra.

Koltuk 20.

Bunu kendime saklıyorum ve ona bir çıkış yolu öneriyorum. "Ben arkada otururum, sen de öne yakın oturursun."

Loş restoranda sadece masaların üzerinde titreyen mumlar ve başımızın üzerinde yumuşak bir aydınlatma var. Gülümsediğinde, güzelliği gölgelerde ya da düşük ışıktaki gizlenemiyor. "Demek beni takip ediyordun?" Zekice davranıyor, her şeyi inkâr ettiğim önceki konuşmamızdan beni tuzağa düşürüyor.

"Yabani otlara girmek istiyorsan, alternatifine karşı seni *fark ettim*."

Yanaklarını pembe bir renk kaplıyor ve genellikle etkileşimlerimizde cesur ve hızlı geri dönüşler yapmasına rağmen, şu an için hiç yok gibi görünüyor. Ama yüzünde korku ya da endişe de yok. Suyundan bir yudum alıyor ve sonra tekrar öne doğru uzanarak sohbetimizi sürdürüyor

Aramızdaki sessizlik. "I-"

"Buyurun." Servis görevlisi tabakları her birimizin önüne koyuyor. Lark'ın gözleri onun üzerinde ama benden tamamen çalınmış bir şekilde yemeğe kayıyor. Kızgınlık içimi dolduruyor ama aynı hızla dağılıyor, bir dakika içinde tüm dikkatini tekrar ona vereceğimi biliyorum.

O gider gitmez bıçağını ve çatalını eline alıyor. Dudakları bir gülümsemeyle savaşıyormuş gibi yana kıvrılıyor ama "Senden sakladığım bir sır var, Harbor" diyor.

Sırlardan nefret ederim. Sırlar çözdüklerinden daha fazla soruna neden olurlar. Şimdi olduğu gibi. Bana ne söyleyebileceğine dair aklımdan binlerce olasılık geçiyor, ama haklı olduğumu umarak sadece bir tanesine karar veriyorum. *Benim onu fark ettiğim gibi o da beni fark etti mi?* Lütfen evet de. "Söyle bana."

Etrafına bakınıyor ve sonra dudaklarından sinsi bir gülümseme geçiyor. "İki saat önce yemek yedim."

Lanet olsun, çok tatlı. Yine de bu konuyu çok ciddiye alıyormuş gibi yapıyorum. "Beni yanlış yönlendirdiniz, Bayan Summerlin."

Makarnayı çatalının etrafında döndürürken omuzları iki kez inip kalkıyor. "Özür dilerim Bay Westcott, ama buna nasıl hayır diyebilirim ki?" Bir ısırık alıyor, mest olmuş bir şekilde inlerken gözleri neredeyse kafasının içinde geri yuvarlanıyor.

Hay sikeyim. Pantolonumda daha fazla yer açmak için kötü bir girişimde bulundum. "Yapamazdın."

Çiğniyor ve sonra başka bir ısırık için hazır olduğunda, "Kesinlikle. Yapamadım."

Sanki masanın altında saklanan bir ereksiyonum yokmuş gibi lazanyamı kesiyorum. Bir ısırık almadan önce, "Peki tam olarak neden hayır diyemedin?" diye soruyorum.

"Şirket yüzünden, ve ..." Bir çatal dolusu kremalı makarna daha yedikten sonra ekliyor: "Carbonara'yı ne kadar çok sevdiğimi söylemiş miydim?"

"Carbonara sevginizden bahsetmişsiniz. Bu konu kapandığına göre, karşı koyamadığınız şirket hakkında konuşalım."

Kıkırdıyor. "Bu çok hızlı gelişti. Tuttuğum arkadaşla hayır diyememekten, söz konusu arkadaşın karşı konulmaz olmasına büyük bir sıçrama."

"Çok büyük bir sıçrama değil ama dürüst olmak gerekirse," diyorum ve sonra sırtıyıyorum. "Bana ilk kez karşı konulmaz denmiyor."

Bu sefer karnından bir kahkaha yükseliyor. O kadar ki elindeki kapları yere bırakıp ağzını kapatıyor ve geriye doğru düşüyor. Sakinleştiğinde, elini önünde düzensiz bir şekilde sallıyor, hala kıkırdıyor, ama "Teşekkür ederim. İyi bir kahkahaya ihtiyacım vardı."

"Memnuniyetle, ama bu kadar komik olan şeyi paylaşmak ister misiniz?"

Nefesini toparlayarak masaya geri yerleşti ve çatalını tekrar eline aldı.

"Sana defalarca böyle seslenildiğine hiç şüphem yok, ama bu bir yana, bu gece geldiğime çok memnunum. İhtiyacım olduğunu bilmediğim güzel bir zaman."

Dürüstlüğüyle canlandırıcı.

Doğal bir güzellik.

Ve aklında ne varsa söylemekten çekinmiyor.

"İyi vakit geçirmene sevindim ama sana küçük bir sır vereyim, Lark."

Kaşları kalkıyor ve fısıldıyor, "Devam et."

"Seninle iyi vakit geçiriyorum."

Bu gece farklı hissettiriyor.

Ve Lark Summerlin'in tam da ihtiyacım olan dikkat dağıtıcı şey olduğunu kanıtladığına dair güçlü bir şüphem var.

Liman

Uzun yoldan onun evine dönerken havadaki soğuğa rağmen arabasının camı açık. Lark'ın saçlarının gevşek telleri arasından esen rüzgâr küçük kasırgalar gibi dönüyor ve başka tarafa bakmayı zorlaştırıyor. Benimleyken yüzünü buruşturan bir endişe görmemenin rahatlatıcı bir yanı var.

Beacon, üniversite dışında her yönden küçük bir kasabadır. Okul, otuz üç bin öğrencisiyle bölgedeki en büyük nüfusa ev sahipliği yapıyor. Tıp öncesi çok daha küçüktür, ancak okulun büyük bir ünü vardır, bu yüzden daha popüler bölümlerden biridir.

Bu dönem aynı sınıfı paylaşmadan önce onu nasıl olup da hiç görmediğime hâlâ şaşıyorum. Dikkat etmemiş miydim? Burası büyük bir okul, belki de yollarımız daha önce hiç kesişmedi.

Lark'ın mantığını takip edersem, "sevimli buluşmamız" kaderin elindeydi. Batıl inançlara bu kadar güveniyorsam, tanışmamız gereken zamanda tanışmışız demektir. Gerçi ne zaman tanıştığımız önemli değil, sadece tanışmış olmamız önemli.

Kendimi bir sapık gibi ona bakmak yerine gözlerimi önümdeki yola dikmeye zorlarken buluyorum. Ama onda tipik olan hiçbir şey yok. Benim dünyamdaki kızların saçlarının her teli yerinde ve dudak enjeksiyonları var.

Sosyal medya paylaşımları için mükemmel bir surat ifadesi. Lark'ın burnunun ortasındaki küçük yükselmeye bakılırsa, başkalarının deyimiyle "düzeltilmiş" burnuyla ilgili hiçbir şey yaptırmadığından eminim.

Vücudu bir afrodizyak gibi, damağımı kabartıyor. Tam da olduğu gibi mükemmel bir yüzle -doğal ve kendinden emin- paylaştığımız en basit bakışlarda bile içsel bir güzellik parlıyor.

"Neden bana bakıyorsun?" diye soruyor, ses tonunda suçlama yok, sadece merak var.

Direksiyonu sıkıca kavıyorum ve bir nefes çekiyorum. "Özür dilerim. Bu kötü bir alışkanlık."

Dizlerini bana doğru çeviriyor. "İnsanlara bakmayı alışkanlık haline mi getirdin?"

"Hayır." Tamamen yerinde bir sırtışıla ona bakıyorum. "Sadece sen. Çok dikkat dağıtıcısın."

"İyi mi kötü mü?"

"İyi dikkat dağıtıcı. Güvenliğimiz için kötü."

Uzanıp parmaklarını yanağıma bastırıyor, ben tekrar öne bakana kadar. Kıkırdıyorum çünkü gülümsememi silmeyi başaramıyorum. Hatta daha da genişledi. "Gözünüz yolda olsun bayım."

"Risk almayı sevdiğini sanıyordum. Acının buna değer olmasıyla ilgili bir şey." Soru onu sessizliğe gömüyor ama endişelenecek kadar uzun değil. "Ben kalpten bahsediyordum, ölüm kalım durumlarından değil."

"Ah. Bu mantıklı." Ona göz kırpmıyorum. "Merak etme. Seni sağ salim eve götüreceğim."

Ay ışığı içeri dolup gözlerinde parlarken bana bakıyor. "Liman mı?"

Adımın dilinden dökülüştünü ve dudaklarını öpüşünü seviyorum.

"Öyle mi?"

"Sana bir sır verebilir miyim?"

"Bir tane daha mı? Kendimi onurlandırılmış hissediyorum," diye takılıyor ona, benimle paylaştığı son sırrından sonra, ki bu pek de sır sayılmazdı.

"Belki de itiraflar kadar sır değildirler."

"Tamam, itiraf ya da sır, başka kimseyle paylaşmayacağım."

Gülümsemesi içimi arabanın kaloriferinin ısıtabileceğinden daha fazla ısıtıyor. "Nadiren dışarı çıkarım ama bu gece seninle çıktığım için mutluyum."

"Ben de öyle. Seninle vakit geçirmek güzeldi."

Sola dönmek için yavaşlıyorum, bu da içimdeki tüm dürtülere karşı geliyor ve sırf onun zamanından birkaç dakika daha çalmak için sürmeye devam etmemi söylüyor. "Sana bir şey sorabilir miyim, Lark?"

"Saklayacak bir şeyim yok."

Herkesin saklayacak bir şeyi vardır. Ama ben ona inanıyorum. "Neden gelmeye karar verdin?"

Yolcu koltuğuna kıvrılırken gözleri bana dönüyor. "Bana reddedemeyeceğim bir teklif yaptın."

"Akşam yemeği mi?"

"Moretti's."

Eğlenerek dilimi tıkırdatıyorum. "Anlaşıldı." Gecenin sona ermesinden korkarak onun sokağına dönüyorum.

"Biliyorsun..." diyor. Ona doğru bakıyorum. "Sadece restoran değildi."

"Öyle mi? Neydi o?"

"Aynı zamanda şirketti. Sen kesinlikle her gün bir kutu frank ve fasulyeden daha iyisin." Bana cilveli bir göz kırpmıyor, seksi tavırlarını benden esirgemiyor.

Bir kahkaha patlattım. "Yani haklı olduğumu söylüyorsun."

"Haksız değildin."

Evinin önündeki kaldırıma yanaştığımda gülümsemesinin solduğunu fark ediyorum. Bir iki dakika boyunca eve bakıyor ve sonra "İstersen içeri girebilirsin" diyor.

Sömestr başında onu gördüğüm andan beri bu teklifi istiyordum. Ona bu kadar yakın dururken, çenesine dokunurken ve onunla yalnızken, onunla yatmanın nasıl bir şey olacağından başka bir şey düşünemedim. Bu gece bile, onun dairesinde, Lark'la yalnız olmak ama bu durumdan faydalanmamak doğru geldi.

Şimdi bana kırmızı halı seriyor ve dünyasına, hatta belki yatağına girmem için altın bir bilet teklif ediyor. Yapmak üzere olduğum şey için zihinsel olarak kendi kıcımlı tekmelerken parmaklarım direksiyon simidinin etrafında sıkışıyor. "Güzel bir gece oldu ve her ne kadar içeri girmek istesem de ..." Bakışları benimkilere kilitlenmiş durumda ama reddetme duygusu bakışlarını kirletmiyor. "Ben gitsem iyi olur, sen de çalışmana devam edersin."

Kola uzanırken başını hafifçe sallıyor. "Haklısın. Neyse, yarın her zaman dersimiz var. Yemek için teşekkürler."

"Rica ederim, ama bana hâlâ borçlusun."

Sırıttıyor. "Merak etme, ödeyeceğim." Kapıyı açıyor ve ben inip arabanın etrafında koşarak onun yerine ödemeyi yapmaya vakit bulamadan dışarı çıkıyor. Yine de elimden geleni yaptıktan sonra kaldırımında duruyorum. "Yarın görüşürüz, Harbor." dedi.

Elimi kaldırıyorum. "Evet, yarın." İçeri girmesini bekliyorum, sadece içeri girmeden önce elini hızlıca sallamak için arkama bakıyorum.

Geri dönmek için acele edecek sessiz bir daireden başka bir şey yok ama ben onun yolundan gitmeye ve çalışmaya karar verdim. Bunu duymak ailemi gururlandıracaktır. Onlara bir uyarı falan göndereceğimden değil, ama bir dahaki sefere başım belaya girdiğinde arka cebimde tutmak için her zaman iyi bir eldir.

On beş dakika geçmeden anahtarlarımı mutfak tezgahının üzerine fırlatıyor, yatak odasına doğru yürürken kaygan yüzeyde kaymalarını dinliyorum. Kazağımlı çıkarıp dolaba fırlatıyorum. Yere düşmeden önce bir rafa konuyor. Gömleğimin düğmelerini açıyorum, sonra atletimi çekiştirerek çıkarıyorum ve her ikisini de çamaşır sepetine atıyorum.

Boxerıma kadar soyunduktan sonra oturma odasına geri dönüyorum ve klavyeme dokunarak bilgisayarımı canlandırıyorum. Düşüncelerimin az önce uzaklaştığım kadından başka bir şeye sapmasına ihtiyacım var. Teklifini geri çevirdiğim için tam bir aptalım. Eğer başka bir şeyle meşgul olmazsam, sonunda giyinip tekrar oraya gideceğim.

Aletim sertleşmişti ve biraz rahatlamaya ihtiyacı vardı. Yatak odasına dönüyorum ve duşu başlatmak için banyoya geçiyorum. Geceme devam edebilmek için soğuk suyu açmalıyım ama ne zaman Lark'ı düşünsem, bana gülümseyerek baktığında mumun titremesinin gözlerine yansımından, dudaklarının üstündeki küçük yaydan ve çenesindeki kapatmaya zahmet etmediği minik izden başka bir şeye konsantre olamıyorum. Bizi bir araya getiren suçlunun bu olduğuna inanmaya başlıyorum.

Boxer külotumu indirip ılık suyun altına giriyorum. Evet, onun vücuduna karşı zayıfım. Başımı suyun altına eğip saçlarımı ıslatıyorum. Sıcaklığın tenimin altına nüfuz etmesi, kaslarımı gevşetmesi ve zihnimi rahatlatması iyi hissettiriyor.

Kalçalarının kabarması.

Göğsünün inip kalkması.

Dudaklarını yalamadan hemen önce dudaklarının ayrılma sesi.

Ereksiyonumu tutarak, çenesini sararken önümdeki dolabın üzerinde otururken ona çok yakın durduğum zamanki hislerim devreye girerken onun görüntülerinin kafamı doldurmasına izin verdim. Bahar ve taze toplanmış çiçek koktuğunu ve teninin bir gül yaprağı kadar yumuşak olduğunu hatırlıyorum. Sadece bir parçasını tatmak için onu içime çektim.

Yavaşça okşarken, anılar geri gelirken içimde serbest bırakma dürtüsü oluşuyor - sanki Bonnie ve Clyde'mışız, sadece ikimiz birlikte kaçıyormuşuz gibi fısıltılarının sesi.

Hızımı arttırıyorum.

Avucumu duş duvarına sabitlediğimde, onu sanki şu anda buradaymış gibi net bir şekilde görebiliyorum. Gözleri kapalıydı ve güveni tam olarak sergileniyordu. Zayıf noktalarını öpmek için eğilebilirdim ama bunun yerine onun görüntüsünün tadını çıkardım. Vücudu kapı aralığında bana o kadar yakındı ki ...

Orgazm hızla ilerlerken tutuşum daha da sıkılaşıyor.

Gözlerindeki o bakış . . .

Kıının sallanması . . .

Sanki kalmayı diliyormuş gibi arkasına bakışı...

"Lark. Siktir. Siktir. *Siktir.*" Sesim kesiliyor, toparlanmak için soğuk fayanslara yaslanırken son kelimeler duşun sesi altında silikleşiyor.

Tahliye mi? *Buna değer.*

Kaburgalarımaya yediğim bir DOKUN beni ürkütüyor ve arkamı dönüyorum. "Yakalandım," diyor Lark, zaferle gülümseyerek.

Arkamı dönüp, yüzümü ona dönmek için tuğla binaya yaslandım. Yüksek yolu seçtim. . . Tamam, yapmıyorum ama masummuşum gibi davranıyorum. "Beni ne yaparken yakaladın? Dersten önce takılırken mi?"

Elinde büyük bir bardakla kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sırtıyor. Omuz silkerek, "Hadi ama Harbor. Bu kadar zavallı olma. Kabul et, beni bekliyordun."

Geçen yıl bir partide tanıştığım bir kız Lark'ın arkasından geçerken "Selam Harbor," diye mırıldanıyor.

Lark gözlerini devirir, ama sonra gözlerinde bir şey belirir ve nefesini içine çeker. "Aman Tanrım, beni beklemiyordun, değer mi? Çok zr dilerim. Ugh." ift kapıdan kaçmaya çalışıyor ama ben eşofmanının kuyruğundan yakalayıp onu kendime çekiyorum.

"Hayır. Başka kimseyi beklemiyordum." Arkasını dönmesini sağladım. Az önce benim olduğum yerde duvara yaslanıyor. Pembe yanaklı ve

Kıkırdayarak, içerideki güneş ışığını yakalayan parlak yeşil gözleriyle bana bakıyor.

Altın sarısı sabah, bazılarının yanından geçerken kaçırabileceği, onu içine çekmek yerine hayatlarında acele ettikleri güzelliği vurguluyor. Geçen yazdan sonra solmayı unutan hafif saç telleri yüzünün etrafında özgürce salınıyor ve henüz nemlenmiş dudakları bir davet gibi parlıyor.

Ve burada yapabildiğim en iyi şey göz rengini yeşile indirgemek oldu, ama daha önce gördüğümünden çok daha fazlası var. Altın benekler güneş ışığında sanki bir hazine keşfetmişim gibi parlıyor.

Onun hakkını verebilecek sözcükleri bulmakta zorlanıyorum, eğiliyorum, onu öpmeye ve beklentiden kaynaklanan mutsuzluğumu hafifletmeye çok yakınım.

"Liman mı?" diye fısıldıyor, eli gömleğimi yumruklarken dudakları zar zor ayrılıyor.

"Seni takip ediyordum."

Başını geriye atıyor ve ölçülü bir gülümseme ağzının kenarlarını yukarı doğru eğiyor.

Ne diyorum lan ben?

Hızlıca kaçmak için dönüyorum, ama gömleğimi daha sıkı tutuyor ve iki eliyle beni kendisine geri getiriyor. "Biliyordum," diyor kıkırdayarak.

"Ve aşağılandım." Elimi saçlarımda gezdiriyorum. "Havamı bozuyorsun."

Yine de bana hiç sempati duymuyor. Bunu nasıl yediğine şaşırmadım. "Hiçbir şeyle dalga geçmiyorum. Bana karşı havalı olmana gerek yok. Sadece kendin olman gerekiyor ve şu *anki* halin de oldukça düzgün." Aramızdaki mesafeyi kapatarak ekliyor: "Dün gece sen arabanın yanında Jake Ryan gibi dururken o eve girmenin ne kadar zor olduğunu biliyor musun?"

"Kim?"

"Bu bir film."

"Ah. Ana karaktere enerji verdiğimi mi söylüyorsun?"

"Kesinlikle bir hikayenin kahramanı olabilirsin."

Sağ elimi başının üstündeki tuğla duvara koyuyorum. "Peki ya senin hikâyen?"

Gülümsemesi de bakışları gibi yumuşadı. Hâlâ bana yakın duruyor, "Evet." diyor.

Daha fazlasına gerek yok. Sol elimle yanağını kavriyorum ve eğiliyorum. "Seni öpeceğim, Lark Summerlin."

"Başka türlü olmasını istemezdim, Harbor Westcott."

Dudaklarımız bir araya geliyor, sanki o da benden daha fazla bekleyememiş gibi ortada buluşuyor. Dudaklarımız ayrılıp dillerimiz buluştuğunda yastık yumuşaklığındaki basınç ısıyor ve ilk kez birbirine dolanıyor.

Onun tadı sadece iştah açıcı. Vücudum onunkine baskı yapıyor, onu tuğla duvara yaslıyor ve birbirimize destek olmamızı sağlıyor. Yanağını okşarken elleri göğsümde geziniyor ve elimi omzunun eğimine doğru kaydırıyorum.

Birinin "Bir oda tutun" dediğini duyduğumda, kendimi ondan çekiyorum çünkü sadece o adam haklı değil, aynı zamanda sınıfta bir kaya kadar sert oturmak istemiyorum.

Sikeyim.

Çok geç.

Lark başındaki lastikten kurtulan saç tellerini kulağının arkasına sıkıştırıyor ve sonra parmaklarını göğsümde gezdiriyor. "Yani öpüştük."

Sırtarak, "Öpüştük." diyorum. Bundan sonra ne yapmak istediğine karar vermesi için ona yeterince alan bırakıyorum.

Elimi tutarak beni kapıya doğru götürdü. "Bu ne anlama geliyor?"

Onun tarafına geçiyorum. "Sanırım bu birbirimizin hikâyelerinde ana karakterler olduğumuz anlamına geliyor."

Ona doğru bir bakış fırlatarak sırtıyor. "Sonsuza dek mutlu olmak için çok mu erken?"

Binaya girer girmez kolumu omzuna doluyor ve onu kendime yakın tutuyorum. "Sanırım bu riske bağlı."

Gölüyor, sesi kulaklarıma bir melodi gibi geliyor. "Şansımı deneyeceğim."

Lark

HARBOR WESTCOTT benim için kötü.

Notlarım.

Okul ödevlerim.

Dikkatim.

"Bayan Summerlin." Profesörüm herkesin önünde bana seslendi. "Kadavraların korunmasıyla ilgili neyi bu kadar komik bulduğunuzu neden sınıfla paylaşmıyorsunuz?"

Telefonumdan başımı kaldırıyorum ve Harbor'dan gelen mesajda Cumartesi gecesi için bana çıkma teklif ediyor. "Kadavralarla ilgili komik bir şey yok-"

"Doğru!" Profesör Brown elindeki kalemi bana doğrultarak yerimde zıplamama neden oldu. "Kadavralarla ilgili komik bir şey yok. Bağışçılar, bilim için yaptıkları fedakârlıklardan dolayı saygıyı hak ediyorlar."

"Özür dilerim," diyorum Harbor'ı derste bana mesaj attığı için öldürmek üzereyken. *Benim için kötü biri.* Hepsi bu kadar. Yine de o kadar karşı konulmaz ki. Onu öptüğüm için dudaklarım hâlâ karıncalanıyor.

Tekrar ekrana bakıp gülümsüyorum.

"Bayan Summerlin, bana telefonunuzu getirin. Görünüşe göre, bugün çok fazla dikkat dağıtıcı. Doksan dakikadır benimlesiniz ve saçmalıklarınız

sınıfa beş tanesine mal oldu. Ekran bağımlılığınız yüzünden daha fazla kaybetmeyeceğiz."

Ellerim titremeye başladı. Hayatımda hiç başım belaya girmemişti.

Harbor oturduğu yerden, "Bence derse devam etmeliyiz," diyor. Tüm sınıfla birlikte ben de arkama bakıyorum.

Profesör şöyle cevap verir: "Ben de bunu duymak istiyorum Bay Westcott. Hevesli beyinler harika doktorlar yaratır, ancak kapsamlı araştırma her zaman rehberiniz olmalıdır."

Harbor yeteneklidir. Beni kurtarmaya çalışması ona sert profesörümüzden puan kazandırdı. *Etkileyici.*

Bunun üzerine Profesör Brown, "Size iki seçenek sunacağım, Bayan. Summerlin. Bana telefonu getir ya da sınıfımı terk et."

Bunun farklı olmasını umuyordum ama olmadı. Hâlâ sırt çantamı omzuma atıp utanç içinde çıkıp çıkmamayı tartışırken birinci seçeneği seçiyorum ve salonun orta koridoruna doğru ilerliyorum. İnsanlara bana müsaade etmelerini söylerken boğazım kurudu, Harbor'ın oturduğu yere dönüp bakmaya cesaret edemedim.

Odanın önüne geldiğimde Profesör Brown, "Bana neye baktığını göster" dedi.

Bekle, ne? Olamaz. "Ders bitene kadar el koyacağınızı sanıyordum."

"Hayır. Yine de iyi bir kahkaha işime yarayabilir." İkinci seçeneği seçmem gerektiğini biliyordum.

Ona ekranı göstermemi bekliyor. Titrek bir sesle, bir an önce bitsin diye yapıyorum. Gözleri ekranda geziniyor ve sonra salona bakıp Harbor'ın oturduğu yeri buluyor.

Koltuğuna yığıldı.

Dudaklarında ukala bir gülümseme.

Gözler profesöre dik dik bakıyor.

Profesör gözlüklerini indirerek, "Şimdi çok daha mantıklı geliyor." dedi. Bana bakarak sesini alçak tutuyor. "Yerinize dönün ve kadvralar gibi lütfen bana da doksan dakikalık birlikteliğimiz boyunca hak ettiğim saygıyı gösterin."

"Evet, efendim."

Kızgın utanç beni tamamen tüketirken vücudum ateş gibi hissediyor. Koltuğuma dönüyorum ve sonsuza dek içinde kaybolabileceğim bir delik olmasını dileyerek koltuğuma gömülüyorum. Yanımdaki kız fısıldıyor, "Onun için endişelenme. Yakında başka biri onu kızdırdığında her şeyi unutacaktır. O zamana kadar dikkat çekme." Koltuğunda arkasına yaslandı.

"Yapacağım." *Oh güven bana, yapacağım.* "Teşekkürler."

Aniden tekrar eğiliyor ve fısıldıyor, "Ve bir Westcott'la randevu almak büyük bir başarı." Kaşlarını bir kez salladı. Nereden bildiğini soracak oluyorum ama telefonumu işaret ediyor. "Mesajı görmeden edemedim."

"Ah. Anladım." Kendime not: Bu salonda herkes her şeyi görebilir.

Harbor'dan yine bir mesaj geldi: *İyi misin?*

Tekrar yakalanma ihtimalime karşı cevap verip vermemeyi tartışıyorum. Profesör beyaz tahtaya internette okuduğumu hatırladığım bir zaman çizelgesi yazmakla meşgul. Ben de mesaj atıyorum: *Üzgünüm, cevap veremem. Tuhaf bir ölümcül hastalıktan öldüm.*

Cevap mesajı atıyor: *Bunun için bir tedavi*

biliyorum. Parmaklarım ekrana doğru kayıyor:

Öyle mi? Bir sonraki mesajda şöyle yazıyor:

Her derde deva. Güven bana. O da öyle.

Dersten sonra beni öptüğü an, içeride olan biten her şeyi unutuyorum. Dudaklarını dudaklarıma bastırdığında, onun okul kariyerim için kötü olabileceğini, ancak diğer her yönden *çok iyi* olduğunu fark ediyorum.

"NEDEN BU KADAR YAVAŞ GIDIYORUZ?" Dane'e sabırsızca soruyorum.

DeRoy'un yıldönümü partisindeki vardiyamızın ardından Beacon'a dönmek için sabırsızlanıyorum. Westcott'lar da dahil olmak üzere geçen haftaki partiye katılan pek çok kişi oradaydı. Hatta Bayan Westcott özellikle bana merhaba demek için büfeye geldi. Çok tatlı biri.

Yine de Harbor'la gece yarısı randevumdan ona bahsetmeye cesaret edemezdim. Birincisi, gece yarısı buluşmak bana gerçek bir randevudan çok bir seks çağrısı gibi hissettiriyor. İkincisi, yemek ekibinin bir parçası olarak bana iyi davranmak başka bir şey. Yemek ekibinin bir parçasıyla çıkmak bambaşka bir şey. Denklemin bu kısmında onun nerede duracağından emin değilim.

Dane dönüş yolunun çoğunda düşüncelerine dalmış durumda, kamyonda her zamanki havadan sudan konuşmalarımız yok. "Dane?"

Sanki onu uykusundan uyandırmışım gibi gözlerini yoldan ayırıyor.

"Huh?" "Hız sınırı altmış. Sen kaçla gidiyorsun, en fazla kırk beş mi?"

Gözleri gösterge paneline kaydı ve sonra "Oh" dedi.

Koltuğa yerleşmek için doğrulduğunda, eski kamyona biraz gaz verirken direksiyonu sıkıca kavradığı için eklemleri beyazlaşıyor. Radyo kabini ancak bu kadar aydınlatabiliyor ama gergin olduğunu anlamaya yetecek kadar ışık var. "Bunun hakkında konuşmak ister misin?"

"Ne hakkında konuşacağız?"

"Aklından ne geçiyorsa," diye cevap veriyorum, yönünü ona çevirerek.

"Mia mı?" "Hayır." Başını iki yana sallıyor. "İyiyiz, her zamankinden daha iyiyiz."

Mia en sevdiğim kişi olmayabilir ama bu onların geçmişine dayanıyor. Eğer iyilerse, *her zamankinden daha iyilerse*, o zaman arkadaşımı desteklerim. "Bunu duyduğuma sevindim."

Aramızda konuşmak için yer bırakıyorum, o da sonunda bunu dolduruyor. "Hiç Beacon ile Beacon'ın çocukları arasındaki sınıf farkını düşündün mü?"

Pointe mi? Ne kadar var? İki kasabayı birbirinden ayıran en fazla on, on beş mil var ama maddi açıdan dünyalar kadar uzaklar."

"Bunu düşündüm ama bir önemi var mı?"

"Tabii ki önemli." Bana aynı dili konuşmuyormuşum gibi bakıyor. "Havuz partilerinde, çocuklarının midilli gösterilerinde ya da rastgele bir kutlama yapmaya karar verdikleri her ne boksda onlara hizmet etmek için oraya gidiyoruz. Bu seni hiç rahatsız etmiyor mu?"

Dane hiçbir zaman övgülere, sırtının sıvazlanmasına ya da sadık olduğunu bilmekten başka bir şeye ihtiyaç duyan bir arkadaş olmadı. Bu yönden birbirimize benziyoruz. Bu yüzden onu anlamam ya da onunla aynı fikirde olmam konusundaki ısrarı tipik bir davranış değil. "Sana yeterli bir cevap verebileceğimi sanmıyorum." Arabadaki tartışmalardan nefret ediyorum, tartıştığımızdan değil ama konuşmanın artan yoğunluğu rahatsız edici.

"Sanki başka bir gezegende yaşıyorlar. Biz faturalarımızı ödemekte zorlanırken onlar havalı partiler veriyor."

"Söylediklerinizi anlıyorum ve elbette zengin olmanın nasıl bir şey olduğunu merak etmişimdir, ama onların sahip olduklarını dilemek bize bir şey kazandırmaz ve asla da kazandırmayacaktır."

"Olabilir." Sırıttıyor ve benim hiç kardeşim olmamasına rağmen Dane her zaman bu rolü doldurmaya çalıştı.

"Belki." Yolu izliyorum. "Umarım." Tuhaf davrandığı hissinden kurtulamıyorum. *Onu rahatsız eden ne?* "The Pointe'de birçok partide çalıştık. Bu gece ne oldu?"

Bir eli direksiyonda, diğeri müzik istasyonunu ayarlarken omuz silkerek cevap veriyorum. "Buradan kurtulduğuna sevindim."

Bu yolculuklarda hayat genellikle daha az karmaşıktır, ama bu gece nedense öyle değil. Hiçbir zaman sinirli biri olmadı, ama kendini ya da değer verdiği kişileri hiç düşünmeden savunur, bu da bana bu konuşmada daha fazlası olduğunu düşündürüyor. *Beni neyden koruyor?*

Kasabaya döner ve ilk sağa sapar, hız sınırının gerektirdiği gibi daha yavaş ilerler ve yolda kalabalık bar ve restoranların yanından geçer. Saatin neredeyse gece yarısı olması önemli değil. Bu üniversite kasabası uzun bir haftanın ardından stres atmaya hazır insanlarla dolup taşıyor.

Eğlence bölgesini geçip en uca doğru ilerlerken, döndüğümüz cadde daha sessiz. Benim sokağıma döndüğünde kasabanın ışıkları ve sesleri hemen uzağımda kalıyor.

Dane evin önüne park etti. Onun için biraz endişelendiğimden atlamadım. "Bu gece geç vardiyada mı çalışıyorsun?"

"Sıkılırsan ve yatmak istemezsen ikiye kadar dövme dükkanında olacağım."

Yine de kalıyorum ama kapıyı açıyorum. Mesai sonrası vardiyaları paraya ihtiyacı olduğu için aldığını bilsem de, "Dikkatli ol. Dövme dükkanında alkol servisi yapmak hâlâ yasa dışı."

"Masanın altından ödeme almak, vergi ödemek zorunda kalmadığınızda iki kat daha fazla ödeme anlamına gelir."

Uyarım yüzünden vazgeçmeyeceğini bildiğim için başımı sallayarak cevap veriyorum. "Uykusuzlukla nasıl başa çıkıyorsun hâlâ anlamıyorum."

"Bütün gün uyuyorum."

"İyi noktaya değindin. Kaçıramayacağım derslerim var." Kaldırımdan aşağı atlayarak, "Gelemeyeceğim ama eminim Mia bu gece için fazlasıyla yeterli olacaktır," diyorum.

Gülümsüyor. "İşte bunu hiç anlamadın. Başa çıkmak zorunda olmadığım tanıdığım tek hatun sensin. Seninle arkadaş olmak çok kolay."

"Bana kolay denmesine alınmalı mıyım?" Ben sırtıyorum ama o sırtıtmıyor. Parmaklarımı şıklatıyorum. "Hey, bunun komik olması gerekiyordu."

"Özür dilerim," diyor gülümsemeye zorlayarak. Direksiyona yaslanmış, ön camdan ileriye bakıyor, görünüşe göre yine düşüncelere dalmış. Geri döndüğünde, "Hak ettiğinden daha azına razı olma, Lark" diyor.

Bu tipik konuşmalarımıza hiç benzemiyor, o yüzden kendimi tutamayıp garip bir şekilde gülüyorum. "Gülmemeye çalışacağım."

"Hayır, ciddiym. Bir sürü var. Dikkatinizi başka yöne çekecek ve kalbinizi çalacak bir sürü parlak nesne var. Parıltının altında, bizim gibi değiller."

"Onlar kim?" Bu sözler bana Harbor'ın aynı soruyu sorduğu zamanı hatırlattı.

"Kim olduğunu biliyorsun. Pointe çocukları."

Harbor'ın görüntüsü zihnimi doldururken midemi bir ağrı tehdit ediyor. Sanki Dane aklımı okuyabiliyor. *O kadar belli mi ediyorum?*

"Onların güdüler her zaman sizin iyi niyetinizi alt edecektir." diye devam ediyor. Kamyonu vitesine takıyor. "Yerleşmeyin, tamam mı?"

Benden ne beklediğinden tam olarak emin olamadan, "Yapmayacağım," diye cevap veriyorum. Kamyondan geri adım atıp kapıyı kapatıyorum ama bir tür suçluluk duygusu bilinçaltıma doğru ilerliyor.

"Görüşürüz, Lark."

"Görüşürüz." Ön kapıya doğru yürürken onun sözleri adımlarımı yavaşlatıyor. *Harbor ve beni geçen hafta partide konuşurken gördü mü? Bizi üst katta yalnız mı yakaladı? Yoksa Dane genel olarak beni mi kolluyor?*

En iyi olduğunu düşündüğü şeyi paylaşıyor olabilir, ancak aynı zamanda bir şüphe tohumu ekmeye de çalıştı.

Benim genellikle iyi bir karakter yargıcı olduğumu unutmuş görünüyor. Harbor'ın yakışıklılığı gözümü kör etmiş olabilir ve kesinlikle kelimelerle bir yolu var, ancak etkileşimlerimiz samimi ve hiçbir şekilde sahte değildi.

Dane beni kolluyor olsa da, hiç gereği yokken aşırı korumacı davranıyor. Sinir, kaşındıran bir yün kazak gibi üzerimi kaplıyor. Tohum kendini yerleştirmeden önce göğsümü kaşıyorum ve daireye giriyorum.

Çok çalışıyorum.

Sürekli ders çalışıyorum.

Kimsenin benim için
endişelenmesine gerek yok. Ben her
zaman olduğum kızım.

Tipik Pointe kalabalığına benzemiyorum ve bu yüzden Harbor beni
seviyor. Beni ben olduğum için seviyor.

Hakiki.

Ama her ihtimale karşı bir duş alıp iş kokusunu üzerimden atmalıyım.
Larry'nin bana verdiği bahşişi bu gece için bir kenara koydum ve hemen bir
duş almak için acele ettim.

Kuruduktan sonra, üstümden çıkarabileceğimi hiç düşünmediğim
ama Harbor'ın denemem için bana ilham verdiği bir elbise giyiyorum.
Elbisenin tişört kumaşı vücudumda yuvarladığımda yapışıyor. Tozlu gül rengi,
çok gösterişli olmak yerine tatlıya doğru eğilmesini sağlıyor, ki ben bunu
tercih ediyorum.

İç çamaşırlarımın dantelleri kalçalarımı sarıyor ama bu beni rahatsız etmiyor.
Mümkün olduğunca hızlı olmaya ve yine de en iyi şekilde görünmeye
çalışarak, saçlarımın üzerinde bir kez daha bir havlu gezdiriyorum ve doğal
olarak sarkmasına karar veriyorum.

Eve geldiğimden beri karnımda uçuşan kelekleri dizginlemeye
çalışırken bir yandan da makyajımı yapmaya çalışıyorum. Dane'in sözlerini
kapıda bıraktım. Harbor bana onun niyetini sorgulamam için hiçbir neden
vermedi ve ona güvenmem ve aksini kanıtlayana kadar da güvenmeye devam
etmem için pek çok neden sundu.

Ona söylediğim gibi, o almak istediğim bir risk.

Şifonyerden telefonumu aldım, sonunda neredeyse hazırdım. Ona mesaj
atıyorum: *Merhaba, sen hazır olduğunda ben de hazırım.*

Bir geri dönüş mesajı beliriyor: *Yirmi dakikadır burada olmam kötü mü?*

Bir çift beyaz Converse spor ayakkabımı giyerken içimdeki sersemliğin
kabarmasına engel olamıyor ve keleklerin özgürce uçuşmasına izin
veriyorum. Kendimi çok iyi tanıyorum ve Amanda'nın aksine topuklu
ayakkabılarla aram iyi değil.

Ona mesaj attım: *Hiç fena değil. Hemen geliyorum.*

Çantamı vücuduma doladığımda saatin gece yarısı olduğunu fark
ediyorum. Ders çalışmadığım sürece bu kadar geç saate kadar ayakta kalmam.

Kesinlikle bu saatte dışarı çıkmam.

Parti. *Kimim ben?*

Daireden aceleyle çıkıp evin girişinden geçerken gülüyorum.

Şık arabasına yaslanarak el sallıyor, orantısız sırtışı sevimli.

Ne yaptığını fark ettiğimde kalbim göğsümden fırlayacak gibi oluyor.

"Ben mi?" diyorum.

"Evet, sen."

Elleri kot pantolonunun ceplerinde, gri Henley'sinin kolları yukarı doğru itilmiş bir şekilde önümde kendinden emin bir şekilde dururken, pazularına iyice bakmamı sağlıyor. Kaslarının her bir kıvrımı ve zirvesi kumaşa baskı yapıyor. Sonunda arabadan inip beni selamlamak için yola koyuluyor ve "Bu filmin yaşı yok" diyor.

"Romantizmi zihnimi bulandırıyor ve yedi yaşındayken izlediğim için muhtemelen ben de anlamadım." Birbirimizin önünde duruyoruz ve ellerimi ellerinin arasına alıp aramızda tutuyor. "Uzun süredir birlikte olduğu kız arkadaşını aldatıyor." Bunu yedi yaşındayken ben de anlamamıştım.

"Haklıydı. Kız arkadaşı onun ruh eşi değildi."

Yanaklarım alev alev yanıyor ama arkamdaki kırık sokak lambası ve yanmış ampul yüzünden bunu anlayamayacağından eminim. Gülümsüyorum. *Kaderden bahsederken nasıl gülümsemeyebilirim ki?* Ayak parmaklarımın üzerinde yükselip gözlerimi kapatıyorum ve yıldızların altında onu öpüyorum.

Dudaklarımız ayrıldığında ve topuklarım tekrar kaldırıma vurduğunda, dizlerimin bu adamın varlığından güçsüz düşmemesini istiyorum. "Planın ne?" diye soruyorum.

"Beni bir daha böyle öpersen, bu gece evde kalırız." "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun."

Omuz silkiyor. "İyi ya da kötü, hayat biz ne yaparsak odur."

Arabaya doğru yürüdük ve "Filmi benim için izledin mi?" diye sordum.

Kapıyı açıp, "Evet. Ana karakterler üzerine hızlandırılmış bir kurs alıyorum" dedi. Ben arabaya bindikten sonra kapıyı kapattı.

sürücü koltuğuna kayıyor, diye ekliyor. "Rolümü sonuna kadar yerine getirmek istiyorum."

"Sana küçük bir sır vereceğim."

Konsolun üzerine eğiliyor. Parmaklarımın ucunu yanağını gölgeleyen günlük tüylerinin üzerinde gezdiriyorum ve fısıldıyorum: "Bana kendimi bu kadar özel hissettirdiğin için şimdiden Akademi Ödülü kazandın."

"Sen özelsin. Senin gibi biriyle hiç tanışmadım, Lark." Parmağını dudaklarıma koydu. "Ve sormak üzere olduğunu bildiğim için, bu iyi bir şey."

Dudakları parmağın yerini alıyor ve ön cam buğulanmaya başlayana kadar öpüşüyoruz.

Yukarı.

Hiçbir zaman özel biri olma lüksüne sahip olmadım. İnanın bana, ben kendim hakkında kötü düşünen bir kız olmadım. Değerimi bilerek yetiştirildim ve çekici olduğumu biliyorum ama hiçbir zaman diğerlerini gölgede bırakan bir kız da olmadım.

"Nereye gitmek istiyorsun?"

"Seninle olduğu sürece her yer olur."

Tanrım, evde kalıp onu içeri davet etmeyi o kadar cazip hale getiriyor ki bu hiç bana göre değil. Amanda bana tatlı ve masum diyor ama ben vahşi ve spontane olabiliyorum. Ve bu gece, Harbor bana çekingenliğimi sorguluyor. Düşüncelere daldığında titreyen çenesi, güveni bir sığınak gibi merkeze sabitleyen kahverengi gözleri ve kaslı yapısı, kendimi tatlı ya da masum hissetmenin tam tersi bir duyguya kapılmama neden oluyor.

Ve henüz bir içki bile içmedim.

Daha fazla deneyim için V kartımı takas etmeye hazır olmamın sebebi ne?

Bu yumuşak koltuklar ve süslü araba olabilir. Genelde böyle yüzeysel olmasam da etkilendim. Ama beni yatağa atmak için bir Maserati'den çok daha fazlası gerekecek. Ona bakıyorum ve o sırıtış, yüzünün mükemmelliği ve bana yutmak istediği bir şeymişim gibi bakan o gözler beni böyle hissettiriyor.

O bir çocuk değil, erkek de değil.

Harbor Westcott tamamen erkek.

Aman, aman, hiç ansım yok. "İstediğim her şeyi yapacak mısın?

Çok naziksiniz."

Harbor arabayı çalıştırıyor ve arkasına yaslanıp kemerini bağlıyor, hakkında uyarıldiğim playboy gibi görünüyor. Kötü ocuklarla ilgili karşı konulmaz bir şey var.

Göz kırparak cevap veriyor: "Ne diyebilirim ki? Bahislerimi korumayı severim."

Liman

GECE KULÜPLERINDEN NEFRET EDERİM.

Özellikle de bir önceki on yılın pop müziğini çalarak sinirli olduklarını düşünen küçük kasaba kulüpleri.

Yine de bu gece o kadar da nefret etmiyorum. Lark'ın vücudu bir o yana bir bu yana kayarken omuzları dans pistinin ışıkları altında sallanıyor. Arabada hiç hareketi olmadığını iddia etmişti ama son birkaç şarkıda onu izledikten sonra aksini iddia edebilirim.

Erdem ve cadaloz karışımıyla muhteşem, iki kimliğin ortasında kalmış bir beden, elbisesiyle belirgin bir tezat oluşturan spor ayakkabıları.

Gözler kapanıyor.

Alt dudağını dişlerinin arasında çekiştiriyor.

Kollarını havaya kaldırdığında elbisesinin eteği yükseliyor.

Küçük bir paket içinde büyüleyici ve çok seksi bir yaratık.

Pek çok kadın daha fazla ten gösteriyor. Benzin istasyonundaki kısa pantolonu bile daha kısaydı. Ama bu ortamda, diğer erkekler ona bir sonraki yemekleriymiş gibi bakarken, o benim için dans ediyor.

Gözleri benimkileri her bulduğunda, gülümsemesi büyüyor.

Ne kadar da tahrik edici.

Onu saatlerce izleyebilirim ve yine de bu kadının bu kadar kısa sürede nasıl tek hayranlığım haline geldiğini çözmek için yeterli zaman olmaz. Birlikte olmadığımız zamanlarda onu özlemeye başladım. Şimdi sınıfta birlikte oturuyoruz, ama onun diğer dersleri, çalışmaları ve benimkiler arasında, Moretti'de akşam yemeğine gittiğimizden beri birlikte fazla zamanımız olmadı. Bu yüzden tüm hafta boyunca onu zorunluluklardan arınmış bir şekilde görmeyi dört gözle bekledim. Gece geç saatte bir randevu olsa bile.

Lark Summerlin beklemeye değer.

Saatin neredeyse iki olduğunu haber veren ışıklar yanıp söner ve müzik kısılır. Dans eden bedenler denizi dağılmaya başladığında hayal kırıklığı havayı dolduruyor.

El sallıyorum ve sonra Lark'ın tekrar bana kalmasına hazır olarak bir şişe suyumı içmeyi bitiriyorum. Duvarı itiyorum, şişemi çöpe atıyorum ve dans pistine doğru ilerliyorum.

Kalabalığı yarmak kolay ama Lark'a göz kulak olmak biraz daha zor. Kısa boylu değil ama kalabalığın içinde kaybolması çok kolay. Musa gibi, dans pistini geçerken sıcak bedenler denizi benim için ayrılıyor.

Kollarıma doğru koşuyor, vücutlarımız birbirine çarpıyor. Gömleğimin önünü kavrarken "Selam yabancı," dediği anda onu yakalıyorum.

Burada sohbet etmek imkânsız, bu yüzden başımı eğip kapıya doğru işaret ediyorum. "Hadi buradan çıkalım."

O alaycı pembe dudaklar yalanıyor ve başını sallıyor. Sarhoş olduğunu söyleyemem ama çakırkeyif. Onu kapıya doğru yönlendirmek için kolumu beline doluyorum. Eğer yapmasaydım, elleri üzerimde gezinirken kendimizi bir köşede bulurduk. Bir koruma gibi, diğer kolumu başkalarını onun kişisel alanından uzak tutmak için kullanıyorum.

Çıkıştan çıktık ve arabaya doğru gitmek için keskin bir sağa döndük. Bana çarpıyor ve sonra kolumun altına sokuluyor. Kalabalıktan kurtulduğumuzda "İyi vakit geçirdin mi?" diye soruyor.

"Söyledim." Yarı gerçek, yalandan daha iyidir.

"Gecenin bitmesine hazır değilim."

Kirpiklerini belli etmeden kırpıştırması, elinin tersinin neredeyse benimkine yapışmış olması ve ortak bakışlar, sanırım "Bunu söylemeni umuyordum" diyebilirim.

Etrafımızdaki kalabalık caddeyi doldururken biz de akıntıya kapılmıyoruz. Yanımızdan geçen bir grup onun varlığından habersizken onu kolumun altında tutuyorum.

Bana baktı ve "Neden?" diye sordu.

"Neden ne?"

"Neden bunu söylememi umuyordun?"

Oh. Um. Ensemi kaşıyorum. "Ben de sana iyi geceler demeye hazır değilim."

"Bana çok tatlı şeyler söylüyorsun, Harbor." Çift adım atarak önümde geriye doğru yürüyor. "Neden bu kadar iyi olmak zorundasın?"

"Senin için iyi mi? Çünkü senden hoşlanıyorum ve bunu hak ediyorsun. İyi bir kalbin var, Lark."

Çevredeki diğer insanlar gürültücü olsa da ben onunla daha uyumluyum. O, ne pahasına olursa olsun korunması gereken türden bir iyilik, bir günü daha parlak kılan ışık ve gecemi daha uzun süre uyanık kalmaya değer kılıyor. Kafam saçmalıklarla dolarken ensemi kaşıyorum. Ne yapıyorum ben?

Lark harika biri ama uzun zamandır bir ilişkim olmadı. İyi bir sebepten dolayı. Berbat durumdayım. Bunu onun üzerine yıkmama ihtiyacı yok. Ama lanet olsun, o muhteşem ve o ağzı -ister konuşurken ister öperken- bana her şeyi siktir etmemi ve devam etmemi söylüyor. Dağınıklığa ve acıya, sabahın erken saatlerinde kaybolmaya değer.

Bileğimi ellerinin arasında tutuyor ve çift adım atıyor. "Bu eğlenceliydi."

"Öyleydi." Kaderin ellerine güveniyorum ve hayatımızın gidişatından asla şikayet etmeyeceğime yemin ediyorum, eğer bu benim için daha fazla Lark anlamına geliyorsa

Hayat. "Aç mısın?" diye soruyorum.

"Keşke gidebileceğimiz, yemek yiyebileceğimiz ve birlikte vakit geçirebileceğimiz başka bir yerimiz olsaydı."

"Bu saatte her şey kapanıyor."

İç çekiyor. "Bu çok kötü." Aniden beni bir binanın yanına, kaldırımın ana yaya trafiğinin dışına çekti. Kaldırımın ortasında aniden durup çantasını karıştırıyor ve telefonunu çıkarıyor. Gözleri ekrandayken, "Arkadaşım bizi Delaware Caddesi'ndeki bir partiye davet etti" diyor. Bana bakıyor. "Neresi olduğunu biliyor musun?"

Çok iyi. Şehrin artık ziyaret ettiğim bir bölgesi değil. Elimi saçlarımın arasından geçirip yan tarafa bakıyorum. Daha sessiz, çoğu kulüp üyesi çoktan bölgeden gitmiş. "Biliyorum." diye cevap verdim.

Telefonunu vücuduna doladığı küçük çantasına geri bırakıyor ve elimi tutuyor. Aramızdaki bağ göğsümde güçlü bir şekilde hissediliyor ve aramızdaki enerji titreşirken daha dik durmama neden oluyor. Beklenti. Coşku. Yeni, güzel bir şeyin aramızda çiçek açtığı hissi. "Gitmek istiyor musun?" diye soruyor.

Onunla aramda giderek artan bir bağ olmasına rağmen, ilk randevumuzun ortasında bavulumu boşaltmak istemediğim için tereddüt ediyorum. "Ne yapmak istiyorsun?" *Lütfen parti deme.*

Elimi bir can simidi gibi tutuyor, sokak lambaları sanki sadece benim için dans ediyormuş gibi gözlerinde zıplıyor ve gülümsemesi mutluluk saçıyor. Eğer her zaman bu kadar mutlu olacaksa ona dünyaları veririm. Vücudu hala kulübün adrenalini ile kıpır kıpırken hızlı bir nefes alarak, "Yalnız olmayı tercih ederim" diyor.

Beklediğim gibi değil ama tam da istediğim gibi. Gecenin bitmesine hazır olmadığım için benimle yalnız kalmayı kastettiğini umuyorum. "Seni eve bırakmamı ister misin?" Aynı dalga boyunda olduğumuzdan emin olmak için soruyorum.

Gömleğimin önünden tutup beni daha yakına çekiyor. Kaldırarak, dudaklarıma ulaşabilmesi için eğilene kadar çenemi öpüyor. Yalnız kaldığımızda ona karşı koyabilmemin hiçbir yolu yok. "Evet, seninle."

Önümde duran kızın görüntüsüne bakıyorum. Saçları yukarıda ama telleri lastikten kurtulmuş ve başının etrafında çılgınca sallanıyor. Gözleri benimkilere kilitlenmiş, dili dudaklarının kenarında, neden olduğu tepkinin tamamen farkında olmadan geziniyor. *Ne kadar da masum.* "Bu bir davet mi?"

"Evet." Beni öpüyor, kolları boynuma dolanıyor ve beni kendine yakın tutuyor. "Ve bir öpücükle mühürlendi."

Sırıttıyorum. *Nasıl sırtıtmam?* Bana bakışına bakılırsa, sanki lezzetli bir atıştırmalık olabilirmişim gibi, işin içinde alkol olabileceğini fark etmeye başlıyorum. Yanağını okşuyorum ve sonra öpüyorum. "Hadi eve gidelim o zaman." *Eve mi?*

Bunun neden bu kadar zahmetsizce ortaya çıktığından emin değilim, ama bu inanılmaz yaratık bana yapışmışken, bunu çözmek için burada durmayacağım. Yatak odasının mahremiyetinde bastırılmış cinsel hayal kırıklıkları gibi başka şeyler üzerinde çalışabilecekken değil.

Ellerinden birini tutuyorum çünkü aramızdaki bağ hoşuma gidiyor. Arabaya doğru yürürken bana yaklaştığına bakılırsa, onun da aynı şeyi hissettiğinden eminim. Sanırım alinganlar bile Westcott'un cazibesine karşı bağışık değiller. *Anladım.*

Onu yakınımda tutmak doğal geliyor ve bu ilk kez olmuyormuş gibi. İyi hissettiriyor ve kolumun köşesine güzelce oturuyor.

Bir sürü kız bana yapışıyor. Lark

farklı hissediyor.

Lark farklı.

Kendimi daha hafif hissetmemi sağlıyor, sanki geçmişte yaptığım hataları görmüyor, sadece şu anda var olan beni görüyor. *Tamamen bağımlılık yapıyor.*

Oldukça fırtınalı bir hafta oldu. Etrafta takılmaktan tam bir kız arkadaşa sahip olmaya geçtim. *Deli miyim ben?* Belki de öyleyim, ama umurumda değil. Lark Summerlin yakın zamanda bırakmaya hiç niyetim olmayan bir bağımlılık haline geldi.

"Sanırım bu ilişkide birkaç adım öne geçtik." Yanlış anlarsa bunun nasıl algılanabileceğinin farkındayım.

"Bu mu yani?" diye soruyor. Yanımdaki kıza baktığımda gözlerini bana dikmişti bile. "Bir ilişkimiz mi var, Harbor?"

Duruyorum çünkü bu da ne? Yıllardır yaptığım hiçbir şey mantıklı gelmedi, bir tanesi hariç. *Lark*. İki elini de avuçlarımın içine alıp gözlerine bakıyorum ve Tanrı'ya onun da benim kadar içimizde olması için dua ediyorum. "Öyle olmasını istiyorum."

Mizah ya da şaka yok, genellikle onun yanında olmanın getirdiği hafiflik yok. Ona bakarken kalbim göğsümde güm güm atıyor, sessizce mutsuzluğuma son vermesi için yalvarıyorum. Bu kadın geçmişimi düzeltemez ama geleceğimin farklı olmasını umuyorum. Bunu yapma şansı olan biri varsa, o da odur.

Uzanıp yüzümü avuçluyor. "Benimle bir ilişki yaşamak ister misin?" diye soruyor özlemle.

"İstiyorum," diye cevap veriyorum, sesim daha fazlasını yapmaya hazırmışım gibi çıkıyor. "Birlikte olmamızı ve özel olarak çıkmamızı istiyorum."

Yüzünde her zaman olması gereken yerde bir gülümseme kıpırdıyor. "Kız arkadaşın olmamı mı istiyorsun?"

Onu belinden tutuyorum, ince kumaş vücudunun şeklini gizleyemiyor. Ellerimi ortasından aşağı yukarı gezdiriyorum ve sonra onu daha da yakına çekiyorum. "Bu gerçekten hoşuma giderdi."

"Kriter nedir?"

"Ha?" Bunun kolay olmayacağını bilmeliydim. Bu kızın çılgınca bağımsız bir çizgisi var. Onu evcilleştirmek istemiyorum ama yolculuğunun bir parçası olmak istiyorum.

Elimi tutuyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz. "Beklentiler."

"Uh ... huh. Boş zamanlarımızın bir kısmını birlikte geçireceğiz." Ona bir bakış attım. "Birlikte ders bile çalışabiliriz. İlişki ilerledikçe ve duygularımız geliştikçe, anlaşmayı gözden geçirebiliriz."

Tekrar duruyor, kahkahası vücudunu sarsıyor. Göğsüme dokunarak, "Ben anlaşma istemiyorum. Ben yatırım istiyorum -kalbim için seninkini."

Saçlarının bir kısmını kulağının arkasına sıkıştırıyorum ve bu çarpıcı kadına sırtıyorum. Nasıl bu kadar şanslı olabildim? Sanırım bana ikinci bir şans verildi. "Kendine bir anlaşma yaptın." Onu öpüyorum, iyi ve sert, sıkı ve tutkuyla. "Bir öpücükle mühürlendi."

Lark*NE YAPIYORUM BEN?*

Saat sabahın üçü ve ben şu anda yaşayan en seksi adamın yanında dişlerimi fırçalıyorum. *Ve evet, o aday gösterildi, oylandı ve ödülü benim tarafımdan takdim edildi.*

Yedek diş fırçasıyla dişlerini fırçalarken beni baştan çıkaracakmış gibi aynanın yansımasından bana bakıyor olsa da, bu gezegene kadınları dizlerinde zayıflatmak ve kollarında eritmek için yerleştirilmiş gibi bir his var içimde. Şehir merkezindeyken yakındım, ama şimdi dairemde . . . *Daha da yakınım.*

Özellikle de kız arkadaşı olduktan sonra. İçimden kıkırdıyorum. Tamam, gizlice çıkıyor.

Harbor diğer erkekler gibi değil. Yani, muhtemelen beni yatağa atmak istiyor ama benim onunla yatağa atlamaya istekli olduğumdan daha fazla değil.

Tabii ki çok güzel ama aynı zamanda zeki ve düşünceli. Her zaman konuşuyoruz ama onunla geçirdiğimiz sessiz anlar bizi rahatlatıyor.

Tanrım, şimdiden boyumdan büyük işlere kalkıştım ve onu sadece bir haftadır tanıyorum. Bizde her şey çok hızlı ilerliyor ama bu beni rahatsız etmiyor. Bu beni rahatsız etmiyor.

aslında doğru hissettiriyor.

Tıpkı onun vücudu gibi. Çok doğru. Erkek arkadaşım bir Yunan tanrısı gibi yapılı. Ve bu elbisenin içinde bu gece onun Afrodit'i olacak kadar güven hissediyorum. Evet. Harika hissediyorum. Herhangi bir kadınla olabilirdi, ama beni sadece gece için değil, kız arkadaşı olmak için seçti.

Ben birinin *kız arkadaşayım*. Bunun şoku çenemin gevşemesine ve dış macununun çenemden aşağı akmasına neden oluyor. Yüzümü silmek için tuvalet kağıdı bulmaya çalışarak etrafta zıplıyorum. "Vay canına! Anne gibi yakıyor."

Gülüyor. "Genelde öyle değil mi orospu çocuğu?"

Bir kare tuvalet kağıdıyla macunu silerek cevap veriyorum: "Genellikle, ama beni terk eden babam değildi. Bana hayat veren kadındı." Elimi ağzıma kapatıyorum, çok fazla şey söylediğimi bir saniye geç fark ediyorum.

Harbor yine bana bakıyor ama bu sefer endişeyle. "Annen seni terk mi etti?"

İçimi çekiyorum ve kâğıt yaranın küçük piçine yapışmış halde tezgâha yaslanıyorum. "Bir ebeveynin çocuğunu iki yaşında bile değilken terk ettiğinden bahsetmenin umduğumuz afrodizyak olmadığına dair şüphelerim var."

Çenemi hafifçe çimdikleyerek başparmağını neredeyse iyileşmiş olan kesiğin üzerinde gezdiriyor. "Değil, ama bu onu daha az önemli yapmaz." Eğiliyor ve çenemi öpüyor. "Kağıt kesiği gibi acıyor mu?"

"Daha da kötüsü," diye cevap veriyorum ses tonuma hafifçe dudak bükerek, aslında şifalı dudaklarını tekrar üzerime koymasını umarak.

Yarayı incelerken Harbor'ın ifadesi de kendisi gibi sabittir. Tekrar öpüyor ve sonra gülümsüyor. "Evet. Hâlâ yaşayacaksın."

"Zar zor," diye yakınlıkla gazeteyi çöpe atıyorum.

Yüzümü kavrayarak dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve fısıldıyor: "Bu gece hayatta kalabileceğini düşünüyor musun?"

Kalbim göğsümde çarpıyor ve nefesim kesiliyor. Gözlerimi kapatıyorum ve onu içime çekiyorum. Umutsuzca mantığımı rüzgârda savurmak isterken daha iyi hislerime tutunmaya çalışıyorum, bedenimi onunkine doğru kaydırıyorum. Çenesinin altını öpüyorum ve başımı göğsüne yaslamadan önce boynuna iki öpücük konduruyorum. "Bundan sonra ne olacağına bağlı."

Ellerimin altındaki her şey sert... ve dokunmadıkları kısımlar. Gülümsüyorum, zihinsel bir zafer turu atıyorum.

Kollarını bana doluyor ve başımın üstünü öpüyor. "Peki ya _."

"Eğerler beni sinirlendiriyor."

"Biliyorum, o yüzden lütfen beni dinleyin. Ya geceyi detaylandırmısaydık ve sadece doğru hissettireni mi yoksa doğal olanı mı yapalım?"

Göz kapaklarım hızla açıldı. Adama karşı azgın olduğumu inkâr edemem ama her şeyin doğal akışına bırakmak tüm kontrolden vazgeçmek anlamına geliyor. "Bilinmeyenle mücadele ediyorum."

Arkasına yaslanarak çenemi yukarı kaldırıyor ve "Hayır, yok" diyor. Sesi yumuşak, sanki şu anda tam olarak ne duymam gerektiğini biliyormuş gibi.

"Bilmiyor muyum?"

"Hayır, filmlerdeki gibi kadere ve romantizme inanıyorsun. Bunların hepsi anı yaşamanın, yani bilinmezliğin kapsamına giriyor." Gözlerim doluyor ve onun gözleri üzerimdeyken kendimi güçsüz hissetmekten nefret ediyorum.

Kaşları çatılır. Parmağının tersiyle bir damla gözyaşını yakalamak için hamle yapıyor. "Neden ağlıyorsun, Lark?"

"Sanırım beni kendimden daha iyi tanıyorsun."

"Ağlayacak bir şey yok. Bu iyi bir şey." "Bu mutluluk gözyaşları."

Uzanıp tuvalet rulosundan biraz daha alıyor ve gözlerimin altına sürüyor. "Ağlarken seni baştan çıkarmayı zorlaştırıyorsun. Seni yatağa atmakla konuşmak isteyip istemediğini sormak arasında kalıyorum."

Onu iterek kolumu uzattım ve parmağımı onu işaret ettim. "Biliyordum! Beni baştan çıkarmaya çalıştığını biliyordum." Parmağımı yüzünün önünde dolaştırarak, "O gözlerle-" diyorum.

"Onlar benim gözlerim."

Başımı sallıyorum. "Ama bu gece ekstra baştan çıkarıcıydılar." "Dürüst olmak gerekirse sen de öyleydin."

Başımı geriye atıyorum ve ellerimi kalçalarımın koyuyorum. "Ben mi?" Parmaklarımın altındaki kumaşı hissedince elbiseyi giydiğimi fark ediyorum; onu baştan çıkarma umuduyla kesinlikle görmesini istediğim her şeyi ortaya çıkaran bir elbise. "Boş ver onu." Ellerimi teslimiyetle kaldırarak, "Beni çok iyi yakaladın" diyorum.

Banyodan çenemi dik tutarak ve tavrımda seksi bir heyecanla çıkıyorum. "Ve haklısın." diye ekliyorum. Sırtım yatak odamın kapısına dönükken, onunla yüzleşmek için arkamı dönüyorum. "Her şey harika-" İşin içine aşk kelimesini sokmadan önce kendimi durduruyorum. Bu muhtemelen bu noktada çok fazla ileriye atlamak olur - onun için ağlamam, beni neyin bayılttığını anlamam ve yatak odam arasındaki nokta yani. "Tüm harika filmler ana karakterin spontane olmasıyla başlar. *When Harry Met Sally*, *Serendipity*, *Pride and Prejudice*. Liste uzar gider ama siz anladınız."

Harbor söz konusu kavşağa yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuş ve yüzünde bir sırıtışla "Evet," diye cevap veriyor.

"Spontane olmalıyız ve doğru hissettireni yapmalıyız," diyorum ondan çok kendim için ve sanki sıradan davranmak böyle bir şeymiş gibi omuz silkiyorum.

"Kulağa bir plan gibi geliyor."

Alnımı kırıştırarak bir parmağımı kaldırıyorum. "Ama bu bir plan değil. Anı yaşamaktır."

"Doğru." Başını sallıyor. "Bu bir plan değil." Ayağa kalkıyor, arkamdaki kapıya bakarken kolları iki yanına düşüyor. "Gidiyor musun?"

Bana yatak odanı göster, Lark, yoksa burada doğal olan şeyi yapmayı mı tercih edersin?"

Garip bir şekilde gülüyorum, bu yatak odası meselesini nasıl halledeceğimi bilemiyorum. Bir yarışma programı sunucusu gibi mi sunayım?

Açıp etrafta dolaşmasına, eşyalarımı karıştırmasına izin vermeli miyim ve tüm dünyam eski videolar ve sevdiğim kitaplar aracılığıyla, duvardan duvara her şeye dokunuyor gibi görünen renge maruz kalırken burada öylece durmalı mıyım?

Yatağımı topladım mı? Daha önce denediğim ve veto yediğim kıyafetlerimi kaldırdım mı? Doğum kontrol haplarım komodinin üzerinde şeker gibi duruyor mu?

Sonunda yüzümü kavırıyor ve gözlerimin içine bakıyor. "O güzel kafanın içinde neler oluyor?"

"I . . . Ben bunu yapmam." Bir başka gergin gülüş daha kaçır. "Ne yapıyoruz biz?"

"Erkekleri bu şekilde ağırlamam." Kollarımı açtım ve avuçlarımı arkamdaki ahşap kapıya bastırdım. "Orada beni yargılayabileceğin ya da hakkımda farklı düşünebileceğin şeyler var."

Başımın üstündeki kapıya dokunarak, "Orada senin kim olduğunu ve nelerden hoşlandığını daha iyi anlamamı sağlayacak şeyler var" diyor.

"Tamam, ama-"

"Aması yok. Merak etme. Seni yargılamıyorum, Lark. Yani, orada olabilecek en kötü şey ne olabilir ki? Yatağı kaplayan doldurulmuş tek boynuzlu atlar ya da her yüzeyi kaplayan mavi."

"Maviyi sevmiyor musun?"

"Mavi mi?" Suçlamayı destekleyen kendini beğenmiş bir sırıtış beliriyor. Cevap vermeyince başını eğip kulağıma fısıldıyor: "Maviyi çok severim, tıpkı senin gibi."

Aman Tanrım. Az önce beni sevdiğini mi söyledi? Yoksa bana Benim maviyi sevdiğim gibi mi *seviyor*? Yoksa o da beni benim *sevdiğim* gibi mi *seviyor*?

Maviyi sever mi?

Ne diyebilirim ki?

Onun için çok güçlü hislerim var, ama çok erken-

"Hey, Lark?" Gözlerim onunkileri ve o seksi sırtışını buluyor. "Bu rengi seviyorum. Başka türlü itiraflar için çok erken."

Kapıya yaslanıp elimin tersiyle alnımı siliyorum. "Vay be, çünkü seni seviyorum demek için çok erken."

Bu konuyu da açıklığa kavuşturduktan sonra, bir yarışma programı sunucusu gibi yatak odamı gösterip kapıyı açıyorum.

Sırtını dikleştirirken bakışları omzumun üzerinden kayıyor ve başımın üzerinden içeri bakıyor.

Onunla yatak odamda ne yapıyorum? Onu içeri davet etmek seks için sözsüz bir onay mı veriyor? Sevişme konusunda ne hissediyor acaba?

Beni öpüyor ve bana tam olarak onunla ne yapmak isteyebileceğimi hatırlatıyor. Kenara çekilip nefes alıyorum ve onun odaya girmesine izin veriyorum.

İçeri girdiğinde, sırtışını hiç bozmadan etrafına bakınıyor. Kitaplığa doğru bir adım atıyor, eğilip sergilediğim kitaplara göz atıyor. "Darcy. Rochester. Heathcliff ve Cullen." Göz ucuyla bana bakarken bir kaşını kaldırıyor. "Sebepleri tartışılır, ama düşünceli bir erkeğe olan sevgini takdir edebilirim."

Sanki bana bir şey sormuş gibi omuz silkerek, "Bu odada klasikler bunlardır," diyorum. Duvara doğru ilerleyip ona yaslanıyorum, bileklerimi çaprazlayıp parmaklarımı birbirine doluyorum.

Parmağı yan raftaki eski DVD'lerin ön yüzünde geziniyor, anılar için sakladığım başlıklar. "*Pretty in Pink. Casablanca.*" Bana doğru bir bakış fırlatıyor. "*Pretty Woman.* Eğer bunlar bir romantiğin kalbini ortaya çıkarmıyorsa, ne çıkar bilmiyorum."

"*Dövüş Kulübü* ve *Gladyatör* de var." Neden kendimi savunma ihtiyacı duyduğumu bilmiyorum.

"Bir savaşının kalbine sahip bir aşık. Buna saygı duyabilirim." Yatağın ucuna oturup ellerinin üzerine yaslanıyor ve sanki eğlence benmişim gibi dikkatini bana çeviriyor.

"Yani ..." Ruh halinin sıcaklığını ölçmeyi umarak lafın uzamasına izin verdim.

Liderlik etmesine izin vermeli miyim? Kontrolü ele almalı mıyım? Yoksa gecenin geri kalanını ailelerimiz tarafından dokuzuncu sınıf dansına katılmaya zorlanmış gibi birbirimize bakarak mı geçirelim?

Oh, bu doğru. Akışına bırakmam gerekiyordu. Bunu yapabilirim. Sanırım yapabilirim.

"Biliyorsun," diye başlıyor. Ayağa kalkıyor, küçük odayı geçiyor ve bana dönüyor, boynumun yan tarafını okşuyor ve sonra parmaklarını başımın arkasındaki saçlarda gezdiriyor. "Eğer rahatsızsan ya da fikrini değiştirdiysen gidebilirim. Bu saatte işlerin nasıl beklenmedik yönle kayabileceğini bilirim." Sesi derindi, geceye yakışan bir tonu vardı.

Kendimi korumayı seçeceğimi düşünmek isterdim ama dudakları kulağımın hemen altındaki noktaya değdiğinde ve nefesi tenimi ısıttığında kollarımı boynuna doluyor ve ona daha fazla erişim izni veriyorum. Keskin nefesi tüylerimin diken diken olmasına neden oluyor ve ardından dudaklarımı bulana kadar çenem boyunca en hafif öpücükleri serpiştiriyor.

"Kalmanı istiyorum."

Başımı arkaya yatırıyor, çenem neredeyse onunkinin altına değecek, sonra ağzını ağzıma bastırıyor ve fısıldıyor, "Bunu söylemeni umuyordum." Yüzümü ellerinin arasında tutarak beni o kadar sert öpüyor ki sırtım duvara çarpıyor.

Nefes alışım, omuzlarının genişliğinde gezinen ellerim kadar vahşî. Sonra duruyor, gözleri nefes nefese kalışlarımın arasında benimkileri arıyor. Tüylerim diken diken oluyor ve şu anda ne kadar iyi hissediyorsa, açgözlülükle daha fazlasını istiyorum.

Elimi tutarak beni yatağın kenarına götürdü ve "Emin misin?" diye fısıldadı.

"İlk tanıştığımızda beni uyarmıştın."

Başını sallıyor, bakışları bir an için aşağıya kayıyor. "Ve sen de aptalca beni içeri aldın."

Bu sefer elimle çenesini kaldırıyorum. "Geçmişinde ne olduğunu bilmiyorum ama inan bana bir kurtuluş hikâyesine bayılırım."

"Hayatım boyunca neredeydin?" Derin ve pürüzsüz sesi o kadar seksi ki, nefesi dudaklarımı nazik bir öpücükle kaplayacak kadar yakın konuşuyor.

"Başından beri buradaydım."

Tek kelime etmeden gözleri vücudumda geziniyor ve sonra elbisemin eteklerine uzanıyor. Yavaşça vücudumdan yukarı ve sonra başımın üzerinden çekerek, Harbor bana gözlerini kahverenginin daha derin bir tonuna boyayan şehvetle bakıyor. Ben de orada durup bakışlarının tadını çıkarıyorum.

Kot pantolonunu ve gömleğini çıkarıyor ve birlikte neredeyse çıplak kalıyoruz. Oda aniden daha sıcak hissediyor, ancak havada iki canlı kablunun bir araya gelmesi gibi lezzetli ve yasak bir his kıvılcımlanıyor.

Yatağın üzerine oturuyor ve ellerimi tutup aramızda birleştiriyor. Bana dünyanın en şanslı erkeğiymiş gibi bakarken kendimi hiç bu kadar güzel hissetmemiştim.

Beni kucağına alarak omzumu öpüyor ve sonra gözlerimin içine bakıyor. "Bu doğru hissettiriyor mu?"

"Hayır." Kollarında dönüyorum, ona sarılıyorum ve dudaklarından öpüyorum. Onu geriye itiyorum, yatağa düşüyor ve dümdüz uzanıyor. Ellerimi başının iki yanına koyup omzunu öpüyorum.

"Hayır mı?" diye soruyor.

Seksi hissetmek.

Güçlü hissetmek.

Kendimi daha önce hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum.

Ağzını öptüm ve sonra fısıldadım, "Ama bu öyle."

Liman

SIKIŞMEK DOĞAL GELİYOR.

Lanet olası Lark... üstümde nasıl hareket ettiğine bakılırsa bunu sürdürebilmemin hiçbir yolu yok -şansını kaybedecekmiş gibi beni öpüyor ve kalçalarını benimkilere, sıcaklığını ereksiyonuma sürtüyor.

Küçük miyavlamalar her dönüşte miyavlamaya dönüşüyor. Yemin ederim, daha prezervatif takmaya fırsat bulamadan beni azdıracak. Ellerimi omuzlarından sırtının küçük kısmına doğru gezdiriyorum ve sonra o harika kıcının tümseklerine doğru indiriyorum. Tam orada tutmak o kadar iyi hissettiriyor ki, ben de boşalabilirim.

Ama sabır her zaman benim için bir mücadele olmuştur. Yatağa doğru dönüyorum ve onun üstüne yuvarlanıyorum, dizim bacaklarını ayırıyor, böylece aralarına yerleşebiliyorum. Ve amını örten kumaş parçası, şu anda beni boğan bu iç çamaşırı dışında, onu inanılmaz hissettirmemi engelleyecek hiçbir şey yapmayacak. Biraz rahatlamam lazım ki ona odaklanabileyim.

Üstüne çıktım ve "Çıkarmak ister misin, yoksa ben mi yapayım?" diye sordum.

Açık panjurlardan içeri süzülen ışık, bel bandına uzandığında gözlerinin benimkilere kilitlendiğini görmeye yetiyor. Boxer külotumu aşağıya doğru yuvarlamaya başlıyor ve aletimin ucuna ulaştığında dudaklarını yalayıp aramıza bakıyor. Onun beni izlediğini görünce vücudum zonkluyor, gözlerinde beklenti dolup taşıyor.

Kumaş indiriliyor ve göğsü emilen bir nefesle doluyor ve parmaklarının boyum boyunca ilerlediğini hissediyor. Bu bana hiç yardımcı olmayacak, en azından biraz. İşini bitirmesine yardım ederken aletimin ağırlığı bacağına doğru düşüyor ve ayaklarımdan yere doğru tekmeliyor.

Ben utangaç değilim.

Kadınları nasıl memnun edeceğimi biliyorum. Ama içimden bir ses Lark'la yavaş ilerlemem gerektiğini söylüyor. Tek yapmak istediğim onu parmak izlerimle işaretlemek ve başka bir erkekle olan tüm anılarını mahvetmek olsa bile, onu kontrol altında hissedeceği bir şekilde sahiplenmeliyim.

Kendimi onun üzerinde yeniden konumlandırarak ellerimi karın kaslarımın üzerinde gezdiriyorum ve sonra parmaklarımı kalçalarının arasına kaydırmadan önce kendimi okşamak için aşağıya dalıyorum. Bir inilti ve dudaklarının ayrılmasıyla ödüllendirildim. Vücudu elime karşı hareket ederken aşağıya bakıyorum. Tepkilerini okurken, gözlerinde hiçbir şüphe bulamıyorum, sadece elleri omuzlarımda kayarken daha fazlasını arzuluyor.

Yavaşça ilerliyorum, en küçük hareketlere bile verdiği tepkiyi takdir ediyorum. Vücudundan aşağı doğru kayarak göğüslerinin arasındaki vadiyi öpüyorum, bencilce teninin kokusunu içime çekerken oyalanıyorum - portakal ve viski kokusu dans etmekten gelen terle karışıyor. Memelerinin kıvrımlarını yalıyorum ve sonra bir tanesini elimle kapatıyorum.

Biraz önce benim için yaptığı gibi kumaşı aşağı doğru çekerken, göğüslerinin büyük olmamasını ama avuç içi kadar olmasını seviyorum. Sivri meme ucu, alaca bir alay, benim için büzülüyor. Aşağı doğru eğilip dilimi üzerinde gezdiriyorum, sonra da en ufak bir esinti için dudaklarımı onun etrafında dolaştırıyorum.

Parmakları saçlarımda gezinirken Lark'ın sırtı hafifçe kamburlaşıyor.

Diğer meme ucuna da aynı muameleyi yapıyorum, ıslak öpücükleri karnından aşağıya doğru takip ederken ikisini de aynı anda sıkıyorum. Arada bir başını kaldırıp bakışlarıyla buluşuyorum ve o da fısıldıyor, "Hazırım, Harbor."

Hareketlerinden ve sesinden arzusunu çoktan anlamıştım. Ama onunla ilişim henüz bitmemişti. "Dilimin üzerine boşalmanı istiyorum."

Hiçbir şey söylemiyor ama bacaklarının arasına girdiğimde gözleri açılıyor. Külotuyla oynuyorum, kolayca yırtabileceğimi biliyorum ama nasıl tepki vereceğinden emin değilim.

Genelde vurup kaçan bir adamımdır, ama onunla bunu yapmayacağım. Zaman ayırıp çaba göstereceğim çünkü Lark benim için önemli. Nelerden hoşlandığını bilmek istiyorum ve cinsel olarak nelerden hoşlandığını öğrenmek sadece istekler veya arzularla ilgili değil. Bu, onun neye ihtiyacı olduğunu bilmek ve zihinsel ve fiziksel olarak tatmin olmasını sağlamakla ilgili.

Dantelin bir tarafını aşağı kaydırarak tenine değdiği yeri öpüyorum. Aynısını diğer tarafa da yapıyorum ve sonra onları kalçalarından aşağı çekiyorum, önümdeki en tatlı yemeği keşfediyorum. Onu yutmaya hazırım. Ona bir kez daha bakıyorum, onu takdir etmek için zaman ayırıyorum. "Büyüleyicisin," diyorum. "Bunu biliyor muydun?"

Dudağını ısıtırıyor çünkü yanıt vermesine gerek yok. Bedeniyle ve zihniyle olan bağlantıyı hissederek cevabı zaten biliyorum.

Bana herhangi bir şekilde dokunmak için çırpınırken, tırnaklarının ucuyla kafa derime zar zor ulaşıyor. Güzelliği gözlerimi almıştı ama onu tanımak, tatlı yanını tatmak daha fazlasını istememe neden oluyor. Derin bir nefes almadan önce burnumu onun yumuşaklığında gezdirerek alçalıyorum.

Altımda kıvranmaya başladığında tüyleri diken diken oluyor. Ben beklemiyorum. Dilimi dudaklarının arasına daldırıyorum ve dilimi aşağıdan yukarıya doğru sürüklüyorum. Kalçaları içime giriyor ve sonra başımı sıkıyor, ben de kalçalarını aşağı doğru bastırıp dilimle onunla sevişiyorum.

Dilimin her itişinde saçlarım çekiliyor. Aletim yatağa karşı bulamayacağımı bildiğim bir rahatlama arıyor. Hiçbir şey beni tatmin etmeyecek

onun içinde.

Bacaklarını bırakarak, vücudunu saran ve serbest kalmak üzere olan orgazmdan en iyi şekilde yararlanmak için kendimi yatağa doğru itiyorum. Yalamaya devam ediyorum, dilimi uyluklarının tepesine doğru düzleştiriyorum. Kıvrımını ve sonra tekrar alt dudaklarının arasını yalıyorum, sırtı yataktan kalkana ve saçlarımı çekene kadar klitorisini emiyorum.

Kendinden geçme hali doruğa ulaşır dilimi kaplarken ismim dudaklarından dökülüyor. Vücudu dudaklarıma, ellerime ve göğsüme karşı titriyor. Son dalga içinden geçene kadar durmuyorum. Ama sonra hızla daha yukarı çıkıyorum, bir öpücükle nefesini çalıyorum. Kolları boynuma dolanıyor ve dudaklarımız ayrıldığında memnuniyetle iç çekiyor. "Bu hayal ettiğimden bile daha iyiydi."

Duraklıyorum -zihnim ve bedenim- üst dudağı hala benimkinin arasında, bir öpücüğün içinde donmuş. Az önce ... mı dedi? Düşüncelerim onun mutluluğuyla karışmıştı; belki hâlâ öyledir ve ben onu yanlış duymuşumdur. Gözlerini görebilmek için kaldırıyorum ve "Bana aptal diyebilirsin ama sanki ilk kez orgazm olduğunu söylemişsin gibi geldi" diyorum.

Bir kolunu başının altına sıkıştırmış, yüzünde bir gülümsemeyle eğiliyor. Tırnakları hafifçe kulağıma sürtünüyor ve cevap veriyor, "Başka biriyle... şey, başka biriyle. Birkaç kez yalnız kaldım ama hiç böyle olmamıştı." Ona nasıl görüldüğümü bilmiyorum ama kaşları birbirine yapışıyor ve gülümsemesi kayboluyor. "Liman mı?"

Bu gece beklenmedik bir hal aldı. "Bakire misin?" Gözlerimi ondan alamıyorum. Çekmeyeceğim de. Bundan sonra söyleyeceği şey gecenin geri kalanını belirleyecek. Yıllar boyunca birkaç V kartı almadığımdan değil -bazı kızlar bana daha önce söyledi, bazıları söylemedi- ama bu Lark.

Lark hayatımda ihtiyacım olduğunu bilmediğim "farklı", geldiğini hiç görmediğim değişim, temiz hava soluğu ve kız arkadaşım. O benim kız arkadaşım ve onunla neredeyse hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi seks yapıyordum. Hayır.

Bir şey ifade etmeyeceğini düşünmüştüm ama evet, ilk seferinde her şeyi farklı yapacağım. "Öyle misin?" Soruyu düşünür gibi olduğunda soruyorum.

Elleri omuzlarıma kayıyor ve tekrar gülümsüyor, bu sefer daha nazık ve gözlerinde bir miktar endişe var. "Bu benim ilk seferim olabilir."

"Olabilir mi? Yoksa olacak mı?"

Gülümsemesi utançla silinir. "Olacak," diye fısıldıyor. *Ve burada neredeyse her şeyi berbat ediyordum.*

Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve onu öpmek için eğiliyorum. "Bekaretini korumuş olman çok güzel."

"Artık tatlı olmak istemiyorum, Harbor. Hayatımda bir kez olsun seksi ve kontrollü hissetmek istiyorum. Bunu olduğundan daha büyük bir mesele haline getirmekten ve kimin bundan rahatsız olacağı konusunda endişelenmekten yoruldum."

"Bunu hazmetmek çok zor."

"Bir de bana sor." İç geçiriyor. Bakışları pencereye ve ötesine uzanıyor ama onu kaybetmek ya da bunu bir reddedilme olarak algılamasını istemiyorum. Ama öyle değil. Ben bir şey söylemeden o ekliyor: "Ama bunu işlememizi istemiyorum. Sadece bunu yapmak ve bitirmek istiyorum."

"Lark?" O bana dönüp baktığında, "Sen benim kız arkadaşısın ve umarım sana değer verdiğimi söylediğimde bana inanıyorsundur. Dürüst olmak gerekirse, bu kadar erken beklediğimden daha fazla. Bu ilişkiyi daha başlamadan mahvetmek istemiyorum. Konu sen olunca her şeyi bir kenara bırakmak yapmak istediğim son şey." Yüzünü kavrayarak yanağına bir öpücük konduruyorum ve sonra tekrar uzanıyorum. "Vermeye hazır olmadığın bir şeyi almamı isteme benden."

Oflayıp pufluyor, yanımdaki yatağa uzanıyor ve kolunu alnına atıyor. "Bugünlerde onu bile veremiyorum." Bana dönerek ekliyor: "Ve bilgin olsun diye söylüyorum, benden ya da durumumdan faydalandığını düşünmüyorum. *Ben seni seçtim, bebeğim.* Senin de beni seçmeni istiyorum."

Sanki seks yapmak hayatındaki her şeyi düzeltecekmiş gibi ses tonundaki yalvarışı duyabiliyorum. Seksin böyle bir gücü olmadığını ilk elden biliyorum.

"Bunu söylediğimde bana inan bebeğim, seni seçiyorum ama lütfen bunu senin için özel yapmama izin ver?"

"Seçme şansım var mı?" Kaşları daha da yukarı kalkıyor.

"Elbette, iki seçeneğin var. Seni hemen şimdi becerebilirim ya da beklemeye degecek bir şey yapabilirim. Hangisini seçiyorsun?" Lütfen ikisini seç. Zaten beni çok etkiledi, bu yüzden onu herhangi bir kızmış gibi becermek yapabileceğim bir şey olmayacak.

Gözlerindeki tartışmayı görebiliyorum. Gülsem mi yoksa iltifatı kabul mü etsem bilemiyorum. Onun yerine elini tutuyorum ve "İlk seferin özel olmalı" diyorum.

"Olabilirdi," diye yalandan homurdanıyor ama sonra içinden kahkahalar yükseliyor. "Tanrım, spontane olmaya ne oldu?"

"Bu, tüm gerçekleri öğrenmeden önceydi."

Yuvarlanıyor, sütyeninin kupları göğüslerini saklıyor. Açgözlü yanımin bir damarından hayal kırıklığı akıyor. Sadece o mükemmel göğüslere görsel erişimimi kaybetmekle kalmadım, aynı zamanda bu gece sevişemeyeceğim gerçeğine de bir umut ışığı bulamıyorum. *Sikeyim.*

Kendini üstümde çırparak bana sarılıyor ve aletim anında yeniden sertleşiyor. Ama bu gece hiç tatmin olmayacağımı bildiğimden, onu kalçalarından tutup yana kaldırıyorum ve tekrar yatağa yatırıyorum.

"Hey," diyor. "Ben seçimimi yaptım."

İç çamaşırlarımı yerde bulmak için yataktan kalkıyorum ama durup dirseklerinin üzerinde duran ona bakıyorum. "Senin için diğerini seçiyorum. Bu gece seni sikmeyeceğim."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak sorar: "Ya ilk seferim için istediğim tam olarak buysa? Kalpler, güller ya da göl kenarında piknik yapmak istemiyorum. Diğer yirmi bir yaşındakiler gibi normal hissetmek istiyorum."

Boxer külotumla uğraşmıyorum. Yatağa geri tırmanıyorum ve sonra ikimiz de bacaklarımızı altına sokabilelim diye yorganı aşağı itiyorum. Birisi için çok

Kendinden emin bir şekilde yatağa uzandı ve yanıma kıvrıldı. Başlarımız yastıkların üzerinde, birbirimize dönük yatıyoruz. "Sen normalsin, Lark," diyorum yalan söyleyerek. Yirmi bir yaşında hiç bakire tanımıyorum, ama bunu ilk seferimi iki kez düşünecek kadar önemsemediğim gerçeğine bağlıyorum. "Doğru zamanı bekleyecek kadar bu parçana değer vermene saygı duyuyorum.

."

"Doğru adam da çalışır." Kolunu göğsüme doladı. "Ben hazırım, Harbor."

Tüm vücudu titriyor ve hala sırtıyor. *O lezzetli hissi hatırlıyorum.* Hâlâ ona verdiğim ilk gerçek orgazmın etkisinde. *Kahretsin, yine sertleşiyorum.* "Bana seks için yalvaran birine göre, kesinlikle rahat ve memnun görünüyorsun."

Gülüyor. "Elimde değil. Şu halimize bak, çırlıçıplak ve sarılıyoruz. Benzin istasyonundaki adamla birlikte olacağımı asla tahmin edemezdin." Esniyor ve bana saatin geç olduğunu hatırlatıyor.

"Ben de bunu düşünüyordum. 'Benzin istasyonundaki adam' olmak beni heyecanlandırmıyor. Yeniden yapmamız gerek." Eğildim ve onu çabucak öptüm. "Ayrıca biraz uyumamız gerektiğini düşünüyorum."

"Uyku konusunda hemfikirim, ama yeniden yapma konusunda sadece ilk 'yapmak' istiyorum." Kıkırdıyor ve sonra yorganı kaldırıp soruyor: "Peki ya aşağıdaki durum?"

Tekrar üstümü örtüyorum ve başımı hafifçe sallıyorum. "Aşağıda bir 'durumum' yok. Sadece bir ereksiyon. İnecektir."

"Acımayacak mı? Hep acıttığını duymuştum."

Şu an benimle taşak mı geçiyor? Olabilir ama içimde öyle olmadığına dair bir his var. "Ben buna acı demeşdim ama öpmek ve daha iyi hissettirmek istiyorsan seni durdurmayacağım."

Hevesle yorganın altına giriyor. "Hep bunu denemek istemişimdir."

"Ne?" Başım yastıktan kalktı ve gözlerini görmek için örtüyü kaldırdım. Benimle taşak geçiyor olmalı. "Sen hiç sakso çekmedin

iş mi?"

"Hayır, ama sahip olunması gereken iyi bir beceri gibi görünüyor."

Gözlerim neredeyse kafamdan dışarı fırlayacak. *Beceri mi?* Harika oral seks becerilerine sahip olması, sahip olmasını istediğim bir ün değil. "Hayır. Hayır. Kesinlikle olmaz. O yeteneğe ihtiyacın yok."

"Peki ya sen?"

Bu ne lan? "Benim de o yeteneğe ihtiyacım yok."

Yine bir kahkaha patlattı. "O beceriyi senin üzerinde kullanmamı kastetmiştim." "Doğru ya. Geç oldu ve *ben-oh lanet olsun.*" Başımı yastığa yasladım

dili ereksiyonumun üzerinde gezinirken. Yorganın altına uzanarak, ulaşabildiğim tek yeri olan başının üst kısmını ovuyorum.

Bunu daha önce hiç yapmamış biri için harika bir iş çıkarıyor. Beni ağzına alıyor, emiyor, yanaklarının iç kısmının aletimin etrafında oyulmasına neden oluyor ve burada işim bitmek üzere. Ağzında birkaç tur daha attıktan sonra hızla boşalıyorum ve sert bir şekilde boşalıyorum.

Ben her duyguya teslim olurken saçları parmaklarımın arasında dolaşüyor.

Sonunda nefesimi topladığımda, onu göğsümü öperken ve vücudumda yukarı doğru ilerlerken buluyorum. Ağzıma ulaştığında beni öpüyor ve sonra "Nasıldım?" diyor.

"Evet, benim rehberliğime ihtiyacın yok."

"Eğer bu kadar harika hissettirmeseydi, daha uzun süre dayanamadığım için utanabilirdim." Elimin tersiyle yanağını okşuyorum. "Bunu yapmayı nereden öğrendin?"

"Sanırım bu doğuştan geliyor." Gülüyor, beni tekrar öpüyor ve sonra bana sarılmak için kayıyor.

Bu kadınla ne yapacağım ben?

Sırtını okşarken memnuniyetle iç geçirdiğini duyuyorum ve bu beni uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde rahatlatıyor. Her kemiğim yatağa karşı esnek hissediyor.

onu yakınımda tutuyorum. Çok hızlı bir şekilde uykuya dalıyorum, ama uyumadan önce başının üstünü öpüyorum ve "İyi ki kalmışım" diyorum.

Gülümsemesinin büyümesi göğsümün yan tarafında hissediliyor. Kolu üzerimde sıkılaşıyor ve fısıldıyor, "Ben de. İyi geceler, bebeğim."

"Bebeğim?"

"Aşkta her şey mübahtır."

"Ve savaş." Daha önce sevgi sözcükleriyle hiç uğraşmamıştım, kendimi hiç bu kadar ilgili hissetmemiştim. Ama Lark'la birlikte, her şeye varım. "Tatlı rüyalar, bebeğim."

Kolumun altında kıpırdanıyor ve bana bakıyor. "Bebeğim?" diye soruyor gülümseyerek.

"Doğru hissettiriyor."

Doğru hissediyor.

Lark

JELL-O.

Bedenim yatağın üzerinde gevşek, esnek ve esnek hissediyor ve hiç olmadığım kadar huzurlu.

Zihnimdeki bulutlar dağıldı, gerçi beynimin şakağında hafif bir gök gürültüsü var ama sonra dün gece bana bebeğim dediğini hatırlıyorum. Ben, küçük kasaba Beacon'dan Lark Summerlin, Harbor Westcott'un bebeğiyim ve dünyada her şey harika. Sevinçle kıkırdıyorum ama uyuyan devi uyandırmamak için kendimi hemen susturuyorum.

Onu öpüp uyandırmak için dönüyorum ama Harbor'ı bulmak yerine yüzümün üzerine yuvarlanıyorum. Gözlerimi açıyorum, yanıldığımı umuyorum ama aynı zamanda yatağın yanımda boş olduğunu doğrulamak için. Bir duygu dalgası başımı döndürürken kalbim hızla çarpmaya başlıyor. Dün gece uyuduğumuzda yattığı yeri görünce midem bulanıyor. Kolumu etrafına dolayarak karnımdan daha fazlasını örtmem gerektiğini fark ediyorum.

Artan endişemle orada yatmak yerine, şüphelerimin yanlış olduğunu kanıtlamak isteyerek yorganın altından sıyrılıyorum. Bornozumu kaptığım gibi kollarımı yumruklayarak kapımı açtığımda banyoyu boş buluyorum.

Sola baktığımda Amanda'nın kapısının her zamanki gibi kapalı olduğunu görüyorum ve kısa koridorda yürüyorum. Tüm apartman manzarasını avucumun içine aldığımda ellerim titremeye başlıyor.

Liman da yok.

O gitti . . .

Yaptıklarımızdan, ona vermeye hazır olduğum şeylerden sonra, yine de beni hiç önemseymişim gibi terk etti.

Sanki birinin beni terk etmesini kabullenmem yıllarımı almamış gibi, uzun zamandır gömülü olduğunu düşündüğüm derin bir çukur açığa çıkıyor. Kalbim sıkıştıkça gözlerim doluyor, sanki küçükken güzel anılarımın benden koparıldığını hatırlıyormuşum gibi.

"Harbor?" Aptal gibi onu çağırdım. O burada değil. Bunu kendi gözlerimle görebiliyorum. Kendimi güçsüz hissediyorum ve Harbor'ın genelde dizlerime yaptığı gibi iyi hissetmiyorum. Beni desteklemesi için mutfak tezgahına tutunuyorum, neden bu kadar kötü hissettiğimden emin değilim ve hayal kırıklığının da ötesindeyim.

Çıkmak, özel olmak, kız ve erkek arkadaş gibi sevimsiz terimler kullanmak konusunda anlaşmıştık, o halde neden beni bir not bile bırakmadan terk etti?

Odama döndüm ve telefonumu aldım. Mesaj ya da cevapsız arama yok. Bornozumu çıkarıp yatağın altına seriyorum ve tekrar yorganın altına giriyorum. Saat dokuz bile değil, bu da ne zaman çıktığını merak etmeme neden oluyor.

Uyumak harika olurdu ama onunla uyanacağımı düşünürken burada tek başıma yatmak zorunda kaldım. Tam bir hayal kırıklığı.

Kapı gıcırdayarak açıldı. Ondan uzaklaşıyorum. "Uyuyorum, Amanda."

"Bu çok kötü." Sesi derinden geliyor, yumuşak tonları beni oturmaya çekiyor.

kalk ve geri dön.

"Liman mı?"

Üzerinde kahve ve çanta olan bir tepsi taşıyarak kapıyı arkasından kapatıyor. "Beni özledin mi?" Bu gülümseme genelde üzerimde harikalar yaratırdı,

Ama onu görmekten duyduğum sevinç, beni terk ettiğini düşündüğüm gerçeğiyle hâlâ yarışıyor.

"Gittiğini sanıyordum."

"Ben yaptım." Tepsiyi şifonyerin üzerine bıraktı ve içinden bir fincan çıkardı. "şehir merkezindeki d kk ndan bize kahve aldım."

"Hayır, kastettiğim bu değildi."

Yanıma oturdu, çantayı yorganın üzerine koydu ve bardağı bana uzattı. "Ne demek istedin?" Ama ben cevap veremedi cevap ona gelmiş gibi görünüyor. "Seni terk ettiğimi, kahve içmeye gitmeyip eve döndüğümü m  düşündün?"

"I-"

"D n geceden sonra bile sana bunu yapacağımı mı düşündün?" Ayağa kalktı, çantayı unuttu. Elini saçlarında gezdirerek benden uzaklaşıyor.

Daha önce de midem bulanmıştı ama şimdi daha kötü, bağırsaklarım düğümleniyor. Dizlerimin  zerine çöküp sırtına dokunuyorum. "Harbor, ne diyeceğimi bilmiyorum. Gittiğini sanmıştım."

Geri dönüp bana bakıyor. "Ben iyi bir şey yapacağımı düşünürken sen benim için en kötüsünü düşündün."

"Kendimi çok kötü hissediyorum."

"Benim yüzümden. Gece gizlice kaçıp senden uzaklaşacağımı düşündüğün için kendini çok kötü hissediyorsun."  antayı alıp yanıma bıraktı. "Hiçbir iyilik cezasız kalmaz. Kekin tadını çıkar."

Gitmek üzereydi ama ben "Kal Harbor, bunu konuşalım" dedim.

Arkasını döndüğünde, dakikalar önce hissettiğim hayal kırıklığı gözlerinde cisimleşti. Bunu ona ben yaptım. Midemdeki düğüm daha da sıkılaşıyor. Tekrar yatağın üzerine kaydım ve "Lütfen" dedim. Bu sadece bir istek fısıltısı olabilir ama başını eğmesiyle ona ulaşıyor.

Sanki iradesi o anda kaybolmuş gibi yaklaşıyor ve beni çenemin altından tutuyor. Yüzümü yukarı doğru çeviriyor ve gözlerimiz sabah ışığında birleşiyor. "Sürünme ya da özür dileme. Ne benim için ne de başkası için."

Gözleri bir anlık niyetle benimkilerle buluşuyor. "Sen başı dertte bir genç kız değilsin. Hiçbir zaman da olmadın. Biri gitmek istiyorsa, ona kalması için yalvarma."

"Ama ben yanlış anladım-"

"Biliyorum ama hiç kimse gururunu feda etmeye
değmez." "Sen bile mi?"

Yanımdaki yatağa oturdu. "Özellikle de ben." Elini dizime koyarak iç geçiriyor. "Hayatımda pek çok insanı hayal kırıklığına uğrattım ama seni hayal kırıklığına uğratmayı kaldıramam Lark. Bu yüzden bazı şeyleri çözmek için çekip gitmem gerekiyorsa, bana izin vermelisin çünkü aksi takdirde senin için iyi olmayacağım." Kolunu omuzlarıma doladı ve beni kendine çekti. Başımı öptükten sonra gözlerimi tekrar görebileceği kadar eğiliyor. "Her zaman sana geri döneceğim."

Onun yaptığı gibi, konuşulduğunda kesin olan ifadeler beni ona inandırıyor. Onun dürüstlüğü sayesinde kendi gücümü yeniden buluyorum. Bir dahaki sefere ne yapacağımı ve ne bekleyeceğimi bileceğim.

Ama gözlerinin derinliklerinde oraya ait olmayan bir acı titreşimi barınıyor. Kırdığım güven mi yoksa onu geçmişiyle bir tutmuş olabileceğim düşüncesi mi onu daha çok incitti emin değilim.

Kolumu onun koluna dolayarak başımı omzuna yaslıyorum. "Bazen özür dilemek bir zayıflık değil, bir güçtür. Her şey arkasındaki niyete bağlıdır. En kötüsünü düşündüğüm için özür dilerim, Harbor."

Bacağımı birkaç kez ovuyor ve sonra bana bakıyor. "Bunun için endişelenme. Dediğim gibi, buna alışkınım."

"Yine de benimleyken buna alışmanı istemiyorum." Daha dik oturuyorum, anın önemini hissediyorum. "Atıldım ama üzülmemen neden olan sen değildin. Üzerinde çalışmam gereken şeyler bunlar." Elini kendi elimle kapatıyorum. "Sana güveniyorum, Harbor."

"Teşekkür ederim." Elini çevirerek avuçlarımızı bacağının üzerinde birleştiriyorum. "Neden en kötü sonuca ilk sen vardın?"

Duygularımı gözden geçirdiğimde, onun yanında kendimi o kadar da boş hissetmiyorum. "Zaten çok şey söylendi. Sanırım buna başka bir zaman devam etmek istiyorum. Sorun olur mu?"

"Elbette." Ayağa kalkıp tepside kahvesini alıyor ve sonra geri dönüp yerine oturuyor. "Kahvenizi soğumadan içmelisiniz."

Bir yudum alıyorum, üstündeki köpüğün tadını çıkarıyorum. "Dışarı çıkıp bunları bizim için alman gerçekten çok hoş. Sadece bu kadar erken kalkmana şaşırdım."

"Sabahları dersten önce koşuyorum. Erken kalkmak artık bir alışkanlık, hafta sonları bile."

Yatağa geri dönüyorum, o soyunmaya başlarken ben de sıcak içeceğimi yudumluyorum. Vay be. Bu vücut etkileyici. Yanıma tırmanır tırmanmaz, "Genellikle vardiyadan dolayı yorgun oluyorum, bu yüzden hafta sonları uyumak daha kolay oluyor" diyor.

Çantayı bana uzattı. "Kek almadın mı?"

Yanımda düz bir şekilde uzanana kadar aşağı kayarak, "Dün gecedен daha fazlası için açlıktan ölüyordum" diyor. Dilini şaklatarak göz kırpmıyor. "Ama dinlenmene izin vermeye karar verdim ve onun yerine kafeden bir kekle yetindim."

Keki kemiriyorum, ama onu orada yatarken görünce - bronz, kaslı ve çok çekici - geri kalanını komodinin üzerine koyuyorum ve ona sarılıyorum. Buradaki bir öpücük oraya da bir öpücük kondurmama neden oluyor ve çok geçmeden bir saat boyunca öpüşüyoruz.

Sonunda yorgunluk bizi yakalıyor ve gözlerimizi kapatıp tekrar birlikte uykuya dalıyoruz.

"AMAN TANRIM!"

Kapı çarparak kapandı ve hem Harbor'ın hem de benim dikleşmemize neden oldu. Elim göğsümden fırlamadan önce kalbimi tutmak için havaya kalktı.

Birbirimize bakıyoruz.

Gömleksiz.

*Günün bu noktasında daha çok yatak başı gibi görünen dağınık bir saç.
Boynunu gölgeleyecek kadar kesik bir çene.*

Harbor Westcott oldukça hoş bir görüntü, her yönüyle GQ modeli ve benim yatağında.

Gözlerini benimkilere dikmiş, tek kelime etmeden beni hem teselli ediyor hem de yanına çağırıyor. "Oda arkadaşın mı?" diye soruyor.

Elimi göğsünün üzerinde gezdirerek ona yaklaşıyorum. "Sanırım öyle. Bunun için üzgünüm."

"Endişelenme. Yatağınızda yabancı bir adam tarafından rehin tutulmadığınızı ona bildirmeniz gerekiyor mu?"

"Muhtemelen." Yataktan kalkıp bornozumu giyerek kapıya doğru ilerliyorum. "Uzun sürmez."

Ellerini başının altına sıkıştırmış, gidişimi izliyor. "Ben burada olacağım."

Arkama dönüp baktığımda onu görünce içimde bir sersemlik dalgası oluşuyor. "Döndüğümde tüm dikkatim senin üzerinde olacak."

"Açıklamanızı takdir ediyorum, ancak iyi olduğundan emin olmak için oda arkadaşınızla konuşmalısınız."

"Evet, doğru . . ." Çok dikkat dağıtıcı. Arkamı dönüp kapıyı açıyorum. "Oda arkadaşım ile konuşmaya gidiyorum." Arkama bakıyorum. "Hemen dönerim."

"Burada olacağım."

Kapıyı kapatıyorum ve hemen kapıya yaslanıyorum, kendimi yeniden uysal hissediyorum. Son yirmi dört saatten sonra ayakta durduğuma bile şaşıyorum.

Akan suyun sesiyle mutfığa girip köşeyi dönüyorum. "Aman-" Çıglık atamadan buzdolabına yapıştım. Bir el ağzımı kapattı ve en iyi arkadaşım o kadar yakınımaya eğildi ki burunlarımız neredeyse birbirine değecekti. Fısıldayarak, "Neden yatağında Harbor Westcott var?" diye soruyor.

Sözlerim boğuk çıkıyor çünkü evet, eli hâlâ söylediğim her şeyi engelliyor. İpucunu anladı ve elini çekti, ben de kurtuldum. "Harbor'ı nereden biliyorsun?"

Bana sanki aniden üçüncü bir gözüm çıkmış gibi bakıyor. "Harbor'ı herkes bilir, Lark."

"Sanırım yakın zamana kadar onu tanımadığım için döngünün dışındayım."

Dramatik göz devirmesini bıkkın bir iç çekişle noktılıyor. "Gördün mü? Eğer daha fazla dışarı çıksaydın, bunları bilirdin."

"Görünüşe göre dışarı çıkmanın bir önemi yok çünkü onunla yine de tanıştım." "Peki onunla tam olarak nasıl tanıştın?"

Panikten fısıldayarak konuşuyoruz. Keşke neden korktuğumuzu bilseydim. Sorgulama sırasında alnımı silmek için bir kâğıt havlu alıyorum. "TJ'de, ama onu nereden tanıyorsun?" Alnımı silerek soruyorum.

"Partiler."

Midem bulanıyor. "Onunla takıldın mı?"

"Hayır." Saçlarını omzunun üzerinden atıyor ve kollarını göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ama tanıştığım her erkekle seks yaptığımı varsaydığın için teşekkürler." "Öyle demek istemedim. Sadece onu daha iyi tanıyormuşsun gibi geldi.

bir partide."

Gülüyor ve dolaptan bir bardak almak için omzumun üzerinden uzanıyor. "Sadece sana zor anlar yaşıyorum. *Her neyse.*"

"Böldüğüm için özür dilerim." Harbor'ın derin sesi aramıza giriyor ve nefes nefese koridora doğru dönüyoruz. Köşeden eğilmiş, bana bakıyor. "Öğle vakti yaklaşıyor. Sence yatakta mı kalacağız Lark, yoksa giyineyim mi?"

"Giyinme." Elimi ağzıma atıyorum ve gözlerimi kapatıyorum. *Aman Tanrım!* Bunu az önce söylemedim. Ne yazık ki söyledim. Önce bir gözümü, sonra diğerini açtığımda, aptalca bir yakışıklının orantısız sırtışıyla karşılaşıyorum. Her seferinde bir sırtışla beni tavlamaya çalışıyor.

Amanda'ya bakıyorum, ağzı bir karış açık ona bakıyor. "Bu arada, bu benim oda arkadaşım Amanda."

"Ve en iyi arkadaşım," diye ekliyor ve elini kaldırıp ona doğru uzatıyor. "Merhaba, ben Amanda."

"Merhaba Amanda," diyor, sesi çikolata şurubu gibi yumuşak. Lezzetli. Kõşeden geliyor, üzerinde üstten yırtılmayı başaramamış bir kot pantolon var ve hâlâ gömleksiz. Alt dudağımı ısırıyorum. *Tanrım, harika* biri. "Ben Harbor Westcott," diye ekliyor el sıkışırken. Bana bir bakış attığında sanki ortak bir sırrımız varmış gibi gülümsüyor.

Sanırım birbirimizi tanıdığımız kısa süre içinde birkaç tane paylaştık.

"Siz ikiniz birlikte mi büyüdüünüz?" diye soruyor.

"Evet, Calhoun Yolu'nun hemen doğusunda. O bölgeye aşinasınızdır. Seni oradaki partilerde görmüştüm." Gözleri ona doğru daraldı. "Sadece ortak arkadaşlarımızın kim olduğundan emin değilim." Bir kaşını kaldırıyor ve doğrudan sormadığı soruyu havada asılı bırakıyor.

Eli ensesini buluyor ve kaşınıyor. Kadına bakıp onu daha önce nerede gördüğünü hatırlamaya çalışırken yüzündeki neşeli gülümseme kayboldu. "Şehrin o kısmına gitmeyeli uzun zaman oldu."

"Lucas Westcott," diye başladı. "Seni böyle tanıdım."

"Muhtemelen." Ellerini ceplerine sokuyor ama birkaç kez kapıya baktığını fark ediyorum. Rahatsızlık mı? Kapıdan kaçmak mı istiyor? Açlık mı? Şu anda onun ihtiyaçlarını okuyamıyorum ve bu beni rahatsız ediyor.

Amanda, "The Pointe Estates'ten epey uzakta gibi görünüyor." diyor.

Sırtışı gitmişti. "Lucas bela aramaya meyilliydi ve her zaman Beacon'da bela bulmayı başarırdı."

Başını sallıyor, ama sonra diyor ki, "Onu tanıyordum. Onunla birkaç kez karşılaştım. Bana karşı hep iyi davranırdı. Kazasını duyunca çok üzüldüm."

"Kaza mı?" Harbor'a yaklaşarak soruyorum ama gözlerine baktığımda bu konuyu açmak için doğru zamanlama olmadığını hissediyorum. Sürekli bir kaçış yolu aradığından mı emin değilim, gerçi bu sağlam bir ipucu. Daha çok, birkaç saat önce gördüğüm acının mevcut koşullarda geri dönmüş olması.

"Başka zaman," diye sessizce yanıtlıyor.

Bazı şeyleri uzaklaştırma ihtiyacını anlıyorum. Kolumu Harbor'ın koluna doluyorum ve başımı onun pazusuna yaslıyorum. "Hâlâ yorgunum Amanda. Yatağa dönüyoruz."

"Evet, sorun değil. Sonra görüşürüz, Lark." Tam köşeyi dönerken, "İyi eğlenceler" diye şarkı söylüyor.

"Yapacağız," diye masumca cevap veriyorum ve sonra onun kaydığını fark edip kıkırdıyorum.

Odaya dolan güneş ışığı, yatakta oturan Harbor'ın vücudunda çizgilerden oluşan gölgeler bırakıyor. "Oda arkadaşınla tanışmak nasıldı?" diye soruyorum.

"Sanırım iyi geçti, beni gördüğüne şaşırdığı için olabildiğince iyi geçti."

Yanına oturup sırtımı ahşap yatak başlığına yaslıyorum. "Sanırım oldukça iyi bir izlenim bıraktın."

Gülmeye başlar. "Eminim."

Uzanıp elimi tutuyor ve ağzına götürüyor. Bir öpücük ve ardından üstüne iki öpücük daha konduruyor. Bir yatakta birlikte oturma fikrinin çağrıştırdığı gibi seksi değil, ama ilk öpücükler ve yeni çıkmanın heyecanı gibi tatlı.

Aşağıya doğru kayıyor, tekrar yerleşiyor. Başını kaldırıp bana bakıyor ve alaycı bir sırıtış yerleştiriyor. "Peki bugün ne yapmak istiyorsun?"

Liman

Lark'la birlikteyken kim olduğumu TANIMIYORUM, ama nedense aradaki farkı umursamıyorum.

Olabildiğince masum, ama zekice karşılık veriyor, ilk tanıştığımızda benzin istasyonunda ve dün gece beni onu becermeye ikna etmeye çalıştığında olduğu gibi.

Isırması ve aklından geçeni söylemesi iyi bir şey. Etrafımdaki herkesi yatıştırmak için bütün gün düz bir çizgide yürüdükten sonra içimdeki pisliğin ortaya çıkmasıyla başa çıkmakta sorun yaşamayacak.

Şu anki ruh halim, babasıyla önceden planları olması ve Marina'dan beni akşam yemeği için eve gelmeye ikna eden bir mesaj almam sayesinde.

Arabayı park ediyorum ve motoru durduruyorum, oturuyorum ve ön camdan eve bakıyorum. Emniyet kemerimi çözüyorum ve kapıyı açıyorum. Bir ayağım yere basarken, diğer ayağım sıkıca aracın içinde kalıyor. Bu yemeğe katılma konusundaki tereddütüm, aylardır kaçınma toleransımı geliştirmemden kaynaklanıyor. Yaşadığım acıyı görmelerindense ailemi çok fazla görmemek daha iyiydi. Olanların yarattığı yıkıma katkıda bulunmayacaktım.

Kaçınma karakter kusurunda ustalaştım ama her zaman hızlı öğrenen biriydim.

Kapı açılıyor ve Marina dışarı çıkıp bana bakıyor. Tuğla sahanlıkta duruyor, korkuluklara yaslanıyor. Başını sallıyor ama sonra gülümseyip bana el sallıyor.

Lark'la geçirdiğim harika geceden sonra bugün kimseyi, özellikle de kız kardeşimi hayal kırıklığına uğratacak havada değilim. Bana bakış açısı hiç değişmedi. Gençliğin mutluluğu bu. Bir hikaye anlatılırken kirli detaylar konuşmanın dışında bırakılır.

"Haydi, Har. Sana bir şey göstermek istiyorum."

Dışarı çıktım ve merdivenlerden yukarı çıktım. "Geliyorum. Geliyorum," diye cevap veriyorum, sesim yaşlı bir adam gibi çıkıyor. Kapıyı arkamdan kapatarak onu mutfığa kadar takip ediyorum.

"Selam anne." O arkasını dönerken ben de adanın etrafından dolanıyorum.

"Harbor." Beni kucaklamak için kollarını uzattı. "Onu gördüğüme çok sevindim. sen."

Bana sıkıca sarılıyor ve bir anlığına bana her zaman nasıl sevildiğimi hissettirdiğini hatırlıyorum. Lucas'ın anısını korumak için yalan söylememiş olsaydım, evden ayrılmayacağımı biliyorum. Ama buna mecburdum çünkü annem içimi görürdü. Şimdi ona sadece anlık bakışlar veriyorum. "Ben de seni gördüğüme sevindim."

Arkasına yaslandı ve bana iyice baktı. "Yorgun ama mutlu görünüyorsun." Annem ailesiyle ilgili her küçük ayrıntıyı fark eder. Eğer daha yakından bakmasına izin verirsem, bu gece düşüncelerimde dolaşan Lark'ı bile görebilir. "Ah, genç olmak. Bugünlerde sadece yorgun görünüyorum." Ocakta çorbaya benzeyen bir şeyi karıştırırken gülüyor.

"Her zamanki gibi çok güzel görünüyorsun," diyorum, sanki onun çocuğu olduğum için duymak istediklerini söylemek benim görevimmiş gibi bana asla inanmayacağını bilerek. Ama gerçek bu. Annem zarafet ve klasın vücut bulmuş hali. Ayrıca, o

Biz dört çocukla uğraştığı için bir aziz sayılır. Tam da beklediğim gibi çabucak el salladım.

"İçecek bir şey?"

"Susadığımda alabilirim." Buradayken beni evimde hissettirmeye çalıştığını biliyorum ama son birkaç yıldır tek başıma yaşadıktan sonra çocuk rolüne geri dönmek garip geliyor. Evimde bana bir şey ikram eden kimse yok, bu yüzden artık ikram edilmeye alışkın değilim.

Adanın diğer tarafında Marina'nın yanına oturuyorum. Dizüstü bilgisayarını açık ve Beacon Üniversitesi'nden bir sayfa yüklü. "Bana göstermek istediğin şey neydi, ufaklık?" diye soruyorum. Ona her zaman benim küçük kız kardeşim olacağını hatırlatmayı seviyorum.

Bu lakap karşısında gözlerini deviriyor. "Artık çocuk değilim, Harbor."

Aldığı kararlı tavır karşısında kıkırdıyorum. "Not edildi."

Beni gömleğimin kolundan çekiştirerek, "Dikkatini ver. Benzin istasyonunda tavlama çalıştığın kızı hatırlıyor musun?"

"Benzin istasyonundaki kız mı?" diye soruyor annem, arkasına dönüp bakarak

Biz.

"Hangi benzin istasyonunda tavlama kadar ateşli hatunlar var?" Noah soruyor,

sohbete katılıyor. Aile odasını geçip Marina'nın arkasında durup omzunun üzerinden bakarken arkama bakıyorum.

Hay sikeyim.

Marina'nın o gün arabada olmasının beni kızımdan ısıracaklarını biliyordum.

Arka kapı açılıyor ve Loch sessizliğimize rağmen içeri giriyor. Duruyor, gözlerini her birimizin üzerinde gezdirdikten sonra kapıyı kapatıyor. "Neler oluyor?"

Noah şöyle cevap verir: "Harbor benzin istasyonunda bir hatun tavladı ama bize ateşli kızların benzinlerini nereye pompaladıklarını söyleyerek bir iyilik yapmıyor."

Buzdolabını açan annem, "Kadınlara piliç deme. Bu saygısızlık."

Loch'un gözleri hala aramızda dönüyor, sanki bu ona neden bahsettiğimize dair bir ipucu verecekmiş gibi.

Başımı sallarken eğiyorum. "Bu konuşma saçmalığın sınırlarında dolaşıyor."

"Sanırım o sınırı geçtik," diye başlıyor Noah, dikkatimizi ona çekerek. "Kardeşim kendi kanından olan seksi kızlarla tanışma fırsatını reddetmeye karar verdiğinde." Anneme bakıyor. "Kızları kastediyorum."

Gözlerini ocağın üstündeki büyük tencereden ayırmadan, "Daha iyi" diye cevap veriyor. Loch ya da ben "Anne bakışı" yerdik. Noah, kardeşlerin bebeği, nazik bir düzeltme alıyor. *Küçük pislik*. Artık o kadar küçük değil, ama hala bir pislik.

Loch yürümeye devam eder. "Bunun bir parçası olmak bile istemiyorum. Babamın ofisine gidiyorum."

Annem kafasını kaldırdı ve "Ona akşam yemeğinin on dakika sonra olduğunu söyle." dedi.

"Yapacağım," diye cevaplıyor Loch, kelimeler onunla birlikte köşeyi dönüyor.

Marina tezgahı yumrukluyor. Sadece bir kez, ama herkesin dikkatini çekiyor. Kıkırdıyorum çünkü çok alıngan. Bu onun için iyi bir özellik, özellikle de hayatta uğraşmak zorunda kalacağı tüm pislikler düşünüldüğünde. "Buna geri dönebilir miyiz lütfen?" diyor. Daha dik oturup, projesiyle gurur duyarak bana bakıyor. "Onu buldum."

Bakışlarımı dizüstü bilgisayara çevirdiğimde yüzümdeki sırıtış siliniyor. "Ne?"

Marina'nın bana bakışı için gururlu demek hafif kalır. "Benzin istasyonundaki kızı buldum." diye tekrarladı. Bu kez, bir ifadeden çok bir soru gibi geliyor. Ekran dokunarak resmi görmek için yaklaşıyor. "Tam burada. Lark Summerlin. Kıdemli. Onu senin için buldum."

"Benim için ne demek istiyorsun?" Sadece Marina'nın değil, annemin ve Noah'nın gözlerinin de üzerimde olduğunu hissederek soruyorum.

"Gördüğüm kadarıyla ondan gerçekten hoşlanıyor gibiydin, bu yüzden biraz çöpçatanlık yapabileceğimi düşündüm."

"Çöpçatanlık derken neyi kastediyorsunuz?"

Annem ekrandaki fotoğrafı görmek için adanın etrafına geldiğinde çorba unutuluyor. Dizüstü bilgisayar daha küçük olduğu için, ben kaçış rotamı planlarken hepsi daha yakına eğiliyor.

Annem bana gülümsüyor ve sonra dikkatini tekrar web sayfasına çeviriyor. "O bizim bursiyerlerimizden biri." Ellerini göğsünde birleştiriyor. "Bu çok heyecan verici, Harbor. Böyle bir burs aldığına göre çok iyi bir öğrenci olmalı."

Kasıtlı olarak kötü niyetli bir şey yaptıklarına inandığımdan değil, ama Lark burada olmadan bu konuşma konusundan rahatsız oluyorum. Onun arkasından mali durumunu tartışmanın doğru olduğunu düşünmüyorum.

Şehir merkezinin eteklerinde büyümüş ve işinde kıcını yırtarak çalışıyor. Paradan gelmediğini anlamak zor değil.

Tekrar eğilen annem gözlerini kısarak ekrana bakıyor. "Lark ..." Ayağa kalkıyor ve kapatmak için ocağa dönüyor. "Larry'nin yemek şirketindeki güzel kızdı." Tencereyi karıştırırken neşeyle mırıldanıyor, sonra duruyor ve ekliyor: "İşte bu yüzden burs organizasyonunu desteklemeyi seviyorum. Bağış toplamanın işe yaradığını bilmek güzel. Onunla bir benzin istasyonunda mı tanıştın, Harbor?"

"Ben yaptım." Bu ilgiden nefret ediyorum, Lark ve ben yeni ilişkimizi dünyayla paylaşmaya hazır mıyız emin değilim. Hatta ailemizle bile. Ekrandaki duruşlu fotoğrafına bakarken, ona tekrar hayran olmaktan kendimi alamıyorum ama artık güzelliğinin hem içten hem de dıştan olduğunu biliyorum. "Maç gibi başka şeylerden ya da bu sonbaharda havanın ne kadar güzel olduğundan bahsedebiliriz."

Noah koluma vuruyor ve gülüyor. "Yok, biz iyiyiz. Bize daha fazlasını anlat, Harb." Bana böyle seslenmesinden nefret ediyorum. Bunu bilerek beni kızdırmak için yapıyor ve işe yarıyor. Ama aynı zamanda babasına bizden bahsedip bahsetmediğini de merak ediyorum.

Sabahı birlikte geçirdikten sonra Lark ders çalışmak için kütüphaneye gitti. Ben de eve gittim ama muhtemelen onun gibi çalışmalıydım. Futbol izledim ve onun yerine pizza sipariş ettim. Üçüncü çeyrekte annem

bana mesaj atıp akşam yemeğine gelmemi istedi. Çoğu zaman hayır dediğim bu mesaj bir açılış, bir davet olarak geldi ama kabul etmeye hazırdım.

Söylediklerine bakılırsa, Lark babasına yakınmış. Bu gece boş olsaydı, kendi aileme evet der miydim?

Bana ihtiyacım olabilecek her şeyi verdiler - sevgi, duygusal destek, ihtiyacım olduğunda bağımsızlık, finansal destek ve en önemlisi affedicilik. Öyleyse neden onları hâlâ kendimden uzak tutuyorum?

Hatta 87.000 dolarlık bir arabayı mahvettiğimde bile beni affettiler. Öğüt vermediler. Hatta yerine bir Maserati verdiler. Ödemeleri ben yapıyorum ama kredi kağıtlarını onlar imzaladı. Kaza yüzünden bu kadar berbat durumda olmasaydım, belki de bu kadar nankör olmazdım. Bu sefaletten nasıl kurtulacağımı bilmiyorum.

İster onu düşünmek ister ekranda Lark'ı görmek olsun, tünelin ucunda ışık varmış gibi iyi hissettiriyor. Benim için her şeyi değiştirebilecek kişinin o olduğuna inanmaya başlıyorum.

Ondan sadece bir şeyler almak istemiyorum. *Ona ne değer katabilirim?*

Bir sarmalın içinde sıkışıp kalmak asla iyi sonuçlanmaz. Her şeyi içimde tutmayı bırakmalıyım. Güne, saate odaklanmalıyım. Ailemle geçirdiğim zamana.

Burası.

Şimdi.

"Lark Summerlin'le çıkıyorum."

Herkes durur.

Ne yapıyorum ben?

Orada öylece Juliet'e aşkını itiraf eden Romeo gibi duruyorum ve beni bu trajediden kurtaracak tek bir kişi bile yok. Bunun kız arkadaşımı ne kadar eğlendireceğini düşünerek sırtıyorum. Lark ne yapardı? Tıpkı filmlerdeki gibi bu romantizme kendini kaptırırdı. "O benim kız arkadaşım."

Ne olduğunu anlamıyorum. Sanırım farklı bir tepki bekliyordum. Sessizlikleri beni sinirlendirmeye başladı.

"Onu bir ara davet etmelisin. Onunla tanışmayı çok isteriz."

Babamın sesiyle arkamı döndüm. O ve Loch mutfağa doğru geliyorlar.

Annem hızlı davrandı. "Babanın Lark'la bağış gecesinde tanıştığını sanmıyorum." "Kalabalıkla gözünü korkutmak istemiyorsan bir restoranda buluşabiliriz" derken omzumun üzerinden bakıyorum.

"Anne." Marina bar taburesinden atladı. "Tanıştıklarında orada olduğum için ben de orada olmalıyım."

"Sen orada değildin Marina," diye düzelttim. "Sen arabadaydın."

"Ama onunla benim sayemde tanıştın. İncecek bir şeyler istemeseydim-"

"Birlikte bir sınıfımız var, bu yüzden şans zaten bizim lehimizydi."

"Öyle mi?" diye soruyor annem, aşk hayatımla ilgili duyuru yüzünden akşam yemeği tamamen unutulmuş. Neyse ki daha önce pizza yemiştım. "Tıpa hazırlanıyor mu?"

Babam etrafımızda dolaşıyor ve ocaktaki tencereye bakıyor. "Umarım çorbadan fazlasını içiyorduzdur. Ben acıktım."

"Madem o kadar açsın," diyor annem gülerek ama esprisi gözlerine pek ulaşmıyor. "Buraya gelip yemeğin yapılmasına yardım etmeliydin. Kendini işe kaptırıyorsun ve bir hayatın olduğunu unutuyorsun. Bunun değışmesi gerek, Port."

"Haklısın." Arkasından gelip yanağına bir öpücük konduruyor. "Ama sipariş verme konusunda gerçekten iyiyim." Saçlarını omzunun arkasına çekip boynunu öpüyor.

"Ew." Babamın anneme asıldığını görünce hepimiz yalandan kusarken en çok Marina'nın sesi çıkıyordu. Kaç yaşında olursak olalım, bu maruz kalmamız gereken bir şey değil. Yine de, yaşlandıkça, aşk hikayelerinin eğlenceli yanını takdir ediyorum.

Gülerek aralarına önce bir boşluk, sonra da bir ada koydular. Annem diyor ki, "Biftek ızgara yapıyorum. Çorba sadece aperatif çünkü çorbayı çok severim."

Aile dağılıyor, herkes küçüklüğümüzden kalma eski işlerine dönüyor. Marina peçetelerin dağıtımını denetliyor, Noah tabakları alıyor, Loch babama ızgarada yardım etmek için dışarı çıkıyor ve ben de çekmecedeki gümüş takımları alıyorum. Annem bir kadeh şarap doldurdu.

Annemin deyiimiyle "topluluğa" geri dönmenin yolunu bulmam neden bu kadar uzun sürdü bilmiyorum. Burada olmak ve onlarla birlikte olmak ruha iyi geliyor.

Flört hayatımla ilgili sataşmalar ilk yemekten sonra sona erdi. Tatlı geldiğinde sevgilimi görmeye hazır olsam da, bu gece ailemle vedalaşmak biraz daha zor olacak.

Benzin istasyonunda tanıştığım bir kızla başlayan harika bir hafta sonuna eklenen bu duyguyu yanımda taşıyorum. Kıkırdarak, onun mahallesine dönene kadar zaman geçirmek için müzik açıyorum.

Amanda bana babasının evinde olduğunu söylüyor ve adresi verirken bazı değerli bilgiler de veriyor. "Babası hayatta üç şey için yaşar, bu sırayla. Kızı. Profesyonel sporlar. Ve arabalar."

Burada bir ironi var.

Bana öyle geliyor ki John Summerlin ve benim pek çok ortak noktamız var.

Arabayla gidip ön tarafa park ediyorum. Jake Ryan hamlesini tekrar denemek cazip geliyor ama babasının o kadar eğlenmeyeceğini hissediyorum. Kapıyı çalıyorum ve sonra geri çekilip paravan kapının tekrar kapanmasına izin veriyorum.

Kapı açılır ve babası cevap verir.

Gülümseme

yok.

Selamlaşma

yok.

Bir sorudan başka bir şey yok. "Yani erkek arkadaşı sen misin?"

Lark

"EVET, EFENDİM."

Harbor yakalı tişörtünün yakasını çekiştiriyor ve ardından giydiği ceketı gevşetiyor, sinirleri daha da geriliyor.

Babamla yüz yüze geldiğinde terlediğini görmek çok komik. Bir hafta önce sorsalardı, Harbor Westcott'un hiçbir şey için terlemediğini söyledim. İyi bir izlenim bırakmak istediğı için gergin olduğunu bilerek sırtıyorum. Beni önemsiyor, yoksa babamı tekrar görmek umurunda bile olmazdı. *Ve bana tatlı olan diyor.*

Babamın arkasından ona el sallıyorum. Beni gördüğünde omuzları rahatlıyor. Babamın botunun arkasını dürtüyorum ve boğazımı temizliyorum. *İpucu. İpucu.*

"İçeri geliyor musun?" diye soruyor babam, ses tonu da davet kadar misafirperver değil.

Etrafindan dolanarak kapıyı itip açıyorum ve kapı aralığını dolduruyorum. Elimi uzatıp, "İçeri gel, Harbor." diyorum.

Sırıışı her şeyi anlatıyor. Ben de onu gördüğüme sevindim. "Basamaklar çatlak," diye uyarıyorum çünkü gece çöküyor ve ne kadar eğri büğrü olduğunu göremeyebilir.

onlar. Geldi ve elimi tuttu. Onu içeri çekiyorum, babam mutfaka taşınmış. "İçecek bir şey ister misin? Su? Çay? Bira?"

"Araba kullanıyorum, o yüzden suyla idare edeceğim."

Akan musluğun sesi, onu öpmek için ayak parmaklarımın üzerinde yükselmem için bana hızlı bir saniye veriyor. "Burada ne yapıyorsun?"

"Evine uğradım ama Amanda hâlâ burada olduğunu söyledi. Hava kararmaya başladığı için seni eve bırakmamı isteyebileceğini düşündüm."

"Çok nazıksınız."

Babam geri döndü ve birbirimizden bir adım uzaklaştık. Babamın bize biraz yalnız zaman ayırmak için mutfakta vakit kaybettiğini gördüm. O böyle iyidir. Harbor'a bir fincan uzattı ve "Bu maçı izliyor muydun?" dedi.

"Hayır. Ailemin evindeydim, onları ziyaret ediyordum."

"Şanslısın."

"Bana öyle söylendi."

Babam onun cevabını anlamıyor ama ben anlıyorum. Babam iki takımla da ilgilenmemesine rağmen mağlubiyetten rahatsız olmuş bir şekilde devam ediyor. "Sahada boktan bir gösteri var."

Harbor duruşunu genişletiyor ve televizyona bakarken kollarını göğsünde kavuşturuyor ... şey, televizyonda maç olduğunu varsayıyorum, ama şimdi ailesinin yeni döndüğü evinin benim büyüdüğüm bu eve kıyasla ne kadar güzel olduğunu hatırlıyorum. Hiçbir şey on yıldan daha yeni değil, hatta iki kat daha yaşlı. Sehpanın üzerine koyduğu fincan bile ben dördüncü sınıftayken okul karnavalında hediye edilmişti. İyi bir fincan ama büyük ihtimalle bir saat önce içtiği fincanla aynı değil.

"Kimi destekliyorsun?" diye soruyor.

Babam gülüyor, sandalyesinde arkasına yaslanıyor. "Beyzbolun geri dönmesi için. Ben sadece bu saçmalıklarla vakit geçiriyorum."

"Pazar akşamları hep birlikte spor izleriz. Hangi sezon olursa olsun, izlediğimiz spor budur. Yankees olmadığı sürece,

Oyunların çoğu biz takılıp yemek yerken sadece arka plandaki gürültüden ibaret." Arka tarafa doğru işaret ediyorum. "Odamı görmek ister misin?"

"Sadece bana gençken çektiğin utanç verici fotoğrafları göstereceksen."

Koridora doğru yürümeye başladım bile. Omuz silkerek omzumun üzerinden sesleniyorum, "Yapardım ama bende onlardan yok. Ben her zaman sevimli bir çocuktum."

Güçlü kollar beni arkamdan kavıyor, belimi sarıyor ve kaldırıyor. Kahkahalara boğuluyorum ama hemen babamın yirmi adımdan daha az bir mesafede olduğunu hatırlıyorum ve Harbor'ın beni yatak odama taşımamasını ne kadar nazik karşılayacağını bilmiyorum.

Kapımın hemen dışında kıpırdanarak kurtuluyorum, aniden dönüyorum ve bir parmağımı dudaklarıma götürüyorum. "Şşşt," diyorum. Babamı çok iyi tanıyorum. Muhtemelen oturma odasında maç izliyormuş gibi yapıyor, bir yandan da gizlice Harbor'ı oturma odasına nasıl geri getireceğini ve yatak odamdan nasıl çıkaracağını planlıyor.

Ben çok utangaç olduğum için ben büyürken erkekler onun hiç uğraşmak zorunda kaldığı bir şey değildi. Bu onun için yeni bir şey. Kapının kapandığını duyarsa yerinden fırlayacağını tahmin ettiğim için kapıyı açık bırakmayı tercih ediyorum. Böylece gelip araştırmak zorunda kalmıyor.

Harbor odamın ortasında dururken, onu hayatımın başka bir bölümüyle tanıştırdığım dün geceki gibi hissetmeye başlıyorum. Bu oda bugünlerde olduğum kişiden çok çocukluğuma bir geri dönüş ve saygı duruşu gibi.

Masamın üzerindeki mantar panoya odaklanmadan önce odanın içinde bir tur atıyor. "Çok fazla ödül kazandın." *Sergilenemeyecek kadar çok.*

"Bir gün bu kasabadan kurtulmak istiyorsam her şeyde en iyi olmam gerektiğini biliyordum."

Bana dönüp soruyor, "Planın bu mu? Beacon'dan olabildiğince hızlı çıkmak mı?"

"Yolculuğumla ilgili hiçbir şey hızlı olmadı. Buradaki üniversiteye bile gittim çünkü okul masraflarımın karşılanması için bana en iyi şansı veriyordu." Yatağın kenarına oturuyorum, ellerimi şiltenin üzerine koyuyorum ve onun keşfetmesine izin veriyorum. "En iyi teklifi nereden alırsam oraya giderdim. Kitaplar ve yaşam masrafları için ek ödemeler de dahil olmak üzere dört yıllık bir burs aldım. Bu kısım malzemelerim dışında hiçbir şeyi karşılamıyor, ama akademisyenler için almamış olsaydım gitmezdim."

Masama oturup sandalyede dönerek bana baktı. "Burslu olduğunu biliyordum, Lark."

Ellerim dışarı çıktı. "O kadar belli mi?"

Yine de başını sallıyor. "Kız kardeşim aslında seni üniversitenin web sitesinde bulmuş. Burs sayfasında yer alıyorsun."

"Bu çok garip. Neden o sayfayı arıyordu? Yargılamaya çalışmıyorum ama ailenizin muhtemelen burs parasına ihtiyacı yok gibi görünüyor."

"Burs bilgilerine bakmıyordu. Zaten ihtiyaç temelli yardım almaya asla hak kazanamazdık."

Noktaları birleştirmeye çalışıyorum, ancak satır aralarını okuyana kadar benim için bir araya gelmiyorlar. Bir araştırma projesi olmak konusunda nasıl hissedeceğimden emin değilim. Ayağa kalkıyorum. "Burslara bakmıyordu. Beni mi arıyordu?" Kolum dışarı fırladı. "Geçmiş kontrolünden geçtim mi?"

"Hayır, yanlış anladınız," diyor sakinleştirici bir sesle. *Belki de bu onun seri katil sesidir.* Podcast'leri gerçekten bırakmalıyım.

"Öyle miyim? Çünkü internette benim hakkımda bilgi araştırıyormuşsun gibi görünüyor."

Sandalyeyi yerde kaydırarak önümde duruyor ve öne doğru eğilerek bacaklarımı ovuyor. "Onun açısından masum bir şeydi. Yemin ederim. Benzin istasyonunda bizi birlikte gördükten sonra senden etkilendiğimi anladı ve seni tekrar bulmama yardım etmek istedi."

Tüylerim diken diken oldu. "Orada olduğunu bile bilmiyordum."

"Durmamın sebebi o. Soda istedi." "Sana aldığım soda mı?"

Başını salladı. "Onun içindi."

Ayağa kalkıp kucağına oturuyorum. Kollarımı gevşekçe boynuna dolayarak, "Neden üzüleceğimden endişelendin?" diye soruyorum.

Omuz silkiyor, başını sağa yaslıyor. "Bilmiyorum. Ailemin seni internette araştırdığını duyunca nasıl tepki vereceğini bilemedim."

"Planın içindeymişsiniz gibi görünmüyor ve bulduğu şey herkesin görmesi için orada. Bu beni rahatsız etmiyor. Burs için minnettarım."

Para beni diğerlerinden ayırmıyor çünkü babam ve benim hiç paramız olmadı.

On üç yaşındayken Dime Diner'da hizmet edebilir ve bir iki faturayı ödeyecek kadar bahşiş alabilirdim ve sonra üniversite için biriktirmek üzere biraz param kalırdı. Borç, ne babamın ne de benim altında kalmak isteyeceğimiz bir şey değil. Birkaç kez her şeyimizi kaybetmenin eşiğinden döndük ve umarım bunu bir daha asla yaşamayız. Ona sıkıca tutunarak, "Benim hakkımda başka bir şey söylendi mi?" diye soruyorum.

"Onlara kız arkadaşım olduğunu söylemiş olabilirim." *Vay be.* "Söyledin mi? Ailene benden mi bahsettin?" "Birden ortaya çıktı."

Tamam, bu itirafı iki şekilde ele alabilirim. Ya bayılıyorum ya da acımasızca dalga geçerim. "Kalbinden mi?" Her zaman en iyi yolu seçtiğimi iddia etmedim. Zaten bu adama bayıldığım için, onunla şakalaşmayı seçiyorum. Ona zor anlar yaşattığımı anladığı anda gülmesi çok hoşuma gidiyor.

Kolunu bana dolayarak beni kendine yaklaştırıyor ve bir öpücük veriyor. "Kesinlikle öyle."

"İsa'ya yer açın." Babamın sesi yatak odasına ulaşıyor.

Harbor'ın gözleri açılıyor ve ayağa kalkıyor, beni de kendisiyle birlikte kaldırıp ayaklarının üzerine koyuyor. "Baban dindar mı?" diye fısıldadı.

"Hiç de değil," diye cevap veriyorum gülerek. "Ama bu cümle her zaman işe yaradı."

Arkasına yaslanıp bacaklarını uzatıyor ve sırtıyor. "Bana odanızda bir sürü erkek olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Gülerek ayağa kalktım. "Dün gece sana anlattıklarımı dayanarak bunun cevabını zaten bildiğini düşünüyorum. İçimden bir ses bana odan için aynı şeyi söyleyemeyeceğini söylüyor."

"Haklısın ama seks hayatımla ilgili konulara girmemize gerek yok." Gülerek yerden kalkıyor ve tekrar masaya doğru kayıyor. "İnan bana, dün geceye kadar bu konuda ilginç bir şey yoktu."

İçeri bakmak için dolabıma doğru yürüyorum. Eşyalarımı gözden geçirmeyeli uzun zaman olmuştu ve burada ne bıraktığımı hatırlayamıyorum. "Peki dün geceyi bu kadar ilginç kılan neydi?"

"Sen."

"Bir kıza kendini nasıl iyi hissettireceğini biliyorsun."

Gözlerimiz odanın diğer ucunda birleşiyor. "Ben sadece gerçeği söylüyorum."

Askılardaki eski giysileri karıştırıyor, Harbor'ın hayatımın çok az kişinin gördüğü ya da göreceği bir bölümünü görmesinin yarattığı endişeyi yatıştırmaya çalışıyorum. Evden odama, kim olduğuma ve nereden geldiğime dair daha kapsamlı bir resme sahip olacak. *Beni hâlâ aynı şekilde sevecek mi?*

Bu kadar çok parası olan birine göre, bana zerre kadar elitizm göstermedi, kim olduğuna inandığım kişiye sadık kaldı. Ama masanın üstündeki raftan bir yıllık alıp sayfaları çevirmeye başladığında, burayı ona bırakıp bırakmamakta tereddüt ediyorum. Özellikle de hangi sınıfın onun elinde olduğunu bilmediğim için. "Utanç verici fotoğrafım yok dediğimde şaka yapıyordum. Bir şekilde garip olmayan bir fotoğraf çektiğimi sanmıyorum."

"Aynı fikirde değilim." Kitabı kaldırıyor ve benim mezuniyet kürsüsünde olduğum sayfaya doğru çeviriyor.

Omuz silkiyorum. "Bir fotoğraf bir ineği daha popüler yapmaz. *Bana güvenebilirsin*

Bu konuda." Onunla birlikte olmak o kadar kolay ki, neredeyse sadece

Dün geceden beri ilişkimiz resmileşti.

Daireme götürmeye değer bir şey bulamayınca dolabın kapağını kapatıp yatağa oturuyorum ama bu sefer sırtımı duvara yaslayarak. Harbor "Bu senin annen mi?" dediğinde komodinin üzerinde duran yıpranmış bir ciltsiz kitabı, *Muhteşem Gatsby*'yi elime alıyorum.

Bakışlarım Liz'in beni yeni doğmuşken kucağına aldığı fotoğrafın tüm hayatım boyunca yer kapladığı şifonyere yöneliyor. Özellikle de birkaç yıl önce eve hırsız girdikten ve broşu çalındıktan sonra, ona ait sahip olduğum birkaç eşyadan biri. Sahip olduğum tek değerli şeydi, ama daha da önemlisi, temelli ayrılmadan önce bıraktığı tek şeydi.

Harbor'ın daha yakından bakmak için eğildiğini görünce kalbim hızla çarpmaya başladı. Kitabı fırlatıp atıyorum ve yataktan fırlayarak ona doğru koşuyorum. "Bu o. Bu o.

. Liz ve çalınan broş. Kulağa bir kitap ismi gibi geliyor ama düşünmesi bile beni üzüyor."

"Eminim. Çalındığı için üzgünüm."

"Ben de öyle. Ona ait sahip olduğum tek şey bu. Bu ve fotoğraf."

"Liz senin annen mi?" diye soruyor, bana dönüp bakıyor ama daralan bakışlarını fotoğrafa çevirip daha da yaklaşıyor.

"Beni doğuran kadın," diye cevap veriyorum sertçe. "Ona Liz diyorum çünkü ona anne demek kalbime saplanmış bir bıçak gibi geliyor. Ve gerçek şu ki benim bir annem yok."

Ses tonumdan etkilenerek şifonyerden uzaklaştı. "Yanlış bir şey mi yaptım? Bana kızgın görünüyorsun."

Aşırı tepki verdiğim için suçluluk duyuyorum. Harbor hikayeyi bilmiyor. Sadece bir soru sordu. "Hayır. Özür dilerim. Ben sadece ..." Resim çerçevesine yaklaşıyorum ve solmuş fotoğrafa bakıyorum. "Kalbim onun on dokuz yıl önce neden olduğu acı yüzünden sızlamamalı ama sızlıyor ve bundan nefret ediyorum. Bunca zaman sonra bile beni bu kadar zayıf, bu kadar boş hissettirmesinden nefret ediyorum."

Elleri omuzlarımı kaplıyor ve kazağımın içinden sıcaklığını hissediyorum. Hafifçe ovuyor ve sonra başımın üstünü öpüyor. "Acı

yıllar geçtikten sonra da devam eder. İyileştiğinizi dūşündüğünüzde bile, bir şey her zaman size her şeyi yeniden hissettirmek için pusuda bekler." Kollarını bana doluyor, önünü sırtıma dayıyor ve ben bu adamın gücüyle kendimi güvende hissediyorum - sadece fiziksel olarak değil, duygusal olarak da. *Beni anlıyor.*

Kollarımı onunkilerin önünden geçirip başımı arkaya yaslıyorum, hâlâ fotoğrafa bakıyorum. "Sana bir şey sorabilir miyim, yoksa konuyu kapatmayı mı tercih edersin?" diye soruyor.

"Sorabilirsin."

Beni daha da yakın tutarak fısıldıyor: "Fotoğrafı neden sergiliyorsun?"

"Bu, onun bir zamanlar benim hayatımda var olduğunu hatırlatıyor."

Liman

Evine gittiğimizden beri LARK sessiz.

Hatta Amanda neler olduğunu sormak için beni kenara çekti. Tek söyleyebildiğim Liz'in aklında olduğuydu. Amanda'nın duyması gereken tek şey buydu. Bir fincan çay yaptı, Lark'ın önüne koydu ve sonra *When Harry Met Sally*'yi açtı.

Üçümüzün filmin yarısını izledikten sonra Amanda bize iyi geceler dileyip yatmaya gitti ve Lark ile beni sessizlikle baş başa bıraktı. Kanepede arkama yaslanıp ona baktım ve sordum: "Hani bazen bazı şeyleri başka zaman konuşacağımızı söyleriz ya? Daha iyi bir zamanı mı bekliyoruz, yoksa onlar hakkında hiç konuşmayacak mıyız?"

Lark saçındaki lastiği çeker ve parmaklarını kıvrırcık saç tellerinde gezdirir. "Bunu, konuyu açıp tartışmak için doğru zamanı beklediğimiz şeklinde algıladım."

"Zamanla ilgili komik olan şey asla değişmemesidir. Sürekli aynıdır. Değişen biziz."

Bana bakıyor, genellikle benden saklayamadığı mutluluğu bu gece yüz ifadesinde yok. Yine de gözleri, o yeşiller hiç ara vermiyor. Beni dinliyor, söylediklerimi anlamış gibi görünüyordu. Diyor ki, "Ben

Sana açılmaktan korkmuyorum Harbor. Sadece harika bir hikaye değil. Mutlu son yok."

"Mutlu sonlara ihtiyacım yok ve senin hayatının benim için eğlence olmasına da ihtiyacım yok. Seni tanımak istiyorum, ancak bunun senin için ne kadar acı verici olduğunu görebiliyorum, bu yüzden bunu konuşmak için üzerimde baskı yok."

Bacaklarını altına kıvrarak kanepenin diğer tarafında daha rahat ediyor. "Ona ne olduğuna dair her ayrıntıyı bilmiyorum ve babamın bazı şeyleri mezara götüreceğinden eminim. Ama bildiğim tek şey Pointe'de büyüdüğü ve Beacon Pointe Lisesi'nden mezun olduğu. O dönemde bir yerde babamla tanışmış ve ben de onunla birlikte gelmişim." Yüzünü çerçeveliyor ve sahte bir gülümseme takınıyor. Benim için numara yapmasına gerek yok ama belki bir şekilde yardımı dokunur.

Lucas söz konusu olduğunda bunu pek çok kez yaptım ve sahte bir gülümseme takınmak pek çok durumdan kurtulmama yardımcı oldu.

Bu kadar az ayrıntı bilmesine şaşırdım, yoksa paylaşmaya hazır değil mi? Onun için doğru zamanı bekleyeceğim. Uzanıp kalçasının üst kısmını okşuyorum. "Buraya gel."

Kendini minderden kurtarıyor ve kollarımın arasına giriyor, sırtı göğsüme dönük. Vücudu benimkine karşı sakın ama zihninin döndüğünü biliyorum. Diyor ki, "İlişkileri hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bir şeyler yolunda gitmiyordu. Bu bir yana, insan iki yaşındaki bir çocuğu nasıl terk eder?"

Ona baskı yapmayacağıma söz verdim. Ve bunun kontrolünün onda olduğunu bilmesini istiyorum. Her ne kadar ona cevap vermek istesem de, cevaplarım yok ve bulabileceğimden de emin değilim. O yüzden şu anda sadece yalnız hissetmediğinden emin olmak istiyorum.

Ona biraz daha sıkı sarıldım. Cevaplar için bana açılmadı. Bende olmadığını biliyor. Sadece onun yanında olmamı istiyor. Bunu yapabilirim. *Yapacağım.* Onu acı içinde görmek, kim olduğunun özünü incitecek şekilde tamamen yanlış. *Lark daha iyisini hak ediyor.*

Diyor ki, "Kimse mükemmel değildir ama babamdan öğrendiğim kadarıyla o bu hayatı hiç istememiş. O bambaşka bir dünyadan gelmiş ve burada bir çocuk ve bir tamirciyle köhne bir kulübede sıkışıp kalmış."

"Baban tamirci mi?" Bu yeni bir bilgi. Amanda arabaları sevdiğini benimle paylaştı. O eğitimli bir profesyonel. Hızlı bir bakışla arabamın ne olduğunu bilmesine şaşmamalı. Bu üzerinde çalışabileceğim bir şey.

Göğsüme doğru başını sallıyor. Bana bakmak için eğilerek gömleğimin eteğiyle oynuyor. "Gençti, şu anda bizimle aynı yaşıydı, bu yüzden ona şüpheyle yaklaşmaya çalışıyorum. Bunalmıştı ve ailesinden kopmuştu. Tek bildiğim bu. Beni bu yüzden terk etmiş olmalı." Birden bana bakarak, "Ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Ben ne düşünüyorum?

"Um," diye başlıyorum, ne söyleyeceğimden emin değilim. "Bilmiyorum. Çok fazla bilgi eksik gibi görünüyor. Bu da ilerlemeyi zorlaştırıyor olmalı."

"Evet. Öyle. Sanki durumu tam olarak anlayabilseydim, o bölümü kapatabilirdim. Bunun yerine, tüm hayatım boyunca belirsizlik içinde kaldım."

"Sorabileceğin başka biri var mı? Büyükanne ve büyükbaba? Anne babanızın kardeşleri?"

"Hayır, babamın ailesi o küçükken ayrılmış. Büyükbabam çekip gitmiş ve büyükanne de ben doğmadan önce ölmüş. Liz'e gelince, içimden bir ses onun hâlâ hayatta olduğunu söylüyor. Yine de ailesi hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Babam gerçekten onların hayatından uzak tutulmuş. Onları ya da evliliklerini asla onaylamadılar."

Lark kanepeden ve kucağımdan kalktı. Odanın diğer ucundan mutfığa doğru ilerliyor ve sormama gerek kalmadan ikimize de birer bardak su dolduruyor. Onu takip ediyorum, kalçalarından tutuyorum ve başının yanını öpüyorum. İşte o zaman onu babamın annemi tuttuğu gibi tuttuğumu fark ediyorum.

İçgüdülerim beni itip pozisyon değiştirmek istiyor ama aklım kalmamı söylüyor. Onlar benim ailem olduğu için, yakınlaşmaları konusunda onlara hep zorluk çıkarmışımdır. Ama birbirlerine sevgilerini alenen gösterme biçimleri bu davranışı örnek alıyordu.

Kendimi sorgulamaya vakit bulamadan Lark'ın kolları benimkileri sarıyor, ellerimi tutup göğsüne götürüyor. Ona kollarımın güvenliğini vermek, onun için hissettiklerimin bir uzantısı. Bu biziz, ruhlarımızı birbirimiz için taşıyoruz. Kelimeler dökülmese de, hisler hala aramızda.

Kollarımda dönüp tezgâha yaslanmadan önce onu bir kez daha öpüyorum. Onu hapsederek eğiliyor ve dudaklarından tekrar zevk alıyorum. Ama hafif bir baskıyla ağızlarımız birbirinden ayrılıyor. Lark kollarını boynuma doluyor ve "Lucas Westcott kim?" diye soruyor.

Adının onun ağızından çıktığını duymak bir ton tuğla gibi çarpıyor. Onun için basit bir soru olan bu soruya cevap veremeyerek uzaklaşıyorum, sırtım buzdolabına çarpıyor. Elimi saçlarımda gezdiriyorum, eve gitme vaktimin gelip gelmediğini merak ediyorum.

"Harbor?" Vahşi bir kediye sinsice yaklaşır gibi yaklaşırken gözlerim onun üzerinde. Yüzümü okşayarak önce kaşlarımin arasını, sonra şakaklarımı, gözlerimin kenarındaki deriyi, sonra da kaşlarımı okşuyor. "Özür dilerim. Seni üzmemek istememiştim."

Ellerini ellerime alıp, aramızda indiriyorum. "Sadece olmadı. İhtiyacım var-"

"Neye ihtiyacınız var?"

"Bir dahaki sefere bir uyarı. İlgini anlıyorum ama benim acımı seninkiyle takas edemezsin. İkisi farklı şeyler."

"Ne demek istediğini anlamıyorum," diyerek kendini serbest bırakıyor ve karşı tezgâha doğru geri çekiliyor. "Amanda'ya kim olduğunu sorabilirdim. Onu tanıyordu."

"O zaman ona sor." Küçük mutfaktan çıkıyorum, alan bir yüzleşme için çok dar.

"Sana soruyorum."

Birkaç adım ötede duruyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum, gözlerimiz buluşuyor. "Seni duydum, ama bu konuşmayı yapmamın hiçbir yolu yok, bu gece değil, ve eğer benim yolum varsa, asla değil." Kapının kilidini açmak için sürgüyü çeviriyorum.

"Neden gidiyorsun?" Lark sırtını kapıya dayayarak beni engellemeye çalışıyor.

Elim kapı kolunda, kaçmama yardım etmeye hazır. Sadece onu sordu, başka bir şey sormadı, ama ben orada durmuş, sanki değişmiş gibi ona bakıyorum. O değişmedi. Ben değiştim, ki bu ona haksızlık. "Acını benimle paylaşıyordun." Yanağına dokunuyorum, başparmağımı yumuşak teninde gezdiriyorum. "Ve bu parçanla bana güvenmiş olman çok anlamlı. Ama bu benim de aynısını yapmaya hazır olduğum anlamına gelmiyor."

"Liman," diyor, ses tonundan sempati damlıyor. Ellerim aşağıya indi, ama ondan uzaklaşmıyorum çünkü benim için sürünmesini sağlayarak onu kirlettim. "Ben-"

"Sorun yok. Sadece benim için nasıl olduğunu anlatıyorum. Lucas Westcott paylaşacağım bir hikaye değil."

"İstemiyorsan onun hakkında konuşmak zorunda değilsin. Bir daha sormayacağım.
Sadece lütfen kal."

Boğazım pişmanlıktan düğümleniyor - kuzenim konusunda dik durduğum için değil, sorduğu için bile ona kendini kötü hissettirdiğim için. "Özür dilerim, Lark. Belki aşırı tepki verdim. Sadece-"

"Açıklamak zorunda değilsin. Bazı yönlerini gizli tutabilirsin." Çok anlayışlı.

"Sadece bu kadar. Özel bir şey değil. Her şey ortada. Google'da arayabilirsiniz."

"Google'da aramak istemiyorum. Senin hakkında internetten bilgi edinmek istemiyorum. Benimle paylaşmak istediğin kişiyi tanımak istiyorum."

Hay sikeyim. Şimdi bok gibi hissediyorum. Yaklaşıp ona sarılıyorum. Direnmeden izin veriyor, bu da kendimi daha iyi yerine daha kötü hissetmeme neden oluyor.

Genelde olabildiğince dürüst davranırım ama Lark kalbinden geçenleri söylüyor ki bu tehlikeli bir teklif olabilir. Ama söz konusu o olduğunda ben de içimden geldiği gibi konuşuyorum, yani sanırım ikimiz de risk alıyoruz.

Birini tanımak -ailesi, yetiştirilme tarzı ve hayatı hakkında- her zaman kolay değildir. Sonunda kollarını bana doluyor ve yanağını göğsüme yaslıyor. "Çok hızlı gidiyor..."

Bu.

Biz.

Duygusal ve fiziksel olarak geri çekilip göğsümdeki sıkışmayla başa çıkmak için, oluşan düğümü yerleşmeden önce ovalıyorum. "Ne demek istiyorsun?"

"İtmemeliydim." Hâlâ konuşarak yatak odasına doğru yürüyor. "Hepsi bu kadar." Kapı aralığında dönerek kapıya yaslanıyor. Duruşuyla ilgili hiçbir şey bana açık değil.

Çapraz kollar.

Dudaklarını

büzmüş.

Bulmam için parıltısı olmayan gözler.

Ne yaptım ben?

Berbat ettim. *İşte bu.*

Ama kapıyı açıp hayatına girmeme izin verdiği için aptal olduğunu düşünmek daha kolay. Her ne kadar bir gün pişmanlık duymayacağını umsam da, bu konuda söz hakkım olmadığını hissediyorum. O zaten fedakarlığı yaptı, kendisi.

Bu sefer oyun oynamayacağım. Onunla ya da duygularıyla oynamayacağım. Dürüstlüğü hak ediyor, bir hayaleti korumak için gömdüğüm bir şeyi.

"Doğruyu söylediğimde bana inanılmadı, ama yalanlar sanki herkes bugünü bekliyormuş, benim düşüşümü bekliyormuş gibiydi. Başka seçeneğim yoktu.

Kuzenime daha çok faydası olan şeyi kucakladım. Onlara istediklerini verdim ve kazaya benim sebep olduğumu söyledim."

Gardını indirdi ve bana geri döndüğünde yüzünde endişe kırılganlıkları belirdi. Ellerimi tutup önce birini sonra diğerini öpüyor. "Çok özür dilerim." Uzanıp kollarını boynuma doluyor ve tüm gücüyle bana sarılıyor. "Bunu tek başına yaşamak zorunda kaldığın için çok üzgünüm."

Verdiği cevap beni şaşırttı. Daha önce hiç kimse benim tarafımı tutmamıştı. Yüzünü görmek için arkama yaslandım. "Ne?"

"Liman," diyor yüzümü okşayarak. "Herkesi memnun etmek için yalan söylemek zorunda kalacak kadar yalnız hissetmeyi hayal bile edemiyorum."

Kapıların kilidini açtım ve anılar geri gelmeye başladı. "Anlamıyorsunuz. İşleri yoluna koymak ya da telafi etmek için bir şansı hak etmedim. Birçok kez sıçıp batırmıştım."

"Yeterli değil. Kovulmak için asla yeterli değil." Elimi tuttu ve beni yatak odasına götürdü. "Yatağa girmeliyiz."

"Neden?"

Gömleğini giymeye başlıyor, başının üzerinden çekip yere bırakıyor. Beni cesaretlendirmek için başını sallıyor. Onunla soyunmak için buna ihtiyacım olduğundan değil, ama ne olursa olsun, planına uyacağım.

"Gerçek duygulara hitap ettiğimiz için bu konuda acele etmiyoruz."

"Seni yatağıma çekmek için ayrıntılı bir planım yok, Harbor. Sadece seninle birlikte olmak istiyorum. Şimdi elbiselerini çıkar ve beni yatağa götür."

Omzumun üzerinden uzanıp tişörtümü başımın üzerinden çekerek çıkarıyorum ve onun yaptığı gibi yere bırakıyorum. O kotunu çıkarmaya başladığında ben de kendiminkini çıkarmaya başlıyorum. "İki kere sormana gerek yok."

Sırıttıyor ve sonra gülüyor, benim kahkahamı da yüzeye çıkarıyor. Onun ışığı bana buraya gelene kadar ihtiyacım olduğunu bilmediğim bir rahatlama sağlıyor.

Birlikte geçirdiğimiz her zaman gibi, bu da doğru. Bu biziz. Hayatımızın en karanlık dönemlerinde bile olsa bu neşeli an iyi hissettiriyor.

Sırlarımızı saklayan sadece iç çamaşırlarımız kaldığında derin bir nefes alıyorum. Ama çok geçmeden o bariyer bile kalkıyor. Önce sütyeni, sonra külotu. İkisi de yatağının ayak ucunda bir yığın halinde duruyor. Orada duruyor, kendini bana açıyor. İnanılmaz seksi olmasına rağmen erotik hissettirmiyor.

Paylaştığımız bu anın daha büyük bir ağırlığı var. Boxer külotumu çıkarıyorum ve karşısında duruyorum. O kendini saklamak için bana doğru koşmuyor, ben de kucaklaşmak için aramızdaki mesafeyi kapatmıyorum.

Kahkahalar azalırken, o anda sadece biz varız, sadece biz ve komodinin üzerindeki küçük lambanın ışığı. Lark yatağın kenarına doğru ilerliyor ve sonra içine tırmanıyor. Ben de diğer tarafa tırmanıyorum ve tekrar ona yakın olmak için ortaya geçiyorum.

Yan dönüyor ve bana sarılıyor. Nefesi göğsümde gezinerek beni ısıtıyor ve kalbi kaburgalarıma çarpıyor.

Kolumu ona doluyorum, bu kadını hayatımda hak etmek için ne yaptığımı bilmiyorum ama onu her zaman koruyacağıma yemin ediyorum. Hiç kimse için bu kadar güçlü hisler beslememiştim. Onu kaybetmeyeceğim ve bu kalbimi ortaya koymak anlamına geliyorsa, bunu yapacağım. "Seni seviyorum."

Bu üç kelime o kadar kolay geliyor ki, kalbin zaten bildiği şeyleri bir zaman diliminin belirleyemeyeceğini fark ediyorum.

"Ben de seni seviyorum," diye fısıldıyor.

Başının tepesini öperken, bu sözleri paylaşmak için çok erken olduğunun farkındayım. Ama eğer doğal olanı yapıyorsak, onları daha fazla tutamazdım.

Akılsızca tırnaklarıyla tenimde hafifçe karalamalar yapıyor. Başını eğerek çenemin altını öpüyor ve sonra "Baştan başlamak ister misin?" diye soruyor.

Lark

Ruhumu ona SATTIM.

Yanımda uzanırken, şimdi bana kendi yüzünü gösteriyor. "Teyzem Lucas'a ailenin altın çocuğu derdi." Yanında uzanırken bana bakıyor. "Annem kendi deyimiyle böyle şeyleri tartışacak tipte biri değildir ama bu hep aklına takılırdı." Sanki bu anı onu çağırıyormuş gibi sırtıyor. "Bize dört güzel çocuğa sahip olduğunu söylerdi, bu yüzden baldızının tek çocuğu için kavgaya girmek istemezdi." Bana tekrar bakıyor, yüzündeki gülümseme hâlâ duruyor. "Lucas'ı kendisinden biri gibi severdi, bu yüzden sanırım boşverdi."

"Annen benim olabileceğimden daha iyi biri."

Bana göz kırpmıyor ve sonra yan dönüp bana bakıyor. "Lucas benim yaşımdaydı, bu yüzden her zaman doğrudan birbirimizle karşılaştırdık. İkizlere yaptıkları gibi. Her zaman biri melek, diğeri şeytan olarak kabul edilir. Bu Lucas ve benim için de geçerliydi. Ama annesi her zaman en üst sırayı kapmak için çabaladığından, beni erkenden baş belası olarak gördü."

Hikâyeye hâkim olan neşeli ton kayboldu ve içimden bir ses gerçekte yalanın birbirine karıştığı yerin burası olduğunu söylüyor.

"Mesele şu ki," diye devam ediyor, "bir melek olmaya çalışmıyordum. Vücudumda yüzleşmeyle mücadele eden tek bir kemik bile yok. Ama bazen bela beni nasıl bulacağını biliyordu. Büyük bir şey değildi. Ufak tefek şeylerdi, babamın arkasından çalınmayacak kadar cazip bir paket sakız gibi. Ya da evin içinde çamurlu ayakkabılarla yürümek ve küçük kardeşimi suçlamak gibi." Başını sallıyor. "Her zaman yakalanırdım. Ayakkabılarımızın tabanlarını ayak izleriyle eşleştirirlerdi." Hafif bir kıkırdama omuzlarını salladı ama sonra durdu. "Ama Lucas, annesinin yarattığı melek gibi üne rağmen bela arardı."

"Belki de biliyordu ve bu yüzden bu algı için bu kadar çok dilekçe verdi."

Uzanarak elimi aramızda buluyor ve parmaklarımız birleşiyor. "Benim de aklımda hep benzer bir düşünce vardı ama kanıtlayabileceğim bir şey değildi."

"Ne tür bir belaya bulaştı?"

"On dört yaşında evinden içki alıyor, on beş yaşında ot içiyordu. On altıncı doğum gününde bir araba aldığı bizi doğruca Beacon'a götürdü ..." Harbor durur, anısını detaylandırmak için zihnindeki not kâğıtlarını karıştırıyor gibidir.

"Doğum gününde Beacon'da ne yaptın?"

Nefes veriyor ve aşağı bakıyor. Onun yanında çıplağım ama beni süzmüyor ya da kendimi savunmasız veya rahatsız edici bir şekilde açıkta hissettirecek bir şey yapmıyor. Bana onun bir uzantısı gibi davranıyor, ellerimiz aramızda enerji alışverişi yapıyor.

Elleri önce omuzlarımda, sonra da gözlerinin içine bakana kadar boynumda geziniyor. "Aradığı belayı buldu ama ben orada bulunarak hata yaptım. Biz çok iyi arkadaşık. O nereye giderse, ben de oraya giderdim. O içtiğinde, ben de içerdim. İlk ot içişim onun bana uzattığı bir esrardan oldu. Aramızdaki ilişki böyleydi. Kardeş gibiydik ama neredeyse daha yakındık." Birden doğruldu ve sırtını duvara dayadı. Ellerini yüzünde gezdirirken, bunun ona verdiği zararı şimdiden görebiliyorum.

Yanına oturup çarşafı göğsümün üzerine çekiyorum. "Eğer bu çok fazlaysa-"

"Ben iyiyim. Sadece bunların bazılarını yıllardır düşünmemiştim. Şimdi garip geliyor, sanki benim değil de başka bir hayatın içindeymişim gibi. Güzel zamanlarımız oldu ama en büyük ağabeyim Loch peşimizdeydi. Eğer durmazsak ailemize söylemekle tehdit ederdi. Ona her zaman duymak istediğı şeyi söylerdik. Ertesi gün hiç düşünmeden aynı şeyleri yapmaya başladık." Esniyor, ama günün yorgunluğundan değil, bugün kazdığı bir hayatı yeniden yaşamının yorgunluğundan olduğunu düşünüyorum.

"Harbor?" Bana bakıyor ve işte o zaman gözlerindeki azabı görüyorum. Elimi koluna koyuyorum. Omzunu öpüyorum ve sonra kendimi ona bırakıyorum, elimden geldiğince ona sarılıyorum. "Seni seviyorum." Ben de seviyorum, bu kadar kısa sürede mümkün görünenden çok daha fazlasını. Ama kuzeniyle olan hayatı gibi, aramızdaki bağ da birlikte geçirdiğimiz zamandan daha derin.

Aramızdaki bağ her geçen gün daha da güçleniyor ve her saat, onunla birlikteyken kendimi hiç yalnız olmadığım kadar iyi hissediyorum.

Kolunu önüme doluyor ve sırtımı okşuyor. "Seni seviyorum." Alnıma bir öpücük konduruyor ve "Seni çok seviyorum" diye fısıldıyor.

Sessizce oturup ay ışığının panjurlardan içeri süzülmesine ve köşedeki lambadan yayılan ışığa karışmasına izin veriyoruz.

Diyor ki, "Seninle bu odadayken omuzlarım o kadar da ağır gelmiyor. Yıllar sonra ilk kez kendim gibi hissetmek iyi geliyor." Birbirimize çok benziyoruz ama dikkatimi onun hikâyesinden uzaklaştırmak istemiyorum, bu yüzden içten içe sabırsızlansam da sessiz kalıyorum. "Lucas benim doğum günümde öldü."

Karnıma inen yumruk bir nefes almamı sağlıyor. Onu zaten olduğumdan daha sıkı tutamıyorum ama keşke acısını hafifletebilseydim. "Çok özür dilerim. Sadece kelimelerden ibaret olduğunu biliyorum ama lütfen içten olduğumu bil."

"Biliyorum ve sorun değil. Bu konuda söylenecek pek bir şey yok. Yıllarca seviştik, ama ben on sekiz yaşına geldiğimde . . . Bilmiyorum. Bunu aşmıştım. Onun için suçu üstlenmeyi bırakmıştım. Onun için ödüllendirilmesini izlemek

yarattığı karmaşadan yara almadan çıkmak sonunda beni etkiledi. Ben hayatımın geri kalanında ne yapmak istediğime odaklanırken o Beacon'daki partilere gitmeye, onu umursamayan insanlarla takılmaya devam etti." Derin bir nefes verdiğinde yeniden ayarlıyoruz ve tekrar sırt üstü uzanıyoruz. "Annesinin onun doktor olmasını istediğinden bahsetmiş miydin?"

"Plan bu muydu?"

"O Princeton'a gidiyordu, ben de Beacon'a. Bana bir dahaki sefere bol şans diledi, sırtımı sıvazladı ve tıp fakültesine birlikte gidebilmemiz için daha çok çalışmamı söyledi. Hatta ailemin de onun gibi büyük bir bağış yapmasını sağlamamı önerdi."

Bu resmin nasıl çizildiğine dair pek çok düşüncem var ama tek bir sonuca varıyorum. "Princeton'a girdin." Sorma zahmetine girmedim çünkü gerçeği zaten biliyordum. Harbor kuzeninden kaçmak için yalan söyledi. "Doktor olmak istiyor musun?"

Gözlerini battaniyeden ayırmıyor. "Doktor olmak zorundayım. Lucas için, onun hayalini gerçekleştirmek için."

"Neden?" Öne doğru oturup yüzümü ona dönüyorum. Bu adamı daha iyi görmem gerekiyor. Gözlerini ve içindeki saklayamayacağı gerçeği görmeliyim. "Peki ya rüyaların? Artık bir önemi yok mu?"

Gözlerini kapatıp benden saklayarak başını sallıyor. Sonunda bana döndü ve "Kuzenimin öldüğü gün hayallerim de öldü" dedi.

"Hayır." Ellerini kendi ellerimle kapatıyorum. "Hayat böyle işlemiyor."

"Haklısın ama burada hayattan bahsetmiyoruz. Onun ölümü hakkında konuşuyoruz." Ses tonu sert, ağzından çıkan kelimelere inanmadığını bilmesine rağmen gözleri kararlı. "Teyzem bana onun hâlâ doktor olmamı istediğini söyledi. Mezarı başında söyledi ve bana söz verdirdi."

"Bunu kim birine yapar?" Buna cevap veremez. Kimse veremez. Oğlunun hayatının yükünü ona yüklemek onun hakkı değil. "Liman mı? Kendi hayatın yerine kuzeninin hayatını yaşıyorsan, yaşıyorsun demektir."

"Artık tek bildiğim bu." Sesi kararlı, hayat mücadelesi ben onunla tanışmadan çok önce gözlerini terk etmiş.

"Annenle tanıştım, Harbor. Onun senin için istediğinin bu olduğuna beni ikna edemezsin."

Bana ters ters bakıyor. "Annem avukat bir ailede bir doktoru olacağı için çok heyecanlı."

"Senin mutluluğun pahasına değil."

Elini başımın arkasındaki saçlara doğru kaydırırken parmağının ucu boynumu sıyrıyor. "Mutluyum, Lark. Seninle mutluyum." Beni öpmek için yaklaşıyor ve "Tıp asil bir uygulamadır" demeden önce bunu iki kez yapıyor.

"Kimi ikna etmeye çalışıyorsun? Beni mi, kendini mi?"

"Hiç kimseyi. Kimseyi ikna etmek zorunda değilim. Bu bir anlaşma." "Ya tıp fakültesine giremezsen?"

Alay ediyor, sesi Harbor'dan çok kibirli bir prence benziyor. "Tabii ki tıp fakültesine gireceğim. Ben bir Westcott'um." O zaman fark ettim. Şu anda o, çenemi sevgiyle saran adam değil. Olması gerektiğini düşündüğü şeyin yaratıcısı. Hayatınız bir trajediden oluştuğunda ortaya çıkan şey.

Önce bir santim uzaklaşıyorum ve sonra yataktan çıkıyorum. Beni izliyor ama durdurmaya çalışmıyor. Yerden gömleğimi alıp tekrar giyiyorum ve yatağın ucunda duruyorum. "Eve gidip biraz dinlenmelisin."

"Yorgun

değilim." "Ben

yorgunum."

Örtüler vücudundan o kadar hızlı uçuyor ki irkiliyorum. Duruyor, omuzları dik ve kasları gergin. "Yapma bunu, Lark."

"Neyi yapmayayım?" Kollarımı göğsümün üzerinde kavuştururken çenemi kaldırarak soruyorum.

"Sana asla zarar vermem, bu yüzden lütfen çekinme."

"Sanki yardım edebilirim de," diye yakınıyorum. "Bu istemsiz bir tepki." "Güvensizlik."

Kalçamı tekmeleyerek elimi üzerine koyuyorum ve her bir düğmesine basıyorum. "Neyse o. Sen öyle demiyor muydun?"

Kıyafetlerini aldı ve "Siktir et." dedi. Kapıya doğru ilerlerken giyiniyor ve odamdan çıktığında pantolonu yukarıdaydı.

Amanda'nın "Lanet olsun" dediğini ve kapısının kapanma sesini duyuyorum. Ondan daha sonra özür dileyeceğim ama şimdilik onu takip ediyorum. Pantolonu yukarıdaydı ama fermuarı açıktı. Hâlâ gömleksiz, ayakkabılarını giyiyor ve tek ayağının üzerinde zıplıyor. Sonra yine homurdanıyor, "Sikerim böyle işi." Kapıyı çekip açıyor, dışarı çıkmadan önce arkasına bakmıyor.

Vay be. Orada şok içinde durdum, bu gecenin dönüşü karşısında şaşkına döndüm.

Ve çok kızgıyım.

Ne cüretle bana onlardan biriymişim gibi davranır, sanki başka birinin hayalinin peşinden gitmesine izin vermem ve bir şey söylememem gerekiyormuş gibi? Ellerimi yumruk yapıp sürgüyü kilitliyorum, sonra odama dönüp kapıyı kapatıyorum. Arkasına yaslanıyorum ve kanım kaynıyor. Serinlememe yardımcı olması için sonbahar havasına ihtiyaç duyarak pencereyi açmaya gidiyorum ama keskin bir şeye takılıyorum. Geriye dönüp baktığımda, ayağıma batan şeyin ne olduğunu gördüm.

Tam olarak Harbor'ın anahtarları. Anahtarlıktaki Maserati fobunu tanıdım.

Şimdi kim gülüyor?

Ben değil, çünkü benimle gerçek bir konuşma yapmaktan kaçınmasına yardımcı olmak için anahtarları olmadan dışarıda sıkışıp kalmasının mizahını bulamayacak kadar kızgıyım.

Telefonum masanın üzerinde vızıldıyor ve ekran tekrar kararmadan önce adı yanıp sönüyor. Görünüşe göre kibri hâlâ onu alt ediyor. Ama ben onun seviyesine inmeyeceğim.

Anahtarlar avucumun içine gömülürken, tekrar odamdan çıkıyorum, sürgüyü açıyorum ve giriş kapısını keserek dışarıya, kaldırıma iniyorum ve etrafta onu arıyorum.

Onu sokakta bisiklet sürerken gördüğümde yine şok oldum.

Bu ne cüret!

İnanılır gibi değil. Benimle olan şeyleri çözmeden önce gururunun kazanmasına izin mi verecek?

Bu ilişkinin daha da derinlerine batmadan önce bunu bilmek iyi oldu.

İnadımın devreye girmesiyle öfkem şekil değiştiriyor. Çıplak ayaklarımla ve soğuk havayla aracına doğru ilerliyorum. Birkaç kez kilidi açtığını gördüm ve o kısımda zorlanmadım. Anlayamadığım şey motorun çalıştırılması. Sürücü koltuğuna oturuyorum, deri kalçalarımın ve popomun arkasını serinletiyor, anahtarı nereye sokacağımı arıyorum.

"Motor" etiketli bir düğme bana bakıyor, ben de ayağımı frene basıp düğmeye basıyorum. Araba mırıldanıyor ve hoparlörlerden müzik sesi geliyor. Onu bir rock adamı olarak düşünmemiştim, ama sanırım bazı şeyleri öğrenecek kadar uzun süre çıkmadık.

Tanrıya şükür otomatik. Babamın kamyonetine hiç hakim olamadım. Her yere bisikletimle gitmek daha kolaydı.

Emniyet kemerimi taktım ve vitesi boşa aldım. Bu arabanın gücü var ve dikkatli olmazsam kontrolü ele geçirecek ve ben de kontrolü kaybedeceğim. Önüme baktığımda artık Harbor'ı göremiyorum bile. Kullanmaya alışmak için ilk başta yavaş sürüyorum. Köşedeki dur işaretinde duruyorum ve sonra ilerlemeye devam ediyorum. Oraya hiç gitmemiş olmama rağmen, yaşadığı genel yönü biliyorum.

Geçtiğim her sokağı tarıyorum, şehir merkezine bir blok kalana kadar ondan bir iz yok. Kırmızı ışıktaki oturmuş, yeşile dönmesini bekliyor. Bisikletimi çalmışken bu nasıl mantıklı olabilir ki?

Bunu neden komik bulduğumu bilmiyorum ama o iri adamın beyaz seleli soluk mavi bisikletimin üzerinde oturduğunu, gidona takılı birkaç flamanın rüzgârda dalgalandığını görmek yüzüme bir gülümseme yerleştiriyor. Farlarımdan uzak durmasını sağlayacak kadar mesafeyi koruyarak arkasından yaklaşıyorum ve kornaya basıyorum, bu onu o kadar ürkütüyor ki neredeyse düşüyor.

Sinirli bir şekilde kollarını sallayarak bisikleti döndürüyor ve arabadan gelen ışığın genişliğine doğru ilerliyor, içeriği dolduran müzikten duyamadığım bir sürü şey söylüyor.

Işık yeşile dönüyor ama o olduğu yerde kalıyor. Bölgede başka araba olmadığı için yanına yanaşıp camımı indiriyorum. "Bisikletimi çaldın."

"Arabamı çaldın."

Suçlamaların ortaya atılmasıyla, gözlerimiz bir bakışma yarışmasını kazanmaya kararlıymış gibi daralıyor. İkimiz de göz kırpmıyoruz. Ama bunu ancak bu kadar uzun süre yapabiliriz, bu yüzden göz kırpyorum ve bu raundu onun kazanmasına izin veriyorum. "Beni terk ettin çünkü sana bu saçmalığı söyledim."

"*Seni* terk etmedim, Lark. Durumu terk ettim."

Hâlâ bisikletime binmeye niyetliymiş gibi üzerinde oturuyor. Bu tam olarak eşit bir değiş tokuş değil, ama beni arabasından çıkarmak için yerinden kımıldamıyor ya da bir hamle yapmıyor. Kolumu kapıya dayıyorum, dirseğim dışarıda, sanki şu anda daha tatlı bir anlaşılmaya sahip olduğumu bilerek gece için yerleşiyormuşum gibi. "Aynı şey, Harbor."

"*Seni* terk etmedim. Yemin ederim." Ses tonu da ifadesi kadar samimi. Mücadeleyi bırakıp motordan iniyor ve açık pencereye geliyor. Arabanın yanında diz çöküp ellerini koluma koyuyor. "Kuzenimi ve ailemi onurlandırmaya uzun zaman önce karar verdim. Nedenini anlamayabilirsin ama bu seninle tanışmadan önce kabul ettiğim bir şeydi."

İnatçı rüzgâr yelkenlerimi terk ediyor çünkü içten içe, elleri üzerimdeyken sanki tutunmazsa kayıp gidecekmişim gibi hissettirmesi hoşuma gidiyor. Ve gözleri bana asla yalan söylemediği için ona inanıyorum.

Derin bir nefes aldım, bedenim koltuğa yaslandı ve "Tamam" dedim.

Elleri hâlâ üzerimde duruyor ve şöyle diyor: "Özür dilerim. İlişkiler benim için yeni. Bahane uydurmuyorum. Sadece daha önce hiç başkalarının duygularını düşünmek zorunda kalmamıştım. Değişmek istiyorum. *Senin için.*"

"Benim için değişmeni istemiyorum." Donuyorum ama dişlerimin takırdamasını engellemeye çalışıyorum. "Bu durumlarla nasıl başa çıkacağımızı birlikte öğrenmemizi istiyorum." Başarısız oluyorum ve çenem titriyor.

Kollarımdaki tüylerin diken diken olduğunu fark ediyor ve çenemi kavıyor. "Hadi seni eve geri götürelim." "Şuraya çek ve camı aç. Kaloriferi aç. Tekerleği çıkarıp bisikleti arkaya alacağım."

Tekrar ısınmaya hazır olmak için dediğini yapıyorum. Birkaç araba durup ona yardım teklif ediyor ama o bisikletimi parçalarına ayırıp arabaya yerleştirmekte ustalaşmış durumda. Sürücü tarafına geldiğinde, inmem için kapıyı açıyor.

"Eve gitmeye hazırım." dedim.

Beni duyduğunu sanmıyorum çünkü bacaklarıma bakıyor. Kucağıma baktığımda gömleğin sandığım kadar uzun olmadığını, sadece popomu örttüğünü ve kalçalarımın üst kısmına zar zor ulaştığını fark ediyorum. Gözleri benimkilere kilitleniyor ve sonra uzun, yavaş bir nefes aldığını görüyorum. Nefes verirken, "Gitmemiz gerek." diyor.

Aracın etrafında koşar ve diğer taraftan biner. "Gaza bas."

Bilmiyorum.

Yapacağım son şey bu çok pahalı arabayı mahvetmek olur. Harbor beni ona bilerek işkence etmekle suçluyor. "Hız sınırını aşmak sana karşı bir hakaret değil, bebeğim."

Kaldırıma park eder etmez, bagajdan sarkan bisikleti ve tekerleğini kapıyor ve ben daha arabayı kilitlemeden ve alarmı kurmadan evin yanına doğru koşuyor. Ön kapıda durup, "Bacağını salla, bebeğim." diyor.

Benim var.

Ben de kıcıımı sallıyorum ve sonunda dileğime kavuşabileceğimi fark ediyorum.

Liman

LARK KOLLARIMA ATILIYOR, onları boynuma doluyor ve Olimpiyatlarda madalya almak istercesine beni öpüyor.

Ben de onu öpüyorum, çıplak kığını ellerimle tutuyorum ve onu sadece soğuktan kurtarmak için değil, aynı zamanda özür dilemek için içeri taşıyorum.

Yatak odasının kapısını tekmeleyerek kapattığımda, onu yatağın birkaç santim üzerine yatırdığım son saniyeye kadar dudaklarımız birbirine yapışık kalıyor. Bir sıçrayışla yere inerken kahkahalar patlıyor.

Bana en karanlık sırlarımı itiraf ettirmenin bir yolunu buldu, onları taşımanın yükünü başka biriyle paylaşma arzusu hayal edebileceğimden daha derine işliyor. Başka hiç kimseyle bu düzeyde bir paylaşımda bulunma eğilimim olmamıştı. Bedenini açtı ama ruhunu da bana açtığını biliyorum. Benim de aynısını yapmam düşündüğüm kadar zor olmadı.

Bu bizim iletişim kurma, sorunların özüne inme yöntemimizdi ve bana bir keresinde annemin Loch'a söylerken kulak misafiri olduğum bir şeyi hatırlattı. Her çiftin bir sorun üzerinde çalışmak için kendi yöntemi vardır. Bir ekip olarak kendi yöntemlerini bulmalı ve her zaman birbirlerine saygı duymalıdır.

"Seni seviyorum dediğimde ciddiymdim, Lark."

Nefesini tutuyor ve sırt üstü uzanıyor, oturduğumda yüzümü inceliyor. "Beni sevdiğini biliyorum bebeğim. Seni bu kadar sevmeseydim buraya dönmene izin vermezdim." Doğrulup elini yatağa sabitliyor ve "Her zaman bana geri döneceğini söylemiştin" diyor.

"Yapacağım. Sana söz veriyorum, yapacağım."

Kolumdan tutarak, ikimiz de yatağın üzerinde düz bir şekilde yatana kadar beni aşağı çekiyor, başlarımız zar zor birbirine değiyor ve tavana bakıyoruz. *Şimdiden bir gece oldu.*

Onun hakkında konuştuk, Liz, ve sonra Lucas'la olan geçmişimi paylaştım. Yıllardır konuşmadığım kadar çok konuştuk. Genelde daha çok dinleyen biriyimdir ama Lark için, tercih ettiği buysa bütün gece uyumayıp konuşabilirim.

Sadece ereksiyonumla ilgili çok da küçük olmayan bir sorun var. Bir türlü geçmiyor. O tişörtün altında çıplak olduğunu bilmek beni sertleştirmeye yetmiyormuş gibi, onu arabamda aynı şekilde giyinmiş olarak görmeyi hayatım boyunca unutmayacağım. O bir fantezinin hayata geçmiş hali.

Genelde arabada seks yapan biri değilimdir. Sıkışık ve rahatsızlar, ama sonunda Lark Summerlin için bir istisna yapılacaktır. Onun vücudunu düşündüğüm için bir pisliğim, ama çok dikkat dağıtıcı ve şu anda ne kadar seksi olduğunun farkında değil.

Ellerimiz aramızdaki boşlukta birbirine bağlanıyor. Diyor ki, "Yapacağını biliyorum. Gerçekten biliyorum ama bir tartışma sırasında çekip gitmen beni derinden yaralıyor. Benden, sen duygularını işlerken yanında durmamı istiyorsun. Bu iş tartışmadaki gibi yürümez. Kalacağını, bizi üzen her neyse onunla mücadele edeceğini ve sonunda bizim için savaşaacağını bilmem gerekiyor." Dönüp bana bakıyor, gözlerindeki sorularla bir cevap arıyor.

Tenime değen elinin sıcaklığı onu daha da yakınımaya çekmeme neden oluyor ve gözlerindeki kırılganlık daha iyi bir erkek olma isteği uyandırıyor. "Biz yeniyiz

Sadece birlikte olmak değil, bir ilişki içinde olmak. İlişkiler zaman ve çaba gerektirir. Ben size ikisini de vereceğim."

Sessiz olmasına rağmen yüz ifadesi düşünceli. Nefesimi tutuyormuşum gibi hissediyorum. Benden ayrılacağını düşündüğümden değil, daha çok bana gerçek bir şans verecek kadar inanması, bunu düzeltmek için üçüncü bir şans.

Doğrulup bana bakıyor. "Burada yatıp konuştuğumuz onca zaman boyunca, ki bunu seninle yapmayı seviyorum, senin laf ebesi bir adam olmadığını öğrendim. Sen doğrudan konunun özüne iniyorsun, ben de öyle yapacağım. Eğer burada kalacağına gvenebilirsem, sana işlem yapman için yer vereceğim."

Daha önce hiçbir şey için sorumlu tutulduğumu sanmıyorum. Bu yüzden şimdi bunu yaptığı için ona büyük saygı duyuyorum. Ne istediğini biliyor ve daha azıyla yetinmeyecek. Ben de onun hayatında "daha azı" olmak istemiyorum. Onun hayal edebileceğinden daha fazlası olmak istiyorum. "Buna itiraz edemem."

Gülümsemesi benim için ay için açan bir gece çiçeği gibi açıyor. "Güzel çünkü artık seninle tartışmak istemiyorum." Eğilip yanağımdan öpüyor, eliyle bacağımı kaldırıp yaklaşıyor. Dudaklarımızı birbirine bastırarak fısıldıyor: "Tabii yorganın altında değilse."

Onu öpmek için gözlerimi kapatıyorum ama o yataktan kalkıyor ve elleri kalçalarında önümde duruyor. "Sanırım temel kurallara ihtiyaımız var Bay Westcott." *Ve aletim tekrar sertleşti.*

İğrenç bir şekilde yutkunarak, "Kurallar mı? Kurallarla aram hiç iyi olmadı. Ben daha çok asi bir tipim."

"Dğmeli ceket giyiyorsun ve Maserati kullanıyorsun, bebeğim. O zaman bu ifadeyi "kural tanımazdın" olarak düzeltelim. şimdi, sen benim erkek arkadaşımsın." Haklı. Bugünlerde o kadar da serseri değilim. Önümde durmuş, tişörtünün eteğiyle oynuyor. ... *ya da benim deyimimle*, alay ediyor. "Ve erkek arkadaşım olarak, sana iki şey için söz veriyorum."

Kaşlarımı kaldırarak arkama yaslanıyorum. "Devam et."

"Sadakat. Kendimde ve başkalarında en çok değer verdiğim özelliklerden biridir."

Bu kolay bir tane. "Ya binerim ya da ölürüm, bebeğim."

Elini kalçasında gezdirirken, kumaş da onunla birlikte sürükleniyor ve bana küçük tatlı amını gösteriyor. Bana eziyet etmeye kararlı. Neyi kaçırdığını hatırlatmak için dilimin ucunu alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum.

Üstünlük dediğim şeyin bir kısmını kaybederek, peekaboo görüşüm kapandı ve ayak bileklerini çaprazladı. Ona ulaşıyorum, onu yıpratıyorum ve onu mutlulukla tüm salıvermelerden mahrum bırakmaya hazırım. "Peki ya ikinci söz?" Şimdi kendimi oldukça ukala hissederek soruyorum.

"Dürüstlük." *Bu biraz acıttı.* "Ailen için başka biri olmaktan bahsettin. Ben başka birini istemiyorum. Seni istiyorum - iyiyi ve kötüyü, karanlığı ve aydınlığı. Gerçeği. Bana karşı dürüst olacağına söz ver, Harbor."

Yaşadığım yalanların izini sürmeyi yıllar önce bıraktım ama şüphe duymadan söyleyebileceğim bir şey var. "Sana karşı her zaman dürüst oldum; asla yalan söylemeyeceğime söz veriyorum."

Bu sefer, kucağıma oturup beni geri ittiğinde ödüllendirildim. Eğilerek, "Sana yalan söylemeyeceğim, asla." dedi. Kollarımı ona dolamakta ve onu orada tutmakta acele ediyorum. Bu bir boşalma çılgınlığı ya da onun gibi bir şey değil.

Önce ağızlarımız, sonra da bedenlerimiz yavaş yavaş birbirine yaklaşıyor. Ona vermekten mutluluk duyduğum rahatlamayı ararken kalçaları ortama sıkıca sarılıyor. Elimi aramızda manevra yaptırarak, parmaklarımın uçları klitorisini bulana kadar aşağıya uzanıyorum. İçinden geçen bir elektrik şoku gibi, onu boşaltmak için daireler çizerken başı geriye düşüyor.

Diğer elimle kalçalarını tutarken ve kulağımda yumuşak iniltileri dinlerken vücudu elime karşı dans ediyor, erotik, arzulu, göğsü benimkine karşı itiyor. "Konuş benimle bebeğim," diye fısıldıyor.

İki parmağımla içine girip çıkarken, boştaki elimi arka tarafına doğru kaydırıyorum, gömleğinin altına daldırıyorum ve o harika poposunu sıkıca kavriyorum.

sıkıyor. Sertçe. Kulağına fısıldadım, "Kotumu çıkarmanı istiyorum."

İyi bir kız gibi durdu ve düğmeyi açıp fermuarımı aşağı çekmeme izin vermek için yana doğru hareket etti. Onları ayak bileklerime kadar çekiyorum.

Lark kot pantolonumu tamamen çıkarmama yardım etmeden önce ayakkabılarımı çıkarmak için yere doğru ilerliyor. İç çamaşırımın kemerini açmaya başladığında onu bileğimden tutarak durduruyorum. "Ne yapıyorsun?"

"Seks yapmak zorunda değiliz ama seni hissetmek istiyorum."

Ve daha yeni cadalozluğa terfi etti.

Dürüst olmak gerekirse, ben de aynısını istiyorum. Onun her şeyini hissetmek istiyorum, ama bana çıplak binmesini ve içeri itmemesini sağlayabileceğimden emin değilim. Daha önce hiç bu kadar zorlanmamıştım. "Bunu seninle istiyorum."

Boxer külotumu çıkarıyor ve sonra yavaşça kucağıma geri yerleşiyor. Kolları omuzlarımdan sarkıyor ve tekrar üstümde hareket etmeye başladığında bakışları yumuşak. Ellerimi belinin kıvrımlarında gezdirip aşağı indirdikten sonra uyluklarının tepesine doğru ilerletiyorum. İstikrarlı bir ritmi olmasına rağmen, bacaklarını elimin girebileceği kadar açmak için duraklıyor.

Onu kızdırabilir ve sadece bir parmakla becerebilirdim, ama onun çözüldüğünü görmeyi tercih ederim. Elimi sikimin yanına sabitleyerek iki parmağımı içine sokuyorum. Kukusunun ereksiyonuma her sürtünmesi bir kibritin başka bir vuruşu. Vücudunun her itişinde ve çekişinde, karnımın derinliklerinde bir ateş yanıyor

Başı geriye düşüp ağzı açıldığında, vücudu üzerimde zıplamaya başlıyor, serbest kalmasını kovalıyor ve sonra benimki vuruyor. Zevkimin her zerresini serbest bırakmak için ısrar ederek kalçalarını döndürmeye devam ederken, kapalı göz kapaklarımda yıldızlar patlıyor. Başını omzuma bırakıp elime boşalırken adımı haykırıyor.

Vücudu içten dışa doğru sallanıyor ve sonunda nefes aldığı anda, başı omzuma yaslanmış bir halde, "Buna alışabilirim," diyor.

Boynunu öpmek için saçlarını yolundan çekiyorum. "Umarım yaparsın."

Sırayla banyoya temizliğe gitmeden önce gevşemek için kendimize sadece bir dakika veriyoruz. Uzun zamandır hiç olmadığım kadar rahatlamış hissederek, lambayı kapatarak onun yanında yatağa uzanıyorum. "Eğer daha fazla uyanık kalırsak zor bir gün bizi bekliyor olacak" diyorum. Ona bu baskıyı yapmıyorum ama onunla daha fazla zaman geçirmek için uykuyla savaşıyorum.

Gülümsemesi gecenin bir yarısı, sadece benim için çiçek açıyor. Yanağıma dokunarak, "O zaman biraz uyuyalım." diyor. Beni öpüyor, sonra ben de ona doğru eğilip bir öpücük daha alıyorum.

Fark ettiğinden daha yorgun olmalıydı. Uykusunu bulması hiç zaman almadı, ama ben uyanık kaldım, düşünmek için birkaç dakikaya sahip olmak için buna karşı savaştım.

Geçmişte işleri berbat ettim ve neredeyse *birkaç kez* evimden ve okulumdan atılıyordum. Kendimden başka kimseyi suçlamıyorum.

Bir daha asla içemeyecekmişim gibi içmek
zorunda değildim. Ot içmek zorunda değildim.

Egomun beni alt etmesine izin vermek zorunda değildim.

Ama ben yaptım.

Şimdi uyurken onu kucaklarken, geçici de olsa bu huzuru hak etmek için ne yaptım bilmiyorum, ama aramızda bir melek olduğunu anlıyorum. Geçmiş unutulurken başını öpüyorum ve yeni bir başlangıç için fırsat bu odayı dolduruyor.

Lark.

Ona bakıyorum, sırf bencilce gözlerini tekrar görebilmek için neredeyse onu uyandırmak istiyorum. Kıpırdanıyor, ben de tekrar uykuya dalmasını umarak olabildiğince hareketsiz yatıyorum. Geç saatlere kadar uyanık kaldık, değişiklikleri anlamlandırmaya çalışmak için çok geç.

"Merhaba," diye fısıldıyor usulca, sesi uykudan solmuş. Göğsüme yaslanmış yatarken, gözlerini açmadan önce küçük bir sırtıış belirliyor. Kalmakla ilgili bir şüphem yoktu, ama eğer kalsaydım, geçmişe sünger çekmiş olurdum.

İşte bu yüzden.

O yüzden.

Esniyor ama gözlerini kırıştırıp tekrar kapatıyor ve aramızda tuttuğu elini sıkıyor. "Seni yatağımda seviyorum."

"Senden hoşlanıyorum."

Yine uyuyakaldı mı diye düşünmeme neden olacak kadar uzun bir duraklama oluyor. Ama sonra dedi ki, "Büyüleyici Liman, asla değişme."

"Senin için üstümü değiştireceğim."

Ama beni duyduğundan tam olarak emin değilim çünkü nefes alış verişini düzleşirken vücudu ağırlaşıyor. Sonra fısıldıyor, "Benim için kim olduğunu değiştirmene ihtiyacım yok. Sadece sana ihtiyacım var." Gözlerimi tekrar kapatarak aynı derin uykuyu bulmaya çalışıyorum ama yüzüme yapışan gülümseme beni uyanık tutan suçlu olabilir. Sorun değil. Güneş doğmadan önce onunla geçireceğim kalan saatleri aceleye getirmeye hiç niyetim yok.

Mutluluğuma rağmen, yorgunluk yine de beni ele geçiriyor ve bana pes edip uykuya dalmaktan başka seçenek bırakmıyor.

Lark

SADECE BİR AYDIR ÇIKIYORUZ, peki nasıl oluyor da altı haneli bir arabada prenses gibi dolaşmaya alıştım? *Harbor'la tanıştığımda.*

"Daha fazla çalışmam gerek," diyorum elimi onunkinin üzerine koyarak. Parmağımı, sadece seksi değil aynı zamanda güvenli bulduğum belirgin damarların üzerinde gezdiriyorum - sanki gücü sergileniyormuş gibi.

Kalçamın üst kısmını okşuyor ve biraz sıkıyor; hem tatlı hem de sahiplenici. İnişli çıkışlı bir başlangıç yapmış olabiliriz ama hayat bazen ters köşe yapar. Birbirimizle daha fazlasını yapmaya karar verdiğimiz için mutluyum. O zamandan beri saf mutluluk içindeyiz.

Ben de bilirdim. O çıktığım ilk erkek değil, gerçi çok fazla çıkmadım ... bunun iyi bir nedeni var. Ama Harbor'da özel bir şey bulduğumu bilecek kadar çok kişiyle çıktım.

Onunla çıkmanın en sevdiğim yanlarından biri, her şey hakkında konuşmamız ve hiçbir şey hakkında konuşmamamız. Performans gösterme ya da "açık" olma baskısı yok. Her konuşma kendimizle ilgili harika bir ifşaat olmak zorunda değil. Bunun yerine, bu yavaş bir keşif yolculuğu oldu. Öyle ki bu yaşamın ilgimi kaybedecek kadar uzun olup olmayacağını merak ediyorum. Söz konusu o olunca bu düpedüz imkansız görünüyor.

Arabayı park ettikten sonra omuz silkti. "Tamam, o zaman daha çok çalışırız." "Hayır, daha fazla çalışmam gerek. Tam bir dikkat dağıtıcısın." Kıkırdıyor. "Belki de halka açık yerlerde çalışmalıyız."

"Um, hayır. Bunu en son yaptığımızda beni kütüphanenin 17. Yüzyıl bölümündeki İtalyan ekmeklerinin üzerine yatırmıştın ve elinle ağzımı kapatarak beni susturmuşsun."

Arabadan inip arkasına yaslandı. "Kendimi savunmam gerekirse, sen elime gelmeden önce iki kez susturulduk."

Seks konusunda çok açık, sanki normal hayatın bir parçasıymış gibi. Sanırım seks yaptığı için bu konuda soğukkanlı olabiliyor. Onun kapısı kapanıyor ve birkaç saniye sonra benimki açılıyor. Elimi onunkine koyuyorum, o da beni kendine çekiyor. *Gördün mü?* Prenses.

Beni öpmek için eğilirken bir kolu belime dolanıyor ama çarpmadan önce aniden duruyor. "Ayrıca o gece harika bir somun ekmek yaptık."

"İhlal ettiğimiz kitaplardan en az birini kontrol etmek zorunda hissettim." "Ayrıca pişerken iki kez geldin."

"İşte bu yüzden çalışmak için biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Her zaman gelemem."

Sanki bu düşünce aklına gelmemiş gibi başını eğiyor. Kendimi, bedenimi hiç bu kadar iyi hissetmemiştim ya da onunla olduğumdan daha iyi bir ruh halinde olmamıştım. Düzenli olarak orgazm olmanın bunda bir rolü var mı? *Tabii ki var.* Ama aynı zamanda onunla geçirdiğim zamanın da etkisi var. Beni her zaman gülümsetmeyi başarıyor.

Gözlerimin içine bakmak için eğildi ve "Bunu kötü bir şeymiş gibi söylüyorsun" dedi.

"Sorun şu ki bu *çok* iyi ve notlarımın düşmesine neden oluyor. Başka hiçbir şeye odaklanamıyorum ve başvurularım yakında sona erecek. Henüz her şeyi bir araya getiremedim. Tıp fakültesine başvurdu mu?" Bunu bildiğimi düşünebilirsiniz ama okul, birlikte olduğumuzda konuştuğumuz son şeylerden biri.

Beni öpüyor ve sonra sınıfa gidebilmemiz için kapıyı kapatıyor. "Üzerinde çalışıyorum." diye cevap verdi.

Farklı yönlere gittiğimiz günlerde genellikle vedalaştığımız binanın köşesine ulaşıyoruz. "Belki bu sana üzerinde çalışman için zaman verir. Teslim tarihlerini kaçırdığın için suçlanmak istemiyorum.

"Benden gerçekten kurtulmaya çalışmadığınız sürece, size ihtiyacınız olan zamanı vereceğim."

Ceketini yumrukluyorum ve yaklaşıyorum. "Peki ya senden kurtulmaya çalışıyor olsaydım?" Bir kaşımı kaldırarak ve engelleyemediğim bir gülümsemeyle soruyorum.

İri ellerim kalçalarımın altına iniyor ve arkama yerleşiyor. "Bu kadar kolay kurtulmanıza izin vermeyeceğim Bayan Summerlin."

Ona hızlı bir öpücük verdikten sonra omuzlarımdaki sırt çantasını düzeltiyorum. "Güzel. Çünkü benim de seni bırakmaya hiç niyetim yok." Yavaşça kalkıp geriye doğru yürüyorum. "Sonra görüşürüz, bebeğim." Kampüste günün ilk dersinin verileceği binaya doğru yürümeye başlıyorum.

Arkama baktığımda Harbor hâlâ orada duruyordu. Kendi kendime gülümsüyorum, dokuzuncu bulutun üzerinde yürümenin böyle bir his olduğunu hayal ediyorum. "Hey, Summerlin?"

Ondan fazla uzaklaşmadan tekrar arkama bakıyorum. Gülerek cevap veriyorum, "Ne oldu, Westcott?"

"Ailemle akşam yemeğine ne dersin?"

Gerçekten de bana çevredeki herkesin duyabileceği bir yerde mi sordu? *Tanrım, umarım öyledir.* "Onlara çok istediğimi söyle." Ona bir öpücük verip geri döndüğümde Amanda'yla karşılaşıyorum.

"Sizi," diye başlıyor, "olay çıkaran, PDA yapan bir çift olarak görmedim. Daha gösterişsiz olacağınızı düşünmüştüm."

Avludan sağa dönüp aynı yöne doğru ilerliyoruz. Hâlâ aptal gibi gülümsüyorum. "Eğer fark etmediysen, Westcott Limanı'nın hiçbir özelliği gösterişsiz değil."

"Westcott'lardan bahsetmişken, kuzeni öldüğünden beri Harbor'ın ne kadar değiştiğini düşünmeden edemiyorum."

Konuşmanın yönünün hızla değişmesiyle bir an duraksadım. "Ne demek istiyorsun?"

"Dane Mia'yla ilk tanıştığında Lucas'la birlikte Dobson'ın aşağısındaki partiye gelirdi." Omuz silkerek bana baktı. "Sen o partilere hiç gelmedin. Her neyse, şimdi Harbor sürekli evde takılıyor. Daha doğrusu bizim evimizde. Kendi dairesi yok mu?"

Kelimeler ses tonundaki samimiyetle uyuşmuyor. "Açacak çok şey var, Amanda."

"Üzgünüm, sürekli onunla berabersin, bu yüzden artık pek konuşmuyoruz."

Ruh halimdeki değişiklik rüzgar gibi esti. Duruyorum çünkü şimdi kendimi kötü hissediyorum çünkü o tamamen haksız değil. "Daire meselesine gelirsek, evet, hala orada kalıyor. Bazen orada oluyor ama çoğu zaman, en azından son zamanlarda, benimle birlikte bizim evde kalıyor. Bu seni rahatsız ediyorsa özür dilerim. Böyle hissettiğini bilmiyordum."

"Sadece istediğim zaman banyoya giremediğimde rahatsız oluyorum. Bazen de oturma odasında birlikte yemek yerken rahatsız ediyormuşum gibi hissediyorum. Ama gerçekten, sadece sizin yapmamanıza şaşırdım-" Sonunda yanında olmadığımı fark etti ve arkasını döndü. "Ne yapıyorsun?"

İlerliyorum ama aramızda birkaç metre kalınca duruyorum. Yorumlardan dolayı hâlâ kafam karışık, destek için sırt çantamın askılarına tutunuyorum. "Ben de sana aynısını sorabilir miyim?"

"Ne demek istiyorsun?" diye soruyor bu kez bana. "Demek istediğim, senin yerinde olsaydım, iki yatak odalı, tek banyolu küçük evimizde ev arkadaşım ile takılmaktansa erkek arkadaşım ile büyük bir dairede takılmayı tercih ederdim. Sanırım bu sadece benim."

Bu konuda hiçbir şey iyi hissettirmiyor. Aslında, hiç de bizim gibi hissettirmiyor. Birbirimize karşı kirli oynamayız, bu yüzden gerçekte ne olduğunu anlayamıyorum.

Açık. Etrafta çok fazla insan olduğu için sesimi alçaltarak yaklaşıyorum. "Benimle kavga mı ediyorsun?"

"Neden seninle kavga etmek isteyeyim ki?" Çantasının askılarını kavırıyor ama gözleri benimkilerden hiç ayrılmıyor. Uzun zamandır arkadaşız ve bazen biraz açık sözlü olabiliyoruz, bu yüzden ona sadece meraklı olduğu ve şimdiye kadar yaşadığım ilk gerçek ilişkiyi ve önemli olan tek ilişkiyi hedef alarak atış talimi yaptığı şüphesini vereceğim. "Sana neler oluyor, Lark? Neden savunmaya geçiyorsun?"

"Değilim," diye cevap veriyorum, boynum geri çekiliyor. Tamam, belki savunmaya geçtim ama bu suçlamadan sonra nasıl geçmeyeyim? Daha çok, en çok ihtiyacım olduğu anda gelen bir ilişkiyi koruyormuşum gibi hissediyorum. Saatile bakıyorum. "Gitmem gerek, yoksa kapı kilitlenmeden yetişemeyeceğim. Bunu daha sonra konuşmak ister misin?"

"Git." Değişen arkadaşlığımızın çapraz ateşinde kalmamışız gibi beni şakacı bir şekilde binama doğru itiyor. "Konuşacak bir şey yok."

Binama doğru yola çıkıyorum ama aramızda bir mesele haline gelmeden önce bunu bir an önce konuşmamız gerektiğini biliyorum. Bir şeylerin alevlenmesine izin vermek asla iyi değildir. "Daha sonra takılalım. Dükkanâ uğrayıp bir pizza alabilirim." Teklifi yapıyorum ama az önce yaptığımız konuşmanın ardından hâlâ biraz huzursuz hissediyorum.

Yüz ifadesi düzeliyor ve el sallıyor. "Şarabı ben getiririm."

"Akşam evde görüşürüz." Koşarak binama giriyorum, ben ve başka bir çocuk kapı kapanmadan hemen önce varıyoruz. Sınıfın uzak tarafında boş bir masa buluyorum ve sırt çantamı yere bırakıyorum. Salı ya da Perşembe günleri Harbor'la dersim yok ama keşke olsaydı. Ama belki de ihtiyacımız olan şey tam olarak budur - biraz ayrı zaman geçirmemiz. *Bilemiyorum*. Amanda aklıma girdi.

Bugün gelirken Harbor'a önerdiğimden ne farkı var? Merak etmeme gerek yok çünkü niyetini biliyorum. Bu değildi.

Harbor'ı uzaklaştırmakla ilgiliydi. Geleceğimi sabote etmediğimden emin olmak içindi.

Günlerimi onun kollarında geçirmeyi, onu öpmeyi, o adamı son aşkımla olacakmış gibi sevmeyi seviyorum. Eminim Amanda onun beni ne kadar mutlu ettiğini görüyordur. Dizüstü bilgisayarımı çıkarıp notlar almaya başlıyorum, ama düşüncelerim onun partiler ve daire hakkında söylediklerine dönüp duruyor. Beni oradan bilerek uzak tuttuğuna dair bir ima mı sezdim?

Bunu neden yapsın ki? Yalnız yaşıyor. Beni bilerek uzak tutması için mantıklı bir sebep yok. Ama bunu daha da fazla düşünmek için, nasıl oluyor da neredeyse bir aydır çıkıyoruz ve beni bir kez bile davet etmedi?

Bırak gitsin, Lark.

Günümün saat dokuzdan önce raydan çıkmasını beklemiyordum, ama işte buradayım, düşüncelerim ve duygularım gergin bir şekilde karnımda dönüyor. Amanda'ya kötü bir arkadaş mı oldum? Dane'e? İki hafta önce birlikte çalıştığımızdan beri onu görmedim. Mia'yla tekrar bir araya geldiklerinden ve okul yeniden açıldığından beri pek görüşemiyoruz.

Başımı ellerimin arasına alıp şakaklarımı ovuşturuyorum, görevimden -tıp fakültesine girmek- sapma lüksüm olmadığını biliyorum. Bu benim en önemli önceliğim olarak kalmalı. Şimdi babamı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum.

Saat ikideki son dersimden önce Harbor'a mesaj attım: *Okuldan sonra babamı görmeye gideceğim, bu yüzden beni eve bırakacak birine ihtiyacım yok. Oradan yürüyeceğim. Seni seviyorum.*

Cevap verdiğinde koltuğuma atlayıp yerleşiyorum: *Seni seviyorum.*

Ders bugün daha uzun geliyor, nihayet serbest kalana kadar dakikalar geçiyor. Kampüs boyunca yürüyüp büyük bir tepeden aşağı inmeden önce şişemi doldurmak için bir su istasyonunda duruyorum. Bugün düşüncelerim o kadar karışık ki, dükkânın yarısına gelene kadar müzik tomurcuklarımı kulağıma takmayı unuttuğumu fark etmiyorum.

İki sokak ötede ve altı blok aşağıda, açık bir bölmeden içeri giriyorum ve babamı arıyorum. Carrig beni gördüğünde ellerini havluya siliyordu. "Seni buraya getiren nedir, Lark?" Benden sadece bir yaş büyük ama yıllardır babamdan araba tamir etmeyi öğreniyor. Bu babamın bir hayaliydi ve arabalara hiç ilgi duymayan bir kızı olduğu için bu ilgisini Carrig'e aktardı. Tanrı'ya şükür.

Görünüşe göre, babamın söylediğine göre Carrig'in kadınlardan oluşan çok sayıda ziyaretçisi varmış. *Şikayet etmek daha doğru olur.* Carrig için oldukça dikkat dağıtıcı oluyorlar ve babam, başına bela olduklarında onları kovmak zorunda kalıyor.

"Sadece babamı arıyorum. Buralarda mı?" Zaten gitmekte olduğum yöndeki ofisi işaret ediyor. Camdan baktığımda onu telefonla konuşurken görüyorum. Kafasını kaldırdığında el sallıyorum ve sırt çantamı resepsiyon bankosunun arkasına bırakıyorum.

Babam köşeden gelmeden önce sandalyede sadece bir kez dönüyorum. "Seni görmek güzel, Pipsqueak. Her şey yolunda mı?"

Ona sarılırdım ama üzerinde tamirci tulumu varken olmaz. Üniversite kazağımı lekelemek istemem. "Her şey yolunda." Tezgâha yaslanıyorum. "Harbor'la neredeyse bir aydır çıktığımı biliyorsun."

"Ciddileşiyor mu?"

"Yaklaşık bir ay oldu. Çoğu gece birlikte takılıyoruz ve akşam yemeği yiyoruz." Bazı detayları atlayarak genel konuşuyorum. Babamın duymak isteyeceği son şey Harbor'la yaptığım diğer şeyler.

Eğer bunu öğrenirse, Harbor geceyi atlatamaz ve ben de manastıra giderim. Ve biz Katolik bile değiliz.

Dikkati dağılmış bir halde bilgisayarda bir şeyler yazmaya başlar. "Bu ne anlama geliyor? Kutluyor musunuz?" diyor, bana bakarak, "özel bir yemekle falan mı?"

Harbor'ın bu sabah beni ailesiyle yemeğe davet ettiğini hatırlıyorum, belki de bir aya ulaşmak bu anlama geliyordur. Omuz silkiyorum. "Emin değilim. Hiçbir şey planlamadım." Sandalyede bir tur daha atarak bir dakika geçmesine izin veriyorum ve sonra soruyorum: "Harbor'ın Pazar akşamı yemeğe gelmesi konusunda ne düşünüyorsun?" Olabildiğince rahat konuşuyorum çünkü babam rutininin bozulmasından pek hoşlanmaz. Ellerini tezgâha dayamış, bana bakarken ağırlığını öne doğru kaydırıyor. Gerginleşmeye başlıyorum. Çok mu erken, yoksa babam her zaman sadece ikimizin olmasını mı isteyecek? "Yine de maçı izleyeceğiz ama öncesinde konuşabiliriz... falan." Tanrım, saçmalıyorum.

"Tamam."

Etrafımdan dolaşıp garaja doğru yürüyor. Onu takip edeceğimi biliyor. Hayatım boyunca onu bu dükkânın etrafında takip ettim, evde tek başıma kalacak yaşa gelmeden önce her gün okuldan sonra, bazen de akşam yemeğinden önce onu görmek için ödevimi yapmaya tam da bu tezgâha gelirdim.

Babam sadece ebeveynim değil, aynı zamanda hayatımın farklı dönemlerinde en iyi arkadaşım oldu. Hâlâ da öyle. Sadece onunla hayatımdaki her şey hakkında küçükken konuşabildiğim gibi konuşamıyorum. Sandalyeden atlıyorum ve kapı arkamdan kapanmadan önce kapı aralığından geçiyorum.

Ona tekrar ulaştığımda başını çoktan bordo Camry'nin kaputunun altına eğmişti. "Şuradaki cırcırı verir misin?" Alet kutusunu tarıyorum, dönen aleti alıyorum ve onu bekleyen eline koyuyorum. "Sağ ol Pip." "Pazar gününe gelince, tamam mı, gelebilir mi? Ya da tamam, düşünmen gerek. bu konuda?"

Başını kaputun gölgesinden kaldırarak, "Onu buraya getirin. Ben hamburger yapacağım."

Gülümsüyorum. "Sağ ol baba. Sen en iyisisin."

Biraz mahcup görünüyor ama yüz ifadesini çabucak düzeltiyor, böylece iltifata kayıtsız kalmış gibi görünüyor. "Bana henüz teşekkür etme ve ona bir garnitür getirmesini söyle."

Lark

Sekiz elli üç ve hala Amanda'dan bir iz yok. Pizzayı fırına atıyorum, daha fazla bekleyemeyecek kadar açım. Piştikten sonra bir kadeh şarap içmek güzel olurdu ama arkadaşımın nasıl davrandığına dair endişelerimi yatıştırmak için başka bir neden olmasa bile, onu satın almaktan o sorumluydu, bu yüzden yok.

Oturma odasında dizüstü bilgisayarımı açmış oturuyor, başvuru kontrol listelerini gözden geçirerek zamanın avantajını kullanıyorum. MCAT sınavında iyi bir puan aldım ancak erken kabul teklifi almadığım için şaşırdım.

Danışmanım endişelenmememi söyledi. Bu nasıl mümkün olabilir ki? Endişelenmek, A aldığım bir şeydir.

Telefonumun ekranı bir mesajla aydınlanıyor. Amanda'dan mı diye merakla aşağıya bakıyorum ama Harbor'ın göndermiş olması beni hayal kırıklığına uğratmıyor. *Daha sonra gelmemi ister misin? Yoksa yarın buluşmayı mı tercih edersin?*

Burada otururken en iyi arkadaşım tarafından ekildiğimi fark ettim ve ona mesaj attım:

Bu gece sende kalsak nasıl olur?

O da cevap verir: *Seni ne zaman alayım?*

Kız arkadaşını kandırmaya çalışan biri onu suç mahalline davet etmez. Kendimi haklı hissediyorum, yazıyorum: *Saat 10 nasıl?*

Liman: *Görüşürüz o zaman.*

Fırının zamanlayıcısı çalışıyor ve mutfığa dönüyorum. Pizzayı fırından çıkarırken, geceme devam etmem gerektiğine karar verdim. Belli ki Amanda'nın daha iyi bir teklifi var. Kanepeye geri yerleştim ve başvurulardan birini bitirdiğim gibi bir parçayı bitirdim.

Parmağım "gönder" düğmesinin üzerinde geziniyor. Gergin olmak normal, ama bu sanki tüm geleceğim dengede duruyormuş gibi hissettiriyor. Teknik olarak öyle. Son üç yıldan fazla bir süredir çok çalıştım, gelecekte bir hayatım olması için bir hayattan fedakârlık ettim. Eğer giremezsem ya da girip de burs alamazsam diye bir yedek planım yok.

Titreyen parmağımla düğmeye basıyorum ve sonra kanepeye uzanıyorum. Artık geri dönüş yok. Her şey ortada.

Altı tane daha kaldı.

Anahtarın kilide girdiğini duyduğumda iki başvuru ve üç büyük dilim pizzayı daha bitirmiştım. Ön kapı açıldı. Amanda ve Dane birlikte içeri girmeden önce kahkahalar yükseliyor ve eğer yanılmıyorsam Amanda ayak bileklerinin üzerinde sallanıyor.

Anahtarını kilitten kurtaramayınca başını kaldırıp beni gördü. "Lanet anahtar hep sıkışıyor. Bu sana da oluyor mu?"

"Bazen," diye cevap veriyorum, onun ses tonundan çok daha kısık bir sesle.

"Ben çıkarırım," diyor Dane, onu yoldan çekip sanki bir şekilde yardımı dokunacakmış gibi kilitle göz hizasında eğilerek. Bana bir bakış attı. "Merhaba, Larky."

"Merhaba." Dizüstü bilgisayarımı kapatıyorum ve eşyalarımı toplayarak ayağa kalkıyorum.

Tabağımı yıkamak için mutfığa gittiğimde Amanda, "Yemek mi yediniz? Daha yeni geldik."

Görünürde şişe olmadığına göre, Dane ile bir şişe şarabı paylaştıklarını düşünüyorum. Ve görünüşlerine bakılırsa, bu gece bir şişeden fazla şarap içmişler. *Beni unuttu mu?*

"Saat neredeyse 10 oldu. Temizlik yapıyorum." Hiçbir şey olmamış gibi davranamayacak kadar kızgınım. Onlar pizzanın geri kalanını yerken ben tabağı fırçalayıp duruluyorum.

Dane ağzındaki lokmayla yanımdaki tezgaha yaslandı ve "Bu gece neden dışarı çıkmadın?" diye sordu.

"Ben davet edilmedim." Etrafindan dolanıp havluyu aldım.

"Elbette davetliydin. Kapımız sana her zaman açık."

Tabağı kurulayıp yerine koymak için harekete geçiyorum. "Affedersiniz," diyorum oda arkadaşına, ona gözlerimin nezaketini bile gösterme zahmetine katlanmadan.

Dolabı açmama yetecek kadar sağa kayıyor. "Anlık bir şeydi," diyor. "Dane'in Bend in the Road Bar'da bir grubu izlemek için fazladan bir bileti vardı."

"Mia gelemedi. Kuaförde son dakika randevusu varmış."

Aslında ne yaptıkları umurumda değil. Arkadaşımın planlarımıza saygı göstermemesi umurumda. Yine de sarhoşlarla tartışmaya değmez, bu yüzden dizüstü bilgisayarımı ve telefonumu alıp yatak odama gidiyorum. "Erkek arkadaşın ne zaman geliyor?" diye soruyor alaycı bir ses tonuyla, ben kapıyı kapatıp onları engelleyemedim. "Çoktan gelmediğine şaşırdım."

Kapıyı kapattım ve eşyalarımı toplamaya başladım. Onunla birazdan ilgileneceğim. Kıyafetlerimi kitap çantama tıktırıyorum, sonra banyodan makyaj malzemelerimi ve diğer banyo malzemelerimi alıp onları da çantama dolduruyorum. Harbor'ın gelmesine sadece beş dakika var ve bu süreyi içeride ikisiyle birlikte geçirmektense kaldırımda bekleyerek geçirmeyi tercih ederim.

Mutfağın önünden geçiyorum, hâlâ yemek yiyorlar ve sanki bu gece onlarla gitmemi bilerek engellememişler gibi gülüyorlar. Gerçi Dane beni en iyi arkadaşımın davet ettiği izlenimine kapılmış gibi görünüyor.

"Nereye gidiyorsun?" diye soruyor.

Gözlerim ondan ona bakıyor ve sonra "Erkek arkadaşımın dairesine" diye cevap veriyorum.

"Erkek arkadaşın olduğunu bilmiyordum." Sanki ben duymuyormuşum gibi daha yüksek sesle konuşuyor, "Ne zamandan beri?"

"Bir ay öncesinden beri." Bana doğrudan kaba falan davranmadı, bu yüzden ona karşı ukalalık etmemeye çalışıyorum. "Pek kimse bilmiyor. Başkalarının fikirlerini katmadan zamanımızı değerlendiriyoruz."

Kapıdan çıkıyorum ve arkamdan kapatmak üzereyim ama anahtar hâlâ kilitte. *Sarhoşlar*. Hareketlerinden ve sözlerinden ne kadar incinmiş olsam da, yine de kötü bir şey olmasını istemiyorum. Başımı tekrar içeri daldırıyorum. "Anahtar hâlâ burada. Anahtarı kilitten çıkardığınızdan emin olun."

"Anlıyorum *anne*," diye cevap veriyor sinir bozucu bir ses tonuyla.

İzlerimde duruyorum, hançer dolu bir bakışla onu hizalıyorum.

Birincisi, Liz hakkındaki hikayeyi bildiği için bunun bir kandırmaca olduğunu biliyor. *İkincisi*, şu anda onu tanıyamıyorum. Bu benim arkadaşım değil. Bu beni incitmek isteyen biri.

Neden?

Ne oldu?

Bana söylemediği şey ne?

İlişkimle ilgili öfkesinin hiçbir anlamı yok.

Kalbim onun sözlerinden dolayı acıyor. Gözlerimi kırıştıyorum ve ağlamamak için üzgün bir şekilde başımı kaldırıyorum. Dışarı çıktığımda Harbor çoktan beni bekliyordu. *Benim için*.

Bu adam benim için sorgusuz sualsiz burada, tıpkı benim onun için olduğum gibi. Bu hiçbir zaman şu anda olduğu kadar belirgin olmamıştı. Sırıttıyor ve bu gece sırtışı o kadar da mükemmel değil, biraz orantısız ama benim için mükemmel.

Beni yolda karşılıyor ve bir eline çantamı, diğer eline de benim elimi alıyor. "İyi günler mi?"

Tekrar bir araya geldiğimiz anda dertlerimi onun üzerine mi yıksam diye düşünüyorum. O kadar mutlu ki ruh halini bozmak istemiyorum. Arabayı açıyor

ve çantayı arkaya koyuyor. Her zaman sessizliği seven biri değilimdir, bu yüzden bana baktı ve "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

Yanağımın içini ısıyorum. Mutlu olmam gereken o kadar çok şey var ki, nihayet bu gece onun dairesine gideceğim. Bunu benim için mahvetmesine izin vermeyeceğim. Her neye üzüldüyse, bunu başka bir zaman çözeriz.

Mutlu bir yüz ifadesi takınacağım çünkü Harbor daha azını hak etmiyor. "Ben iyiyim." Arabaya bindim.

İçeri girdiğinde uzanıp elini bacağıma koyuyor. "Aç mısın?"

"Hayır. Daha önce pizza yedim."

Havada asılı duran bir gerginlik var, bakışları benimle yol arasında gidip geliyor. "Markete gittim ve birkaç şey aldım. Eğer acıktıysan-"

"Bunu yapmak zorunda değildin."

"Ben istedim. Çok sık misafirim olmuyor."

Tekrar sürmeye başladı, ben arabadayken her zaman çok dikkatliydi. Emniyet kemeri takıp takmadığımı bile umursamadıkları randevularım oldu. Ama işte Harbor, ben yanındayken hız sınırını zar zor aşıyor. Bunun beni ne kadar önemsedığını göstermesinin bir başka yolu olduğuna inanmaya başlıyorum. "Nedenmiş o?"

Dur işaretinde ısıtıcıyla oynarken omuz silkerek cevap veriyorum. Ama Amanda'yla olan kavgadan sonra duygularım henüz tam olarak kontrol altında değil ve Harbor'la birlikte olmanın verdiği sıcak hisler, bu gece sabrımı gölgelemeye başlayan güvensizlikleri örtbas edemiyor. Hem çok çelişkiliyim hem de kaçışı olmayan bir sorguya çekilmiş gibi hissetmesini istemiyorum. "Burayı hiç görmedim. Nerede yaşadığını bile bilmiyorum."

"Evet." Yüzünde utangaç bir gülümseme beliriyor ve başparmağını alt dudağının üzerinde gezdiriyor. "Sırrımın ortaya çıkmasını istemediğimden başka iyi bir mazeretim yok."

"Bir sırrın mı var?"

Avuçlarını direksiyonun üzerinde yuvarlayarak gülmeye başlıyor. "İçimden bir ses seni şaşırtmayacağını söylüyor."

Ne düşüneceğimi bilemediğimden, "Beni şaşırtmayacak ne var?" diye sordum.

"Ben dağınık biriyim." Gülerken bir eli havaya kalkıyor. "Tekrar temizlemek için bir saat harcadım. Son zamanlarda nadiren evde olmam ve Noah'ın her zamankinden daha fazla ortalıkta dolaşması yüzünden içeride bomba patlamış gibiydi."

Rahatladığımı söylemek hafif kalır. *O dağınık*. Hepsi bu kadar. Hayatımı alt üst edecek bir haber değil. Gülmeye başlıyorum, özellikle de bunu fazla düşündüğüm için kendime. "Ben de bazen dağınık olabiliyorum. Babam temizlik becerisini yıllar içinde öğrenmek zorunda kaldı. O yüzden anlıyorum, özellikle de okul ve başvurular gibi şeyler araya girince."

"Kardeşin seninle mi kalıyor?"

"Sadece sevişmek istediğinde." Bakışları bana yöneliyor. "Muhtemelen bunu açıklamamalıydım, ama bütün gece o ve bir kızın sevişmesini dinlemektense geceyi seninle geçirmeyi tercih ederim." Işık sarıya döndüğünde yavaşlıyor ve şehir merkezindeki meydanda kırmızıda duruyor. "Benim dairemle ana ev arasında, o benimkine gidiyor. Fazla seçeneği olduğundan değil. Ailem tek gecelik ilişkileri onaylamıyor."

"Var mı?" Gülüyorum.

Kıkırdayarak cevap veriyor, "Muhtemelen hayır." Işık yeşile dönüyor ve tekrar sürmeye başlıyor ama hızlıca bana bakıyor.

"Babam beni bir adamla yatakta yakalasa çıldırır." "Bir adam," diye tekrarlıyor, sanki kelimeler yerine oturmamış gibi.

Onun "bir kızla" yalnız olduğu görüntüsü bana da doğru gelmiyor. Uzanıp elimi bacağına sürüyorum. Bu düşünceden uzaklaşıyorum. "Pazar akşamı yemeğine gelmek için müsait misin?"

"Babanın evinde mi?"

"Evet. Hamburger yapıyor ve garnitür getirmeniz gerektiğini söyledi, ama bunu ben karşılayabilirim."

"Asla olmaz. Eğer garnitür getirmemi isterse, getiririm. Babanla yanlış bir başlangıç yapmayacağım."

"Başlamak diye bir şey yok. Onunla zaten tanıştınız. Birkaç kez."

"Ama ilk kez birlikte takılacağız. Maç açık olacak, değil mi?"

"Başka türlüünü istemezdi. Bu benim çocukluğumun sesi."

Bir sonraki sokakta sağa dönüyor ve sonra tekrar sola dönüyor. Yaşadığım yerin tam tersi olan bu yönde bisiklet sürmüyorum. Küçük kasabamız son on yıldır istikrarlı bir şekilde büyüyor, ancak şehrin bu tarafında yaşanan devrim hakkında hiçbir fikrim yoktu. "Kampüsün diğer tarafında alçak binalar inşa ettiklerini kim bilebilirdi?"

"Her gün gürültü ile uğraştığımız için yaptım. İşte bu kadar."

Beklenti içinde bakışlarımı ileri atıyorum. Yepyeni bir bina, tamam, ama beklediğim modern cam gözlüğün aksine, bu bina siyah çerçeveli pencereleri ve sizi daha eski olduğuna inandırabilecek mimari detaylarıyla tuğladan tasarlanmış.

Harbor garaja giriyor ve asansöre en yakın park yerlerine ulaşana kadar sırayı takip ediyor. Park ediyor ama inmek için acele etmiyor. Kendinde görünmüyor, bu da beni geriyor. Elbette, dağınık bir daire buna neden olamaz.

El ele tutuşarak asansöre doğru yürüyoruz, sırt çantam omzuna asılı. Sıkıca kavıyor, gözleri ileriye bakıyor ve bu apartman dairesinin ne kadar saçma bir hale geldiğine gülmem için beni baştan çıkarıyor. Ben ona yaslandığımda, o da otomatik olarak kolunu bana doluyor. Onun kollarında dünya o kadar da ağır gelmiyor. Arkadaşlarımla kavgalarım ve uygulamalardan kaynaklanan stresim onun yanındayken yok oluyor.

Asansöre bindiğimizde beşinci katı seçti. "Çatı katı mı?" Kapıların yansıyan metalinde kendimi görmeden önce bakışlarım düğmelerden ona kayarak soruyorum. Saçlarımı aşağı doğru bastırarak, kaosu yatıştırmak umuduyla elimi aşağı doğru kaydırıyorum.

"Loch bir apartman dairesinde yaşamaya hazır olduğunda ailem burayı satın aldı. Noah muhtemelen önümüzdeki yaz 21 yaşına girdiğinde taşınacak. Mezun olduktan sonra da Marina için saklayacaklar. Tabii bu onun Beacon Üniversitesi'ne gidip geleneği sürdürmesine ya da kalıpları yıkmasına bağlı."

Böyle seçeneklere sahip olmak güzel olmalı. Düşüncelerim ekşimeden önce kendimi yakalıyorum. Hayatın onun ya da ailesi için hiçbir engeli yokmuş gibi görünmesini kıskanabilirim, ama bu beni nasıl bırakacak? Yalnız ve kendimi zar zor geçindiğim için asla yargılanmak istemeyeceğim şekilde onu yargılamışım gibi hissederek. Önceliğimin okula odaklanmasına yetecek kadar iyi maaş veren bir işim olduğu için minnettarım. "Dört çocukla, muhtemelen akıllıca bir yatırımdı."

Kapılar açılıyor ve koridorun sonuna, kattaki diğer ön kapının karşısına doğru yürüyoruz. Kapıyı açıyor ve ben içeri girerken arkası dönük bekliyor. Ağzım açık kalıyor ama bakmaktan kendimi alamıyorum.

Şimdi neden sır olarak sakladığını anlıyorum.

Liman

"SEN CİDDİ MİSİN, NOAH?"

Kapıyı çarpıyorum, ama yumuşak bir kapanma mekanizması var, bu yüzden bundan hiç tatmin olmuyorum. Lark hâlâ girişte duruyor ve ne yapacağını bilemiyor. Ben de ne yapacağımdan emin değilim ama küçük kardeşlerimin kıcını tekmelemek üzere olduğumu biliyorum.

Noah ayağa kalkıyor, elindeki peçeteyi masaya fırlatıyor ve sanki bir şekilde ona doğru son sürat gelmemi engelleyecekmiş gibi kollarını önüne uzatıyor. "Yavaşla, kardeşim. Açıklamama izin ver."

Bu fikri neden aklımdan geçirdiğimi bile bilmiyorum ama onu parçalamaya hazır bir şekilde oturma odasında duruyorum. Kelimeler ağzından dökülüveriyor: "Trish ve ben geldik ve senin ortalıkta olmadığını fark ettik." Kanepeye ve sonra tekrar bana baktı. "Bir şey başka bir şeye yol açtı. Yemek soğuyordu, biz de sana bir iyilik yapmaya karar verdik."

Öfkem başıma kadar ulaşıyor ve koltuk minderlerinin bıraktığım gibi olmadığını gördüğümde patlayacakmış gibi hissediyorum. *Küçük pislik.*

Hâlâ masada oturan sarışın çatalını bırakır ama oturmaya devam eder. Pantolon giymemiş gibi görüldüğüne göre nedenini anlıyorum. *Hay sikeyim.*

Sadece özel olmasını istedim. Yemek umurunda değil. Acıkmıştır diye aldım. Diğer her şeyin mahvolması umurumda. Uzun saplı güller, bıraktığım gibi fiyonklu kutuda durmak yerine sehpanın üzerinde ve kanepenin yanında yerde duruyor. *En azından diğer kutu hâlâ sarılı.*

Geri dönüp Lark'a bir göz atıyorum, mücadelenin dışında kalmaktan gayet memnun görünüyor. Sessizce özür dilemek için elimden geleni yapıyorum. Bu gece böyle olmamalıydı. Aşırı kalpler ve çiçekler olmadan romantizm yaşamasını istedim. Lark öyle bir kız değil ama belki de daha önce hiçbir erkekten çiçek almadığı için bunu hiç istememiştir diye düşündüm. Sanırım hiçbir erkek onun bir erkek arkadaştan beklentilerinin çıtasını yükseltmesine izin vermedi.

Trish, "Bunu randevumuz için yapmadın değil mi Noah?" diye sorar.

Kardeşim onun yanında diz çöktü. Üzerinde sadece boxer külotu ve üzerine atılmış bir tişört olduğunu fark etmemiştim.

Ne var biliyor musun? *Sikerim böyle işi.* Lark'a gidip yüzünü avuçladım ve fısıldadım, "Bir otele gidebiliriz."

Ellerini bileklerime dolayarak fısıldıyor: "Para harcamamıza gerek yok."

"Para önemli değil."

Sorsam yalan söyleyecek olsa da vücudu kıllanıyor. Gözleri benimkilere dikiliyken bakışları uzaklaşmaya başlıyor. *Siktir. Siktir. Sikeyim.* Para aramızı bozmaya kararlı; benim hayatımda hiç önemi yok, onunkinde ise çok fazla önemi var.

Yutkunuyor ama Noah'nın Trish'le arasını düzeltmeye çalışırken çıkardığı mırıltıların altında duyuluyor.

Aynı şeyi kız arkadaşım ile yapmak için çok geç olabilir. Lark'ın gözleri benimkilerden ayrılıp omzumun üzerinden uzanıyor. Bakışları bana döndüğünde, "Senin odanda takılabiliriz ya da benimkine geri dönebiliriz" diyor. Sesi üzgün gelmiyor, bu da içimi rahatlatıyor.

Sırt çantasını alıp onu odama götürüyorum, kapıyı açıyorum ve çantasını içeri koyuyorum. İçeri giriyor ve şimdi zorlukla yutkunan kişi benim. O odayı geçip Beacon şehir merkezini gören büyük pencerenin önünde durduğunda panjurlar çoktan açılmıştı. Oturma odasındaki manzaranın aynısı ama burası çok daha sessiz.

"Kardeşimle ilgilenmeme izin verin, sonra içeri döneceğim."

"Ona bu kadar yüklenme, Harbor. Bunların hiçbirine ihtiyacım olmadı."

Onunla tanıştıktan bir hafta sonra onu sevdiğimi söyledim. Bunu çıktığım başka bir kıza hiç söylememiştim. Ama daha önce ailem dışında hiç kimse tarafından bu kadar önemsendiğimi de hissetmemiştim. Onun sevgisi, ilgisi diğer tüm kızlardan farklıydı. Bunu duymamıştım. Hissediyordum, bu da beni Lark'a hızlı ve sert bir şekilde aşık ediyordu.

Ama ailemle, özellikle de şu anda bok listemde olan erkek kardeşiyle nasıl ilgilendiğini ve kendi ihtiyaçlarından nasıl fedakârlık ettiğini duymak Bakire değilmiş gibi, onu istediği gibi becermem için beni ikna etmiş olabilir. Ondan sonra, izin verirse ona dünyayı vereceğim.

Onu öptüm ve kapıyı arkamdan kapattım.

Kardeşim ve Trish diğer yatak odasındalar. Boğuk seslerini ve tartışma seslerini duyabiliyorum. Giyinmiş bir şekilde dışarı çıktığında, "Seninle özel olarak konuşmam gerek." diyorum.

"Bunu başka zaman yaparız, Harbor."

"Hayır, bunu şimdi yapacağız."

Gözlerini devirerek odaya doğru eğiliyor ve ona bir dakika içinde geleceğini söylüyor. Pencereye doğru yürüyorum, bu konuşmayı yapabileceğimiz iki yatak odası arasında olmayan tek yeri bulmaya çalışıyorum. Sesimi alçaltarak, "Bu berbat bir şey Noah ve sen de bunu biliyorsun," diyorum o bana ulaşır ulaşmaz.

Kollarını göğsünde kavuşturup benimkilerle aynı hizaya getiriyor. Bir tartışma bekliyordum ama öyle olmadı. "Özür dilerim." Sanki gözlerimizden ve saçlarımızdan kardeş olduğumuz anlaşılmıyormuş gibi bir elini saçlarında gezdiriyor

Renkli. Ona bir ya da iki yıl verin, boyumuz ve yapımız da aynı olacak ya da eğer şanslıysa daha uzun olacak. "Seni düşünmüyordum." Trish'in onu duymadığından emin olmak istercesine yatak odasına doğru dönüyor. Sesini alçaltarak, "Hiç düşünmüyordum," diye ekler.

Daha bir ay önce ben de aynı durumdaydım, yani Lark haklı olabilir. Ona fazla yüklenmemeliyim. Gecemi mahvettiğini biliyor ve eminim Trish de olayların gidişatından pek etkilenmemiştir.

"İstersen kız arkadaşından özür dileyebilirim."

"Sana ihtiyacı yok. Aramızdaki şey ezildi, yani onun için bitti." Bir adım daha yaklaşp bu kez sesimi alçaltıyorum ve "Bak, daireyi kullanabilirsin ama belki bu kadar sık değil. Lark ve ben daha sık burada olacağız."

"Belki de kendiminkini almamın zamanı gelmiştir."

"Sadece bu yılı atlatalım. Tıp fakültesine gideceğim ve her şey senin olacak."

Başını sallıyor ama sonra elini uzatıyor. "İyi miyiz?"

Elini tutuyorum ama sonra sırtını sıvazlamak için onu kendime doğru çekiyorum. "Biz iyiyiz."

Birbirimizden uzaklaşır uzaklaşmaz, "Güller hoş bir dokunuştı. Trish onları sevdi."

"Trish onları alabilir. Bir şeyler uydur, sanki onun için teslim ettirmişsin gibi. Gecesi mahvolduktan sonra, bundan güzel bir şey çıkarmalı."

"Merak etme," diyor diğer odaya doğru yürürken. "Ondan bir şey çıktı."

Başımı sallıyorum çünkü bu çocuk çok fazla. "Sen tam bir pisliksin, Noah."

"İşte bu yüzden kızlar beni seviyor." Kapıyı açar ve yatak odasında kaybolur.

Bu benim kız arkadaşşıma dönmem için bir işaret. Trish'in onun için ne ifade ettiğinden emin değİlim ama bu gece çok da önemli olduğunu sanmıyorum.

Kapıyı açtığında onu hâlâ pencerenin önünde dururken buluyorum. Bana bakıyor ve sonra bakışlarını camın arkasına çeviriyor. "Kasabamızın geceleri bu kadar güzel olduğunu bilmiyordum. Hayatım boyunca burada yaşadım ve daha önce bu yükseklikten bir görüntüsünü nasıl görmedim?"

"Bu bina sadece dört yıl kadar oldu ve uzun süredir yüksek bina yok. Yan tarafta bir tane inşa ediliyor."

"Yakında Beacon'ı hiç tanıyamayacağız." Manzaradan etkilenmiş gibi görünüyor ama kasabamızdaki değışikliklerden o kadar da etkilenmemiş.

"Tıp fakültesinden sonra bile çok farklı olacak." Ellerimi ceplerime sokup olduğum yerde kalıyorum, az önce karşılaştığımız durum hakkında ne hissettiğinden emin değİlim.

Tekrar pencereye doğru yöneliyor. "Biz de öyle yapacağız." "Bu senin düşündüğün bir şey mi?"

Omzunun üzerinden arkasına bakarak, sanki onun peşinde olduğumu biliyormuş gibi gülümsüyor. Rutini seviyor ama farkında değİlmiş gibi görüldüğü spontane bir yanı da var. Sanırım onu sandığından daha iyi tanıyorum. "Her zaman."

Yanına gidiyorum ve kollarımı arkadan sarıyorum. Eğilip boynunu öptükten sonra fısıldıyorum: "Her zaman seni düşünüyorum."

"Peki ya gelecek?" Kollarımın arasında dönüyor ve kollarını boynuma doluyor. "Tıp fakültesine gitme zamanımız geldiğinde ne olacak? Bunun hakkında hiç konuşmuyor musun? Nereye başvuracağın hakkında hiçbir fikrim yok. Aynı okullardan bazılarına başvurmayı düşünmeli miyiz? Yoksa bu, *biz*, gelecek yıl sonbahar geldiğinde biter mi?"

Güzel yeşil gözleri daha koyu renkli, düşüncelerinin ormanına kapılmış. Artık onun sevgisini, şefkatini ve ilgisini hissettiğime göre, onsuz bir hayat düşünemiyorum. Ama onu yatıştıracak bir cevap veremiyorum. Ona sadece "Sen nereye gidersen ben de oraya giderim" diyebilirim.

Vücudu benimkine doğru gevşiyor, yanıt yeterli görünüyor. "Öp beni, bebeğim."

On dakika önce gece mahvolmuş gibiydi, ama gözlerinde parlayan ışık bana bir fırsat daha verdi. Onu öpüyorum, ellerimiz birbirine değerken dillerimiz okşuyor.

Yatağa geçtik, ama bir an için, ben hala. Niyetimiz seks yapmaktı ama bu gece olanlardan sonra, bu özel bir şey mi?

Başrol oyuncusu olmadan beni cinsel olarak tatmin etmekte çok iyi bir iş çıkarıyor. Ve ben ona oral seks yaptıktan ya da onu parmaklarımla becerdikten sonra nasıl görüldüğüne bakılırsa, ödeşdik diyebilirim.

Romantik bir sürpriz olması gerekiyordu. Onunla sevişmek istiyordum. Bunu her zaman yapmak istiyorum ama bu gece farklı olacaktı, onun beklentilerinden daha iyi olacaktı. *Bu hâlâ mümkün mü?*

Parmaklarının uçları şakağımın üzerinde geziniyor ve sonra saçlarımın arasına giriyor. Yüzümü ellerinin arasında tutarak bakışlarımla buluşuyor ve şöyle diyor: "Bunu fazla düşünme. Tek olması gereken sen ve ben. Tek istediğim bu."

Ona bir kez daha bakıyorum ama gözlerinde yalan bulamıyorum. Başımı onun kine yaslayıp gözlerimi kapatıyorum ve onu içime çekiyorum. "Sen ve ben." Sonra onu öyle derin öpüyorum ki ayak parmakları kıvrılıyor ve dizlerinin bağı çözülüyor.

Liman

VÜCUTLARIMIZ ellerin ve giysilerin çılgınlığına dönüşüyor, bedenler birbirine çarpıyor, sanki sözcüklerin kendisi tahribatı serbest bırakmış gibi. Gömleğimin düğmeleri uçuşuyor ve kumaş omuzlarımdan itiliyor. Eşofmanı vücudundan çekştiriliyor ve saçları uçuşuyor.

Ayakkabılarımı çıkarırken tişörtüm yukarı çekildi. Ben devralıyorum ve odanın diğer ucuna fırlatıyorum. Taytını giymeye başlamadan önce göğüsleri ortaya çıktı. Kot pantolonumla uğraşmayı bırakıp her birini hak ettiği gibi yalıyorum ve sonra her bir meme ucunu emiyorum, dilimle birini okşayıp diğerini ısırıyorum. Nefes nefese kalıyor ve sonra gözlerini kısıyor. "Bunun bedelini ödeyeceksin."

"Umarım öyledir."

Şeytani bir sırıtma yüzüne yayılıyor ve gözlerine ulaşıyor ve sonra kimin önce soyunabileceğini görmek için birbirimizle yarışıyoruz. Önce ayakkabıları, sonra çorapları çıkıyor. Kot pantolonum yere düşer düşmez taytım da atılıyor. Kazanmasına izin veriyorum çünkü ben böyle bir centilmenim.

Yatağın tepesine doğru tırmanıyor ama aklımdaki bu değildi. Yorganın altına sokamadan ayak bileklerinden tutuyorum. "Hayır."

Çok hızlı, tatlım." Onu yatağın kenarına geri çekiyorum ve sertleşen aletimi zapt edemeyen iç çamaşırını ovuyorum.

Parmaklarımla çenesini kaldırdığımda gözlerinde bir heyecan parıltısı görüyorum. Kızımın kirli bir tarafı var ve ben buna üzülmiyorum. Benimkinin yerine onun elini tutuyorum ve sonra birlikte uzunluğumu okşamak için onu kapatıyorum.

Dikkati birlikte hareket eden ellerimizde, göğsü hızla inip kalkıyor. Diğer elimle çenesinden dudaklarına doğru ilerlerken, parmağımın sert ucunu yumuşak ve esnek dudaklarının üzerinde gezdiriyorum. "Beni çok sertleştirdin. Seni boşaltmama hazır mısın?"

Dudaklarını yalıyor. "Evet." Yutkunuyor. "Ben hazırım."

"Bana nereye boşalmak istediğini söyle. Ağzıma mı, parmaklarıma mı, yoksa üzerimdeyken mi?" Onu kendime doğru daha sert bastırıyorum, zaten bir serbest bırakma arzusu duyuyorum.

Ayağa kalkarak benimle göz hizasına gelebildiği kadar yaklaşıyor. Gözlerimden üç ya da dört santim kadar uzakta ama yine de tüm dikkatim onda. Ereksiyonumu yakalayarak fısıldıyor: "Ana yemek için açlıktan ölürken neden aperatifle uğraşasın ki?"

Siktir git, bu kadar.

İki elimle kıcını kavrayıp sıkıyorum, bu da ondan hoş bir çığlık koparıyor. "Kaldır kıcını şu yatağa."

Daha önce onun çılgın olduğunu düşünmüştüm.

Yorganın altına sıkışmış, cennetten tatlı bir dilim gibi görünüyor. Boxer külotumu indirip dışarı çıkıyorum ve yatağa uzanıyorum. Üzerine sürünerek onu bir kez öpüyorum ve sonra sadece istediğim için tekrar öpüyorum ve sonra soruyorum, "Beni ne kadar çok istiyorsun?"

"Seni çok istiyorum. Her zaman bunu düşünüyorum."

Yorganın altına, onun yanına giriyorum. "Öyle mi, her zaman mı?" "Sürekli."

"Peki ben seni alırken ne hayal ediyorsun?" Parmaklarımı kalçalarının tepe noktasındaki kıvrım boyunca gezdirip alt dudaklarını okşuyorum.

Nefes alış veriş i yavaşlıyor ve göz kapaklarını açık tutmak i ç i n mücadele ederken aşağıya iniyor. "Sen benim üstümdesin."

Üzerine tırmanıyorum, yağlanmış bacaklarını daha geniş açıyorum ve aralarına yerleşiyorum. "Böyle mi?"

"Evet."

"Seninle sevişiyor muyum yoksa seni anlamsızca beceriyor muyum?" Alt dudağını ısırarak gözlerini kapatıyor ve nefesi kesiliyor. Yutkunuyor ve sonra dudaklarını yalıyor. Elleri çarşafı yumrukluyor, oysa bana dokunmalarını çok isterdim. Cevap vermeyince onu tekrar öpüyorum ve sonra dudaklarına fısıldıyorum, "Bana karşı dürüst ol, bebeğim."

"Beni anlamsızca beceriyor."

Bir gülümseme kaplıyor, çok sert bir şekilde yayılıyor, ama onu incitmeye niyetim yok - fiziksel ya da başka türlü. Ağzının köşesini öpüyorum ve parmaklarımı doğrudan sıcak girişine sokuyorum. "Fantezilerinin her biriyle ilgileneceğime söz veriyorum. Bu gece, ilk seferinde, yavaştan alacağız. Ve sonra sana istediğini vereceğim ve seni anlamsızca becereceğim."

"Ağırdan alabiliriz ama şimdiden başlayabilir miyiz?"

Kıkırdıyorum ve komodinin çekmecesine uzanmak için geriliyorum. "Çok talepkârsın." Bir prezervatif çıkarıp karnının üzerine bırakıyorum, sonra yanına sırt üstü dönüp başımı yastığa yaslıyorum. Ellerimi başımın arkasında birleştirip sırtıyorum. "Başlamak istiyorsan, hadi başlayalım."

Tereddüt etmedi, etmeyeceğini biliyordum. Prezervatifi alarak bacaklarımın üzerine oturdu ve paketi yırtarak açtı. Prezervatifi bir profesyonel gibi yuvarladı. Gözlerinde bir parıltıyla kaşlarını salladı. "Filmlerden öğrendim."

"Merak ettiğimi itiraf etmeliyim."

Tamamen toparlandığımda, sikime baktı, geçirdiği güzel zaman temiz bir sayfa gibi silinip gitmişti. "Gerginim."

Cesurdu. Sesini yükseltti. Ama henüz yapmadı, bu yüzden biraz yavaşlamamız gerektiğini hissettim. Uzanıp yanaklarına dokunuyorum, elimi köprücük kemiğinin üzerinden aşağıya doğru kaydırıyorum. Memesini okşadıktan sonra oturup onu öpüyorum. "Sorun yok. Sadece bana nasıl hissettiğini söyle."

Başını sallayarak, "Bana ne yapacağımı söyle." diyor.

O bir film fanatığı, bu yüzden bir ya da iki seks sahnesi gördüğünü biliyorum, ama bu eylemin yeniden canlandırılması değil. İkimiz ilk kez birbirimize bağlanıyoruz. Kalçalarını tutuyorum ve "Kendi hızında yukarı kalkmanı ve aşağı inmeni istiyorum" diyorum. Kalktığında, kendimi onun girişinde konumlandırıyorum. Avuçlarını göğsüme dayayarak alçalmaya başlıyor. Vücudu etrafıma sığmak için esnediğinde ağzı açık kalıyor, sözlü bir nefes ve rahatlama harcanıyor. Aldığı her santimde ağzı genişliyor. Nefes nefese, tamamen oturana kadar itiyor ve sonra nefesini sakinleştirir.

Durgun gözlerini ele geçiren gurur, görülmeye değer bir manzaradır, şefkatli inlemelerinin sesi müzikal bir melodidir. "Harika hissediyorsun, bebeğim. Çok iyi, ama iyi misin?" Hala kalçalarını tutarak soruyorum, ritmini bulmaya başladığında ona rehberlik ediyorum.

"Ben iyiyim." Karnına dokunarak, "Dolu." diyor.

"Çok mu fazla?"

"Hayır," diyor sonunda gülümseyerek. "İnanılmaz hissediyorsun."

Hissedebileceği herhangi bir rahatsızlığı hafifletmek için başparmaklarımı tomurcukların üzerine sürüyorum. Eğer acı hissediyorsa bu iyi bir dikkat dağıtıcı. "İyi hissettiren şeyi bul."

Yavaşça ileri geri sallanıyor ve avuçlarını bana bastırarak zevkine zevk katmak için kaldırıyor. İşte benim kızım, istediğini ve ihtiyacı olanı alıyor. "Çok iyi yapıyorsun. Hissediyorsun ..." Onun için endişelendiğimden, bana ne kadar sıkı sarıldığını fark etmemiştim. *Sıcak. Islak. Vücudu benimkini kucaklıyor.* "Çok iyi, bebeğim. Devam et."

Hızını artırmasına yardım ediyorum ve klitorisini ovmak için arasına uzandığımda, kıpırdanıyor ve bana geri çarpıyor. "İşte bu kadar." Göğüslerini izlerken

Sıçrama, ağzı açıkken başının geriye düşmesi, vücutlarımızın birbirine çarpması ve vücudunun benden bir orgazmı boğmaya kararlı olması, kalçalarını tutuyorum, parmaklarım onu daha hızlı gitmeye teşvik etmek için kışına giriyor. Yapıyor ve vücudu düzensiz bir şekilde kaymaya başladığında, itmeye başlıyorum, o yuvarlanana ve ben üstte olana kadar onu beceriyorum. İsmim dudaklarından dökülüyor ve ıslak sıcaklığı beni boğuyor.

Vücudunun her titreyişinde onu beceriyorum. Adımı dilinden dökülen bir dua gibi söylerken onu beceriyorum. İtiyorum ve kendi salınımımın uçuşuna düşene kadar beceriyorum.

Gözlerimi sıkarak, aramızdaki bağın devamında kalmak için mücadele ediyorum.

"Liman mı?"

Fısıltıları beni gerçekliğe geri sürüklüyor ve ağırlığımı onun üzerine bırakıyorum. Enerjim tükenmişti ve sonunda onunla seks yapmanın mutluluğu içinde yüzüyordum ama gözlerimi açtım ve onun cam gibi yeşil gözlerine baktım. Saçlarını yüzünden uzaklaştırıyorum ve pembe yanaklarının her birini öpüyorum. "Bu inanılmazdı."

Eli alnımdaki terden saçlarımı iterken gülümsüyor. "Bu yaşadığım tüm fantezilerden daha iyiydi."

Ondan uzaklaşıyorum ve ben üstteyken mümkün olmayan derin bir nefes alıyor. Ona bakıyorum, onu hiç şu an olduğundan daha çarpıcı görmemiştim. "Hizmet edebildiğime sevindim." Elini tutuyorum ve aramızda tutmadan önce her parmağını öpüyorum.

Sonunda nefeslerimiz eşitlendi ve kalp atışlarımız durdu. Göğsüme bir şeyler karalayarak, "İkinci raunt için ne kadar beklememiz gerekiyor?" diye soruyor.

"Seni çok seviyorum."

Hayatımı hayal edebileceğimden çok daha fazlasıyla doldururken kahkahaları odayı aydınlatıyor. "Seni seviyorum bebeğim." Sanki başımız belaya girecekmiş gibi gizlice banyoya giriyor. Ebeveyn banyosu olduğu için güvende olduğumuzu düşünüyorum. Yine de kıkırdıyorum.

Dışarı çıktığında, "Bu şimdiye kadar girdiğim en güzel banyo." diyor.

"Ne zaman istersen kullanabilirsin."

"Gerçekten mi? Bu teklifine pişman olabilirsin." Yatağa atlayıp bacaklarını tekrar yorganın altına sokuyor ve ben de sıramı alıyorum.

"Asla. Yarın buraya taşınısan bile burada olacağın konusunda en ufak bir şüphem olmaz." Bu sözler sanki gerçek bir teklif değilmiş gibi geldi ama ciddiym. Büyük yaşam tarzı değişikliklerinden önce onun düşüncelerini ölçmek iyi olur.

Ben banyoya doğru yürürken beni süzüyor. Ben daha kapıya varmadan, "Harika bir popon var," diyor.

Ona tüm manzarayı göstermek için döndüğümde, "Ne zaman istersen senin de" diyorum.

"Banyolar ve kışın muslukta mı?" Gülüyor, ama sersemlik dolu bir gülüş. "Sıkı pazarlık yapıyorsun ve başka zor şeyler de var ama sanırım bu cennet gibi yatağa uzanıp bir süre bu gecenin tadını çıkarmak istiyorum. Olur mu?"

"İyiden de öte." Kapıyı kapatıyorum ve temizleniyorum. Banyoda işim bittiğinde, "Dışarısı çok sessiz," diyorum.

"Hiçbir şey duymadım." Doğrulup sorar, "Sence bizi duydular mı?"

"Aydaki adam seni duydu."

Yatağa geri yaslanıp dehşet içinde iç geçiriyor. "Çok utanç verici."

Kapıyı açıp dışarı bakıyorum. Oturma odasının karşısındaki yatak odasının kapısı aralık ama burada başka birinin olduğuna dair ne bir ses ne de bir işaret var. "Güvendesin. Çoktan gittiler."

"Mükemmel çünkü içeri girdiğimizden beri o mutfak adasını düşünüyorum."

Bir canavar yarattım.

Liman

Lark uyuduktan sonra daireyi TEMİZLEDİM. Çok yorgundu. *Tam da olması gerektiği gibi.*

Düşüncelerimin sağduyumu gölgelemesiyle tamamen uyanık kalmıştım. Birlikte geçirdiğimiz bir aydan sonra onun buraya taşınmasını istememeliydim ama burada olması, benim alanımı paylaşması, dolabın kendi payına düşenden fazlasını alması ve her gün eve onunla gelmesi konusunda söylediklerimde ciddiye dim.

Bulaşıklar bulaşık makinesine kondu, güller toplandı ve kutuya geri kondu, sonra da koridorun sonundaki çöp kanalına atıldı. Kızımın ikinci el çiçek almasına imkan yoktu.

Uyandığında ona aldığım şeylerin hiçbirini veremeyeceğim ama bir saatten biraz fazla bir süre önce ikinci tur dileğini yerine getirdiği için üçüncü tura hazır bir şekilde kahve ile burada olacağım.

Yılın geri kalanında böyle olabilir. Biz, birlikte, burada, yalnız. Spor salonuna gittikten ya da koşuya çıktıktan sonra kahvaltı, sonra okula birlikte gitmek, arabayla gitmek ya da yürümek. Programlarımız benzer olduğu için hayatlarımızı birleştirmek bizim için çok kolay olacak.

Lark'la bir hayat o kadar da yabancı değil, ama daireyi paylaşmak güzel olabilir. Noah mutlu olmazdı, çünkü evi için başka bir yer bulmak zorunda kalacaktı.

ama bu endişelerimin en küçüğü.

Odaya döndüğümde boxer külotumu üzerimde bırakıyorum çünkü Lark benimkilerden biriyle uyuyakalmış. Yatağa geri döndüğümde zaman sabah saatlerine doğru ilerliyor. Yanına uzanıp tavana bakıyorum. Pencere perdelerini kapatmıştı, ki bu benim hiç yapmadığım bir şeydir. Daha önce hiç endişelenmemiştim. Odamı doğrudan görebilecek kadar yüksek başka bina yok. Biri beni gerçekten gözetlemek isteyebilir ve yaptığım her şeyi anlamak için bir teleskopa ihtiyaç duyabilir.

Hâlâ karanlıkta yanıma sokulduğunda rahatlıyorum. Üstümü örter örtmez bana doğru çekildi. Ona sarılıyorum, nefes alışını dinliyorum ve zihnimi sakinleştirmesini umuyorum.

Sanki parmağımı kıpırdatmam gerekiyormuş gibi bana tıp fakültesine başvurmamı sorup duruyor. Kıpırdatmıyorum. O iş çoktan halledildi. Westcott isminde güç var. Lark'a, yaşadığım ayrıcalıklı hayatın yanı sıra önümdeki yolun altınla döşeli olduğunu nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Olan oldu.

Sırt üstü dönerek kolunu alnına dayıyor. "Uyanık mısın, bebeğim?" diye fısıldıyor.

"Evet," diyorum sesimi saate uygun tutarak. Onunla yüzleşmek için hareket ettiğimde gözlerinin kapalı olduğunu görüyorum. Uzanıp karnını ovuyorum. "İyi misin?"

Başıyla onaylıyor ve sonra gözlerini kısarak bana bakıyor. "Hayır, acıyor."

Dik oturuyorum. "Ne acıyor?"

"Vücudum." Ona bakarak, acının kaynağını bulabilecekmişim gibi vücudunda geziniyorum. Hafifçe gülümsemeyi başarıyor. "Aşağıda, Harbor."

"Ah. *Evet* . . . Bu konuda, yatmadan önce sana biraz ibuprofen vermeliydim." Yorganı kaldırıp aceleyle banyoya giriyorum. Tam şişeyi açıyordum ki, atılmış tişörtümle arkamdan geldi.

"Banyo yapabilir miyim?"

"Banyo mu?" Kelimenin anlamını bilmiyormuşum gibi omzumun üzerinden geriye bakarak soruyorum. Daha önce burada hiç banyo yapmamıştım.

"Sanırım sıcak su yardımcı olacaktır."

"Tabii. Dur senin için hazırlayayım." Suyu başlatıyorum, tıpayı içeri itiyorum ve sonra dolaba uzanıp ona bir havlu alıyorum. "Otursan iyi olur, yoksa acır mı?" Tuvaletin sert kapağına sanki onu rahatsız ediyormuş gibi bakıyor. Havluyu üstüne koyup ekliyorum, "Bu yardımcı olacaktır."

Yavaşça oturur ve "Saat kaç?" diye sorar.

"Neredeyse iki."

Başını dolaba yaslayarak esniyor. "Yarın zor olacak."

"Belki de okulu asmalıyız?"

Kafasını kaldırdı. "Hayatımda hiç okulu asmadım, Harbor. Senin gibi havalı olmaya çalışıyorum ama bunu başaramıyorum."

Kıkırdıyorum ve ona iki hap uzatıyorum. "Sen tanıdığım en havalı kadınsın. Hemen döneceğim." Mutfağa geri dönüp bir bardak su dolduruyorum ve onunla geri dönüyorum. Ben suyun sıcaklığını kontrol ederken o hapları alıyor. Köpüksüz bir banyoyu nasıl yapacağımı bilmiyorum. Banyo yapmayı seven biri değilim ama Lark'ın filmlerdeki gibi olmasını isteyeceğinden eminim.

Annemin bir keresinde bana verdiği ve hemen dolabın arkasına gömdüğüm şişeyi hatırlayarak onu arıyorum. Başarılı oldum. Koklamak için kapağını açtım. "Köpük banyosu bozulur mu?"

"Ben öyle düşünmüyorum. Bırak koklayayım."

Gözleri açılıyor ve sırtıyor. "Ooh, okaliptüs ve naneyi birlikte seviyorum." Kalçasındaki tişörtümün eteğini okşayarak, "Katılmak ister misin?" diyor.

Küvete bir göz attım. "İkimiz için yeterince büyük olduğunu sanmıyorum." Köpük banyosunu alıp içine dökmeye başlıyorum.

Ayağa fırlar ve şişeyi kapar. "Bu çok fazla, Harbor. Daha önce hiç banyo yapmadın mı?"

"Küçüklüğümden beri değil."

Suyu kesip şişeyi tezgâha koyduktan sonra bana döndü. "Benimle bir tane alır mısın?" Ona hayır demem mümkün değil, özellikle de vücudunu rahatlatmak için sıcak bir banyoya ihtiyaç duymasının nedeni ben olduğum için. Bana doğru bastırıyor, omuzlarımı ovuyor. "Lütfen."

Nefes veriyorum ve tekrar banyoya bakıyorum. "Tamam. Sanırım önce ben gireceğim." İki havlu alıp küvetin üstündeki havlu askısına koyuyorum ve ardından iç çamaşırlarımı çıkarıyorum. Sıcak, sabunlu küvete adım attığımda, şimdiye kadar iyi hissettirdiğini itiraf edebilirim. Oturuyorum ve Lark'a yer açmak için bacaklarımı olabildiğince açıyorum.

Kayıp bir yapboz parçasının yuvasını bulması gibi kollarımın arasına giriyor. Benim endişelendiğim yerde, o endişeleniyor. Suyun altında daha derine batarken kollarımı ona doluyorum. İniltisi sikime doğru geliyor. Bunun bir sorun olacağını zaten biliyorum. İyileşmesi gerekiyor ama o kapıları açtığımıza göre seks yapmamak çok zor olacak.

Baloncukları fazla kaçırmış olabilirim çünkü küvetin kenarlarından taşıyorlar. Onu yatağına yatırdıktan ve uykuya daldıktan sonra pisliği temizleyeceğim. Gerçi burada uyuyup uyumadığını merak etmeye başladım.

Başını göğsüme yaslıyor, yavaş ve düzgün nefes alıyor ve gözleri kapalı. Başının yan tarafını öpüyorum ve başımı mermere yaslıyorum. Gözlerimi kapatıyorum, burada uykuya dalmanın ne kadar kolay olacağını görüyorum, zihnim bile dinleniyor. Onun ıslak ve çıplak bedenini tutmaktan ne kadar hoşlansam da, muhtemelen en iyisi çok uzun kalmamamız.

Kaya gibi sert olduğumu ve kıcına bastırdığımı saklamak mümkün değil. Ellerimi suyun altına sokarak vücudunu keşfediyorum - iç kalçalarını, karnını, çok sevdiğim kalçalarının kıvrımlarını ve göğüslerini. Vücudu sabunla kayganlaşmış ve çok seksi.

Dudağımı sıkıyorum.

Onu beceremem.

Onu beceremem.

İçine giremiyorum. "Bebeğim?" Dönüp bana bakacak kadar doğruluyor. "Kalbin çok hızlı atıyor." Kıcının ereksiyonumun üzerindeki hareketi durumu daha da kötüleştiriyor, sözcüklerin ağzımdan kaçmasına ve içgüdülerimin devreye girmesine neden oluyor. Rahatlamak için onun altında sallanmaya başladım. "Liman mı?"

"Bu lanet olası bir işkence."

Başı da vücudu gibi hızla geriye doğru sarsılıyor. Yüzüme dönmek için yarı yarıya dönmüşken, yüz hatlarını şok kaplıyor. Dudakları duruma yardımcı olmayan bir O harfi oluşturuyor. Küvetin kenarlarından tutup çıkmaya başlıyorum. "Benimle banyo mu yapıyorsun?" diye soruyor.

Donup kaldım. "Ne? Hayır. Banyo iyi geldi. Belki şimdi daha çok alacağım, özellikle de seninle."

Gözleri doğrudan ona dönük olduğu için ereksiyonuma gidiyor ve sonra "*Ohhhh*. Bu tür bir işkence." Bileğimi tutarak, "Geri gel, bebeğim." dedi.

O işini bitirirken yatak odasında mastürbasyon yapmakla, belki de burada işimi bitirmesini sağlamak arasında düşünürken, daha akıllıca bir karar veriyorum. Tekrar suya girip arkama yaslanıyorum. Elim saçlarımda üzerinde gezdiriyorum, ıslanmaları umurumda değil. Sadece bu durumu halletmem gerekiyor çünkü bütün gece kaya gibi sert olursam uyku gelmeyecek.

"Bacaklarını düzelt." diyor.

Onun isteğine karşı koyacak ya da sorgulayacak iradem bile yok. Vücudumdaki tüm enerji, vücudumun bir üyesine aktı. Bacaklarımı düzeltiyorum ve o da üstüme çıkıyor. Kalçalarını kavrayarak yerleşmesini engelliyorum. "Yapamam. Prezervatifim yok ve su zaten onu bozuyor."

"Bu bilgiyi nereden bildiğinizi merak etsem de, prezervatife ihtiyacımız yok. Ben doğum kontrol hapi kullanıyorum."

Vay

canın

a.

Lanet

olsun

.

Bunu nasıl bilemedim?

Tek yapmam gereken onu aşağı çekmekti ve ben de onun mutluluğuna gömülebilirdim. Teklifini kabul etmek kolay olurdu, sadece yavaş git ve sevişmek yerine seviş. Sonrasında temizlik de çocuk oyuncağı olurdu. Yirmi dakika içinde yatağımıza dönebilirdik. . tamam, on dakikaya yakın çünkü bu sefer dayanamayacağımı biliyorum.

Ama ona baktığımda, çektiği acıyı hatırlıyorum. Uzanıp boynunun yan tarafını okşuyorum, gözlerinin içine bakıyorum ve bunu sadece beni memnun etmek için yaptığını biliyorum.

Ona da izin vermek çok cazip geliyor.

Oturdum ve dedim ki, "Rahatlaman gerek bebeğim. Ağrın olduğunu biliyorum." "Ama yapmazsak acı çekeceksin."

Gülmemeliydim ama bu komikti. "Bu bir sıkıntı, bir tahriş, hatta bir ağrı, ama yaralı değilim." Tekrar yukarı itiyorum ve bu sefer bir havlu alıp dışarı çıkıyorum. Kurulandıktan sonra ona, "Arkana yaslan ve rahatla. Uyumana yardımcı olacaktır."

"Eğer eminsen-"

"Öyleyim." Benim için endişelenmeyi bırakıp iyileşmesine odaklanmasını umarak onu yalnız bırakmak için yatak odasına geçiyorum. Çünkü bir kez iyileşti mi, bizi kimse durduramaz.

Lark

BEKARETIMİ KAYBETTİM.

Yoksa Harbor mu aldı?

Her iki durumda da, artık V-kulübünde değilim ve ona vermek için beklediğimden daha mutlu olamazdım. İlk ve ikinci seferimi birlikte geçirmek için daha iyi birini seçemezdim. Sabrım kesinlikle işe yaradı. *Onunki de öyle.*

Arkadaşlarım ilk seferlerinden şikâyetçi ama benden hiç şikâyet duymayacaksınız. Dün geceyi düşündükçe ateşim yükseliyor. Biraz ağrım olsa da kendimi çok iyi hissediyorum. Ama her yüksekliğin bir de alçağı vardır. Normalde muhteşem haberlerimi paylaşmak için koşacağım kişi şu anda konuştuğum biri değil. Bu da mutluluğumu bozuyor.

Önümüzdeki haftayı Amanda'yı görmezden gelerek geçirebilirdim, hatta benimle aynı dairede bile kalmak istemeyecek kadar kıyameti koparabilirdim, ama en iyi arkadaşım la kavga etmek canımı sıkıyor.

Daha büyük bir insan olmayı ve ona ulaşmayı düşünmeye başladım. Sanki o gün batımına doğru atını sürerken ben hep telafî etmeye çalışıyormuşum gibi geliyor.

İçten içe bunun doğru olmadığını biliyorum. Sadece böyle hissediyorum. Bu sabah Harbor'a ne yapmam gerektiğini düşündüğünü sordum.

sınıfta konsantre ol. "Sana ne huzur veriyorsa onu yap." dedi. Bu iyi bir tavsiye.

Ona mesaj attım: *Selam, dersten sonra evde olacak mısın?*

O da cevap verir: *Sadece kıyafetlerimi değiştirecek kadar. Bu gece çalışmak zorundayım.*

Büyük insan ol, Lark. Barışı seç. Ben yazıyorum: *Sen hazırlanırken konuşabilir miyiz?*

Bir duraklama olur ve sonra cevap verir: *Tamam.*

Tamam deyip devam edeceğim. Bu bir hayır değil. Bu bir evet. Cevap veriyorum: *Görüşürüz o zaman.*

Hemen ardından Harbor'a mesaj attım: *Dersten sonra konuşmak için Amanda'yla buluşacağım.*

Ekranı üç nokta dalgalanıyor ve sonra mesajı beliriyor: *İyi şanslar ve sonra bana mesaj at.*

Cevap veriyorum: *Vereceğim. Seni seviyorum.*

Sanki aynı anda yazıyormuşuz gibi onun *seni seviyorum*'u benimkinden sonra hızla geliyor. Ona aşık olmayı seviyorum. Şimdi hayatımın geri kalanını yeniden düzene sokabilirsem...

AMANDA genellikle banyo ve yatak odası arasında mekik dokuyor ama onu mutfaktaki pencerenin yanında makyaj yaparken buluyorum.

"Merhaba," diyorum, kapıyı arkadan kapatıp sürgüyü kilitliyorum.

Elindeki el aynasına bakıyor ve "Hey" diyor. Ama sonra yavaşça indiriyor ve tezgâhın üzerine koyuyor. "Fazla zamanım olmadığı için ben başlayabilir miyim?"

"Elbette." Sırt çantamı yere bıraktım ve ceketimi çıkarıp kapının yanına astım.

Arkamı döner dönmez bana doğru koşuyor, kollarını boynuma doluyor ve bu şansı bulduğu için minnettarmış gibi bana sarılıyor. "Çok üzgünüm, Lark."

Eve yürürken kalbimin etrafına ördüğüm duvarları yıkıyorum ve ona olabildiğince sıkı sarılıyorum. "Ben de üzgünüm Amanda."

Burnunu çekiyor ve arkasına yaslanıyor. "Neden üzgünsün? Yanlış bir şey yapmadın."

"Kavga ettiğimiz için özür dilerim. Kız kıza gecelerimizi yapmadığımız için özür dilerim. Duygularını incittiğim için özür dilerim." Adım atmaya başladım ama zemini yıpratmak yerine durdum. "Sana acı çektirdiğimi düşünmekten nefret ediyorum."

"Beni unutmuşsun gibi hissettim, sanki yerime birini bulduğun için önemsizmişim gibi, sanki artık en iyi arkadaşın değilmişim gibi."

Mutfaktaki tezgâha yaslanıp bacaklarımı yarımadaya doğru uzatıyorum ve ayaklarımı oraya sabitleyerek dengede duruyorum. O geliyor ve tıpkı eski günlerdeki gibi karşıma oturuyor.

"Asla unutulmadın ve yerin doldurulmadı" diyorum. Birbirimize doğru uzanıyoruz ve ortada el ele tutuşuyoruz. Eğer o buna hazır olmasaydı bu konuşmayı yapıyor bile olmazdık. Benim gibi bunu bir an önce bitirmek istediği için ona minnettarım. "Sen hâlâ benim en iyi arkadaşımsın, Amanda."

"Ve sen hâlâ benimsin. Sana karşı bu kadar kötü davrandığım için özür dilerim. Kendimi çok kötü hissediyorum." Bakışları ellerimize kayıyor ve bir nefes alıyor. Tekrar yukarı baktığında, "Kıskandım. Hiç dışarı çıkmıyorsun ama bir şekilde sana değer veren zengin ve muhteşem bir adamla tanıştın."

Zenginlik Harbor'ın bir özelliği değil, ama çoğu insanın onun mali durumundan başka bir şey olarak ölçmediğini hissediyorum. Ya üzüleceğim ya da onun ne kadar harika biri olduğunu ve paranın bununla hiçbir ilgisi olmadığını keşfetmesine izin vereceğim. İkincisi barışa giden yol gibi görünüyor.

"Saat kaç?" diye soruyor.

"Beş, beş."

Bacakları düşer, ayakları yere basar. Mutfaktan çıkar ve yatak odasına gider. "Geç kalamam, yoksa kovulurum. Müdürüm son zamanlarda çok öfkeli."

Onu takip ediyorum ama durup kapının pervazına yaslanıyorum. "Konuştuğumuza sevindim."

"Ben de," diyor. "Daire için de üzgünüm. Sanırım dün gece orada kaldınız."

Dün gecenin anıları omurgamda nefis ürpertiler yaratıyor. "Dün gece ..." Dudağımı ısıyorum ve sonra gülümsüyorum.

"Aman Tanrım!" Çılgılığı beni ürküttü. "Lark Summerlin, seks yaptın mı?"

Onunla paylaşabileceğim için çok heyecanlıyım, kalçalarımı sallıyorum. "Sonunda Harbor'la seks yaptım."

Bana o kadar sert çarpıyor ki, bana sarıldığında sırtım çerçeveye çarpıyor. "Buna inanamıyorum. Bu en iyisi." Ama sonra aniden geriye yaslanıyor ve üst kollarımı tutuyor. "Nasılsın?"

Sonunda içimdeki değişimi tamamen kucaklamak için kendimi özgür hissediyorum. "Hissediyorum ..." Gözlerimi kapatıyorum, kalçamın yan tarafını öpüşü tüylerimi diken diken ediyor ve bana adımı unutturduğunda, sadece tekrar tekrar seslendiğimde onun adını hatırlayabiliyorum. "Mutluyum."

Bana bakarken gülümsemesi yumuşuyor. "Senin adına çok mutluyum."

Tekrar kıkırdamaya başladım. "Ben de kendim için mutluyum." Elini tutuyorum ve biraz sıkıyorum. "Ben de bizim için mutluyum Amanda, ama kovulursan suçlanmak istemem, o yüzden salla bacağını. Gitmen gerekiyor."

"Dane beni bırakacak."

"Eminim Mia buna bayılıyordur," diyorum alaycı bir şekilde.

"Aslında," diye başlıyor, spor ayakkabılarını giymek için eğilerek. "Son zamanlarda iyi davranıyor. Belki de sonunda onunla rekabet içinde olmadığımıza inanmıştır."

Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturarak mırıldanıyorum. "Bu çok ilginç. Neden acaba?"

"Onu anlamaya çalışmakla uğraşmıyorum bile. Sadece Dane ile tekrar takılmanın keyfini çıkarıyorum."

Koridoru kesip yarımadaadan çantasını aldığında hareket ediyorum. "Harbor hakkında bir şey söyledi mi?"

Çantasını karıştırıyor ama sanki bir anıyı hatırlıyormuş gibi duruyor. "Hayır. Onunla çıktığını bildiğini sanmıyorum. Bir şey söylemedim çünkü Pointe'ten gelen insanlar hakkında ne hissettiğini biliyorsun." Çantasını omzunda sallarken kollarını iki yana açıyor.

"Evet, bu yüzden ona söylemedim." Ona bir kez daha sarıldım.

"Bu zor bir konuşma olacak." Kapıya doğru ilerleyerek, "Hey, bu hafta sonu ne yapacaksın? Seni göreceğim miyim?"

"Muhtemelen olmaz. Yarın iki etkinlikte çalışmam gerekiyor -kadınlar için brunch ve çocuklar için ikindi çayı- doğal olarak şehir kulübünde. Ya sen?"

"Yarın çift vardiya çalışacağım, o yüzden muhtemelen eve gelip yatacağım."

Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına sıkıştırıp tezgâha yaslanıyorum. "Yollarımız kesişebilir. Akşam yemeği için üstümü değiştirmeye geleceğim. Harbor'ın ailesiyle dışarı çıkacağız. İlk kez." Son kısmı şarkı söyler gibi söyledim.

"Bu büyük bir adım."

"Seks de öyleydi," diyorum ve küçük bir dönüş yapıyorum. "Ama şimdi bana bak." "Muhteşem, *dah-ling*," diyor en kibirli aksanıyla. Açıyorum "Senin adına sevindim, Lark." diye eklemek için durdu. "Teşekkürler."

Kapı kapandı. Aceleyle odama gitmedim ya da Harbor'a mesaj atmadım. Bir dakika orada durup etrafa bakıyorum. Barıştığımız ve bunu uzatmadığımız için çok mutluyum ama havada hâlâ değişiklik var. Bunu hissedebiliyorum.

"NASIL GİTTİ?" Harbor gece çantamı alıyor ve bagaja, sırt çantamın yanına yerleştiriyor. Artık vaftiz ettiğimiz için dairede daha çok vakit geçireceğimize dair bir his var içimde.

"Her şey yeniden yolunda." Gülümseyerek arabanın etrafında dolaşıp yolcu tarafına geçiyorum.

"Güzel. Onun senin için önemli olduğunu biliyorum. İkinizin bunu aşabilmenize sevindim." Arabayı çalıştırdı ve vitese taktı. Uzanıp elimi tutuyor, ağzına götürüyor ve öpüyor. "Kötü haberlerim var. Ailemin yeni bir randevu ayarlaması gerekiyor. Babam şehirden ayrılmak zorunda kaldı, Loch ve ekibi sabah bir toplantı yapacaktı."

Annesi ve babasıyla yemek yiyemeyeceğim için hayal kırıklığına uğradım ama anlıyorum. İşler çıkıyor. "Umarım her şey yolundadır."

"Eminim öyledir, yoksa annem bana söylerdi. Özürlerini ilettiler."

"Ona bu konuda endişelenmemesini söyle."

Birbirine dolanmış ellerimizi kucağıma koyuyor. "Çoktan yaptım, yani yarın gece sadece ikimiz olacağız. En sevdiğin filmlerden birini benim evimde izlemeye ne dersin? Akşam yemeği sipariş edebiliriz."

Hafta sonum çok daha iyi geçti.

DANE yanlış bir şey yapmışım gibi bana bakıyor. "Buraya nasıl geldin?"

"Sana da merhaba," diye cevap veriyorum, kötü ruh halini bana yansıtmamasına sinirlenerek. Raftan mini çikolatalı kruvasan tepsisini çekip fırına hazırlıyorum.

"Bu kadar mı?" diye soruyor, tezgâha doğru eğilerek. "Evinde on dakika kadar bekledim."

Kruvasanları hepsi aynı yöne bakacak şekilde değiştirirken gözlerimi elimdeki işe dikiyorum. "Bunu takdir ediyorum ama bir planımız yoktu, Dane. Teller birbirine karıştığı için üzgünüm. Bir dahaki sefere araca ihtiyacım olduğunda sana mesaj atmayı ihmal etmeyeceğim."

"Oh, doğru ya. Artık bir erkek arkadaşın var, bu yüzden arkadaşına ihtiyacın yok."

Düşük darbe.

Metal masanın üzerinden ona bakıyorum ve soğukkanlılığımı korumama yardımcı olması için ellerimi soğuk yüzeye koyuyorum. "Arkadaşlara ihtiyacım var. Arkadaşlarım benim için önemli. Amanda ve ben farklılıklarımızı çözdük ve yolumuza devam ediyoruz. Bir hayatım olmasıyla bu kadar sorun yaşadığını bilmiyordum."

"Uçurulduğumda, yaparım."

"Burada açık olalım. Sen ve ben uzun zamandır iş dışında takılmıyoruz. Mia'yla çıkmaya başladığında bile olabilirdi, bu yüzden çöküşün tek suçlusu benmişim gibi üstüme gelme."

Larry kapıyı iterek içeri girdi ve rafın yanında durdu. Bize baktı ve sonra şöyle dedi: "Oraya gidin ve barı kurmaya başlayın. Bu hanımlar içebilir."

Dane kapıyı iterek içeri girdi ve Larry ile beni orada yalnız bıraktı. "İyi misin?" diye sordu.

"Ben iyiyim."

"Güzel." Kapıya doğru yürür ve ekler, "Yirmi dakikaya kadar."

"Hayat karşıma ne çıkarırsa çıkarsın hazır olacağım."

Raftan başka bir tepsi çekip bana uzatıyor. "Bu harika, ama kruvasanlar zamanında hazır olacak mı?"

"Saat tam on birde masada olacaklar." "Güzel."

Bugün söyleyebildiği tek kelimenin bu olduğunu düşünmeye başladım. Umalım da bugünkü etkinlikler sorunsuz geçsin.

Lark

KONSERVATUVAR, şehir kulübündeki en sevdiğim oda. Aydınlık ve havadar, özellikle de çiçeklerin açtığı yaz aylarında. Bu hanımların mimozalarını bitmeyen bir muslukta tutmaya çalışırken deliriyordum, ama şimdi yemek servis edilmek üzere olduğu için çay bardaklarını yeniden doldurmam gerekiyor.

Bir masadan diğerine sürükleniyorum, yabancılar için tasarlanmamış şeylere kulak misafiri oluyorum. Düşüncelerim hala Harbor'la yatakta olduğu için çoğunu yakalayamıyorum bile. Bu sabah vaktimiz olmadı ama hâlâ onun içimdeki hissini arzuluyorum; gerginliğini, dolgunluğunu, onunla kurduğum en derin bağları. Hatta ertesi gün bana onu hatırlatan ağrıyı bile arzuluyorum.

İki kadın bir kenarda yalnız oturuyor, masadaki diğer konuklar şu anda arkadaşlarını ziyaret eden kelebekler gibi etrafta uçuşuyor.

"Yine oğlunun maskaralıklarıyla uğraşmak zorunda kalıyor," diyor pahalı pembe takım elbiseli bir bayan. Herkesin kıyafeti benim bütçemi aşıyor ama onunki muhtemelen gerçek olan incilerle detaylandırılmış.

Diğer kadın, yanında oturan kadına kıyasla daha ağırbaşlı bir yapıya sahip. Simsiyah giyinmiş, koyu kahverengi saçlarında belirgin bir gümüş çizgi var ve yüzüne aşırı kemerli, ince

Kaşlarını. "O çok tatlı biri ve bu belayı hak etmiyor." diyor.

Buzlu çay bardaklarını dolduruyorum, *Ladies Who Lunch* kalabalığındaki masalara girip çıkıyorum. Bu kulübün tam olarak neyle ilgili olduğu konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok. Duyduğum tek şey, gülümseyerek yapılan bir grup iğneleyici yorum ve şiddetli rüzgârda orman yangınından daha hızlı yayılan dedikodular.

Çalıştığım diğer etkinliklerden tanıdığım birkaç "hanımefendiden" belirli davranışlar beklemeye başladım. Ve birkaçı her zaman kibardı. Şu anda bile dedikodu yapmaktan ziyade moda, seyahat, çocukları ve kocalarının onlara aldığı hediyeler hakkında konuşuyorlar.

"Delta en genç erkek Westcott'la uğraşiyor." Harbor'ın annesinin adını ve soyadını duyduğumda konuşmaya dahil oluyorum. Kadın ben tam dolduracakken bardağı kaldırıyor ve kalan çayı yudumluyor. Normalde bu önemli bir şey olmazdı ama kristalin üzerinden bana bakışı bunu bilerek yaptığını düşündürüyor. Gözlerimi deviriyorum. Biz piyonların onu beklemesi onu mutlu ediyorsa, her neyse. Enerjimi önemsiz şeylere harcamaya değmez.

Westcott'lar hakkında yayılan dedikoduları duymak için biraz daha etrafta takılmayı da umursamıyorum. Dedikoducu arkadaşının bardağını yavaşça dolduruyorum, "Tiffy'm onun kampüsteki en çapkın erkek olduğunu söylüyor."

"Tiffy ile kısa bir süre çıktıklarını yanlış mı duydum?" Sonunda bardağını beyaz örtülü masaya geri koyuyor, sonra boğazını temizliyor ve dikkatimi çekmek için öksürüyor. Ona baktığımda kristalin kenarına vuruyor.

Larry için çalışmaya ilk başladığımda, bu tür davranışlar beni çılgına çevirirdi. Zamanla bunun kişisel olmadığını fark ettim. Benimle hiç ilgili değil. Kendilerini nasıl hissettikleriyle ilgili. Kendilerine tepeden bakabilmek için "daha az" birini bulmak için yanıp tutuşuyorlar.

"Yaptılar." Eğildi ve fısıldadı, "Çok kısa bir süre. Birkaç randevudan sonra onun kalbini kırdı."

İkisinden daha kibirli olanı, "Tennis kortlarında duydum ki bu iş bitmiş" derken fısıldama zahmetine bile katlanmıyor. Arkadaşına uzanarak onu teselli ediyor. "Zavallı Tiff."

Diğer bayanın kafası hâlâ karışık görünüyor. "Bir ve bitti ne demek?" Snooty elini sallayarak onu kaka yapar. "Hiçbir fikrim yok tatlım, ama bana sorarsan ağabeyi gibi sorun çıkarıyor. Bildiğim bir şey varsa o da Harbor Westcott'un bir fahişeye gizlice dolaştığı. şehir merkezinde."

Floozy? Başım geriye gitti. Az önce bana sürtük mü dediler? Ya da daha kötüsü?

"Ech." Tiff'in annesi arkasına yaslanıp peçetesini düzeltirken ikisinin de yüzünü tiksinti kaplıyor. "Sapkınlığı sisteminden atacak ve yakında sakinleşecektir."

Boğazımda safra yükselirken kalbim göğsümde güm güm atmaya başlıyor. Midem bulanıyor, ellerimin titrediğini fark ediyorum ve başım düşüncelerim kadar hızlı dönmeye başlıyor. Dengemi korumak için sandalyeye tutunuyorum ama elim tokatla uzaklaştırılıyor. "Ne yapıyorsun sen?" Snooty bana ters ters bakıyor. "Yeniden mi dolduracaksın yoksa müdürünüzü mü çağırayım?"

Kendimi hakaretlere kaptırmıştım, elimdeki çay sürahisini unutmuştum. İleriye uzandım, buzun metale çarpıp titremesini dinledim. Sanki ben bir hiçmişim gibi, ben yıkılmaya başlarken beni görmezden geliyorlar.

Tiffy'nin annesi şöyle diyor: "Duyduğuma göre doktor olacakmış. Doktorasını aldıktan ve Point Estates'ten evlenecek güzel bir kız bulduktan sonra geçmişte yaptıklarının bir önemi kalmayacak."

"Her zaman erkeklerin erkek olmak için tohumlarını ekmeleri gerektiğini söylemişimdir. Evlendikten sonra olmasındansa şimdi olması daha iyidir." Hep birlikte başlarını sallarlar.

Bardağı dolduruyorum ve tam kendimi toparlarken Snooty, "Kıza gelince, umarım onu hamile bırakmaz. Kızın iğrenç olduğunu duydum."

yaratık." Tekrar eğilerek fısıldar, "Gösteriş yapmayı sever *cinsel* ilişki."

Diğer kadın elini kalbinin üzerine atarak soluk soluğa kalıyor. "Zavallı Delta."

"Sadece aşık olmamasını umabiliriz." *Çok geç, sürtükler.* "Jen için her şeyin nasıl sonuçlandığını hatırlıyorsun-"

"Sh!" Bir bakış paylaşır, bir sır değiş tokuş edilir.

Başını sallayarak gözlerini kırıştırıyor ve sesini daha da alçaltıyor. "Hamile kaldığında ailesinin kalbi kırılmıştı."

"Berbat. Size şunu söyleyeyim, eğer bu kadar paraları olmasaydı, Westcott'lar o çocuklar yüzünden The Pointe'ten kovulurlardı, tıpkı onlar gibi." *Onlar kim?* "Bahse girerim kocası aldatıyordur."

Sandalyesinin ayağına ayakkabımla vuruyorum ve sürahi elimde sallanıyor. Ama onların yaptığının aksine, çayı dökmeden önce kendimi yakalıyorum. Ama bazen bir fırsat çıkar ve karmayı beklemek çok uzun sürer. Sürahi elimden düşüyor, yere çarpıyor ve üstteki delikten ... kaltağın eteğine sığıyor.

Bu kadar işe yaramasını beklemiyordum, bu sefer nefesim kesildi ve sırtışıma gizlemek için elimi ağzıma götürdüm. İkisi de yerlerinden sıçradı. Tiff'in annesinin soluk pembe eteğine çay sıçramış. Ama diğer kadın koyu renkli sıvıyla kaplanmış. Muhtemelen terbiye etmek için çok fazla zaman harcadığı o mükemmel saç teli şimdi vahşileşmiş ve koyu renkli saç tellerine karışmış. Çıglıkları dışında tüm oda sessiz ve izliyor, ancak kimse onlara yardım etmek için bir çaba göstermiyor.

Larry mutfaktan koşarak çıkar ve kıcıyla gülen Dane'in yanından geçer. Larry soruyor, "Ne oldu? Ne oldu hanımlar?"

Saçını başını bir kenara fırçalayan kadının burnu havaya kalkıyor. "Bu kız az önce üzerime bir sürahi çay döktü." Hançer gibi gözleri yoğun ama öfkemi beni koruyan bir zırh gibi kuşanıyorum.

Kucaklarından düşen peçetelere yardım etmeye çalışırken Dane'e havlu getirmesi için bağıırır. Kadın uzanıp el çantasını kapıyor. "Bu çanta senin işinden daha pahalı, Larry. Eğer mahvolursa bunu sen ödeyeceksin."

"Çok özür dilerim, Bayan Bensimone." Larry kurulamak için çabalıyor ama bir yandan da bana bakıyor. "Orada öylece durma. Yardım et." Bolca özür dilemeye devam ediyor ama ben bunu yapacak gücü kendimde bulamıyorum. Onlar berbat insanlar ve saygımın zerresini bile hak etmiyorlar.

İki kadından en kötüsü bana işaret etti ve bağırmaya başladı. "Neden orada aptal gibi duruyorsun? Bu çanta senin hayatından daha değerli."

Temizliğin karmaşası içinde turkuaz çantaya bakıyorum, görünüşe göre hayatımdan daha değerli olan çantaya. Bu insanların etrafında olamam. Artık umurumda değil, yürüyüp gidiyorum.

Larry diyor ki, "Nereye gidiyorsun? Buraya geri dön."

Kolları havlularla dolu, koşmaya zahmet etmeden yürüyen Dane'e doğru yürüyorum. Gözlerimiz birleşiyor ve yanılıyor olabilirim ama bir saygı notası algılıyorum. Tam birbirimizin yanından geçerken, nefesinin altından, "Onlara yapışmanın yolu." diyor. Daha önceki konuşmamızdan sonra, bunu kabul ediyorum.

Önlüğümü çözdükten sonra konservatuvarın servis kapısını itiyorum. Larry "Kovuldun" diyor ama kapı geri açılınca sözleri kesiliyor. Telefonumu cebimden çıkarıyorum ve önlüğü mutfaktaki boş bir rafa bırakıyorum, servis girişinden teslimat alanına doğru ilerlerken adımlarımı hiç bozmuyorum.

Pişmanlık vurmaz, korku da vurmaz.

Hata yapsam bile saygılı davranılmaya hakkım var. Ve teknik olarak çuvalayıp çuvallamadığımı göreceğiz. Derin bir nefes alıyorum. Hava soğuk olsa da hala güneş var. İçime çekiyorum ve yürümeye başlıyorum. Kasabanın sınırına sadece birkaç mil var. Göl ile otoyol arasına sıkışmış patikadan gidebilir ve yürüyüşü kafamı boşaltmak için kullanabilirim.

Tayt giydiğim ve hala hücumdan ısınmış olduğum için üşümekten endişe etmiyorum.

Üçüncü kilometreye geldiğimde iş ayakkabılarımı hesaba katmamıştım. Bütün gün ayakta durduğunuzda harikalar ama yürüyüş için yapılmamışlar. Gözüpeklerin ve sadece harika manzarayı sevenlerin tercih ettiği bir noktaya geldim. Yıllar boyunca Şeytan'ın Kenarı'na birkaç kez gittim, ancak efsanelerin doğru olup olmadığını doğrulamak için kenara hiç yeterince yaklaşmadım - uçurumun gri duvarları güneşte elmas gibi parlıyor mu?

Muhtemelen hiçbir zaman bilecek bir teknede olamayacağım için, kenara daha yakın dinlenmeye karar veriyorum ve öğrenmeyi umuyorum.

Ayaklarım sivri bir uçurumun kenarından sarkarken ayakkabılarımı çıkarıp ayaklarımı ovuyorum. Faturalarımı ödemek ve nasıl geçineceğim konusunda daha çok endişelenmeliydim. Ama bana takılan isimler ve Westcott'lar hakkındaki dedikodular hâlâ zihnimde dönüp duruyor. O kadınlara inanamıyorum. En iyi ihtimalle duygusuz, en kötü ihtimalle de nefret dolular.

Berbat.

Telefonum çalıyor, ben de kısa eteğimin cebinden çıkarıp Harbor'dan gelen mesajı görüyorum: *Şehir kulübü kalabalığı nasıl?*

Gülümsüyorum ve sonra devasa göle bakıyorum. Diğer tarafı zar zor seçebiliyorum, bu da bana bu dünyadaki büyüklüğü mü hissettiriyor. Doğanın büyüklüğü nü hissetmek çok güzel. Keşke Harbor da burada benimle olsaydı da bunu deneyimleseydi.

Cevap veriyorum: *Gerçek mi? Onlar korkunç insanlar.*

Liman mesajları: *Bunu zaten biliyordum.*

Mesajlaşırken derin bir nefes alıyorum: *Sanırım biliyorsun.*

Parmaklarım ekranın üzerinde duraklıyor. Ona ne olduğunu ya da nasıl bıraktığımı anlatmak istemediğimden değil. Sadece rahatsız edilmesine gerek olmayan bir şey yüzünden onu üzeceğimden endişeleniyorum. Ama sevgiyle birlikte dürüstlük de gelir, o yüzden yazıyorum: *Bugün istifa ettim. Larry beni kovdu. Emin değilim. Her iki şekilde de, artık çalışmıyorum.*

Telefonum çaldı.

Sırtarak cevap veriyorum, "Endişelenmene gerek yok, Harbor. Ben iyiyim. Belki henüz alışamadım ama hayatta kalacağım." Hat cızırdıyor ve ben aptalca etrafıma bakınıp kötü bağlantının kaynağını bulmaya çalışıyorum.

Diyor ki, "Bu büyük bir olay, bebeğim. Sen iyi misin?"

"Ben iyiyim. Gerçekten iyiyim." Güneş gökyüzünde yükselmiş, öğlen olmak üzere, suyun üstünden yansıyor.

Gün güzelce ısınıyor ve yürüyüş muhtemelen kanımın akmasına yardımcı oldu. İşsizliği nasıl da sağlıklı bir şekilde idare ediyorum. "Şimdi neredesin?" diye soruyor.

Bir kayma hortumumun takılmasına neden oldu. "Lanet olsun." Koşu bacağımı boydan boya kesiyor ve taytımın gideceğini anlıyorum.

"Lark, neredesin?"

"Devil's Edge'de dinlenmek için mola veriyorum."

Bir duraksama ve ardından hala bağlı olduğumuzdan emin olmak için ekranı kontrol etmeme neden olan başka bir çatırtı var. Sonra "Neden oradasın?" diye soruyor. Telefon gibi, ses tonunda da bir çakıl var. "Oraya nasıl geldin?"

Ciddiyetten ensemdeki tüyler diken diken oldu. "Şehir kulübünden yürüyerek geldim."

"Lark, Devil's Edge son iki yıldır kapalı." Hareket ederken sesi neredeyse nefes nefese geliyor. Arka planda bir kapı gıcırtısı duyuluyor. Onu tanıyorum, beni kurtarmak için acele edecektir. Ayaklarım acıdığı için üzülmezdim.

Etrafta işaret arıyorum ama göremiyorum. "Hayır, yok. Tam burada oturuyorum."

"Yola çıkın. Şimdi." Talebinin şokuyla nefesim göğsümde durdu. "Ve kayalıklara yaklaşma. Beni duyuyor musun, Lark?"

Beni geriyor, sanki ölüm kalım meselesiymiş gibi. "Sakin ol bebeğim," diyorum ama yine de bacaklarımı yanımdaki kayanın üzerine topluyorum ve kalkmak için itmeye başlıyorum.

"Yola çıkıyorum."

Telefon sessizleştiğinde bir ıtırtı bile duyulmuyor, bu yüzden ekrana tekrar bakmak için aşağı indiriyorum. Bu sefer arama kesildi. Yoksa yüzüme mi kapattı?

Gözlerimi deviriyorum, neden bu kadar üzgün olduğı hakkında hiçbir fikrim yok. Yine de beni geri götürmesi işime geliyor. Uzun sürmez, en fazla on dakika sürer. Taytımdeki koşuya bakmak için eğildim. *Vay be.* Bunlar benim de en iyilerimdi.

Etrafta dolanıp bir ağaca yaslanıyorum ama ayakkabılarımı giydikten sonra bile ayaklarım hâlâ ağrıyor. Harbor'ın her kırmızı ışıhta geçtiğinden eminim, bu da onu zaten içindeymiş gibi görüldüğünden daha kötü bir ruh haline sokuyor. Beacon'da çok ışıktan değil ama neredeyse Cullen tarzı sürmesini, patinaj çekmesini bekliyordum.

Biraz hayal kırıklığına uğradım.

Bacaklarım tekrar kenardan sarkacak şekilde otururken gülüyorum. Yolun kenarında durmak benim için burada kollarımı açıp gözlerimi kapatarak uzanmaktan, mavi gökyüzünün ve günün sıcaklığının tadını çıkarmaktan çok daha tehlikeli.

Ayrıca daha eğlenceli.

"Lark!" O bana doğru koşarken çakıl taşları bana doğru uçuyor.

Doğrulup Harbor'ın bana doğru koştuğunu ve yaklaştığında yavaşladığını görünce gülümsüyorum. "Merhaba," diyorum ama yüzünü daha iyi görebildiğimde içimi bir korku kaplıyor. Orada bir şey olmadığından emin olmak için omzumun üzerinden bakıyorum çünkü neden hayalet görmüş gibi görüldüğü hiç mantıklı gelmiyor.

Lark

"KIMILDAMA," diyor, sesi de teni kadar ciddi.

Olduğum yerde kalıyorum, bir adım bile atmaya korkuyorum. "Neden?" Sesim titreyerek soruyorum.

Bakışları sanki orada biri duruyormuş gibi benimle kenar arasında gidip geliyor. "Beni korkutuyorsun, Harbor. Ne oldu?" Kollarımı iki yana açarak yavaşça başımı çevirip tekrar arkama bakıyorum. Orada hiçbir şey yok. Kayalar, göl ve gökyüzünden başka bir şey yok.

Rüzgar hızlandı, esintide sallanmama neden oldu. "Oha!" Aşırı düzelterek durumu daha da kötüleştirdim ve sağ bacağımı havaya kaldırdım. "Aman Tanrım, Harbor!"

"Lark!" Tam kenarında dengemi yakaladığım sırada hamle yapıyor. Kolları etrafıma dolanıyor, beni o kadar sıkı tutuyor ki etrafını göremiyorum.

Gömleğini kavriyorum ve nefesimi düzenlemeye çalışıyorum çünkü içgüdülerim bana bir şeylerin ters gittiğini söylüyor. Kalbi çarpıyor ve sessizliği sağır edici. Zar zor hareket ediyor ama ağzını başımın üzerinde hissediyorum, nefesi havaya kıyasla daha sıcak. Beni öpüyor ve sonra fısıldıyor, "Sakın. Hareket etme."

Rüzgârın savurduğu başımdaki saç telleri dışında ben de yokum. Nefes bile almıyorum, bana ne yapacağımı söylemesini bekliyorum.

yap. Orada çok uzun süre durduk, hiçbir adım atmadık, bu yüzden "Güvenli mi?" diye sordum. Kalbi hızla atıyor, cevap vermeyince yavaşça dönüp yüzüne bakıyorum. Bakışları, kazanmaya kararlı olduğu bir açmaza kilitlenmiş durumda. Onu uçurumun üzerinden, yaklaşık üç metre aşağıdaki küçük bir çıkıntıya kadar takip ediyorum.

sert bir nefes al.

Nefes almaya vakit bulamadan kollarına atıldım. Beni yola yakın çimenlik bir alana taşıyor ve orada yetişen kır çiçeklerinin arasına bırakıyor. Hâlâ birbirimize tutunuyoruz. Onun tutuşu gevşemiyor, benimki de gevşemiyor.

Istırap yakışıklı yüz hatlarını bozuyor ve onu neredeyse tanınmaz hale getiriyor. Yüzünü okşamak için uzanıyorum, gözlerinde kendini kilitleyen acıyı hafifletmek için. Az önce ne olduğunu anlamaya çalışırken gözlerimden yaşlar akıyor. "Harbor ..." Soru yok ya da söyleyecek bir şey yok. Sadece hâlâ benimle olduğunu bilmek istiyorum.

Gözlerini kapatıyor ve yüzünü gökyüzüne doğru eğerek yavaşça uzun bir nefes veriyor. Aldığı nefes daha kolay geliyor. Bana dönüp elini yanağımda gezdiriyor. "Beni bir daha böyle korkutma bebeğim." Ses tonunda öfke yok, sadece endişe ve bir tutam yabancı bir şey var.

Bizi güvende tutacak kadar uzaktayız, bu yüzden sırtıyorum. "Elimden geleni yapacağım." Aşağıda ne gördüğümünden hâlâ emin değilim. . . Biliyorum ama ona sormak bir yana, bunu düşünmek bile doğru mu bilmiyorum.

"Buraya asla geri dönmeyeceğine söz vermeni istiyorum, asla, Lark. Bunu yapabilir misin?" Omuzlarımdan tutarak her ısrarda daha da sıkıyor. "Bunu benim için yapar mısın?"

Ellerimi bileklerine doluyorum, hâlâ şimdi sulu bir yüzey yansıtan gözlerine bakıyorum. "Söz veriyorum."

Sanki bu onun için yeterliymiş gibi başını sallıyor. Elimi tutarak arabaya doğru sessizce yürüdük. Aramızdaki sessizlik eskiden sorun etmediğim bir şeydi.

Şimdi, son zamanlarda, farklı hissediyorum. Farklı hissetmeye başladık. *Ve ben bundan hoşlanmıyorum.*

Rüzgâr hızlandı, biz de acele edip arabaya atladık. Harbor arabayı çalıştırmak için acele etmiyor ama ben buradan gitmeye hazırım. Emniyet kemerimi takıyorum ve sonra koltuğa gömülüyorum. Gözlerimi kapatıp bugünün geçip gitmesini diliyorum. Korkunç bir gündü ve saat daha iki bile olmamıştı. "Gidebilir miyiz?" Sabırsızlık sınırında soruyorum.

Arabayı çalıştırdı ve vites taktı. Yola çıkar çıkmaz, "Az önce ne oldu?" diye sordum.

Bana hızlıca bakarak, "Çok yaklaştın" diye cevap verdi.

Belki aramızdaki gerginlikten, ama kelimeler beni yanlış etkiledi. "Uçuruma mı, sana mı?"

Yola bakarken gözlerindeki duygu kayboluyor. Yine sessizlikle yanıtlanınca yumruklarımı bacaklarımın yanındaki koltuğa vuruyorum. "Sana çok mu yakınım Harbor?" Doğrudan ona bakarak, tepki gelmeyince sesimi yükseltiyorum. "Çok mu yapışkanım? Ne oldu?"

Arabayı sola kırıyor, diğer şeride geçerek kayalıklardan biraz uzaktaki piknik alanına gidiyor. Çarpmamak için kapıyı tutuyorum. Frene basıp vitesi park konumuna getiriyor ve arabadan iniyor. "Siktir!" diye bağırabildiği kadar yüksek sesle bağırıyor ve yumruk yaptığı elleriyle havayı yumruklayarak benden uzaklaşıyor. "Siktir. Siktir. Siktir. *Siktir.*"

Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Önceleri damarına bastığımda bile hiç böyle sinirlenmezdi. Arabada oturuyorum, ne yapacağımı bilemiyorum. Geçmişte istediği gibi işlemesine izin mi vermeliyim, yoksa sorunu ele alması için onu zorlamalı mıyım?

Harbor hakkında öğrendiğim bir şey varsa o da zamana ihtiyacı olduğunu söylüyor ama sorduğumda sanki ihtiyacı olan zaman değil de yanında olacak biriymiş gibi konuşmaya devam ediyor.

Derin bir nefes alıyorum ve arabanın kapısını açıyorum. Kenara çekmesine neden olan öfkem öncekine kıyasla azaldı ve Harbor'a yaklaştığımda tamamen yok oldu. Sırtı bana dönük, kollarını göğsünde kavuşturmuş. Birine, özellikle de onun gibi derin düşüncelere dalmış birine gizlice yaklaşmanın asla iyi bir fikir olmadığını düşünerek sessizce yaklaşıyorum.

Onunla eşit olduğum yerde duruyorum ve aramızdaki bağlantı uzuyor, "Liman" diye fısıldıyorum. Cevap verme zorunluluğu yok, sadece kalbim benim adıma konuşuyor.

Bana bakıyor.

Ona bakıyorum, neler olduğunu anlamak için gözlerimle yalvarıyorum. Gözlerinde sevgi göremiyorum. Yenilgi görüyorum. İşte o zaman ne kadar geçici olabileceğimizi anlıyorum. "Harbor?" Bu kez sesini duymak, bana sarılıp her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için bastırıyorum. Kayalıklarda olanlardan sonra bunu yapabileceğini sanmıyorum.

Orada ne oldu?

Kısa bir süreliğine arkasını döndü ama sonra bana baktı. "Aklından ne geçiyordu?" Bana doğru yaklaşıyor ama bir zamanlar yaptığım gibi irkilmiyorum. Bana yapma dediği için değil, bana zarar vermeyeceğini bildiğim için. "Senin yaptığın gibi kayabilirdin. Kayalar yol verebilirdi, rüzgâr yanlış yönden esebilirdi, her şey olabilirdi. Herhangi bir şey seni o uçurumdan aşağı atabilirdi."

"Ama olmadı." Sonra aşağıdaki çıkıntıda gördüklerimin görüntüsü aklıma geldi.

"Bu sefer şanslıydın."

Kollarımı göğsümden kavuşturarak karşılık veriyorum: "Sanırım unvanı paylaşmanız g e r e k e c e k ."

Yüzünde yarım bir sırıtışla kızgınlıkla tükürüyor. "Bana neden şanslı dendiğini bilmek ister misin?"

Yüz ifadem bozuluyor ve gözlerimi deviriyorum. Onunkilerle tekrar buluştuklarında elimi kalçama koyuyorum. "Elbette, ısırırım," diyorum, yarı alaycı ve kısmen

kızgın. "Neden şanslı olan sensin, Harbor?"

"Çünkü kuzenim kurtulamazken ben Şeytan Sınırı'ndan kurtuldum."

Yakın zamanda bir kaya düşmüş gibi kenarları yontulmuş bir çıkıntı.

Beyaz boyası güneşten solmuştu ama bir ceset şeklinde olduğu belliydi.

Sırtıtışım yüzümden silindi ve nefesim karnımdan dışarı fırladı.

İç çekiyor, yere bakıyor ve burnunun kenarını çimdikliyor. Tekrar yukarı baktığında, "Araştırmanı yapmamışsın." diyor.

"Ben yapmadım. İnternet yerine sana güvendim." Ona yaklaşıyorum, zaten kırılma noktasına yakın olduğumuz için her şeyi riske atıyorum. Kendimi tutamam, onunla değil, asla. Ya en yakın müttefikim ya da en büyük düşmanım olacak. Bizim için asla orta yol olmayacak. "Bunu internetten okumamı mı tercih edersin?"

"Hayır."

"Yaparsam da lanetlenirim, yapmazsam da lanetlenirim. Benden ne istiyorsun Harbor?"

Elleri artık kenetli değil. Gözlerini terk eden hayat geri döndü, ama her zamanki sıcaklık bu kez pişmanlık. "Seni seviyorum, Lark."

"Biliyorum ama bu yeterli değil. Cevaplara ihtiyacım var."

Aradaki boşluğu kapatıyor, artık kendi yarattığımız bir arafta var olmamız için bize yer bırakmıyor. "Bana bir şey sorun, size söyleyeyim, ama bir suçlu gibi itiraf ettirmeyin."

Gerginlik kaslarından kaçtı ve onu teslimiyet içinde bıraktı. Ben de sınırlarımı zorladım ama yine de ona zarar vermeyeceğim. Bilerek değil. *Boya. Kaya düşmesi. Rüzgâr.* "Lucas kayaların üzerinde mi kaydı? Böyle mi öldü?"

"Gerçek mi?" diye soruyor, sanki bu kavram ona yabancıymış gibi. Öyle olmadığını biliyorum, yani bu kötü bir şey. "Elimizde kalan tek şey bu."

Bakışları yan tarafıma kayıyor ve sonra yenilenmiş bir görevle geri dönüyor. "Ayağı kaydı. Tüm haber makaleleri size bunu söyleyecek. Ailem de bunu biliyor. Ben de bunu yaşadım. Kaydı ve çıkıntıya çarptı."

Kayboldum. Bu kadar basit olamaz. Korkunç, *evet.* Harbor'ın hayatta kalması korkunç bir trajedi. *Kesinlikle.* Ama doğru olmayan bir şey var, benim bilmediğim bir şey; bir bakış, bir sır, gözlerinde bir yalan. Sadece ne soracağımı bilmeliyim.

Soru kafama dank etti. Sorulması mantıklı olan tek soru. Ellerim titremeye başladı, bunun onun için her şeyi değiştirebileceğini biliyordum. Aklımdan çıkmayan sözleri aklıma geliyor. "Bana bir şey sor, sana söyleyeyim." Cevaptan korktuğum için kalbim hızla çarpmaya başlıyor ama yine de soruyorum. "Nasıl öldü, Harbor?"

"Lucas kaymadı. Atladı."

Cevabı duymak beklediğimden daha zor. Varsayımımla yaptığım hatayı fark ettiğimde midem bulanıyor. Kollarımı ona doluyorum, sanki onu bir arada tutan tutkal benmişim gibi her parçasına sarılıyorum. "Bunu *benden* saklamıyordun. *Onu* koruyordun."

Bu adamı tutuyorum, dev gövdesi kollarımın arasında sıkışmış. Sonunda bıraktığımda, avuçlarımı göğsüne dayamak için geri çekiliyorum. Harbor gözünü kırpmıyor ve nefes aldığından bile emin değilim. Orada öylece durmuş bana bakıyordu, ben de fısıldadım, "Başka kimse bilmiyor, değil mi?"

Başını sallıyor.

Derin bir nefes alıyorum ve beni aynı uçurumda görmesinin hayatının en kötü gününü nasıl geri getirdiğini düşünerek tekrar gözlerim doluyor. "Oh, Harbor, *bebeğim*, çok üzgünüm. Bilseydim orada olmazdım. Sana bunu tekrar yaşattığım için özür dilerim." Başımı göğsüne yaslıyorum, bu kez kollarının beni sarmasını umuyorum, dua ediyorum. Benim rahatım için değil, onunki için, burada olduğumu bilsin diye. "Hiçbir yere gitmiyorum. Seni terk etmiyorum. Ben buradayım. Tam burada, seninleyim."

Güçlü kolları beni sarıyor ve hiç bu kadar rahatladığımı ve ödüllendirildiğimi hissetmemiştim. Başımı öpüyor ve sonra "Göğsümdeki düğüm çözüldü" diyor.

Taşıdığı yalanlar . . .

Taşıdığı yük . . .

Korumaya yemin ettiği sırlar.

Her şey ona yüklendi ve sonra teyzesi ona biraz daha işkence etti.

Göğsünü ve sonra çenesinin altını öpüyorum. Ben başımı kaldıracak kadar kıpırdayana kadar kolları gevşemiyor. Gözlerine bakarak her şeyi başlatan konuya dönüyorum ve soruyorum: "Neden şanslı olan sensin?"

"Çünkü beni de kendisiyle birlikte aşağı çekmeye çalıştı."

Midem bulanıyor, vahiy neredeyse başa çıkılamayacak kadar ağır geliyor. Bu adamı sevme şansına hiç sahip olamayabilirdim. Onu öpmek için parmak uçlarımda yükseliyorum ve o da gözyaşlarımdan aktığı yanaklarımdan her birini öpüyor. "Sadece mutluluk gözyaşları dökmene izin var, unuttun mu?" diyor.

"Onlar mutlu. Ben de burada olduğun için mutluyum." Tekrar kucaklaşıyoruz, ama bu sefer ayrılırken ellerimiz bir arada kalıyor. Rüzgârlar değişti ve sıcaklık aniden düştü. Sanırım bugün yeterince uçurum gördüm, belki de sonsuza dek. Gri ya da elmas gibi parlıyor olmaları kimin umurunda. Neredeyse onu benden alıyorlardı. "Çok yoruldum. Hadi eve gidelim."

"Senin mi benim mi?"

Arabaya doğru yürümeye başladık. Sorusunu düşünüyorum ve aklıma tek bir şey geliyor. "Nerede olursan ol, benim için evindir."

Liman

HER ŞEY ÇOK HIZLI OLDU.

Sınıfta Lark'ı g zetlemekten, kalbimin atmasını sağlayan bir parçası haline geldim. Bir ay mı?

Bu doğru olamaz.

Ona karŗı hissettiklerimi bir ömür açıklayamaz. Çok derindeyiz, duygular çok ağır, altın ağırlığında ve binlerce aŗk hikayesi bir arada.

Mutfakta dolaŗıyor, ocaktaki büyük tencerenin içine bir tutam ondan, bir tutam bundan koyuyor. Yardım etmem yasaklandığından beri onu bir profesyonel gibi yemek yaparken izliyorum. Yemek yapmayı ona babasının öğrettiğini söyledi. Yemekler karmaŗık değil ama güzel. "Burası inanılmaz kokuyor."

Sanırım yemek iŗinde alıŗırken bir iki numara da  ęrenmiŗ.

Dıŗarı ıkabilirdik. Onun deyimiyle ay-yıld n m m z  kutlamak için ona Şehirdeki en iyi yemeği ısmarlayabilirdim. O bunu istemedi.

Evde kalmak istedi.

Beni istedi.

Bardağını yarısına kadar dolduruyorum. Bitirmek zorunda kalmaktan hoşlanmadığını çoktan öğrendim. Bu onun ikinci yarım bardağı ve sanırım bu gece işi bitirecek.

Kendi kadeh şarabımla barın diğer tarafına oturdum. Pek şarap içmem ama onun içtiğinden içmek istedim. Tavsiye için anneme mesaj attım. İyi bir şarap olduğunu biliyorum ama pahalı, bu yüzden satın almak için içeri girdiğimde Lark'tan arabada kalmasını istedim.

"Çok açım," diyor adanın diğer tarafına yaslanarak. Bir yudum alıyor ve sonra dudaklarını yalıyor. Bu her zaman yemeği sevdiğine dair iyi bir işarettir. Yemeğinin tadını çıkarırken yaptığı küçük kıpırdanma dansı gibi, onu okumak çok kolay ve çok sevimli.

"Size daha fazla soru sorabilir miyim?" diye soruyor, sanki bu zaten bir soru değilmiş gibi.

"Görünüşe göre senin için açık bir kitap gibiyim, o yüzden devam et." "Emin misin? Gecemizi mahvetmek istemiyorum."

Bana ne kadar yardım ettiğini görmüyor. Henüz değil. Sonunda tekrar nefes alabildiğimi hissediyorum. Daha önce olduğu gibi hafif hissediyorum. Ona olan minnet borcum çok büyük. Günlerimi ona her şekilde teşekkür ederek geçireceğim. "Gecemizi mahvedemezsin."

Sorduğu her soruya cevap veriyorum, ruhum yaşadığı cehennemden kurtuluyor. Ama sonra her zaman yaptığı gibi meselenin özüne iniyor. "Neden kimseye söylemedin?"

"Dedim ama teyzem bana yalancı dedi. Polis raporunun oğlunun asla böyle bir şey yapmayacağını kanıtladığını söyledi. Ve ailem olay yerine gelmeye fırsat bulamadan, polis memurlarına benim şüpheli olduğumu sorgulattı." Şaraptan büyük bir yudum aldım. Tüm bunları milyonlarca kez düşündüm ama ikinci kez yüksek sesle söylemek doğal gelmiyor. "Ne olduğunu biliyorum. Hayatta kalmamın tek nedeni o yaz ondan daha fazla kas yapmış olmam."

Düşüncelere dalmış bir halde bana bakıyor ve konuşmakta tereddüt ediyor. Dilinin ucuna gelen kelimeleri neredeyse görebiliyorum. Ama tencereye doğru ilerliyor ve sorup sormamayı tartışıyor gibi görünerek karıştırıyor.

"Ne istersen, Lark. Bana her şeyi sorabilirsin." Yine de dikkatimi dağıtmak için tencerenin etrafında bir tur daha atan tahta kaşığa gözlerimi dikiyorum.

Düğmeyi çeviriyor ve sonra soruyor: "Bunu neden yaptığını biliyor musun?"

"Uzun süredir sorunlu olduğumu biliyorum. Bir noktada yardım istedi. Bu konu hakkında birkaç kez konuşmuştuk." Bardağı sapından tutup çeviriyorum, ama anılar gömülü kalamayacak kadar güçlü ve yaptığımız konuşmalar, yüzleşmeler su gibi akıp geliyor. "Yumrukların havada uçuştığı büyük bir tartışma yaşadık. Ona ilk ben vurdum ama arabaya binmesini engellemek içindi. Kafası çok iyiydi ve bir o kadar da sarhoştı. Lucas nasıl tepki vereceğimi çok iyi biliyordu."

Yutkunuyorum, bana bıraktığı tüm kötü anıların yerini iyi zamanların almasına hazırım. "Beni yanlış anlamayın. Onu bir kardeş olarak severdim. Olayları benim üzerime yıkmak, suçu bana yüklemek gibi bir huyu vardı, belki de ölümünden sonra olanlar da bunun bir parçasıydı."

Devil's Edge'deki günün bir yardım çağrısı olduğunu anlamam bir yıldan fazla zamanımı aldı. Ondan önce bunu hep bir saldırı olarak görmüştüm."

Yanıma geldi ve sırtımı ovdu. Başını omzuma yaslayarak fısıldıyor: "Öfkesinin sebebi neydi?"

"Muhtemelen benimkine neden olan şeyle aynı." "Teyzen mi?"

Yana doğru eğilerek alnından öpüyorum ve sonra sandalyede dönüyorum. Onu kucağıma oturtuyorum, elimi kalçasında gezdiriyorum, güzel gözlerine hayranlıkla bakıyorum. Beni, gerçek beni görüyor ve hayatımın en karanlık kısımlarına ışık tutuyor. "Lucas ve ben birbirimizden uzaklaşmıştık. O benim en iyi arkadaşımdı ama artık onu tanıyamıyordum. Ot ara sıra eğlenceli olabiliyordu ama o bunu geride bırakmıştı ve ben de artık o yolculuktan kurtulmak istiyordum."

"Ne değişti?"

"Ailemle kavga ediyordum, notlarım boka sarmıştı ve üniversiteden atılmak üzereydim. Konuşmalar oluyordu." Çenemi ve çene çizgimi gölgeleyen birkaç günlük büyümeyi ovuşturuyorum. "Eğlenceli zamanlar artık o kadar da eğlenceli değildi." Eli benimkinin yerine geçiyor ama yumuşak dokunuşu yatıştırıcı.

"Ailen seni önemsiyor, Harbor. Öyle olmasaydı görüşüyor olmazlardı. Onları iyi tanımıyorum ya da hiç tanımıyorum ama Pointe'te özel olduklarını bilecek kadar çok etkinliğe katıldım. Diğerleri gibi değiller."

Ellerini ellerimin arasına alıp gözlerinin içine bakıyorum. Stardust onun yeşil gözlerini, renklendirmede çok net görülen romantik kalbini somutlaştırıyor. Kalbimi açmama ve üzüntülerimi onun kucağına dökmeme izin veriyor. Çok bencilce davrandım, neredeyse onun gününün fark edilmeden geçip gitmesine izin verecektim. "İşini neden bıraktın?" Parmak uçlarımı omzunun açıkta kalan derisinde gezdirerek soruyorum.

Yer değiştiriyor ve sanki tencere ona seslenmiş gibi, ona doğru çekiliyor. Düğmeyi çevirerek, "Sanırım hazır." diyor.

Ayağa kalkıyorum ve dolaptan tabakları almak için yanıma geliyorum. "Ve sanırım sorudan kaçıyorsun."

Elindeki kaşıkla durup düşünür gibi oldu ve sonra ne yaptığına devam etti. "Sanırım gecemiz çoktan doldu. Benim sorunlarım başka bir günü bekleyebilir."

Tabakları adaya koyuyorum ve çatal bıçak çekmecesini karıştırıyorum, konuya dikkat çekmemeye çalışıyorum ama paylaşmak isteyeceğini umuyorum. Kendimi hiç olmadığım kadar iyi hissediyorum. Onun da aynı şekilde hissetmesini istiyorum.

Lark gerçek bir aşçıymış gibi yemekleri hazırlamaya başlıyor. Kokusu kadar güzel görünüyor, yani tıp fakültesi başarılı olamazsa belki başka bir kariyeri olabilir. Bezelyeleri ustalıkla mükemmel bir sıraya yerleştirirken, "Brunch'taki hanımlardan biri çantasının benim hayatımdan daha değerli olduğunu söylediği için işi bıraktım" diyor. Ayağa kalkarken eseriyle gurur duyuyor. "Voilà," diye ekliyor, sanki az önce söylediği ikinci bir düşünceye değmezmiş gibi.

Kolumu sırtına dolayarak yanağına bir öpücük konduruyorum. "Harika görünüyor. İyi iş çıkardın, bebeğim."

Bana yandan sarılıyor. "Teşekkürler, bebeğim."

Ona bir bıçak ve çatal vererek tavuğu kesmeye başlıyor. Bir yemek prodüksiyonunun resmiyeti olmadan mutfakta birlikte yemek yememiz hoşuma gidiyor. Kimi kandırıyoruz? Hiç kimseyi. Buna gerek yok. *Bu biziz.* Sıradan ev çocukları. Ergenliğimin sonlarında beni tanıyan biri bugünlerde beni asla tanıyamaz. Onunlayken olduğum kişiyi seviyorum.

Bir ısırik alıyorum ve zevkle inliyorum. Yemek görüldüğünden daha da güzel.

Çok iyi tavuk yemeği yapıyor ama kadının bazı tuhaflikları olduğunu kabul edebilirim, örneğin o kadının sözleri onu etkilemiyormuş gibi davranması gibi. O zamanlar etkilemişti, çünkü hem sevdiği hem de faturalarını ödemek için ihtiyaç duyduğu bir işten ayrılmıştı. Ama belki ... belki de etkilemiyordur. Belki de kendi değerini ve hayatında önemli olan insanlar için ne anlama geldiğini biliyordur.

Duygularını daha fazla paylaşmadığı için bana başka seçenek bırakmadı. Bunu öğrenmenin tek bir yolu var. Bir parça tavuğu bıçaklıyorum, birkaç bezelye de koparıyorum ve onları sosun içinde sürüklüyorum, rahat davranmak için gözlerimi aşağıda tutuyorum. "Ne tür bir çantaydı o?"

Yumruğunu kolumdan ayrılmadan yakalıyorum, diğerini de ve onu kendime çekiyorum. Kaçamasın diye küçük MMA dövüşçümün bileklerini tutmaya devam ederken kıkırdıyorum. "Bu en zayıf vuruştur. Bir sineğin yumruk atması gibi. Sana ağırlık çalışması yaptırmamız lazım."

"Tamam, pekâlâ." Gözlerini deviriyor ama gülmeye başlıyor. Hâlâ başını sallayarak, "Bu gece duvara toslamayı beklemiyordum" diyor.

"Ben de öyle, bu yüzden şaka yaptım." Umarım işe yarar ve benim ona yaptığım gibi o da gardını indirip bana açılır. Bileklerini bırakıyorum ve o kalıyor.

Gözlerinin kenarları gibi gülümsemesi de yumuşuyor. Uzanarak parmaklarını dudaklarımda gezdiriyor ve sonra bana bir öpücük vermek için kalkıyor. Ama sonra yapmadı.

Ağız benimkinden sadece birkaç milimetre uzaktayken fısıldıyor, "Buradaki tek şaka, bundan sonra hala tatlı aldığını düşünmen."

Beni itiyor, gülerek tabağına dönüyor ve bir ısırık alıyor. Kurabiyesini daha sonra yemekten bahsettiğini anlamadan önce bahsettiği bu tatlı ikram için mutfağı taramak zorunda kalırken, kendinden olabildiğince memnun görünüyor.

Siktir, sıçtım.

Yüzündeki kendini beğenmiş sırıtiştan da bunu anlıyor. Başını sallayarak, "Mm-hmm. Bunun isteyeceğin bir şey olabileceğini düşündüm."

Yutkunduğunda şarabından bir yudum alıyor ve sonra şöyle diyor: "İş bıraktım çünkü böyle insanların etrafında olmak istemiyorum. Bu bir iş ama haysiyetime değmez."

"Seninle gurur duyuyorum."

"Kirasını ödeyemediği için evinden atılan bir fahişe olduğumda ne kadar gurur duyduğunu göreceğiz." Çatalı seramiğe çarpıyor ve sonra sıyrarak kulaklarımı deliyor.

Dedim ki, "Birincisi, fahişe nedir? İkincisi, her zaman buraya taşınabilirsin."

Ağız bir karışık açık kalıyor ama şokun etkisi geçince soruyor: "Kiramı ailen mi ödesin? Bu nazik bir teklif Harbor, ama bunun akıllıca olduğunu sanmıyorum."

"Kirayı ben ödüyorum. Burada yaşamak anlaşmanın bir parçası."

Hızlı bir şekilde gözlerini kırptıktan sonra, "Ama nasıl? Senin işin yok ki."

Çatalımı ve bıçağımı yere bırakarak tabağı birkaç santim itiyorum, böylece avuçlarımı tezgâha dayayabiliyorum. "Aylık bir maaşım var. Kirayı ve arabamı karşılıyor."

"Bu biraz harçlık."

"Maaş," diye düzeltiyorum. "Ortaya konan beklentiler var. Uymamız gereken kurallar."

"Gibi mi?"

"Belirli bir not ortalamasını tutturmak, tutuklanmamak veya park cezası almamak gibi."

Çatalı bir takırtıyla tabağına çarpıyor. "Yapman gerekeni yapmaktan mı bahsediyorsun? Yasalara uymak, iyi notlar almak, sağduyulu olmak, var olmak. Bana sadece var olduğun için her ay saçma sapan bir miktar para aldığını mı söylüyorsun?"

Normalde verdiği tepkiler beni kızdırırdı ama bu sefer anlıyorum. Sakinliğimi koruyarak cevap veriyorum: "Anlamamı beklemiyorum. Sadece nasıl olduğunu açıklıyorum."

Belki ses tonumdan ya da ayrıcalığımı gizlemediğimden, ama hayatın ne kadar adaletsiz olduğuna dair öfkeli bir liste yapmadı. Gözlerimin içine baktı ve "Turkuaz Hermès çantaydı" dedi.

Verdiği tepkiyle tamamen farklı bir yöne gidebilirdi. Ama o farklılıklarımız yerine *bizi* seçti.

Lark

DÜŞÜKLERİN EN DÜŞÜĞÜNDEN HAVADA YÜZMEYE, bugünün en iyisi olarak b a ş l a d ı ğ ı n ı söyleyemem, ama öyle bitti.

Harbor, *Pretty Woman*'ı izledikten ya da yüzündeki acıya bakılırsa öyle göründükten sonra televizyonu kapattı ve geceyi bitirmeye karar verdik. Işıkları söndürüp kilitleri kontrol ederken beni yatak odasına gönderiyor. Onun kollarında kendimi her zaman güvende hissedirim, ama onun alanında olmanın verdiği his gerçekten hoşuma gidiyor.

Masaya koyduğu teklifi düşünüp duruyorum. Bu kadar kısa bir süre çıktıktan sonra onun yanına taşınabilir *miydim*? Faturalara katkıda bulunmamak doğru olur mu? Sadece okula odaklanmak zorunda kalma ihtimali kalbimi sızlatıyor. Her ne kadar bu harika bir fırsat olsa da, bu okul yılı bittiğinde ne olacağını düşünmeden edemiyorum.

Beni endişelendiren sadece yaşam düzeni değil. *İlişkimize ne olacak?* Bunu konuşmuş olsak da, etkileri konusunda endişeliyim.

Kapıyı açtım ve ışığı yaktım. Kapı aralığında dururken omzumun üzerinden geriye baktığımda onun lambayı kapattığını görüyorum. "Bu da ne?" Bana söylemeyeceğini bildiğim halde soruyorum ama denemek eğlenceli.

"Bir hediye. Beni beklemene gerek yok. Açabilirsin."

Yaklaşıyorum, ama sadece beyaz kutunun etrafına sarılmış mavi kurdeleye hayran kalacak kadar. "Neden bana bir hediye aldın?" Oturma odasında beni duyabileceği kadar yüksek sesle soruyorum.

"Çünkü ben istedim."

Tam arkamda olduğu için irkiliyorum ve şakacı bir şekilde karın kaslarına dirsek atıyorum. "Ama sana verecek bir şeyim yok."

"Hediyenin amacı bu değil." Beni kaldırdı ve hediyenin tam önüne yerleştirdi. "Aç şunu. O kadar da büyütülecek bir şey değil."

"Peki." Durup dururken bir hediye almak tuhaf hissettiriyor ve keşke karşılığında ona verecek bir şeyim olsaydı. "Önemli bir şey değilse, ne olduğunu söyle." Parmağımı kurdelenin altında gezdiriyorum çünkü bozmak için fazla güzel. Filmlerde gördüğüm gibi süslü bir kutu - kurdelenin üstten çıktığı bir kutu - ve gerçek hayatta insanların hediye paketlediği gibi değil.

Ben kapağı kaldırıp peçeteyi kenara çekerken Harbor yatağa, kutunun yanına oturuyor. Şimdiden gülümsüyorum ve ona doğru bakıyorum. "Yapmadın."

"Gördün mü? Büyütülecek bir şey değil."

"Bu büyük bir olay, bebeğim. Büyük bir mesele ve ben buna bayılıyorum."

Gömleği kutudan çıkarıp önümde tutuyorum. Karşı koyamıyorum. Ona fırlatıyorum ve kendi gömleğimi başımın üzerinden çıkarıyorum. Üzerinde sütyen ya da gömlek olmadan öylece dururken Harbor, "O memeleri göreceğimi bilseydim bunu sana daha önce verirdim," diyor.

"Memeler. Bu çok, bilmiyorum. Kaba."

Omuz silkerek, "Sanırım doğrudan." diyorum. Öne uzanıyor ve aynı anda ikisini de sıkıyor. Önünde duruyorum ve hediyemi geri alıyorum, o yine de yoğururken gömleğimi başımın üzerinden kaydırıyorum.

"Öyle." Ama bunun arkasında eskiden olduğu gibi durup durmadığımı ya da seslendirip seslendirmedığımı bilmiyorum. Onlara asla kaba bir şekilde meme demiyor, neredeyse saygılı bir şekilde. Ve şu anda yaptığı şey o kadar iyi hissettiriyor ki, devam etmesine izin vermek için formayı biraz daha kapalı bırakmayı düşünüyorum.

Ama bu hediye için çok heyecanlıyım ve kumaş aşağı iniyor. Bakmak için banyoya koştum. Yatak odasından, "Nasıl buldun?" diye sordu.

"Üzerime tam oturdu." Hava soğuduğunda altıma bir gömlek giyebilmem için biraz bol ama belimin hatlarını takip eden hoş bir kesimi var. Kendime her açıdan bakıyorum, o kadar çok gülümsüyorum ki yanaklarım acımaya başlıyor. "Nasıl beğendim mi?" Aynada biraz daha hayran hayran baktıktan sonra dönüp yatak odasına koşuyorum ve onu yatağın üzerinde yakalıyorum. Bacaklarımla ona sarılıp parmak uçlarımı takımın isminin detaylarında gezdiriyorum, mavi işlemeli kenarlar hatırladığımdan daha da güzel. "Bu şimdiye kadar aldığım en güzel hediye."

"Gerçekten mi?" Yanıtta bir parça şaşkınlık var.

Hevesle başımı salladım. "Gerçekten. Teşekkür ederim. Kesinlikle bayıldım." Ellerimi başının iki yanına sabitleyerek onu öpmek için kendimi alçaltıyorum. "Bunu bana neden aldın?"

"Her zaman bir Yankees forması istediğini söylemiştin. Hiçbir gerçek taraftar onsuz olamaz."

Buna karşı çıkmayacağım ama bunun resmi olarak sahip olduğum en pahalı kıyafet olduğunu da biliyorum. Elleri vücudumda dolaşırken, onu tam istediğim yerde tuttuğumu söyleyebilirim. Her geçen saniye daha da sertleştiğini hissettiğimde, kalçalarımı aralarında onunla sıkmak çok tatlı bir işkence. "Seni uyarmalıydım bebeğim."

"Beni ne hakkında uyardı?"

"Bu formayı bir daha asla üzerimden alamayacaksın." Kahkahalarla gülüyor. "Bahse var mısın?"

"Bahis ne kadar?"

Kalçalarımı kavrayarak beni üzerinde sallanmam için cesaretlendiriyor. "Eğer bu tişörtü üzerinden çıkarırsam, daha önceki teklifimi düşünür müsün? Cidden düşün."

Çoktan yaptım ama bir şey söylemedim çünkü onu umutlandırıp sonra hayır demek ilişkimizi tehlikeye atabilirdi. "Tamam, bunu kabul ediyorum ama kazanırsam ne olacak? Ödülüm ne olacak?"

Dilimi alt dudağımın üzerinde gezdiriyorum, köşede birkaç saniye oyalanmasına izin veriyorum çünkü bunun onu çılgına çevirdiğini biliyorum. Büyülenmiş gibi. Onun hakkında bu kadar çok şey öğrenmiş olmama ve onu neyin tahrik ettiğine bayılıyorum.

"Arabamla gezintiye çıkmana izin vereceğim. Nereye gitmek istersen."

Bir kez onun arabasını sürdüğümde çok hoşuma gitmişti. Motorun mırıltısı bile beni güçlü hissettiriyordu. Benim için sorun olmazdı. "Hmm. Teklifin bu kadar cazip olmasını beklemiyordum."

"Arabamda keyif yapmak cazip ama benimle yaşamak değil mi? Daha küçük bir adam olsaydım, gücenirdim."

"Ama sen değilsin." Sadece bir noktayı kanıtlamak için erkekliğinin üstünde kıpırdanıyorum.

Elimi uzatarak, "Anlaştık Westcott." dedim.

El sıkışırız. Gerçek bir taahhüt olmadan kabul etmesi kolay bir bahis. Teklifi zaten düşünüyordum, yani yolu yarılادم. Yine de eğlenceyi devam ettirmek için oynayacağım.

Onu tekrar öptüğümde, bacaklarımız birbirine dolanmış ve kollarımız birbirine sarılmış halde yuvarlanıyoruz. Harbor üstteyken öpücük derinleşiyor. Bana bakabiliyor ve vücudum tepki veriyor, ama bana doğru hareket ettiğinde, vücutlarımız bizi örten kıyafetlere rağmen çoktan sevişmeye başlamış oluyor.

Elleri formanın altına kayıyor, tekrar göğüslerimi buluyor ve başlangıçta sıkıyor ama sonra parmak uçlarıyla meme uçlarımla alay ediyor. Yoga pantolonumun ince malzemesi, kotun altındaki sertliğin her santimini hissetmemi sağlıyor. Derin bir nefes alıyorum ama hisler çok yoğun ve kendimi tutamayarak inliyorum.

Burada, onun dairesinde, kendimiz olabiliyoruz. Yüksek sesle, sessiz, inleyerek ya da sabahın üçüne kadar konuşarak. Etrafta onları rahatsız ettiğimizi ya da uyutmadığımızı söyleyecek kimse yok. Sadece biz, iyi hissettiren şeyi yapıyoruz.

Harbor ayağa kalkıp üzerime geliyor. Ben gözlerine bakarken, elleri vücudumda serbestçe dolaşiyor. Yavaşlıyor, sonra soruyor, "Nasil hissediyorsun?"

"Seni tekrar içimde hissetmeye hazırım."

"Bunun olmasını sağlayabilirim." Öpüşmeye başladık ama hemen durdu.
"Banyoda söylediğin şeyi düşünüyordum. Hala buna açık mısın?"

Söylenen birçok şeyi gözden geçiriyorum ama sadece bir tanesi dikkatimi çekiyor. "İlaç kullanıyorum-"

"Prezervatif kullanmama konusunda ne hissediyorsun?"

"Az önce ilk kez seks yaptım. Bana harika hissettirdin. Bağlantının daha da iyi olabileceğini hayal ediyorum, bu yüzden eğer istersen buna açığım."

"Ben de bunu söylemeni umuyordum."

Dudaklarımız tekrar birbirine yapışıyor ama bu sefer onu durduruyorum.

"Bebğim?" "Evet?"

"Sen . . . *yaptın mı* . . ." Kıskanmış gibi görünmeden bunu nasıl söyleyeceğimden emin değilim.

Eli yanağımı okşuyor ve fısıldıyor, "Prezervatif kullanmadan hiç seks yapmadım." *Bu beni neden özel hissettiriyor?*

Önemli bir şey olmamalı ama öyle. Tekrar öpüşmeye başladık ve bir şey diğerine yol açtı. Her zamanki gibi, sabır binayı terk etti. Ben onun kotunu çıkarmaya çalışıyorum, o da pantolonumu bacaklarımın yarısına kadar indirmeyi başardı bile. Ama forma hala üzerinde.

Ben kazanıyorum.

Ama Harbor kirli oynuyor, elini kalçalarımın arasına daldırıyor ve doğrudan bacaklarımın tepesine gidiyor. Klitorisimin üzerinde daireler çizerek masaj yaparken, ben de elinin salınımlıyla hareket ediyorum. Parmakları girişimi bulup içeri dalana kadar. Yavaşça onları geri çekip karnımın üzerinden geçiriyor ve göğsümün üzerinden geçiyor. Sonra parmaklarını ağzına götürüp emiyor.

Bu cüretkâr ve erotik hareket beni çok tahrik ediyor. Aceleyle kot pantolonunu ve ardından iç çamaşırını çıkarıyorum, tekrar üzerine kaymaya ve beni mutluluk içinde uğuldayan bir canlı tel gibi hissettiren elektriği yeniden yakalamaya hazırım.

Sonra ağzından ıslak bir parmağını dudaklarımda gezdiriyor ve sanki beni ilk kez tadıyormuş gibi öpüyor. "Tadın bir melek kadar saf, tıpkı

yeryüzündeki cennet."

Bacaklarımı açarken hareketleri sert, dokunuşu çaresizlik ve kararlılıkla dolu. Kalçalarımın dışını sıkıyor ve bir parmağını dudaklarımda gezdiriyor, sonra daha da aşağı inerek kıcıma dokunuyor. Vücutlarımız birbirini ararken öpüşmeler düzensizleşiyor. Ama dayanamıyorum çünkü arzu çok güçlü. Aramıza uzanıyorum ve penisini girişime doğru çeviriyorum. İçime doğru itiyor, bir nefes almaya zorluyor ve onu kavrayışım dramatik bir şekilde sıkılaşıyor.

"Bana tutun," diyor. "Bu nazik olmayacak."

İtmeye başladığında omuzlarını kavradım. Sert ve derin, arzuladığım bağlantımızın gerginliği ve yoğunluğu geri dönüyor. "Tanrım, evet. Çok iyi hissediyorsun." Tırnaklarımı omuzlarına geçiriyorum ve sonra sırtından aşağı doğru sürüklüyorum. Sanki ihtiyacı olan izin buymuş gibi, bir daha asla fırsat bulamayacakmış gibi beni becermeye başlıyor.

Onu tutuyorum ve vücudunu kaldıraç olarak kullanarak darbeye darbe, itmeye itme yapıyorum. Alnında ter parlıyor. Gözleri kapalı, sıkıca kenetlenmiş. Vücudumdaki tutuş sanki bir bez bebekmişim gibi güçlü. Aldırmıyorum ve içten içe bunu arzuluyorum. Beni almasını, beni istediği gibi kullanmasını istiyorum çünkü ben de ona aynısını yapacağım ve serbest kalacağım.

İçimdeki ateş yanıyor, ısı karnımda başlayıp uzuvlarıma yayılıyor. Ona karşı, onunla birlikte hareket ediyorum, dolgunluğu alıyorum ve bana yaptığı gibi onu beceriyorum.

Kontrolü kaybetmeye başladığımızda, kovalamayı bırakıp bitiş çizgisine doğru yarışmaya başlıyorum. Fazla bir şey gerekmiyor, sadece tırnağının klitorisime sürtünmesi bile beni sarmala sokuyor. "Liman."

Dilimden bir isim kaçıyor ve ben paramparça olurken o orada, gözlerimin içine bakıyor. Ve biliyorum ki, hiçbir şey bizi ayıramaz.

Karanlık çökmeden önce yıldızlar parlıyor ve bedenim nihayet dinlenebiliyor. Yine de onu bırakmıyorum, o tükenene ve benimle birlikte huzura kavuşana kadar.

Vücudu benimkinin üzerinde duruyor ve onun ağırlığı altında nefes almak zorlaşsa da kollarım ona sarılıyor, onu asla bırakmak istemiyorum. Ve cevabımı aldım. "Jersey hâlâ geçerli ama kendine yeni bir oda arkadaşı buldun."

Lark

"BABAMA SÖYLEME, TAMAM MI?"

Harbor bana yan gözle bakıyor. "Bunu ondan uzun süre saklamazdım. İhmaller yalan olarak kabul edilir."

"Biliyorum. Biliyorum." Yumruklarımı sıkıp gevşettikten sonra avuçlarımı kot pantolonumun üzerinden kalçalarımın doğru sürüklüyorum. Sinirlerim tepeme çıkıyor ve neden olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Bir fikrim var... şu anda arka koltuktan bir garnitür çıkaran altı fit, iki inçlik bir fikir. Ellerimi meşgul etmem gerektiği için, "Yemeği taşımamı ister misin?" diye soruyorum.

"Hayır." Kapıyı kapatır ve patikaya adım atar. "Ona saygı duyduğumu bilmesini istiyorum. Bana bir garnitür getirmemi söyledi, ben de öyle yaptım." Yol yan yana sığamayacağımız kadar küçük olmasına rağmen birlikte yürümeye başlıyoruz. Benim önden gitmemi bekliyor ve hemen arkasından geliyor.

"Gergin misin?" Keşke olmasaydım diye soruyorum. Babam korkutucu bir adam değil, en azından benim için değil, ama bana karşı aşırı korumacı. Kim bilir ne planlamıştır.

"Olmalı mıyım?" Harbor nasıl bu kadar sakın? "Sakinim."

"Şimdi beni geriyorsun. Benim için bir ipucun var mı?" İki adım atıyorum ve yüzümü ona dönüyorum. "Biraya, izlediğimiz maça, yemeğe ya da bana bağlı kal. Başka alanlara girme. Bu sadece felaketle sonuçlanır."

"Peki ya arabalar? Ortak arabalarımız var."

"İş konuşmayı sevmez ama genel olarak arabalar hakkında konuşmayı sever."

Belki onu seninkine bindirebilirsin?"

"Ya da ona anahtarları verip kendi başına gezmesine izin mi versem?"

"Denemeye değer." Parmaklarımı ekose düğmeli ceketinde gezdiriyorum ve sonra tam kalbinin üzerine dokunuyorum. "Oh, ve Pointe Estates'ten bahsetme."

Başını eğiyor, gözleri kısılmış kapakların arasından bakıyor. "Yani nerede büyüdüğümden bahsetme? Anladım."

"Bu seninle ilgili değil, bebeğim. Liz'le ilgili. O dalgalı sulara girmeye değmez."

"Anladım. Pointe yok. Malikane yok. Bira. Yemek. Spor. Ve sen."

"Hey, bir kafiye yaptın."

Kıkırdıyor. "Hadi yapalım şunu. Senin için daha sonra planlarım var."

Arkamı dönüp son adımı atarken kışımı sallıyorum. "Acaba senin için yaptığım planlarla çakışır mı?" Omzumun üzerinden bakıyorum ve ona küçük bir göz kırpıyorum.

"Siktir, umarım öyledir."

Paravan kapıyı açtım ve ön kapının tokmağına uzandım. "Evet, onun önünde küfretme."

"Gerçekten mi? Baban olduğunu düşünmemiştim-"

"Babası neydi?" Babam kapıyı açtı, tokmağı elimden çekip aldı ve Harbor'ı anında susturdu.

Harbor yemeği uzatıyor. "Garnitür getirdim."

Babam homurdanıyor, beyaz fırın kabı ile erkek arkadaşım arasında gidip geliyor ve sonra içeri girmek için arkasını dönüyor. "Olmasa iyi olur

Brüksel lahanası."

"İçinde domuz pastırması var," diye yanıtlıyor Harbor, en iyi satış işini yaparak. Arkama dönüp baktığımda saç çizgisinde boncuk boncuk ter biriktiğini görüyorum. Gergin görünüyor. Artık tek gergin olan ben değilim. "Siktir," diyor nefesinin altından. Fısıldayarak, "Peynirli makarna yemem gerektiğini biliyordum," diyor.

Tabağı ondan alıp eve giriyorum, sadece Harbor kapıdan içeri girdiğinde duraklıyorum, böylece şöyle diyebiliyorum. "Merak etmeyin. Onları yiyecektir."

Tanıdık homurdanma sesi duyuluyor ama bu kez homurdanan babam değil Harbor. "Harika başlıyor," diyor alaycı bir tavırla.

Keşke kendimi tutabilseydim ama yapamıyorum, o yüzden gülüyorum. "Hadi gel. Arka tarafa gidelim."

Brüksel lahanalarını fırının içinde bırakıyorum. Açık değil ama yemeye hazır olana kadar sıcak tutmayı umuyorum. Arka tarafta, babam ve Harbor'ı birer bira ile güzel sandalyelere oturtuyorum. Birbirleriyle etkileşime geçmek yerine beni izlemekten memnunar, bu yüzden onları konuşturacak bir sohbet başlatmaya çalışıyorum. "Harbor bana bir Yankees forması verdi, stadyum mağazasında sattıkları gibi gerçek bir tane." diyorum.

Babamın gözleri Harbor'a kayıyor. "Olay nedir?"

"Özel bir durum yok," diye yanıtlıyor. "Hep bir tane istediğini biliyordum, ben de ona sürpriz yapayım dedim." *Oh, kahretsin.*

Bunu savunmanın iki yolu var: Babamın karşılayamadığı şeyi bana aldı. Ya da suç olarak, ona hep istediği bir şeyi aldı. Babamın bunu nasıl karşılayacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Birayı yudumlayan babam hemen ardından indiriyor. "Güzel bir hediye" derken bakışları benden Harbor'a kayıyor.

Bunu olmadığı bir şey haline getirmediği için onunla gurur duyarak gülümsüyorum. Hamburgerleri çevirmek için ayağa kalkıyor ve ben Harbor'a bir kez daha bakıp baş parmağımla onu onaylıyorum. Harbor sırtarak uzanıyor ve elimi tutuyor. Ağzına götürüp avucumu öpüyor.

Burgerler ekstra ilgi görüyor ve babam oyalanıyor, bu da arkasındaki bizlerin farkında olduğunu düşündürüyor.

Harbor daha sonra ızgarayı denetlemeye yardım etmek için ayağa kalkıyor ve babam onunla teknikler hakkında konuşmaya başlıyor, bu da onları sadece meşgul etmekle kalmıyor, aynı zamanda kaynaştırıyor gibi görünüyor. İçlerini dökmek istedikleri her şeyi konuşabilmeleri için onlara zaman tanımak amacıyla içeri giriyorum. Babam için bu, niyetleri, geçmişi ve gelecekle ilgili planları hakkında bazı sorular olacak.

Bir bardak çay dolduruyorum, bu gece şoför olmayı seçiyorum çünkü sıvı cesarete benden çok Harbor'ın ihtiyacı olacağını düşünüyorum. Bir bardak çay bana o kadının bana söylediklerini hatırlattı. *İğrenç*. Ne korkunç bir insan.

Ayrıca babama söylemem gerektiğini de hatırladım. Başka birinden duymasını istemem. Kim bilir hangi versiyonunu anlatacaklar. Güverteye dönüp bir tabureye oturuyorum. Harbor oturdu ama hâlâ gülüyordu. "Evet, DeLeon'u takas ettiklerinde takımın ruhunu kaybettiler."

"Ben de bunu söyleyip duruyorum," diyor babam, ellerini önünde kavuşturmuş, öfkeyle gökyüzüne bakarken. "Ne boktan bir hareket."

Harbor bana bir bakış atıyor, kaşlarını soru sorar gibi çatıyor. Ne sorduğunu biliyorum. John Summerlin her denizciden daha kötü küfreder. Kendi kendime gülmeye başlıyorum çünkü Harbor'a masumca takılmak eğlenceli.

Beni çok iyi okuyor. Çatık kaşları sağ tarafa doğru kalkık ve "Tamamen boku yemiş" diyor.

Babam gözünü bile kırpmadı ama Harbor bana "Ödeşmeler cehennemdir" dedi.

Neyse ki, zil beni kurtardı ... ya da bu durumda, erkek arkadaşımın dikkatini ona oynadığım oyundan uzaklaştıran bir mesaj.

Harbor'ın yüz ifadesinin endişeyle kırıştığını görünce gülümsemem kayboluyor. "Ne oldu?" diye soruyorum.

"Hiçbir şey."

Verdiği yanıt babamın dikkatini çekiyor. "Emin misin?"

Her iki Summerlin de işindeyken, Harbor buna karşı çıkmıyor. Bana bakarak, "Ailem bu akşam yemek için müsait olup olmadığını sordu. Şu anda beklenmedik bir şekilde şehirde bulunuyorlar."

"Onları davet et."

Bakışlarım babama kaydı. Sessiz kalıp az önce ne olduğunu anlamaya çalışıyorum. Babam az önce *Beacon Pointe*'den Westcott'ları akşam yemeği için evimize mi davet etmişti? "Baba?"

Omuz silkiyor. "Izgaraya bolca et attım." Ew, bu ses hiç de cazip değil. "Onları davet et," diyor Harbor'a, kolunu havada sallayarak. Bu açıkça bir davet jesti, ama aynı zamanda ne olacaksa olsun, hadi yapalım gibi de hissettiriyor.

Babamın kaç bira içtiğinden emin değilim ama bu ona hiç benzemiyor. Ayık görünüyor. Harbor'a bakınca, nedense hiç endişeli görünmüyor.

Bu korkunç bir plan.

Ve bu bizim felaketimiz olabilir.

"Buraya geliyorlar," diyor Harbor heyecanla.

Saçmalık.

Tabureden fırladım ve oturma odasına koştum. Maç başladığı için televizyonu açık bırakıyorum ama sesini kısıyorum. Kanepedeki yastıkları kabartıyorum ve örtüyü kanepenin arkasına seriyorum. Gömleğimin kenarını alıp tozlu sehpanın üzerinde gezdiriyorum ve tam sehpayı denizyıldızıyla silmeye hazırlanırken babam "Ne yapıyorsun Lark?" diye soruyor.

"Düzeltilme."

"Sen gelmeden önce düzelttim." "Sadece birkaç nokta eksik."

"Utaniyor musun?" *Doğrudan.* Yalan söylemek için hiç boşluk bırakmadan. "Senden ya da evden utanmıyorum."

Sandalyesine oturdu ve öne doğru eğildi, gözleri benimkilere kilitlendi. "Bak, Pipsqueak, burası Ritz-Carlton ya da Beacon Pointe değil, ama burası bizim evimiz ve neredeyse parası ödendi. Yani kafan kesilmiş gibi etrafta koşturabilir ve güzel bir resim çizmeye çalışabilirsin, ama köklerin her zaman burada benimle olacak. Pazar günleri spor. Eskiden en sevdiğin renk olan pembe odan. Ve arka verandada buzlu çay ya da soğuk bir bira. Bunda utanılacak bir şey yok."

"Harbor, The Pointe Estates'de büyüdü." Babamın gözleri benimkilerde sabit, ifadesinde hiçbir çatlak yok. "Seni üzme için söylemiyorum. Seni hazırlamak için söylüyorum. Ailesi hâlâ orada yaşıyor. Sitelerdeki en büyük mülk bile olabilir."

Harbor mutfığı bölen duvara yaslanıp "Bu bir sorun mu?" diye soruyor.

Babam ayağa kalkıyor, mutfığa doğru yürüyor ve "Benim için değil, ama siz ikiniz konuşmak isteyebilirsiniz" diye cevap veriyor.

O dışarı çıktığında, Harbor ve ben orada öylece kalakalıyoruz. Birbirimize bakarken aramızdaki sessizlik uzuyor. Sonunda, "Sana bir şey sormam gerekiyor Lark ve bana karşı dürüst olmanı istiyorum" dedi.

"Sana karşı her zaman dürüstüm."

Başını sallıyor, elindeki bira kutusuna bakıyor. Derin bir nefes alıyor ve sonra tekrar yukarı bakıyor. Duruşundan mı, buraya tam oturuşundan mı, hayal kırıklığı ve samimiyetin gözlerinden süzülüşünden mi, ne olduğundan emin değilim ama içimi bir yıkım duygusu kaplıyor.

Harbor olduğu yerde kalır ve şöyle der: "Seni seviyorum, Lark. Şimdiye kadar sevdiğim her şeyden daha çok ve bundan sonra da her şeyi seveceğime dair bir his var içimde. Sana karşı bu kadar güçlü hissediyorum. Sen de beni aynı şekilde seviyor musun?" *Doğrudan*. Sanki en iyisinden öğrenmiş gibi.

"İstiyorum." Tereddüt yok. Yürekten konuşuyorum. "Seni çok seviyorum. O gün ne zaman bir terslikle karşılaşsam buna sığınıyorum."

Yanıma gelip boynumun kenarını okşarken usulca kıkırdıyor. Öne doğru eğilerek alnımdan öpüyor ve sonra geriye doğru eğilerek gözlerimle buluşuyor. "O zaman bu engelleri birlikte atlamaya devam edeceğiz."

Duygu çok tatlı ama kelimeler beni kıkırdatıyor. "Sanırım bugün spor benzetmeleri için sınırimıza ulaştık."

Bu sefer biraz daha sert gülüyor. "Benzetmeler konusunda sınırlarımıza ulaşmış olabiliriz, ama asla bıkmayacağım başka bir şey biliyorum."

"Bana söylesen iyi olur Westcott, yoksa bu gece boş yatak odasında yatarsın."

"Teknik olarak, o senin bir parçan." Koluna vurdum.

"Bunu hak ettin." Ama o haklı. Rutinime ağırlık eklemeliyim. Beni yakaladı ve ona doğru çekti. Sanırım böylece kıcımlı sıkabilecekti.

"İnanılmaz bir amın var-" "Merhaba, Harbor."

"Kahretsin," diye mırıldanıyor nefesinin altında.

Arkamı dönmek istemiyorum ama Harbor'ın elleri beni terk etti, bu yüzden en kötü kabusumun gerçekleşmek üzere olduğunu biliyorum.

"Merhaba anne. Baba."

Nefesimi içime çekiyorum ve başımı dik tutarak en iyi gülümsememi takınıyorum. Arkamı döndüğümde annesi bana Noel Baba'yımışı ve onun Noel'ini kutlamışım gibi gülümsüyor. "Merhaba, Lark."

Harbor paravan kapıya gider ve kapıyı onlar için iterek açar. "Bunun ne kadarını duydun?"

"Bir annenin istediğinden daha fazla."

Sonra ayaklarımın altındaki zemin açılıyor ve ıstırabım sona eriyor. Keşke. Hayır. Şanslı kişi unvanı hâlâ Harbor'da. Ben sadece ruhumu ellerinde taşıyan adamla, erkek arkadaşımın ailesiyle tanıştığımda yüzü pancar gibi kızaran bir fahişeyim. Yüzümdeki gülümsemeyle, "Sizi tekrar gördüğüme çok sevindim." diyorum.

Liman

Annemle babamın kulaklarına hiç gelmeyecek şeyler duyduklarında aştığımız hız tümseğinin ardından, o zamandan beri her şey yolunda gidiyor.

Annemle babamı uzun zamandır bu kadar gülerken görmemiştim. Neredeyse sıradan insanlar gibiler. Çocuklarının etrafında dönmeyen hayatları olan ve havasız ofislerde takım elbiseler içinde sıkışıp kalmayan ya da bağış toplama etkinlikleri düzenlemeyen insanlar.

Yemek pişirmek ya da bizi spor antrenmanına götürmek.

Bu sahtekârları tanımıyorum ama bu yönlerini ilk kez gördüğüm için de üzgün değilim.

John, çünkü artık ona böyle sesleniyoruz, bir bira kutusu daha açıyor ve anneme uzatıyor. Başımı sallarken bakışlarım Lark'a kayıyor. Gülüyor, sanırım bana gülüyor, ama annemin kutudan bira içtiğini görmek de olabilir. Bu, göreceğimi hiç düşünmediğim bir manzara, bu yüzden birlikte deneyimlediğimiz bir şey.

Annem kutunun ön yüzünü okumak için tasarımı çeviriyor. "Bunlardan bir tane almalı uzun zaman oldu."

"Ne kadar sürecek?" Bu gece böyle devam ederse bir taneye daha ihtiyacım olabileceğini düşünerek soruyorum. Üç muhtemelen okul gecesinde iyi bir durma noktasıdır, ayrıca biz

yarın ilk dersimizde sınavım var. Muhtemelen test materyalini gözden geçirmeliyim, ancak insan anatomisinin iç biyomlarını ezberlememe yardımcı olacak kullanışlı bir seksi çalışma arkadaşım var. Lisede çalıştığımдан beri bir tazeleme oldu. Sanırım onun yerine bu gece bir Lark'ın anatomisini çalışacağım.

Annem önce yıldızlara sonra da babama bakıyor. "İkinci sınıfta gittiğimiz rıhtım partisi neydi? Hatırlıyor musun, Port?"

"O gece bunları içiyor olsaydık muhtemelen içmezdik. Sanırım bizi eve götürmeleri için çocukların gelip bizi almaları gerekecek." Bir çift okuma gözlüğüyle birlikte telefonunu çıkardı. "Noah'ı arayacağım. Marina bizimle gelebilir, Noah da diğer arabayı kullanabilir."

Kıkırdıyorum çünkü yirmi yaşındaki vahşi çocuk oğulları yerine on altı yaşında yeni ehliyet almış birinin onları eve bırakmasını tercih ediyorlar.

Lark'ın babası verandadaki sandalyede öne doğru oturur ve "Her zaman arka yatak odasında, Lark'ın eski odasında yatabilirsin" der.

Annem el sallayarak onu kovdu. "Hayır. Hayır. Bu şekilde dayatamayız. Çocukların bizi almaya gelmesi sorun değil. Yolun sadece yirmi dakika aşağısında."

O anlamıyor ama ben anlıyorum. John kaskatı kesiliyor ve gözlerini kaçırıyor, başına gelenleri örtbas etmek için bir yudum daha bira alıyor. Lark'ın beni uyardığı şeyin bu olduğunu tahmin ediyorum - mülklerden bahsetme.

Dikkatini Lark'a çevirerek, "Ne zamandır Larry's Catering'de çalışıyorsun?" diye soruyor.

Babası gibi, kızı gibi. Gözle görülür bir şekilde geriliyor, elindeki su bardağını çeviriyor. "İki yıl, ama dün itibariyle tekrar serbest kaldım."

John'un dikkatini çeker ve Lark'a çevirir. "Bu ne anlama geliyor?"

"Dün işten ayrıldım, bu yüzden önümüzdeki hafta başka bir iş arayacağım. Önce birkaç gün dinleneceğim."

Babasının kaşları birbirine çarpıyor ve koltuğunda kayıyor. "Kirayı nasıl ödeyeceksin? Hızla yaklaşıyor."

"Önümüzdeki ayı karşılayacak kadar birikimim var." Spot ışıklarından duyduğu rahatsızlıkla bana bakıyor. Nerede yaşadığı konusunda ne düşündüğümü bildiği halde uzanıp elimi uzatıyorum. Elimi tuttu.

"Ya ondan sonra? Birikimlerinize el atıyorsunuz."

Lark'ın duruşu hiç değişmiyor ve savunmaya geçmiyor. *İşte benim kızım.* "Merak etme baba," diyor, "başka bir iş bulacağım."

Annem dedi ki, "Eğer istersen etrafa sorabilirim-"

"Minnettarım ama buna gerek yok." Yanakları kızardı. Utanmak onda en sevmediğim renk tonu. Orgazm sonrası tamamen farklı bir konu.

Ara sıra annemi Lark'a gizlice bakarken yakalıyorum. Annemin onu onayladığını söyleyebilirim. Lark'ın herkesle sanki odadaki en önemli kişiymiş gibi kucaklayıcı bir şekilde konuşmasından zekasına, azmine, hırsına ve nezaketine kadar onu sevmek çok kolay.

O kadar uzun zamandır sisteme karşı çıkıyordum ki sonunda hayatımda huzur olması, ailemin onayı ve ailemizin yeniden yakınlaşması iyi hissettiriyor.

"Neden istifa ettin?" diye soruyor avukat babam ama sesi sakın, hatta sempatik. Bunu sorması hoşuma gitmiyor ama Lark'ın da onu kurtarmam için bana ihtiyacı olduğunu sanmıyorum.

Lark'ın elini sıkıyorum ve bana baktığında, "Dün şehir kulübünde bir brunch'ta çalışıyordum" diyor.

"Öğle Yemeği Yiyen Bayanlar mı?" diye sordu annem. "Orada olmam gerekiyordu ama Marina için Manhattan'da bir okul etkinliğindeydim. Şimdi kaçırdığım için üzgünüm."

"Çok çirkindi," diyor Lark ve sonra iç geçiriyor. "Orada olmadığına sevindim." "Onlara nedenini söyle, Lark," diyorum, sesimi alçak tutarak, ama diğerleri beni duyabilir. "Detaylar önemlidir."

Şeytani bir bakışla vuruldum. Soruyu babam sordu ama nasıl olduysa *kötü adam ben oldum*.

Babasıyla annemin arasına bakarak, "Pahalı çantalarından birinin üzerine çay döktüm" diye cevap veriyor.

"İçlerinden biri Lark'a kötü davrandı."

"Liman," diyor babam. Ses tonu sinirli değil, daha çok kayıtsız. "İnsanlar hakkında böyle konuşmamalısın."

"Orospuluk yapmamalıydı."

John kıkırdarak şöyle diyor: "Gösteriş hiçbir zaman umurumda olmadı. Her ne kadar insanlara şüpheyile yaklaşısam da -kötü bir gün geçiriyorlar ya da arabalarını mahvetmişler, ki bu benim dükkanımda çok gördüğüm bir şey- nezaket önemlidir. Birisi servis çalışanlarına karşı kaba davranıyorsa, her şeyin üstündeymiş gibi davranıyorsa, o kişi iyi bir insan değildir."

Akıllıca sözler.

Lark'ın dediği gibi huysuz biri ama dürüst ve onunla ne alırsan onu alırsın. Bu hoşuma gitti.

"Mesele sadece nasıl davrandığı değil," diye başlıyorum, detayları anlatması için onu ikna etmeye çalışarak. Ayakkabımın burnunu onunkinin yan tarafına vurarak, "Sana ne dediğini anlat onlara," diyorum.

Ailemin sosyal grubundaki herhangi biri hakkında kötü şeyler söylemekten çekindiğini tahmin edebiliyorum ama kötü adam olmak benim için sorun değil. "Kadın Lark'a turkuaz çantasının Lark'ın hayatından daha değerli olduğunu söyledi."

"Ne?" Annemin nefesi kesildi. "Bu korkunç."

"Ben de öyle düşünüyorum," diyor Lark. "Kim başka birine böyle bir şey söyler ki? Bırakın size hizmet eden birini, başka bir insana bile. Pahalı bir çantaydı, ama onun için o kadar mı önemsizim ki buna bir hayattan daha fazla değer veriyor?"

Öne doğru eğilen John'un gözleri kocaman. "Misafirlerimiz alınmasın ama The Pointe pisliklerle dolu."

Babam elindeki tenekeyi John'un içkisine vuruyor. "İyi dedin, John."

"Turkuaz bir çanta mıydı?" Annem soruyor.

Lark ona doğru eğilir ve cevap verir: "*Hermès* marka bir çanta. *Sex and the City*'den hatırlıyorum. Çanta hakkında koca bir bölüm vardı."

Annem ayağa kalkıyor ve güvertenin sonuna doğru yürüyor, bahçeye bakıyor. Port ayağa kalktı ve yanına gitti. "Ne oldu?"

Üşümüş gibi ellerini kollarına sürüyor. "Betsy'nin bir Hermès'i var. Özellikle turkuaz. Bir grubumuzla Londra'ya yaptığımız bir gezide almıştı." Yüzüne muzip bir sırıtış yerleşiyor ve bana hikâyenin devamı olduğunu düşündürüyor. Ama sonra ifadesi değişiyor. "O çanta için her zaman olay çıkarır, hatta bir keresinde biletleri tükenmiş bir etkinlikte bir koltuk talep etmişti. Laila sırf Betsy'yi susturmak için gecenin geri kalanında ayakta kaldı." Bu anı annemin yüzünü buruşturuyor ama sonra soruyor: "Üzerine çay mı döktün?"

Kahkahalar yükseldiğinde annem eliyle ağzını kapatıyor. "Çok özür dilerim. Bunun gülünecek bir mesele olmadığını biliyorum. Sana söylediği şey korkunçtu. Birinin başka birine böyle korkunç şeyler söyleyebilmesine hâlâ şaşıyorum ama dürüst olmak gerekirse, onlar iyi insanlar değiller." Annem son kısmı sanki yanlış bir şey yapmış gibi neredeyse utanarak söylüyor. İyi doğası onu suçlu hissettiriyor. Bu ilişkinin onu aşağı çekmesine ihtiyacı yok.

Babam tekrar Lark'a bakıyor, yüz hatları gerginleşiyor. "Bununla uğraşmak zorunda kalman çok üzücü ama Betsy'nin olaya dahil olduğunu duymak beni şaşırtmadı."

Eğer Bensimone'lar benim kızımı sikmeye çalışırlarsa. *Öyle bir şey olmayacak.*

"Onlar iyi insanlar değil," diye tekrarlıyor annemin ardından. Sanırım bira etkisini gösteriyor ama ben yine de babamın dürüstlüğünü destekliyorum.

"Bu onlar için bardağı taşıran son damla oldu."

John diyor ki, "Bu gece hiç beklemediğim bir şekilde gelişti." Konservesinden bir yudum alıyor. "Bir şeyleri harekete geçirmek için ihanet gibisi yoktur."

Hepimiz ona bakıyoruz, sadece neyi kastettiğinden emin değiliz, aynı zamanda devam etmesini ve masanın üzerindeki pisliği çıkarmasını umuyorum. Gözleri onunkilerle buluştuğunda Lark hâlâ ona bakıyordu. Ne düşündüklerinden emin değilim.

O anda değiş tokuş. Belki de geliştirdikleri bir şey, sadece ikisinin paylaştığı sessiz bir iletişim biçimi, ama Lark aniden, "Aileniz hakkında korkunç şeyler söylüyorlardı. Bayan Bensimone ve diğer kadın." Ve sonra suyunu içiyor.

Üçümüz de sessiz kalıyoruz, az önce söylediklerini nasıl anlayacağımızı bilemiyoruz ama John öne doğru oturup kollarını bacaklarına dayıyor. "Hikayenin her zaman daha fazlası vardır."

Noktaları birleştirmek için itirafı zihnimde evirip çeviriyorum. "*Ailen hakkında korkunç şeyler.*" Sözleri sonunda anlam kazandı. "Benim hakkımda söyledikleri yüzünden onun çantasına çay döktün."

"Westcott ailesi hakkında söyledikleri yüzünden üzerine çay döktüm. Poşet sadece ikincil hasardı."

Annem "Ne söylendiğini bilmek istediğimi sanmıyorum ama ..." diyene kadar sessizlik bizi tekrar kuşatıyor. Lark'ın yanına oturmak için hareket etti. "O her zaman kıskanç bir sürtük olmuştur."

"Anne," diyorum, şok olmuştum ama kahretsin, bu harikaydı.

"Özür dilerim, elimden kaydı." Omuz silkiyor. Size teşekkür etmek isterdim. Aileme hiçbir şey borçlu değilsiniz, ama birinin bizim için ayağa kalktığını bilmek ... Teşekkür ederim."

"Bu gerçekten bir-"

Yaptığı iyiliği baltalamaya fırsat bulamadan "Öyle," diyorum. "Kaybedecek bir şeyin varken doğru olanı savundun."

"Bu sadece sizin için bir anlam ifade ediyorsa bir kayıptır. O bir işti. Başka bir iş bulabilirim."

Lark'ın kolunu okşuyor ve ekliyor: "Elimden geldiğince yardım etmek isterim." Annem iş bitiricidir. Ortada bir adaletsizlik varken hiçbir şey yapmadan oturmak onun için çok zor. "Larry'yi arayabilirim-"

"Hayır, gerçekten. Teşekkür ederim ama sanırım yemek pişirme günlerim sona erdi. Ara sıra yemek yapmaktan hoşlanıyorum ama her gün yemekle uğraşmayı sevmiyorum."

John ayağa kalkıyor ve içimden bir ses partinin yakında biteceğini söylüyor. "Yıllardır Lark'ın gelip dükkanda çalışmasını sağlamaya çalışıyorum. Adil bir ücret ödüyorum ama

her zaman babasıyla çalışmakla ilgili bir şey olmuştur. Yada yada."

Annem, "Sen de baban gibi hiç arabalarla ilgilendin mi?" diye sordu.

Şöyle diyor: "Genellikle marka ve model konusunda bilgi sahibi olabiliyorum ama iş motora ya da başka bir şeye gelince unutuyorum. Çocukken hep atölyede takılırdım. Ortaokuldayken kendi isteğimle takılırdım. Babamla gerçekten vakit geçirmenin tek yolu buydu. Ay sonunu getirmek için sürekli çalışırdı."

Kahkahalar ortamı yumuşatıyor ve annem "Tanıdığım birine benziyor" diye şarkı söylüyor. Babam omuz silkiyor. Annem ayağa kalkıp pantolonunun tozunu alıyor. "Eğer bundan başka bir şey çıkmazsa, ki umalım ki çıktığı yerde kalsın, Bensimone'lar ve Westcott'ların yollarının ayrıldığını söylemek doğru olur."

"Çok şükür," diye ekliyorum mizahsız bir kıkırdamayla.

Bana daha zayıf bir adamı buruşturacak bir bakış fırlatıp bekliyor. "Özür dilerim." *Ve görünüşe göre beni buruşturdu.*

Lark ayağa kalkar. "Biraz daha su getiriyorum. Başka bir şeye ihtiyacı olan var mı?"

"Ben de seninle geleceğim," diyor annem. "Sanırım neredeyse gitme vaktimiz geldi." Mutfığa doğru yürüyorlar, ama kapı açık olduğu için dışarıda konuştuklarının bir kısmını yakalıyorum. "Güzel bir gece ..."

"Vaktiniz olduğunda öğle yemeği yemek isterim..." ". . . Lezzetli burgerler."

"Harbor senin hakkında harika şeyler söylüyor. . ."

". . . Bunu sevdim." Lark'ın gülümsemesi gerçek ve samimiyeti yaptığı her şeyde hissediliyor.

Onu seviyorum. Beklenmedik *bir şekilde ve utanmadan.*

Annemle babamın ona tapması dünyalara bedel. Bu aynı zamanda onlara birlikte yaşayacağımızı söylemenin zamanı geldiğinde daha kolay olabileceği anlamına da geliyor.

İçimi bir huzur duygusu kaplıyor ve sonunda kendimi derimin içine yerleşmiş hissediyorum. Olumlu değişikliklerin üzerine inşa ederken itibarımı da geride bıraktım.

Yaptım. Kız arkadaşımı asla kendi çıkarlarım için kullanmam ama Lark Summerlin'in beni kurtarabileceğini düşünmeden edemiyorum.

Babam telefonunu kaldırıp "Çocuklar geldi." diye anons etti.

Hepimiz evin önüne doğru yürüyoruz, kapıdan aceleyle çıkmıyoruz ama oturma odasında oyalanıyoruz. Annem, "Ne kadar spontane ve eğlenceli bir gece." diyor. John'a dönüyor. "Bizi evinizde ağırladığınız için teşekkür ederiz. Çok güzeldi, hamburgerler ve bira da öyle. Harika vakit geçirdik."

John'un bu tür övgü dolu eleştirilere alışık olduğunu sanmıyorum ama kendisine çok fazla ilgi gösterildiğinde kızına çekmiş. "Önemli bir şey değil."

Babam ve John dükkân ve onun arabalara bakmak için uğraması hakkında konuşmaya başlarken, annem Lark'ı kenara çekip, "Sonunda sizinle vakit geçirmek büyük bir zevk. Loch bir dahaki sefere şehre geldiğinde seni ve Harbor'ı evimizde ağırlamaktan mutluluk duyarız."

"Bu hoşuma giderdi."

"Güzel, o zaman anlaştık. Liman tarihlerini göndereceğim." Kollarını açıyor, Lark'la kucaklaşıyorlar. Bazen hayatın fazla iyi olduğundan, mutluluğumda kötünün de yeri olduğundan endişeleniyorum. Bu da o zamanlardan biri. Kardeşlerim dışında değer verdiğim herkes ve beni seven herkes bu odada. Ve şimdi onlar da hep birbirlerine bağlılar.

Annem ve ben hariç herkes konuşmalarını tamamlayıp kapıya yöneliyor. Ona sarıldım ve "Güzel bir geceydi." dedim.

"Güzel bir geceydi. Ve Lark çok sevimli. Senin adına sevindim, Harbor."

Omzumun üzerinden Lark'a baktığımda, bakışlarımız birbirini yakalıyor ve o gülümsüyor. Büyük, gururlu ya da utangaç değil. Sanki sadece benim için gülümsüyormuş gibi narin. "Gerçekten de öyle. Ben şanslı bir adamım."

"Öylesin." Annem yanağını okşadı. "Kendine iyi bak oğlum. Seni seviyorum."

"Seni seviyorum anne."

Babamın kolu annemin sırtına dolanıyor ve kapıya doğru ilerliyorlar. Annem durdu ve "Brüksel lahanası da çok lezzetliydi." dedi. *John'un tam tersi.*

Garnitürden memnun olmadığını bildiğim için kahkahayı patlattım. "Bu annemin tarifi." Gülümsüyor ama John'un filizler hakkında homurdandığını duyuyorum.

Lark onun sırtını sıvazlıyor. "Sebzelerini yediğin için seninle gurur duyuyorum baba.

Ve sen hayatta kaldın. Çifte kazanç." *Sonra çıldırdı.*

Zaten zihinsel olarak not ettim: *Bir daha Brüksel lahanası yapma.*

Annemle babamı yola çıkardıktan sonra John'la vedalaşıp arabaya biniyoruz. Lark'ın sürücü koltuğunda çok seksi olması, kendi aracımnda yolcu olmamın tek teselli ödülü.

Arabamın şoför koltuğuna oturdu, motor çalışırken arkasına yaslandı ve bakışlarını bana çevirdi. "Hadi eve gidelim." Bunun kalbimi sıkıştırdığının ve tek duyduğum şeyin "hadi eve gidelim" olduğunun farkında değil, sanki onun için ev kelimesi benim adımmış gibi.

Bugünlerde, gurur ve sevincimin araçtan ziyade direksiyonun arkasındaki kadına daha fazla yatırım yapabileceğimi fark ettim.

"İyi vakit geçirdim." Bana doğru bakıyor ama bakışları hızla önündeki yola dönüyor. Kaldırımından uzaklaşırken sessiz sorular gözlerini karartıyor. Direksiyonu sıkıca kavrayan parmakları eklemlerini beyazlatıyor ve sanki kafasının içindeki seslerin kazanmasına izin veriyormuş gibi vücudu bir şekilde daha da küçük görünüyor. "Bensimones güçlü bir aile." Bana bakarak, "Babama ya da dükkânına yönelik tepkiler konusunda endişelenmeme gerek var mı?" diye soruyor.

"Sanırım güvendeler."

"Peki ya ben?" Sesi sessiz, tekerleklerin altındaki yolun sesi ona sağlam bir rekabet sağlıyor.

Bir şey çıkmayacağı için onu endişelendirmek istemiyorum, ancak onun güvenliği için duyduğum kişisel endişenin yüzeyine doğru tırmanan bir korku var. Ona fiziksel olarak zarar vereceklerini sanmıyorum ama

duygusal intikam. Beni öldürmeye çalıştılar. Uzanıp elini tutuyorum. "Birbirimize karşı dürüstüz, Lark." *Soru değil.* Sadece gerçekleri söylüyorum.

"Öyleyiz."

"Bu konuda size yalan söylemeyeceğim. Beacon's Pointe'de herkes herkesin işini bilir. Geçmişinizden kaçamazsınız ve hatalarınız size karşı bir silah gibi kullanılır. Bunu ilk elden öğrendim."

Eli kolumdan ayrılıyor ve ben anında dokunuşunun sıcaklığını ve bağlantısını özlüyorum. "Affetmeye yer yok mu?" diye fısıldıyor. O bu tür acı gerçeklerden korunmuş. Naifliğine daha uzun süre tutunmasını isterdim ama bu tür insanlarla uğraşırken bunun mümkün olduğunu sanmıyorum.

"Ateş hattından uzak dur, yeni bir düşman bulurlar." Elini ağzıma götürüp öpüyorum. "Ama ne olursa olsun, ben de her zaman senin için savaşacağım bebeğim."

Lark

Acı çekmeden neşe duyamayacağınızı ve bu ikisinin geri dönülmez bir şekilde iç içe geçtiğini duymuştum. Harbor'la tanışana kadar bu teoriye hiç inanmamıştım.

Neşe ve acı.

Harbor ve ben.

Sonsuza dek iç içe.

Geçtiğimiz iki ay boyunca, birlikte yaşamamız için perde arkasında sessiz sedasız hamleler yapıldı. Amanda'nın farkında olmadığını sanmıyorum. Bu noktada habersiz olması gerekirdi. Ama yüksek sesle bir şey söylemedik.

Onun işe gitmeyeceğini bildiğim öğleden sonraları evimde olmak için çaba sarf ediyorum ve her hafta birlikte geçireceğimiz bir gece seçiyoruz. Yatağa girdiğimde, gizlice, Harbor'a gitmek için bisikletime binmemek işkence gibi geliyor.

Ama iyi bir arkadaş olmaya devam ediyorum, böylece Amanda arkadaşlığımızın ben aşık olduğumda bitmediğini biliyor. Tıpkı onun elli kez aşık olduğu yıllar boyunca bitmediği gibi. Yine de bunu ona söylemiyorum. Geçmiş kurcalamanın faydası yok. Ben onun en iyi arkadaşayım ve bu kısa ömürlü aşklar sona erdiğinde her seferinde kollarımı açarak yanında durdum.

Harbor'la sadece üç aydır birlikteyken, kalbini kırdıkları zamanki durumundan daha iyi bir durumda olmadığını iddia edebilir. *Yanılmış olur.* Ben aşkı aramadığım bir anda bulmuş olabilirim ama Harbor ve ben, atladığımız her engel ve geçen her günle daha da güçlenen bir temel inşa ettik.

Ama bu bir yarışma değil, bu yüzden onun için heyecanlanmadığını hayal edemiyorum.

Ben.

Kanepede bacaklarımı altına kıvrıyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. Gördük

You've Got Mail'i milyonlarca kez dinledim ama hiç eskimedi. En sevdiği şarkılardan biri olduğu için, kötü haber olarak algılayacağını düşündüğüm şeylere karşı bir tampon olarak kullanmanın harika olacağını düşündüm.

Bana baktı ve sonra iki kez baktı. "Ne?" "Sana bir şey söylemem gerekiyor."

"Sen hamilesin."

Başım boynuma çarpıyor. Bunu söylemesini beklemiyordum. "Neden bunu bir gerçekmiş gibi söyledin?"

"Hamile değil misin?"

Gözlerimi deviriyorum ve sonra kısıyorum. "Yani konu ben olduğumda, hamile olmamanın daha şok edici olduğunu mu varsayıyorsunuz?"

"Oldukça fazla," diyor başıyla onaylayarak. "Dane bunun üzerine bahse bile girdi." "Bunun için daha fazla şaraba ihtiyacım olacak." Kadehi bitiriyorum ve kalkıp

Yeniden doldurmak için. Buzdolabından şişeyi aldım. "Siz ikiniz neden benim üzerime oynuyorsunuz?" "Şey ..." Gözleri televizyona dönüyor. Öne doğru eğiliyor,

filmi durduruyor ve sonra bana doğru eğilmeden önce duraksıyor. "Gerçeği bilmek ister misin?"

Bu gelmiş geçmiş en sinir bozucu sorulardan biri olsa gerek. "İnsanlar bunu neden soruyor? Kim başkalarına yalan söylemelerini söylüyor?"

"Ben yaparım. Örneğin, kalabalık bir tuvaletteyken ve kendimi iyi hissediyorsam, ancak sevimli olduğumu düşündüğüm bir erkeğe yaklaşmadan önce cesaretimi artırmak için bir iltifata ihtiyacım varsa, nasıl görüldüğümü sorar ve bana yalan söylemelerini söylerim."

Görünüşe göre, bu kadar otoriter konuştuğuna göre bu herkesçe biliniyor. "Banyoda toplanmış sarhoş kadınlar bir kızın alabileceği en iyi destektir."

Bu konuşma nasıl bu kadar rayından çıktı? "Gerçekten de çok destekleyici bir topluluk ama biz bize dönelim. Hap kullandığımı biliyorsun, o yüzden-"

"Kazalar olur." Omuz silkiyor.

"Tamam, tabii. Bu doğru olabilir ama Dane neden bana karşı bahis oynuyor?" Terapi seansımız başlamış gibi ayaklarını sehpaye vuruyor. Bu senaryoda hastanın kim olduğundan emin değilim. "Dane'in neden senin hamile olduğunu ya da yakında olacağını düşündüğünü konuşalım," diyor beni yan gözle süzerek, "sana karşı bahse girmiş sayılır. Belki de seni etkilemiştir. zengin bir Pointe çocuğu attı."

"Psikolojide yan dal yapan biri olarak, bunu ana dalınmış gibi görüyorsun."

"Uygulamalı derslerde bu konuda gerçekten iyi olduğumu keşfettim. Ve insanları analiz etmekten hoşlanıyorum. Bu gece şanslı olan sensin." *Şanslı kişi . . . Harbor'ı düşünmeden edemiyorum.*

Bardağı sonuna kadar dolduruyorum çünkü bu gece benim için yarım dolu bardak yok. "Seninle ne yapacağımı bilmiyorum."

"Endişelenmen gereken ben değilim. Bebek için."

"Aman Tanrım," diye alay ediyorum ve şaraptan büyük yudumlar alıyorum, ama sonra bir şey fark ediyorum. "Gördün mü? İçiyorum, yani belli ki hamile değilim."

"Bazı ülkelerde şarap kültürel olarak kabul görüyor-"

"Hamile değilim ve Harbor'ın yanına taşınıyorum," diyorum, içine düştüğümüz bu saçmalık döngüsünü sona erdirmek için kelimeler aceleyle dökülüyor. *Ve bu her şeyi sona erdirdi.*

Bardağını sehpanın üzerine bırakıp ayağa kalkıyor. "Taşınıyor musun?"

Boğazım düğümleniyor, konuşmam zorlaşıyor. "Ben, şey," diyorum yutkunarak. "Bir iş bulamadım ve kira kontratımız gelecek ay bitiyor."

"Beni terk mi ediyorsun?"

Neden öyle söyledi ki? Niyetimin onu incitmek olmadığını bildiğim için kalbim güm güm atmaya başlıyor. "Şey ..." Yavaşça başlayarak söylüyorum. "Kira kontratı bitti.

."

"Bunu zaten söyledin, Lark." Yarımadanın diğer tarafına geliyor. "Sen ve Harbor bu kadar ciddi misiniz?"

Bu soru beni şaşırttı. "Tabii ki, o kadar ciddiyiz." "Ama bu senin ilk gerçek ilişkin?"

"Ben erkeklerle çıktım, Amanda. Çıkmamışım gibi davranıyorsun. Beacon'da uyuyarak yolumu bulmamış olmam saf olduğum anlamına gelmez."

Gülüyor ama gözlerinde mizah yok. "Yaptığımı düşündüğün şey bu mu?"

"Hayır, bu bir deneyim örneği, birinin diğerinden beklentisinin ne olduğuna dair bir karşılaştırma-"

"Kesin şunu! Ukalalık yapmayı bırak. Birkaç erkekle yatmış olabilirim ama en azından yalanlarına kanmadım."

Yalan mı?

Öfkeli bir nefes alıyorum ve yavaşça nefesimi veriyorum. "Yaptığımız şey bu mu? Kafama şüpheler sokmak için Harbor hakkında bir şeyler mi uyduracaksın? Ne için? Beni burada birkaç ay daha yaşatmak için mi?" Kolum yanımdan havalandı. "Gelecek yaz tıp fakültesi için ayrılıyorum."

"Eğer burs alırsan."

Nutkum tutuldu.

Eğer. Eğer . . . Sanki anlaşılmayı unutmuşum, Harbor'la birlikte olduğum için birdenbire la-la diyarında yaşıyormuşum gibi söylüyor. Acımı yutuyorum ve cevap veriyorum, "Evet. Eğer burs alırsam. Bu konuda ne düşünüyorsun? Seninle burada bilmem kaç yıl yaşayabilmek için kazanmamamı mı umuyorsun, yoksa ...?"

"Saçmalama, Lark. İstedğin şeyi elde etmeni istediğimi biliyorsun."

"Sana inandığımı söylemenin garip bir yolu bu." Boğazımı temizliyorum ve düşünceli bir şekilde dudaklarımı birbirine sürtüyorum. Bu konuşmayı hangi yöne götüreceğimi şaşırmış durumdayım. Söylediği şeyi cevapsız bırakamayacağıma karar veriyorum. "Bana karşı dürüst olmadığını ima ederek Harbor'la ilişki mi sabote etmeye çalışman beni senden uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramaz. Bunu istemiyorum. Lütfen."

Tezgahı itiyor ve masadan telefonunu alıyor. Parmakları ekranda öfkeyle geziniyor ve sonra onu kanepeye fırlatıyor.

Soğukkanlılığımı korumaya çalışarak "Ne yapıyorsun?" diye sordum.

Omuz silkiyor ve burnunu havaya kaldırıyor. "Dane bir dakika içinde burada olacak."

"Neden? Onun bununla hiçbir ilgisi yok."

"Çünkü senin konuşacak Harbor'ın var, benim de Dane'im." "Eminim bu Mia'nın çok hoşuna gidecektir."

"Aslında öyle. Arkadaş olduk."

Omurgamda bir ihanet ürpertisi dolaşıyor. "Arkadaş mı?" Gözlerimi kocaman açarak soruyorum. "Bize orospu dedi çünkü erkeklerle kızların sevişmeden de arkadaş olabilecekleri kavramını kavrayamadı."

Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturarak, "Sanırım anladı" diyor.

Hayal kırıklığıyla kaşlarımı ovuşturuyorum. Sonunda başımı kaldırıp baktığımda, "Seninle kavga etmekten hoşlanmıyorum," diyorum. Oturma odasına dönerek duygularımı yatıştırmaya çalışıyorum. "Dane ve Mia'yı unut. Kavga etmeyelim. Konuşalım, sadece ikimiz." Biz koltuktaki yerimize oturuyoruz ama Amanda gözlerini televizyona dikmiş bakıyor. Film onun en sevdiği sahnelerden birinde duraklatılmış. Benim de en sevdiğim sahnelerden biri. "Tıp fakültesi yüzünden başka bir kira sözleşmesi yapamayacaktım" diyorum.

"Altı aylık bir kira kontratı imzalayabilirdin. Bu bana mezun olduktan sonra ne yapacağıma karar vermem için daha fazla zaman verirdi."

"Yapabilirdim. Geçmişte tartıştığımız seçeneklerden biri buydu. Diğer ise tıp fakültesine gitmeden önce para biriktirmek için eve taşınmamdı.

Bir yıldan uzun bir süredir havada kaldı. Sadece biraz daha erken ayrılıyorum ama bilirsiniz diye söylüyorum, bu kira sözleşmesinin sonuna kadar payımı ödemeye devam edeceğim."

Kollarını göğsünde sımsıkı kavuşturmuş ve yüz ifadesini sıkıştırmış bir halde, dinlemeyi bile reddeden aşılmaz bir kale gibi görünüyor. Eğer ona ulaşamazsam, kendi görüşümü açıklayamazsam ya da bir anlaşmaya varamazsam, bu bir zaman kaybı olur. "Bir şey söyleyecek misin?"

"Artık ne diyeceğimi bilemiyorum. Eskiden olduğun kızı özlüyorum. Artık hiç sadakatin yok." Sözleri yüzüme tokat gibi çarpıyor ve beni sersemletiyor. Kanepeden kalktı ve kapısını arkasından çarparak koridorda yürümeye başladı.

Orada birkaç saniye kıpırdamadan oturdum ve neyin yanlış gittiğini anlayamadım. Bunun onu mutlu etmeyeceğini biliyordum ama kendine ait ücretli bir dairesi olacaktı. Takıldığımız geceler yine devam edecekti ama sanırım bunu ona söyleme şansım bile olmadı.

Telefonumu aldım ve Harbor'a mesaj attım: *Beni alabilir misin?*

Bu gece burada kalmayacağım. Gerekirse yürürüm. Dışarının ne kadar soğuk olduğu umurunda değil. Kalkıp eşyalarımın zihinsel bir resmini çekmek için yatak odama gidiyorum. Bu şekilde ilerleyebilir ve tüm bunlarla ne yapacağımı planlamaya başlayabilirim.

Harbor'ın mesajı beliriyor: *Hemen geliyorum.*

Eşyalarımın bir kısmı babama dönecek, bir kısmını da Harbor'a, yani dairemize götüreceğim. Para biriktirme fırsatını kabul ettim. Beni ona kız arkadaşı olmaktan başka bir şey borçlu olmadığımı ikna etti ve o zaman bile, yaşam durumuna bağlı beklentiler yok. Bir işe girip yarısını ödeyebilirim ya da parayı alıp gelecek yıl için biriktirebilirim.

"Selam çocuklar," diye sesleniyor Dane ön kapıdan. Kapının arkasından kapandığını ve ayak seslerinin kısa koridordan aşağı indiğini duyuyorum.

Yatağın üzerinde kıyafetleri katlıyorum, bir sürü yeni yıkanmış ama kırışmış tişört, en son geldiğimde almayı unutmuşum, "Hey, ben buradayım" dediğimde

burada."

İçeri bakıyor, gözleri odayı tarıyor. "Burada bir sorun olduğunu duydum."

"Burada sorun yok ama Amanda'yı kontrol etmek isteyebilirsiniz."

Telefonunu kaldırarak, "Bana mesaj atıyor." diye cevap veriyor. Sanki bir süre orada kalacakmış gibi kapımın hemen dışındaki duvara yaslanıyor. "Bana kendi tarafını anlatmak ister misin?"

"Taşınıyorum." Gözlerimi önümdeki yığından ayırmamak bu konuşmadan kaçırıyormuşum gibi hissettiriyor ama bu noktada gerçeklere dönmüş durumdayız.

"Kavga yüzünden mi?"

"Hayır. Çünkü erkek arkadaşımın bir sonraki adımı atmaya hazırım."

"Gördün mü? Sanırım kafa karışıklığı burada başlıyor. Alınma Lark," diyor gözlerimi kendisine çekerek. "Ama sen kendini düşünüyorsun ve ne istediğine göre hareket ediyorsun. O ise sadece senin tarafından geride bırakılmayı değil, bunun uzun vadede onu nereye götüreceğini düşünüyor."

Elimde bir tişörtle duruyorum, sözleri sinirimi bozuyor. "Bu aslında çok mantıklı."

Omuzları kalkıyor ve kendini beğenmiş bir tavır takınıyor. "Sizin gibi havalı diplomalarım yok ama bu temel insan psikolojisi. Herkes kendi çıkarını düşünür."

Gözlerimi deviriyorum ve tekrar katlamaya başlıyorum. "Kendim için dışarıda değilim. Aynı zamanda mutlu olmaya da iznim var. Büyümeye ve taşınmaya iznim var. Sonsuza kadar birlikte yaşamayacaktık."

Amanda'nın kapısının gıcirtısıyla tekrar koridora bakıyorum. "En azından son senemizi birlikte bitiririz diye düşünmüştüm. Bu bana o kadar da uçuk gelmedi."

Birlikte yaşamaya devam edeceğimizi düşündüğü için onu suçlayamam. Dürüst olmak gerekirse ne yapacağımı bilmiyordum ama kendimi onun yerine koyduğumda, mezun olduktan hemen sonra Beacon'dan ayrılmıyor. Hayatının geri kalanında ne yapmak istediğini bilmiyor.

Benim var.

Belki bu konuşmaların bazıları varsayımlar nedeniyle yüzeyin altına hiç inmedi ya da belki de kaçınıldı, ancak ikimiz de bunun gelmediğini söyleyemeyiz. Harbor'a taşınmak bingo kartında olmayabilirdi, ama ben her zaman gelecek yaz ayrılacaktım.

Bir önemi var mı? *Hayır.* Artık hiçbirinin önemi yok ve bizi iyileşmeye yaklaştırmayacak. Tartışmayı bırakıp yoluma devam etmeliyim. "Duvarın dışında değil." diyorum.

Dane sıkışık alanda geri çekilir. "Bekle bir dakika? Hareket ediyorsun *Şimdi* mi?"

Bu büyük hayat hamlesiyle ilgili heyecanımı ve sinirlerimi paylaşmak isterdim ama bunun zamanı olmadığını düşünüyorum. Ses tonuna bakılırsa, ilk söylediğini ikiye katlıyorlarmış gibi geliyor. "Taşınıyorum. Erkek arkadaşımın yanına taşınıyorum."

"Hiç tanışmadığım gizemli zengin çocuk mu?"

"Buraya geliyor, sonunda onunla tanışacaksın" diye cevap veriyorum. Amanda gideceğim haberini duyunca gözünü bile kırpmadı. Muhtemelen bu ertelemenin tadını çıkaracak.

"Acele etse iyi olur çünkü Mia kamyonunda bekliyor." "Buraya gel." dedi.

Amanda'nın arkasından oturma odasına giriyorum. Dane eli kapının tokmağında, kapının yanında duruyor ve bana bakıyor. "Arkadaşının üzerine bir bomba attın ve onun paramparça olmamasını bekliyorsun." Amanda'ya dönerek ekliyor, "Kız aşık. Belki yürür, belki yürümez ama arkadaş olarak onun yanında olacaksın, tıpkı onun her zaman senin yanında olduğu gibi."

"Ama-" demekte gecikmedi.

"Bu konuda aması yok. Zenginlerin hepsi aynı." Şimdi bana dönüp bakıyor. "Bunu söylemekten nefret ediyorum ama istediğin her şeye sahip olabildiğinde, sahip oldukların o kadar da ilginç olmuyor. Dikkatli olmalısın, Lark." Kolunu bana doladı

Amanda'nın omuzlarını tutuyor, bakışlarını benden ayırmıyor. "Ama eğer değilsen, biz senin için burada olacağız." Onu sıkarak ekliyor, "Değil mi Amanda?"

Yüzünde en ufak bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Doğru."

Tamam, kalbimin tellerini çekiyorlar. "Bu benim için de yeni. Lütfen onu sevdiğimi ve bunun yapmak istediğim bir şey olduğunu anlayın."

"Ben mantığın sesi olduğumda, biliyorsun ki fiçı," diyor. "Eğer onu seviyorsan, bunu yapmalısın. Daha fazla gecikirsem Mia çok kızacak, o yüzden barış ve bu önemsiz şeyleri geride bırak."

Amanda bana bakıyor, aynı anda ben de ona bakıyorum. Sessiz ama gözlerinden pişmanlığın süzüldüğünü görebiliyorum. Uzanıp elini tutuyorum. "Bu konuyu daha önce konuşmadığım ve seni daha fazla uyarmadığım için özür dilerim."

"Neden bekledin?"

"Dürüst olmak gerekirse, başlangıçta onunla hayal kurmak eğlenceliydi ama bazı şeyleri çözmem gerekiyordu ve emin olmak için onunla daha fazla zaman geçirmek istedim." Kulağa kötü geliyor ve hiç de kastettiğim bu değil. "Onun hakkında şüphelerim olduğundan değil. Benim için en iyisinin ne olduğunu bildiğim konusunda kendimden şüphe ettim ve seninle kira sözleşmesini yenilemediğim için kendimi suçlu hissettim. Kendimi tutuyordum."

"Bunu anlıyorum, Lark. Er ya da geç bunun olması kaçınılmazdı ama ben sadece seni terk edenin ben olacağımı düşünmüştüm."

Kafamı sallayarak, "Ben de öyle, ama belki de bu konuda şaka yapmak için çok erken o."

"Özür dilerim." Kollarını bana doluyor. "Yine de haftalık buluşmalar?"

Kollarımı ona dolayarak, "Başka türlü olmasını istemezdim," diyorum.

"İşte benim kızlarım," diyor Dane, gururlu bir baba gibi sırıtarak. Harbor'ın yakında burada olacağını bilerek botlarımı giyiyorum.

"Aslında," diyor Amanda, geçerken ona çarpıyor. "Biz senin kızların değiliz. Senin kız dışarıda kamyonunda seni bekliyor."

"Kahretsin, bu doğru."

Ceketimi aldım ve giydim. "Liman da muhtemelen dışarıdadır." Atkıma uzandığımda Dane'in neşesinin kaybolduğunu ve gözlerinin bana dikildiğini fark ediyorum.

"Liman mı?" diye tükürüyor.

"Erkek arkadaşım. Onunla çıkışta tanışacaksın."

Telefonumu ve cüzdanımı alıp ikisini de cebime sokuyorum. Köpek yavrusu gözleriyle Amanda'ya soruyorum: "Bu hafta temizlik yapabilir misin? Haftaya ben temizlerim, söz veriyorum."

Amanda sehpaye doğru ilerliyor ve "Sorun değil. Sanırım sana birkaç tane borçluyum." Tabakları mutfığa taşıyor. "Bilgin olsun, bu haberi duymak benim için bir şok oldu ama böyle olacağını tahmin etmeliydim. Siz ikiniz birlikte harikasınız."

"The Pointe'den Harbor Westcott?" Dane hâlâ bıraktığımız yerde duruyor ama tüm vücudu öfkeyle titreşiyor.

Şimdi kafam karıştı. Ve endişeliyim. Atkımı boynuma doladım ve "Harbor'ı tanıyor musun?" diye sordum.

Öfke boynunu kırmızıya çevirir, renk yukarı doğru sürünür. "Onu tanıyorum." "Sorun nedir?" Cebimdeki telefonum çalıyor, ben de geri çıkarıyorum. Tam aramayı cevaplarken, Harbor "Buradayım" diyor.

Sanki biri tabancasını ateşlemiş gibi, Dane kapıyı açıp ön tarafa doğru koşmaya başlar. "Onu öldüreceğim."

Liman

Tanımadığım bir kamyonun arkasına park ettim, arabamdan indim ve Lark'ı beklemek için yolcu tarafına yöneldim. Hava karanlık ama gürleyen eski kamyonun içinde oturan bir kadın silüetini seçebiliyorum. Hiçbir devlet denetiminden geçemeyen egzoz beni öldürmek üzere, bu yüzden kaygan patikadan yukarı yürüyorum ve onu kontrol etmek için Lark'ı arıyorum. Telefonu açar açmaz, "Buradayım" dedim.

Çarpma sesleri, evin içinde olduğunu fark edene kadar eğilmeme neden oluyor. Tam ana kapı açılırken ileri doğru koşuyorum ve bir adam ıslak yolda kayıyor.

"Ne oluyor lan?" diye bağırp yolundan çekiliyorum.

"Orospu çocuğu," diye bağılıyor, dengesini sağlayarak. Kafasını kaldırdığında öfkesi bana yönelmişti. Kamyonun aksine, onun kim olduğunu tam olarak biliyorum. Dane. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim."

Çılgınlık beni sese doğru çekiyor. Lark'ın sesini tanıyorum ve dehşeti duyuyorum. Onu almak, korumak için koşuyorum. Bir lokomotif yandan çarparak beni yere düşürüyor. Yere çarptığımda gözlerim kapanıyor. Beden acı hissettiğinde zihin oyun oynar. Çarpmaya neden olan şeyin parçaları bir araya gelmeden önce adrenalinim devreye giriyor. Görüntü netleştğinde, sadece bir şey görüyorum-Dane.

İçgüdülerim vücudunun ağırlığını üzerimden atmamı, yuvarlanmamı ve görüşüm netleşmeden yumruk atmamı sağlıyor. Gözlerim hedefe kilitleniyor ve kollarım sallanmaya devam ediyor. "Lanet olası pislik."

Arkamdan yakalandım, kız arkadaşımın sesi kulaklarımı doldurdu. "Lütfen. Harbor. *Harbor*. Dur!" Beni çekiştiriyor ama fazla ilerleme kaydedemiyor. Şerefsizin suratına bir yumruk daha atıyorum, artık kanadığı için bir yerini kırıyorum. "Harbor!"

Adımı söylemesine tepki vermek gibi bir hata yapıyorum ve kendimi sert bir aparkatın ucunda buluyorum.

Geriye doğru düşerken dünya yavaşlıyor ama karanlık beni dövmek için geldiğinde Lucas'ın görüntüleri geri geliyor. Eğlenmek için girdiğimiz kavgalar, yediğimiz yumruklardan yüzümüz acısa da attığımız kahkahalar ve düşüş... Sırt üstü düşüyorum ve nefesim göğsümde durmak zorunda kalıyor.

Yanımdan tekmelendiğimde acı soğuk havada köreliyor. Bir darbe daha almayı reddederek dizlerimin üzerine sıçıyorum ve hemen ardından ayağa kalkıyorum. Kuzenimden öğrendiğim tek bir şey varsa, o da seni de kendileriyle birlikte aşağı çekmelerine asla izin vermemem gerektiği idi.

Dane'in sanki onu kendine kalkan olarak kullanacakmış gibi kalbimin yanında durduğunu görünce öfkeden deliye döndüm ve ona saldırdım. Onu o kadar sert itiyorum ki kışının üstüne düşmeden önce uçuyor ve sıırıslık çimlerin üzerinde kayıyor.

Lark yanıma yaklaşp kolumu tutuyor. "İyi misin?" diye soruyor, önüme geçerek. "Liman mı?"

Hâlâ Dane'e bakarken, kavgayı neyin başlattığını anlayamıyorum.

Çenemi tutarak beni ona bakmaya zorluyor. "Harbor?" Sonunda talebine boyun eğerek kısa bir süre aşağı bakıyorum ama sonra kamyondaki kız ona doğru koşarken başının üzerinden bakıyorum.

Amanda ortada durur ve "Ne oldu?" diye sorar.

Dane ayağa kalkmış, kanlı ağzını gömleğine siliyor. "Lanet olsun." Bana bakıyor ve sonra parmağıyla havayı bıçaklıyor. "Sana ondan uzak durmanı söylemiştim. Bir türlü dinleyemedin, değil mi? Sen Pointe

Çocuklar her şeye sahip olduklarını sanıyorlar, sanki şehir merkezine gelip üzerimize işiyor, kızlarımızı kullanıyor ve sıkıldığınızda onları bir kenara atıyorsunuz."

"Sen neden bahsediyorsun, Dane? Ben kimseyi kullanmıyorum, özellikle de Lark'ı." Adrenalinim içimde dolaşmaya devam ediyor. Beni canlı canlı yemeden önce birazını serbest bırakmayı umarak sağ yumruğumu sallıyorum.

Lark dönüyor ve ellerini arkasındaki bacaklarıma bastırıyor. "Ona benim yasak olduğumu söyledim de ne demek? Bunda o kadar çok yanlış var ki Dane, nereden başlayacağımı bilemiyorum." Kollarını göğsünün üzerinde kavuşturup başını sallıyor.

Burnunu çekiyor, hâlâ yaralarını yalıyor, sanki bir kedi pençesini kolunun üzerinde sürüklüyor. Yanındaki kız benim pislik, kız arkadaşımın da fahişe olduğuna dair bir şeyler bağılıyor ama Lark ondan etkilenmiyor. Ona zaman ayırmak için hiçbir hareket yapmıyor.

Dane ona cevap verme nezaketini göstermeyince Lark şöyle der: "Kiminle çıkacağıma sen karar veremezsin. Kardeşim gibi davrandığını ve yıllar boyunca yanımda olduğunu biliyorum ama ben yetişkin bir kadını, bu yüzden geri çekilmen gerekiyor."

Gözleri benimkilerden onunkilere dönüyor. "Büyük bir hata yapıyorsun." Göğsünü sıvazlayarak ona bakıyor. "O da tıpkı kuzeni gibi, Lark. Bunu zor yoldan öğrenmeni istemiyorum. Kalbini kıracak. Kendini bu dertten kurtar."

"Bu *benim* kalbim. Unuttuğun kısım bu. Uyarıların için teşekkür ederim ama Harbor'ı senden çok daha iyi tanıyorum."

Dane diyor ki, "Bir gün beni haklı çıkaracak. Göreceksiniz."

"Harbor'ın sana kanıtlaması gereken bir şey yok," diye tersliyor. "O zaten bana ihtiyacı olan her şeyi kanıtladı."

Dane, "Terry ile konuş," dedi. "Amanda'yla konuş. O da oradaydı. O senin en iyi arkadaşın. Size yalan söyler miydi? *Hayır*. Zengin puştlar partilerimize yabancı değil."

"Bana gidemeyeceğimi söylediğin partiler." Lark huffs.

"Evet, o lanet partiler çünkü onun gibi adamlar bir sonraki kurbanlarını aramak için geziniyorlardı. Otumuzu içiyor, içkimizi alıyorlardı."

Tamam, bu kadar, sıkık. "Bu kadar yeter," diyorum. "Ben kimseyi kullanmadım ve ortada kurban da yok." Doğruyu söyleyene kadar onunla kavga etmekten korkmadan ilerliyorum. Lark vücudunu bana bastırıyor, sanki beni durdurmaya çalışmazsa ona saldıracaktım gibi ceketimi yumrukluyor. "Ve kuzenim hakkında konuşma." İçimde öfke birikiyor, beni geriyor, bu yüzden yaklaşıyorum, yüzüne her yumrukta duygularımı yakmaya hazırım.

Lark'ın bana bağılıymış gibi benimle birlikte hareket ettiğini fark etmemiştim. "O buna değmez," diyor. "Bunların hiçbirisi değmez. Neden kavga ediyoruz ki?"

"Onların güdülerini her zaman sizin iyi niyetinizi alt edecektir" diyor.

Daha da yüksek sesle iç geçiren kızım sabrını kaybetti. "Sen sadece iyi bir alıntıdan ibaretsin. Bu partilerle ya da uyuşturucuyla ilgili değil. Bu, ailesinin zengin olmasından başka hiçbir sebep yokken ondan nefret etmenle ilgili."

Dane'in yanındaki kız sakızını şapırdatıyor ve sonra "Ne kadar zengin?" diye soruyor.

Kendini kaybeden Lark beni itiyor ve bizi ayıran yola doğru yürüyor. "Mia, neden Dane'le birliktesin?"

"Beni yemeğe götürmesi gerekiyordu." Karnını ovuşturuyor. "Bebek ve ben açız."

Amanda kollarını havaya kaldırır. "Dur bakalım. Hamile misin?"

Mia hevesle başını sallıyor. "İki aylık."

Dane onun arkasından geliyor ve kollarını ortasına doluyor. "Sürpriz."

Beşimiz tam bir sessizlik içinde duruyoruz. Lark ve Amanda'nın ne düşündüğünden ya da benim ne yapmam gerektiğinden emin değilim. Kaburgalarım tekme yüzünden acıyor, muhtemelen onun alçak darbesi yüzünden morarmış. Dürüst bir adam yere düşen birine tekme atmaz. Ama o tekme yüzünden kıcı yerde kaldı.

Amanda soruyor, "Dane'in mi?"

"Amanda," diye uyarıyor Lark.

Ama Mia homurdanıyor ve ayaklarını yere vuruyor. Etrafında dönerek Dane'in gömleğinin önünü kavradı ve onu sarstı. "Sana destek olmayacaklarını söylemiştim. Sana söylemiştim," diye bağırır.

Bu durumla ilgili hiçbir şey iyi değil, ama mideme daha da kötü bir his yerleşiyor. Lark'ı korumak için kendimden başka hiçbir şeyim yok. Bunu yapacağım. Onu güvende tutmak için her şeyi yaparım ama en iyisi onu buradan çıkarmak.

Lark'ın elini tuttum ve onu önce birkaç santim, sonra da birkaç metre geriye çektim. Yıllar boyunca pek çok kavga gördüm ama bu kızın gözlerindeki bir şey aklını kaçırmış gibi. Lark'ın onun ateş hattına yaklaşmasını asla istemem.

Amanda'yla kasıtlı olarak göz göze geldiğimde Mia hâlâ Steve adında bir adamla çıkabileceğini söyleyip bağırıyor ve sessizce geri çekilmesi için onu uyarıyorum. Tereddüt etmiyor ve ön kapıya doğru yaklaşıyor.

Screamer arkasını dönüp Amanda'ya bakıyor ve "Bu onun bebeği. Onun olmasaydı bunu bana neden versin ki?" Paltosunun önünü çekiştirerek, üzerine ikinci bir deri gibi oturan, gözden kaçması zor dekolteli turuncu gömleğini ortaya çıkarıyor. Ama hepimizin baktığı ceket değil. Taktığı iğneye bakıyoruz. "Bu gerçek elmas," diye tıslıyor, "ve siz sürtüklerin alabileceğinden çok daha fazlası."

Bunun ne olduğunu biliyorum. Bir keresinde Lark'ın yatak odasındaki fotoğrafta görmüştüm. Kendine özgü bir şekli vardı ve her ne kadar görmezden gelse de evinden çalındığını söylemişti. Eğer ben tanıyorsam, Lark da kesinlikle tanıyordur.

Sikeyim.

Tam saldıracakken Lark'ın kollarını yakalıyorum. "Bunu nereden buldun?" diye bağırıyor, kollarını vahşi bir kedi gibi sallıyor.

Mia irkilir ve korunmaya ihtiyacı varmış gibi Dane'in arkasına kaçır. "Onu bana o verdi."

Lark dönüyor, botlarını benim kaygan tabanlarıma karşı kaymama neden olan aynı zemine dayayarak yer kazanıyor. "Geri ver onu. Dane, onu bana geri ver!"

Öfkesi arttıkça tutuşum sıkılaşıyor. Amanda Dane'e yaklaşıyor ve Lark'ı işaret ediyor. "Bu onun annesiydi."

Dane kollarını arkasında sallıyor ama sanki bununla bir ilgim varmış gibi bana bakıyor. *Sikeyim onu.* "Kahretsin, bu berbat, değil mi Westcott?"

"Siktir git. Neden bahsettiğini bilmiyorum ama arkadaşına hiç düşünmeden zarar vereceğini biliyorum."

Amanda başını sallıyor. "Sadakatin nerede, Dane? Senin için oradaydık-"

"Bebeğimin annesine."

Kelimelerin kendisi Lark'ı öfkeliendiriyor gibi görünüyor, vücudu mücadeleyi kaybediyor ve tutuşumda zayıflıyor. Kolları yana düştüğünde, kollarımı ona doluyorum. Birden bana döndü, gözyaşları alt kapaklarının barajını kırdı ve gözleri yalvarışla çaresiz kaldı. "Lütfen, Harbor. Onu geri almama yardım et."

"Onu alamazsın," diye bağıyor Mia, Lark'ı tekrar bu kavganın içine çekmeye niyetli. "O benim. Söyle onlara, Dane."

Muhtemelen ilk kez bir kavgaya atılmadan önce düşünüyor. Gözleri, başını paltoma gömmüş olan Lark'a takılıyor. Gözyaşlarını kurutacak ve çaresiz çığlıklarını durduracak bir hamle yapabilirdim. Amanda yanına geliyor ve ona arkadan sarılıyor. İkimizin sevgisiyle sarmalanmış olsa da acısı hissediliyor. Ama Dane yine de onu incitmeyi seçiyor. "Ne boktan bir arkadaşsın sen," diye tükürüyorum ona.

"Üzgünüm, Lark," diyor Dane. "Ama kaçıramayacağım iyi bir fırsattı."

İniltili ağlamalar arasında, hâlâ kollarımın arasındayken başını çeviriyor. "Nereden aldın bunu?"

Hâlâ cevap vermiyor, sanki yumuşak ve sert bir yer arasında sıkışmış gibi başını sallıyor. Ama öyle değil. Tercihini belli ediyor. Kımıldamıyor. Arkadaşını seçmiyor.

Onu neredeyse suçlayamam. Aynı durumda olsaydım ben de Lark'ı seçerdim. Tek fark, ona çalıntı bir şey vermezdim.

İşler kızışıp daha da kötüleşmeden onu buradan çıkarmalıyım, tabii bu mümkünse. Durum şu haliyle bile oldukça kötü. Başını öperek fısıldıyorum, "Onu geri alacağız. Söz veriyorum. Şimdilik gidelim. Bununla yarın ilgileniriz."

İhanet, güzel yüz hatlarının içine işliyor ve onları gözyaşlarının ağırlığı altında ezilmeye zorluyor.

Bir şey Dane'i harekete geçiriyor, dikkatimizi çekiyor ve kız arkadaşını onu kamyonda beklemesi için gönderiyor. Mia pırlanta iğneyi paltosuyla örtüyor, sanki Lark bir şans verilirse onu geri çalacakmış gibi bizden saklıyor. *Çalmayacağından emin değilim.*

O gider gitmez Dane, "Özür dilerim Lark. Seni incitmeyeceğimi biliyorsun-"

"Canımı yakıyorsun. Bunu şu anda yapıyorsun. Erkek arkadaşına saldırdın ve şimdi Mia benim *Liz'in* çalınan broşunu takıyor." Acı içindeyken bile, annesinin kalbine erişmesine izin vermeyi reddederek fark ettiğinden daha fazlasına tutunuyor. Gerçi ne kadar üzgün olduğuna bakılırsa, bunu uzun zaman önce yapmış.

Gitmesine izin verdim çünkü bunu deneyimlemesine izin vermeliydim. Ancak bu şekilde hayatının o kısmını paketleyip yönetebilecek. Ona yaklaşıyor, elleri dua ediyor. "Lütfen. Lütfen onu geri ver. Nereden ya da nasıl aldığını sormayacağım. Hiçbir soru sormayacağım. Sadece geri istiyorum."

"Sorabilirsin, ama sadece buralarda takılan bir adam." "Kim?"

"Sormanız size söyleyebileceğim anlamına gelmiyor."

Lark'ın elleri iki yanında yumruk oluyor ve aldığı derin nefesi duyuyorum.

Dane devam ediyor, "Böylesi daha iyi. Daha güvenli." Ona bakıyor ama gözlerinde suçluluk duygusunun belirmeye başladığını görebiliyorum. *Güzel.* Onun için kendini boktan hissetmeli.

Ona ne yaptığını. "Her neyse, nereden aldığını sormadım. Alışveriş merkezindeki mağazadan falan almadım. Bu tür anlaşmalar yaparken bu tür sorular sormazsın, özellikle de ateşli olduğunu biliyorsan."

Attığı her adım tereddütlü ama yine de yolculuğa cesaret ediyor. "Dane," diyor, sesi o kadar alçak ki duymak zor, ama titremesi sonda yakalanıyor. "Sana yalvarıyorum. Onu senden satın alacağım. Mia'ya daha iyi bir şey alabilirsin, en yakın arkadaşlarından birinden çalınmamış bir şey."

"Lark, yapardım," diyor kamyonu bakarak. "Ama onu seviyor. Şimdi bunu ondan nasıl alabilirim?"

"Sadece yapıyorsun." Sesi serin havada yükseliyor ve boğuklaşıyor.

Etraftaki evlere bakıyorum. Işıklar yanıyor ama kimse yardım etmek ya da araştırmak için dışarı çıkmıyor. Komşuların henüz polisi aramamış olmasına şaşırdım.

"Yapamam," diyor, ses tonu onunkinin aksine değişmiyor. "Bebeğimi taşıırken Mia'yı üzmeyeceğim."

Dane bana tekrar baktığında, başından beri beklediğim gibi onu gördüm. Doğru şeyi yapacağına dair tüm umutlar gözlerinden çoktan kayboldu. Onu inciteceğini biliyordum ama önemli değil. Onunla ilgileneceğim. Ona öyle sevildiğini hissettireceğim ki ne ona ne de o broşa ihtiyacı olacak.

"Eminim erkek arkadaşın daha iyi bir şey alabilir." diyor. Kalbi yokmuş gibi, Lark için bunun parayla ilgili olmadığını göremiyor gibi görünüyor.

Gözyaşları omuzlarını titretiyor. "Annemindi."

Bunu onun için yapmayacağı için hayal kırıklığına uğramış bir şekilde, daha önceki bir fırtınadan dolayı çimlerde oluşan su birikintilerinin arasından yürüyorum ve onun elini tutuyorum. Bana dönüyor ve yüzünü göğsüme gömüyor. "Mantıklı ol dostum. Bunun onun için ne anlama geldiğini biliyorsun."

"Mia için de aynı anlamı taşıyor," diye karşı çıkıyor, arkadaşının bencil bir gurur ya da başka bir şey yüzünden dağılmakta olduğunu görmezden gelerek. Onu anlayamıyorum

Dışarı.

Lark'a satmayacak, o yüzden bana da satmayacağını biliyorum. Sormamın bir anlamı yok, en azından bu gece herkes hararetliyken. Onun yerine, "Sen tam bir pisliksin." diyorum.

"Ben de sana."

Amanda aramıza girdi. "Durun. Bu kadarı çok fazla." Dane'e dönerek, "Lark'a bak. Arkadaşına bak. Bunu gerçekten yapıyor musun? Bunu ondan saklayacak mısınız?"

"Sen karışma, Amanda."

"Ben bu işin içindeyim çünkü en iyi arkadaşım bu işin içinde ve her zaman onun arkasındayım." Lark'ı tekrar kucaklıyor. "Bu senin doğru şeyi yapma şansın," diyor. "Eğer yapabiliyorsan."

Bence istedikleri kadar yalvarıp yakarsınlar, o çoktan kararını vermiş. Manevi değeri nedeniyle vermeyecekse, hiçbir şey fikrini değiştirmeyecektir.

Lark bana baktı. "Eve gitmek istiyorum."

Ses tonuna sinmiş acısını duymak beni kırıyor. Ona ters ters bakıyorum. "Onu çalan kişinin sen olduğunu düşünmeye başlıyorum, pislik herif."

Onu tamamen görmezden gelerek, kamyonu doğru giderken beni tersledi. "Siktir git." Sokağa adım atmadan önce durdu ve kamyonetine dokundu. "Nereden aldığımı mı bilmek istiyorsun? Tamam, söylerim. Sana söyleyeceğim ama unutma, seni korumaya çalıştım Lark."

"Beni nasıl koruyacaksın? Bana ihanet eden sensin." Umudun önünde bir havuç gibi sallandırıldığı şu anda tutunacak yeterince öfkesi yok.

Sadece hayal kırıklığına uğrayacağını bildiğim halde Lark'a umut verdiği için o şerefsizden nefret ediyorum. "Bu iş daha bitmedi," diye uyarıyorum, içimdeki kükreme yumruklarımın arasından dışarı çıkmak için can atıyor.

"Peki. Ne kadar tuttuğunu bilmek ister misin?" Gözlerimin içine bakıyor ve sinsi bir sırıtış beliriyor. "Çeyrek torba ve on Oxy hapi." Kolları

son gülen o olacakmış gibi dışarı çıkar. "Lanet kuzenin onu uyuşturucuyla takas etti." Dane son darbesini tam karnıma indirdi.

Lark

"ANLAMİYORUM."

Su üzerime dökölüyor, saçlarımı, tenimi, her yerimi ıslatıyor, buhar havada dalgalanıyor. Gözyaşları duştaki yağmur gibi yağıyor, karışıyor ve üzerimden akıp gidere gidiyor. Vücudumun ne kadar ıslak olduğu önemli değil, arkadaşımın ihanetini giderden aşağı yıkamak için çaresizim. *Anlamıyorum.*

Vücut yıkamaya uzanıyorum ama bu tür işler için enerjim yok. Suyun altına dalıp kaybolacağım bir banyo yapmalıydım. Ama Harbor'ın yardımına ihtiyacı var, bu yüzden onun ısrarı üzerine kendimi temizliyorum ve saçlarımı yıkıyorum. Onun teorisine göre duş almak insanı her zaman daha iyi hissettirir. *Ben ikna olmadım.*

Bitirdim ve kurulandım. Havluyu üzerime sararak parçaları bir arada tutuyorum ve kapıyı açıyorum. Harbor iç çamaşırlarıyla yatakta yatıyor. Başının ve omuzlarının altında yastıklarla dinlenirken bir bacağını bükmüş, vücudunun diğer tarafındaki kaburgalarının bir kısmını bir buz torbası örtüyor. Bakışları televizyondan bana yöneliyor ve "Duş nasıldı?" diye soruyor.

"Böyle hissettiğim için haksız mıyım?" Pencereden ötedeki ışıklara bakıyorum ve sonra başımı elime gömüyorum.

"Nasıl hissediyorsun?"

"Kayıp." Ona, bu inanılmaz adama bakıyorum ve ona asla söylememem gereken şeyi itiraf ediyorum. "Boş, sanki yeniden terk ediliyormuşum gibi. Maddi değeri umurumda olmasa da kendimi saçmalıyormuşum, önemsizmişim gibi hissettiriyor."

"Buraya gel." Kendini destekliyor, hareket ederken hırlıyor ve yan tarafını tutuyor. Ona daha fazla acı çektirmek istemediğim için dikkatlice oturuyorum.

Sırtımı okşuyor, parmaklarını hafifçe tenimde gezdiriyor. Kaçırdığım bir damla suyu yakalıyor ve ağzına götürerek alt dudağında gezdiriyor. Başka bir şey düşünmek imkansız gibi görünse de, vücudum tepki veriyor, tenime bir ürperti gönderiyor ve ardından tüylerim diken diken oluyor.

Göğüs uçlarım havlunun yumuşak kumaşına baskı yapıyor, bu yüzden bir kafa karışıklığı dalgası üzerime gelirken onu sıkıyorum. *Duygusal olarak bu kadar tükenmişken ona karşı nasıl böyle bir çekim hissedebilirim?*

Ama bakışlarım vücudunda gezinirken - kaslar tepeler ve vadiler, sert kenarlar ve keskin düzlemler yaratıyor - ona rağmen değil, onun *sayesinde* bu kadar çok şey hissettiğimi fark ediyorum.

Buz torbasını yere bırakıyor ve sonra havluya ve göğsüme bastırdığı elime uzanıyor. Parmakları soğuk ama göğsümde bir sıcaklık filizleniyor ve yayılmaya başlıyor. Havluyu bir hediye gibi açıp bedenimi sıcak havaya ve onun arzulu bakışlarına maruz bıraktığında, gözlerimi kucağıma indirip yutkunuyorum.

Avucunu tenime bastırarak sendeleyerek nefes alıyorum. "Bana bak, Lark." Bakamıyorum. Sorun o değil, içimde savaşılan çelişkili duygular. "Hey," diyor, gözlerim onunkilere ulaşana kadar çenemi kaldırarak. "Asla aşağı bakma, asla. Başını dik tut ve saygı bekle."

"Nasıl hissedeceğimi bilemiyorum. Çok fazla şey var ve sonra hiçbir şey yok." "Çünkü düşünüyorsun. Kalbin nasıl hissediyor?"

Bana şanslı olan oymuş gibi bakıyor, ama söz konusu biz olunca şanslı olan o değil. *Ben şanslıyım.* "Kafam kadar kayıp değil."

Elini boynumdan aşağı kaydırıp köprücük kemiğimin üzerine koyarak, "Vücudun nasıl hissediyor?" diye fısıldıyor.

"Dokunuşunla rahatladım," diye fısıldıyorum karşılığında.

Eli tenimin üzerinde gezinip bacaklarımın arasına girdiğinde hiçbir şey söylemiyor. Önce dudaklarımın kayganlığında geziniyor ve sonra şöyle diyor: "Bedenin hissediyor, deneyimliyor, tepki veriyor. Sana bunu yaptıran kafan." Parmağını birkaç kez aşağı yukarı kaydırıyor ve sonra klitorisimi hafifçe ovuyor. "Sadece hisset bebeğim. Zihnini rahatlat ve bedenini dinle."

Sanki ihtiyacım olan izin buymuş gibi, tepki olarak yavaşça eline sürtünüyorum. Bu sadece geçici bir yükseliş olacak. Ona, vücudumdaki ellerine ve her şeye aynı anda daha çok ihtiyacım var.

Dizlerimin üzerine kalkarak havlunun yataktan düşmesine izin veriyorum. Eğilip önce kaburgalarını, sonra da dudaklarını öpüyorum. "Seni incitmek istemiyorum."

Yanağımı okşuyor ve "Ben de senin için aynı şeyleri hissediyorum" diyor.

Bana olan sevgisinden şüphe etmiyorum. Kendimden şüphe ediyordum. Artık bunu yapmayı reddediyorum.

Düşünmeyi

bırak. Sadece

hisset.

Yatağa kadar sürünüyorum ve ona yaklaşıp üzerine çıkıyorum. Kucağına oturmadan önce beni kalçalarımın yakalıyor ve "Sanırım bu sefer üstte olsam daha iyi olur, kaburga durumunu göz önüne alırsak" diyor.

"Oh hayır." Onu kaldırdım ve üzerinden kaydım. "Özür dilerim."

"Sorun yok bebeğim," diyor, sesi nefis bir şekilde tiz. "Yaralıyım, kırık değil."

Banyodan gelen ışık odanın her tarafına yayılıyor ve bizi kuyruğunda yakalıyor. Üzerinden kalkmak için manevra yapıyorum ve yatağın üzerine uzanıyorum. Duygularımın ve zayıflıklarımın sergilenmesine rağmen vücudum titremiyor.

Gözleri rüya görüyormuş gibi kapalıydı ve sonra beni öptü. Ben bu muyum? *Bir öpücük ve rüya mı?* Parmak uçlarının sertliği tenimi uyandırıyor, omzumun üzerinden geçip koluma iniyor ve gerçekten olmak istediği yer olduğunu hayal ettiğim yeri çevreliyor.

Harbor genelde nasıl zevk almak istediğimi sorar. Bu sefer öyle değil. *Sadece hisset.* Üzerime eğilip öpüştüğümüzde, aramızda bir ateş açığa çıkıyor. Bacaklarım açılıyor, ama o onları daha da ayırıyor, kabaca kalçalarımı okşuyor.

Boyu sert ve dalmaya hazır, onu böylesine arzulu bir aşamada görmek vücudumun hevesli bir beklentiyle zonklamasına neden oluyor. Onu omuzlarından aşağı çekiyorum ve vücutlarımız yeniden birleşirken dudaklarımız da birleşiyor. Geri çekiliyor ve boşluk anında geri dönüyor. "Dalga geçme, bebeğim."

Ucu girişime geliyor. *Seksi piç.*

Vücudu benimkiyle alay ederken, gözlerindeki açlık bana bunun nazik olmayabileceğini düşündürüyor. Sert bir hamleyle başımı yastıklı yatak başlığına çarpıyorum. Kendime bir yer bulmak için çabalarken bir elimle çarşafı yumrukluyor, diğer elimle de başımın üzerinden yatak başlığına bastırıyorum.

Her itiş ateşi daha da körüklüyor, damarlarımda kıvılcımlar çıkıyor ve bedenim canlanıyor. İster sevişelim, ister sevişmeyelim ya da şimdi olduğu gibi her ikisini de aynı anda yapalım, asla daha az değil, her zaman daha fazla. Bana ikimizin ötesindeki her şeyi nasıl unutturacağını biliyor.

Üzerimde hareket ettikçe karın kasları geriliyor, tüm bedenime dokunuluyor, tüketiliyor, o kadar derinden seviliyor ki, onunla yaşadığım bu özgürlük hissini deneyimlemeye devam etmek için yaklaşan fırtınayı engellemek için içim sıkılıyor. Ama bu çok fazla... *O çok fazla.* Daha sert ittiğinde ve daha hızlı hareket ettiğinde, üstümde kontrolünü kaybettiğinde, gördüğüm coşku değil. Aşk bana bakıyor.

Mükemmellik.

Serbest bırakılmamın rüzgârı yükselirken, saldırıdan önce omuzlarını tutmak için çabalıyorum. Artık çok geç. O orta zeminde tutunmak çok zor

Kovalamanın verdiği haz ile serbest bırakmanın verdiği haz arasında gidip geliyorum. Durmaya hazır değilim ama bedenim boyun eğiyor, dudaklarımdan bir inilti dökülürken sırtım kamburlaşıyor. "Harbor," boğazımdan yırtılıyor, öpülürken çalınıyor.

Serbest kalana kadar iterken tırnaklarım gömülüyor ve sonra yavaşça üstüme yerleşiyor. "Ow," diyor ve sonra dikkatlice yana doğru yuvarlanıyor.

Yavaşça nefesimi tutarak, kuruyan boğazımı kaplamak için yutkunuyorum ve sonra "İyi misin?" diye soruyorum.

Kıkırdıyor. "Seksten sonra ilk kez böyle bir soruyla karşılaşılıyor olabilirim." Dönüp bana bakıyor, yan tarafına dokunduğu için acı çekse de gülümsüyor ve ekliyor: "Bilgin olsun, erkekler seksten sonra her zaman harika olurlar. Ne kadar dağılmış oldukları önemli değil. Eğer sevdikleri kadınla birlikte olurlarsa, bu yine de ulaşabilecekleri en iyi şey olacaktır."

Acısına rağmen eğilip omzumu öpüyor. "Benim gibi." "Bildiğim iyi oldu."

Sırıttıyorum ve ona bakmak için yanıma dönüyorum. Eli ama çenesi şişmeye başladı. Uzanıp yüzüne zar zor dokunuyorum. "Şişiyor."

Ayağa kalkarken üzgün olmaktan çok sinirli bir şekilde iç geçiriyor. "Kafamı çevirdiğimde indirdiği o lanet aparkat. Üzerine buz torbası koyacağım."

"Özür dilerim." Ağırlığımy bir elimle yatağa vererek ayağa kalkıyorum.

Yatağın kenarında durup çökmüş omzunun üzerinden bana bakıyor. "Neden üzgünsün?" Kaşlarının arasından gerçek bir şaşkınlık okunuyor.

"Çünkü ben olmasaydım canın yanmazdı."

Benden uzaklaşıyor, elleriyle yüzünü ovalıyor ve sonra kollarını bacaklarının üzerine koyuyor. "O kavgaya sen sebep olmadın, Lark. Ne dediyse dedi ama kini çok eskilere dayanıyor. Daha önce de yollarımız kesişti. Lucas ve benim onun partilerinde kız aradığımız konusunda yalan söylemedi. Kahretsin," diyor tekrar bana bakarak. Bu sefer sırtarak. "İçkisini bile çaldık." Olabildiğince yavaş ayağa kalkıyor, eliyle yan tarafını koruyor. Arkasını döndüğünde sırtışı gitmişti ve ben onu çoktan özlemiştim. Bakıyorum

İçini dökmek istediği şeyi söylerken uzaklaşıyor. "Kesinlikle bir davayı savunmuyorum. Gerçekler gerçektir, ama sana söylüyorum, geçmişimdeki hiç kimsenin önemi yok."

Harbor'ın Dane'e ve söylediklerine odaklanmamasını ne kadar istesem de, kısmen buna benim sebep olduğumu bilmek acı verdiği için, ama aynı zamanda Harbor'ın onu etkilemeseydi her şeyi görmezden geleceğini bildiğim için. "Geçmişini bana haklı göstermek zorunda değilsin." Başımı yana çevirerek, "Senin yerine ona inanacağımı mı sanıyorsun?" diye soruyorum.

"Bilmiyorum. Bunu şansa bırakmak istemiyorum."

Yataktan kalkıp onun kollarına atılıyorum. "Eğer bir taraf seçmek zorunda kalsaydım, her zaman seni seçerdim, Harbor. Her zaman. Ama sen bunu biliyorsun. Peki bana söylemenin gerçek sebebi ne?"

Başını eğiyor, bakışları da onunla birlikte. Şakağını benimkine bastırarak duruyor ve nefes alıyor. Yüzündeki kaba sıyrıklar yumuşak yanağını çiziyor ve sonra tekrar gözlerinin sıcaklığına kavuşuyorum. "Çünkü sözde *arkadaşın* benim için bir Cuma gecesi sikişinden başka bir şey olmadığına inanmanı istiyor. Ama değilsin." Yüzümü kavrayarak beni öpüyor ve alnını benimkine yaslıyor. "Sen tüm evrensin. Zamanın başladığı ve bittiği yer ve aradaki her an sensin."

Bir kalbin uçmasının mümkün olduğunu bilmiyordum, ama ellerini tutuyorum, ona o kadar sıkı sarılıyorum ki beni asla bırakmasın, yoksa uçup gidebilirim. "Seni seviyorum," diye fısıldıyorum, ama bu kelimeler ona karşı hissettiklerimi anlatmaya yetmiyor.

Başlarımız dikleşiyor, ama birbirimizin bakışlarına bakarken gözlerimiz bağlantıyı yeniden kuruyor. "Broşunu geri alacağım." diyor.

"Nasıl?"

"Bilmiyorum ama bir yolunu bulacağım." Beni öpüyor ve sonra dudaklarıma doğru fısıldıyor. "Sana söz veriyorum, Lark. Bir gün onu geri alacaksın."

Ne söylediği ya da ses tonu bile değil. Ruhu benimkiyle bir anlaşma yaptığında, sözünü tutacağını biliyordum.

Liman

Dane ve Mia için polisi arayabilirdim. Hırsızlık raporuyla eşleştirirler, onları çalıntı mal suçundan tutuklarlar ve Lark annesinin mücevherlerini geri alırdı. Her şey yeniden yoluna girerdi.

Ama bu basit bir durum değil. İşin içinde yabancılar değil, yakın arkadaşı ve onun bebeğini taşıyan kadın var. Broşu geri istediğini biliyorum ama Lark'ın onu almak için hayatları mahvetmeyi asla istemeyeceğini de biliyorum. Bunun üstünde değilim ama sanırım sabır müttefikimiz olacak.

Ona geri vermesi için onu ikna etmeliyim. Çalıntı malları rehin veremeyeceğini bildiğim için piyasa değerinden fazlasını ödeyeceğim. Onu tekrar bütün yapmak için ne gerekiyorsa yapacağım. Annesini geri getiremem ama ondan geriye kalan tek şeyi geri alabilirim.

Amanda'nın evinden cevap gelmeyince farklı bir yol deniyorum. En iyi kararım olmayabilir ama çaresizim.

Dobson'daki eve gitmeyeli yıllar oldu, üç, belki de dört, ama terk edilmiş gibi görünüyor - posta kutusundan taşan mektuplar ve kapının kolundan sarkan ve ön verandayı kirleten el ilanları. Çevre düzenlemesi ve çimlerin iyi bir düzeltmeye ihtiyacı var. Yine de kırık pencere ve yırtık perde bana doğru gelmiyor. Lucas ve

Ara sıra burada parti yapardım ama geç saatlerde, genellikle gece yarısından sonra. Gündüz görseydim gelmeyebilirdim.

Paslanan kapıyla uğraşmam. Keskin metal parçalar bir sonraki kurbanını bıçaklamaya hazır görünüyor. Kapının yanındaki çürümüş tahtaya vuruyorum, umarım kırıp geçmem. Geri adım atarak, kapıyı açana yer bırakıyorum, kalabalık yapmak istemiyorum.

İçerideki perde sağa doğru kaymış. Boncuk gibi gözler önce bana, sonra da kaldırımdaki arabama bakıyor. "Polis misin?"

"Hayır. Eskiden buralara gelirdim. Arıyorum-" "Kimi aradığın umurumda değil. Git başımdan."

İçeri bakmaya cesaret ediyorum ama o kapının arkasına kaçıyor. "Terry ile mi görüşüyorsun? Hey, Dane'i arıyorum. Onu hatırlıyor musun?"

Kafes sesi gibi bir tıkırtı duyulur ve sonra "Hayır, o yüzden siktir git" diye cevap verir.

İtiraf etmeliyim ki, eğer bu çoğu korku filminin başlangıcı gibi olmasaydı, muhtemelen kalıp farklı bir taktik denerdim. Ama hayır, sanırım ben iyiyim. "Tamam, harika dostum. Teşekkürler."

Merdivenlerde yürürken ne halt ettiğimi düşünüyordum. Silah çekip beni kafesine tıkacağını düşündüğümünden değil ama bugün kendimi o kadar şanslı hissetmiyorum. Olaysız bir şekilde arabama biniyorum ve Amanda'nın çalıştığı otoyolun yanındaki restorana gidiyorum.

İçeri girdiğimde, kamyoncu şapkalı birkaç adam dönüp bana bakıyor, kendimi daha rahat hissetmem için bana zerre kadar fırsat vermiyorlar. Bazı ailelerin oturduğu sağ tarafa, sonra da sol tarafa bakıyorum.

"Liman mı?" Amanda'nın ağzı bükölüyor ve sağ taraftan bana doğru geliyor.

"Hey."

"Burada ne yapıyorsun? Lark iyi mi?"

"O ..." Beklendiği gibi "iyi" veya "iyi" ile doldurmak üzereyim, ancak tereddüt ediyorum çünkü duygusal kargaşadan sonra bugün idare ediyor.

dün gece Dane'le olan olay. Ama Amanda bunu biliyor, o yüzden rol yapmama gerek yok. "Daha iyi oldu. Bu gece kütüphanede ders çalışıyor."

Yüz ifadesi anlayışla yumuşuyor. "Bana daha önce mesaj attı." Dirseğini tutuyor ve beni yürüyüş yolunun dışına doğru çekiyor. Bir adım geri çekilip bir sütuna yaslanıyor ve "Özür dilerim Harbor. Her şey çok çabuk gelişti."

"Buna sen sebep olmadın, tıpkı onun olmadığı gibi. Dane ve benim aramda bir geçmiş var. Kuzenimi tanıyordu."

"Evet, Lucas. Hatırlıyorum." Bakışları panjurların arasından otoparka doğru kayıyor. "Senin hakkında konuşurdu. Aslında seninle övünürdü, ne kadar iyi olduğundan, her zaman ondan daha iyi olduğundan. Etrafında fazla değildim ama sana "ya gidersin ya ölürsün" dediğini duymuştum."

"Ben onun aracıydım. Hepsi bu."

Bu yorum onu hazırlıksız yakalamışa benziyor, çünkü yerinden kıpırdıyor ve elindeki kalemle oynamaya başlıyor. "Ee," diye başlıyor topuklarının üzerinde geriye doğru sallanarak. "Seni buraya getiren nedir? İçimden bir ses bunun o iğrenç üç günlük elmalı turta olmadığını söylüyor."

"Yani turtayı önermiyor musun?" Şaka yapıyorum. "Ne öneriyorsun?"

"Yapabiliyorsanız başka bir yerde yemenizi, ki yapabileceğinizi biliyorum."

"Not edildi." Kıkırdıyorum. "Hey, *yani* . . . Dane'i arıyorum."

Biraz yüzünü buruşturuyor ama fark ediliyor. "Sence bu akıllıca mı?" Bakışları omzumun üzerinden geçiyor ama sonra aynı hızla geri dönüyor.

Bekleyen müşterileri vardı, ben de hızımı artırdım ve "Hayır, ama broşu geri almama yardımcı olacaksa yaparım" dedim.

Eğilerek fısıldıyor, "O burada, arka tarafta çalışıyor. Geçen hafta daha fazla iş aramak için geldi çünkü Lark gittiğinden beri Larry birkaç iş kaybetti. O yüzden gelip iş istedi." Kimsenin onu duymadığından emin olmak için etrafına bakınarak, "Sanırım artık nedenini biliyoruz. Mia'nın hamile olması."

"Ah, doğru ya. Oraya geri dönüp onunla konuşma şansım nedir?"

Telefonundan saati kontrol ederek, "Molası birazdan geliyor. Eğer arkada takılırsan, sigara içmek için dışarıda olacak." Önlüğünden defteri çıkarıyor ve gülümsemesi gerginleşiyor. "İşe dönmem gerek."

"Teşekkürler Amanda. Minnettarım."

Bana başıyla selam veriyor ve ben arabama doğru yürürken etrafı kolaçan etmeye başlıyor. Tavsiye ettiği gibi, arabamı arkaya çekiyorum ve camım açık bir şekilde bekliyorum. Sanki onu kendisi göndermiş gibi, adam kapıdan içeri giriyor ve bir sigara yakıyor. Kafasını kaldırıp arabaya doğru baktı. "Burada ne halt ediyorsun?"

Maserati'me hak ettiği özeni göstereceğine güvenmediğim için dışarı çıkıyorum. Ellerimi kaldırıyorum. "Barış için geldim, dostum."

Gözü morarmış ve dudağı patlamış gibi görünüyor. Kaburgalarındaki morluk dün geceki kadar kötü değil. Çenem hala acıyor ve iz bıraktı, bu yüzden tatmin olmuş hissetmeli.

Diyor ki, "Aramızda bulunacak bir barış yok. Sadece şehrin kendi taraflarında kalmamız gerekiyor." Gömleği kir içinde, kot pantolonu iyi bir yıkamaya ihtiyacı varmış gibi görünüyor. Dane'in tıraş olmaya ve saçlarını kestirmeye ihtiyacı var muhtemelen ama onu yemek işlerinde temizlenmiş ve daha iyi görünürken görmüştüm. Görünüşe göre bugünlerde kız arkadaşının hamile kalmasından daha fazla şey yaşıyor.

"Onu seviyorum, Dane. Lark'ı her şeyden çok seviyorum. Şehir merkezine yakın bir yerde büyümüşken The Pointe'e bağlı kalamam. Babası hâlâ orada yaşıyor. O da öyle, en azından bir ay daha. Bunu bir bölge kavgası haline getiremeyiz. Her neyse, bazen Pointe'de çalışıyorsun."

Sigarayı bir esrarmış gibi emiyor, otoyola bakarken bana zerre kadar dikkatini vermiyor. Öksürüyor, sonra bana bir bakış fırlatıyor. "O benim kız kardeşim gibidir."

"Bak, onun için yaptıklarını takdir ediyorum. Onu yanlış kişilerle düşmekten korudun."

"Sen, Westcott. Sen de o kalabalığın bir parçasısın. Sen ve Lucas öyleydiniz." Sigarasını havada bana doğru tutuyor. "Neden sen masummuşsun gibi yürüyüp gidiyorsun, havalı üniversitene gidiyorsun, temizleniyorsun ya da her ne bok yaptıysan, küçük adam ezilmeye devam ediyor?"

İkimiz de nedenini biliyoruz. Para fırsat getirir.

Ensemi kaşıyorum ve ne diyeceğimi bilemez bir halde yere bakıyorum. Bu uçurumu onunla kapatamayabilirim, ama belki ortak ilgi alanımız bunu sağlayabilir. Tekrar başımı kaldırdığımda, "Ne kadar zorlandığımı bilmiyorum, o yüzden anlıyormuş gibi yapmayacağım. Ama bu benimle ilgili değil. Lark'la ilgili." Biraz daha yaklaşıyorum, onu bir kol mesafesinden daha uzakta tutuyorum. "Aynı mahalledensiniz ve bana anlattığına göre liseden itibaren birlikte büyümüşsünüz. Ama geçmişiniz hakkında bildiğim tek şey bu çünkü söylediği her şey ona ne kadar iyi davrandığın ve onu ve Amanda'yı nasıl kolladığındı."

"İlk tanıştığımızda biraz asosyaldi, sürekli yanında kitaplar taşırdı. Garip bir dönemden geçti ve ben bunun kalıcı olacağını düşündüm. Öyle olsaydı daha kolay olurdu. On yedi yaşına geldiğinde, arkadaşlarımla bazı temel kurallar koymak zorunda kaldım. Onun için, ekibimden kimseyle çıkmasına izin vermediğimi söyledim. Çoğu şu anda benden daha iyi durumda değil. Lark, Beacon'dan daha büyük şeyler için yaratılmıştı. Amanda da, eğer odaklanmayı başarabilirse."

"Lark şu anda kütüphanede."

Çıldırıldı. "Aferin ona." Lark'ın ya da Amanda'nın adı geçtiğinde gözlerindeki bakışta çok samimi bir şey var; bahse girerim pek çok insana göstermediği bir samimiyet.

Sigarasını bitirmeden fırlatıp nefesini üflüyor, sonra ellerini başının arkasında birleştiriyor. "Onu sen ve Lucas gibi adamlardan uzak tutuyordum."

"Beni son birkaç yıldır onun yanındaymışım gibi hatırlıyorsunuz. Yanında değildim. Hızlı bir çözüm için hayatını sattı. Beni bunların hiçbirini yaparken görmedin."

Dane bana bakıyor. Gözlerinin kısılmasından ve kollarını göğsünde kavuşturmasından ikna olmadığını anlayabiliyorum. "Belki de dikkat etmediğim için seni karıştırdım. Eğer seni yanlış yargıladıysam, özür dileyecek kadar büyük bir adamım. Özür dilerim."

Ayrıntılı değil ama kabul ediyorum. "Adımı temize çıkarmam gerekiyor çünkü Lark'ın hataların bedelini ödemesini istemiyorum, özellikle de ben yapmadıysam."

"Sen ve kuzenin birbirinize çok benziyorsunuz."

"Bunu görebiliyorum." Elimi uzattım. Elimle gözlerimin arasına birkaç kez bakıyor ve sonra elimi tutuyor. El sıkıştık. "Özrün için minnettarım."

"Lark'ın dostluğunu kaybetmek istemiyorum. Yardımına ihtiyacım var."

Kuma yeni bir çizgi çekilirken tekrar geri adım atıyoruz. "Ne yapacağını biliyorsun." Adımın temize çıkmasını takdir etsem de onu bu yüzden aramıyordum. "Bu yüzden buradayım."

İç çekerek ve başını sallayarak volta atmaya başlar. "Bunu ondan alamam, dostum. Keşke alabilseydim."

"Lark ile uzun bir geçmişiniz var. Onun dostluğunu kaybetmek istemediğini kendin söyledin ama ona ait olan bir şeyi de vermeyeceksin. Bahse girerim o da yıllar boyunca senin yanında olmuştur, tıpkı senin onun yanında olduğun gibi. Eminim onu herhangi bir saatte arasan ve bir şeye ihtiyacın olsa, orada olurdu. Haksız mıyım?"

"Haklısınız ama bu durumu değiştirmez."

"Ne olacak?" Bütün gece onunla voleybol oynamayacağım. Sadece başlamak için doğru şeyi yapmasını diliyorum. "Lark'ı tanıyorsun. Onun için ne anlama geldiğini biliyorsun. Onu geri almayı hak ediyor."

Cebinden bir sigara daha çıkarır. Sanki birinden aşırılmış gibi bükülmüş. Ama yakmıyor. Sanki bu hareket sinirlerini yatıştırmaya yetiyormuş gibi sigarayı iki parmağının arasında tutuyor.

Telefonunu kontrol ettiğinde, zamanımızın kısıtlı olduğunu düşünüyorum. Sonunda "Mia ile ilişki mi mahvetmeyecek ne yapmamı istersin?" dedi.

"Eğer bu kadar dengesizse, çoktan boku yemiş demektir. Ama belki . . ."
Son çare. *İşte geliyor.* "Kuzenim uyuşturucuyla takas etti. Ben de sana nakit veririm. Senin için değeri nedir?"

"Mia ile barışı sağlarsa paha biçilemez."

"Yapma bunu, Dane. Bu senaryoda neyin doğru olduğunu biliyorsun. Eğer yanlışı seçersen Lark kaybeder. Sana beş bin dolar veririm."

"Siktir," diyor gülerek ve kollarını önünde sallayarak. "Aynen böyle, ha? Keşke bir Pointe çocuğu olarak doğsaydım. Kuzenin sanki sonsuzmuş gibi etrafa para saçtı ve sonra babası onu kesti."

Bekle. . . Bunu hiç duymamıştım. "Nereden biliyorsun?"

"O ve Ronnie, tamirata ihtiyaç duydukları günlerde birkaç eve girmişlerdi."

"Bu gerçek mi?"

"Ronnie'ye sor. İlçede hapis yatıyor."

Lucas için her şeyin ne kadar kötüleştiğini aklım almıyor. Onun hakkında her şeyi bildiğimi sanırken her yeni ayrıntı hayatının bilmediğim bir parçası oluyor. Lucas'ın geçmişinin derinliklerine indikçe, keşke bilmeseydim diyorum.

"Lark'ın evine saldırdıklarını bilmiyor muydun? O zaman bunu bir araya getirmedin mi?"

"Neredeyse o kadar derindeydim, dostum. Hiçbir şeyi araştırmıyordum. Bana geldi ve yeni aldığım bazı malları takas etti. Mia beşiği koymak için dolabı temizlerken bir ayakkabı kutusunun içinde buldu."

"Gerçek olduğunu nereden biliyordu?"

Omuz silkiyor, sigarasını arka cebine sokuyor. "Kızlar elmasları bilir, sanırım. Bak, gitmem gerek."

"Parayı almayacak mısın?"

"Bu bana acı veriyor çünkü bunu gerçekten kullanabilirdim ama idare edeceğiz." Beni bir aşağı bir yukarı süzdükten sonra ekliyor: "Lark'ın hikâyesinde kahraman olmak istediğini anlıyorum ama Mia'yla aramı bozamam, özellikle de hamileyken." Elini uzatıyor ve elini bana uzatması için ne gerektiğini biliyorum, bu yüzden elini tutuyorum ve tekrar tokalaşıyoruz. "Üzgünüm, dostum." Gözleri arkama kayd ve "Güzel yolculuk." dedi.

"Hayatta olmaz."

"Lark için bile mi?" diye soruyor, takas yapma umuduyla. "Bunu yapmamı asla istemezdi."

"Ne istiyorsun?"

Başımı sallayarak cevap verdim, "Ailemin adına. Ben sadece ödemeleri yapıyorum."

"Güzel olmalı," diye şarkı söylüyor adımlarında bir çalımla. "Güzel olmalı."

Bir dakika daha bekleseydim, anahtarları teslim ederdim. Ama bir arabanın uyuşturucu kadar kolay satılmadığını biliyorum. *Kahretsin, çok yaklaştım.* Lark beni öldürecek ve onu her gün görmek hoşuma gidiyordu.

Kapıyı açıyor ve arkasına bakıyor. İyi ruh hali gitmiş, yerine Lark'ın bildiğini tahmin ettiğim yüzü gelmişti. "Beacon'dan çıkmasını sağlayacaksın, değil mi? Onun en iyi şansı sensin."

"Onun en iyi şansı o, ama yedek plan olarak bunu yapmasını sağlayacağım." "Doğru."

Aklıma çılgınca bir düşünce geldi. Elimi saçlarımın arasında gezdiriyorum, bunu yapmam gerektiğinden bile şüphe duyuyorum. Adam Lark'ın kalbini bilerek kırıyor. Ama belki de hayatının yönünü değiştirmesinin bir yolu vardır. Lark'ın kalbi saf altındır. Yapmak üzere olduğum şey için üzülmeceğini biliyorum. "Hey, Dane." Bir kez daha arkasına baktı. "Eğer daha düzenli bir iş arıyorsan, muhtemelen yardıma ihtiyacı olan birkaç adam tanıyorum. Büyük bir iş değil ama iyi sosyal hakları var ve makul bir maaş veriyorlar."

Bana bakıyor, yüzü sanki onu kandırıyormuşum gibi buruşmuş. "Neden bana yardım ediyorsun?"

Omuz silkiyorum. "Bebeğin yolda ve Lark'ın arkadaşı olduğun için." Arabama doğru yürüyorum. "Bağlantı kurmak istersen Amanda'da numaram var."

"Teşekkürler."

Son bir kez baktım ve sonra arabama bindim. Lark'ı almaya giderken, bu broş hakkında düşünmeye başladım. Sanırım boş bir dava olarak kalacak. Eğer para almıyorsa, teklif edecek başka bir şeyim yok.

Yani broşu ondan geri çalmak dışında, ki bu bir noktada aklımdan geçti, Lark broşa bir daha asla sahip olamayabilir. Elçi olarak, onun kalbini kıran adam olmak istemiyordum.

Arabayı ön tarafa çektim ve o da bindi. Eğilip sanki görevimde başarısız olmamışım gibi gülümseyerek beni öpüyor. "Merhaba," diyor emniyet kemerini takarken. "Son zamanlarda hiç mesaj aldın mı?"

"Metinler ..."

Telefonunu yüzüme doğru itti. "Kabul edildim, bebeğim. Yale Tıp Fakültesi'ni kazandım. Haber aldın mı?"

Mesajı haftalar önce aldım ama ona söylemedim çünkü önce onun girip girmediğini görmek istedim. Onun gittiği yere gitmeye çoktan karar vermiştim çünkü onsuz yaşayamazdım. Ama ona ne söyleyeceğim? Yalan söylediğimi, sadece formalite icabı başvurduğumu mu?

"Bunu yapabileceğini biliyordum, bebeğim." Eğildim ve onu öptüm. Arkamıza yaslandığımızda, bizi eve götürmeye başladım.

"Kabul mektubuyla birlikte bursun gelmemesi normal mi? Ben Beacon için ikisini de aynı anda aldım."

"Belki de kendini adadığında anlıyorsundur?"

"Oh. Belki de haklısın." Parmağını ekranda bir aşağı bir yukarı kaydırıyor ve sonra "Aman Tanrım. Az önce Yale'e kabul edildim." Heyecanla kıkırdıyor ve ekliyor: "E-postalarımı kontrol edeceğim, belki bu şekilde gelir diye."

Ben park edene kadar sessizleşiyor ve camdan dışarı bakıyor.

Sinirleri midemi bile kemiriyor. "Bir şey var mı?"

"Hâlâ bir şey yok." İyi ruh hali daha da kötüye gitmiştir. Yanağının içini çiğniyor ve başka bir şey söylemeden arabadan iniyor.

Onun için olumlu kalmaya çalışarak, "Bazen insanların bunları daha geç aldığını duydum. Belki mesaj olarak değil de resmi bir mektup olarak geliyordur."

"Bu konuda içimde kötü bir his var." Uzaniyorum, sırt çantasını alıp omzumda sallıyorum ve sonra asansöre doğru yürürken elini tutuyorum.

Birden durdu, gözleri yaşlarla doldu. "Ya alamazsam?"

Eğer istediğimi yaparsam, ona tüm dünyayı ve daha fazlasını vereceğim, tıpkı onun bana evreni verdiği gibi. Kollarımı ona doluyorum ve başının tepesini öpüyorum. "Vereceksin."

Şimdi bildiklerimi o zaman bilseydim, o gün onun başına kondurduğum öpücüğün tadını çıkarırdım.

Liman

DÖRT AY SONRA...

Bizi nasıl düzelteceğimi BİLMİYORDUM.

Lark, Yale'den ve kabul edildiği dört tıp fakültesinden gelen taahhüt mektuplarıyla aylarca her gece saatlerce oturdu. Bu geceler haftalara ve aylara dönüştü. "Baylor harika bir okul," diyor dizüstü bilgisayarının üzerinden bana bakarak.

"Baylor harika bir okul,"

"Ama sensiz Teksas'ta olmak istemiyorum."

Ne? Kanepede kaydım ve yüzümü ona döndüm. "Neden bensiz Teksas'ta olasın ki?"

"Çünkü Yale New Haven'da, Grossman ise New York'ta."

"Seninle Baylor'a gidebilirim. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim." Bana bakıyor. Bunu bazen yapıyor ama bu sefer gözlerinde şehvetten daha fazlası var. Sorular var. "Ne?" Öne doğru oturarak soruyorum.

"Ne demek istiyorsun, Harbor? Baylor'a nasıl gideceksin? Başvurmadın bile."

"Şey," diye başlıyorum ... ona nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Bir sebepten dolayı sakladığım bir sır. Bazı günler beni bu konuda aramamasına hala şaşıyorum. Bunun kasıtlı olup olmadığını merak ediyorum. Akıllı bir kadın ama ailemin parası ve benim ona erişimim hakkında konuşmaktan mümkün olduğunca kaçınıyor.

Bu konuyu o kadar uzun süre düşündüm ki, bandajı yırtıp atmaya ve bu konuyla doğrudan ilgilenmeye hazırım. Bunun onu üzeceğini biliyorum. Nasıl üzülsün ki? Hayat adil değil. Bunu zor yoldan öğrendim. Ama mali durum hakkında hiç endişelenmek zorunda kalmadım. Benden ne bir kuruş ne de borç istedi. Ama geleceği konusunda stresli ve benim de dahil olma zamanım geldi.

"Eee?" Gözleri hâlâ benimkilerde, başını eğip ağzının içini çiğnemeye başladığında yüz ifadesindeki ilgi artıyor. "Nasıl?" diye tekrar bastırıyor.

Uzun bir nefes veriyorum ve sonra elimi başımın üzerinde gezdiriyorum. "Birlikteyiz. Birlikteyiz çünkü birbirimizi seviyoruz-"

"Gergin olmama gerek var mı? Açıcı beni endişelendiriyor."

"Gergin olmanıza gerek yok. Demek istediğim de bu. Sen nereye gidersen ben de oraya giderim çünkü seni çok seviyorum. Bu, sen ve ben, biz geçici değiliz bebeğim. Biz gerçeğiz."

Adadaki bar taburesine oturuyor ve şöyle diyor: "Senin gittiğin yere ben de gidebilirim demek isterdim ama bu doğru değil. Okul masraflarımı karşılamak için bursa ihtiyacım var. Kafam karıştı, Harbor, çünkü benimle Baylor'a gideceğini söyledin, ama başvurmadın, o zaman başvuruyu bile doldurmamışken benimle nasıl okula gideceksin?"

Kabul edilmenin verdiği en güzel mutluluk, ulaştığı okullar için burs alamadığını öğrendiği her seferinde en büyük hayal kırıklığına dönüştü. Bunun bir kez ve sonsuza dek çözülmesini istiyorum. "Tıp fakültesi masraflarına yardım edeceğim."

Şakağını ovuşturuyordu ama eli durdu. "Ne demek istiyorsun? Bunu yapamazsınız."

"Biraz yapabilirim." Ayağa kalktım ve adanın diğer tarafına geçtim. "Baylor yüzde otuz teklif etti. *Bilmiyorum*, dört yılda bir otuzunu daha karşılayabilirim, sonra da geri kalanı için mali yardım alırsın. Sorun çözülmüş olur."

Yavaşça göz kırpmıyor, dili dudaklarını ıslatmak için dışarı çıkıyor ve sonra ağzını tekrar kapatıyor. "Hm."

"Hm?"

"İşlem yapıyorum." Bu adil. Sonra parmağını havaya kaldırıyor. "Bu sorunu nasıl çözer? O zaman sana ve bankaya borçlu olurum."

"Hayır."

"*Hayır* mı?" diye soruyor, kaşları kalkıyor. "Hayır. Sana parayı verebilirim."

"Çifte hayır." Başını sallayarak bakışlarını indiriyor. "Kesinlikle olmaz. Ekstra hayır. Sana ne kadar hayır ulaşırsa ulaşınsın. Hayır."

"*Hayır* mı? Emin misin?"

"Bana para vermiyorsun, Harbor. Hayatımın yıllarını sana borçlanarak geçirmeyeceğim. En azından maddi olarak. Cinsel olarak, hatta duygusal olarak, her şeyimle varım. Ama insanlara borçlu olmak ve ödenmemiş borçlar hakkında ne hissettiğimi biliyorsun."

Ona TJ's'ten kahve aldığımda nasıl dayanamadığını hatırlıyorum, değişmediğini biliyorum. Kirayı ödemek için Moretti'de işe girdi. Suçluluk hissetmeden lanet bir hediye kabul edemiyor. Bu hem tatlı hem de sinir bozucu çünkü ona bir şey almadan önce nasıl tepki vereceğini tahmin etmek zorundayım. Şöyle ekliyor: "Ben böyle yetiştirilmedim. Önümüzdeki dört yıldan çok daha fazlası var ve bir de asistanlık var. Sana borcumu ödeyene kadar seksen yaşıma geleceğim."

"Hâlâ birlikte olmamızın ne önemi var?"

"Eğer?" diyor, not ettiği tek kelime bu.

Onunla olmak için her şeyden nasıl vazgeçebileceğimi bir bilse. Hayallerini gerçekleştirmek için hayatımı onunkine değiştirdim. Başka bir şey değil.

Bizden başkası önemli değil. "*Birlikte* seksenli yaşlarımıza geldiğimizde." diyorum. Onun sulu gözlerine bakıyorum. "Her zaman bir sonraki adım için endişelenmeni istemiyorum. Bana asla borçlu olmayacaksın. Sana özgürce vereceğim."

"Bir keresinde söylediğin gibi, hiçbir iyilik cezasız kalmaz, bu yüzden dikkatli olmalıyız."

"Hayır, değiliz. İstedığımız kadar mantıksız olabiliriz. Eğer seninle birlikte olmak bir cezaysa, cezalandır." Ona doğru yaklaşıyorum ve parmaklarımın ucunu çıplak kalçasının üzerinde gezdiriyorum. Uyku şortu yukarıdayken bacağındaki kıvrıma ulaşıyorum, rahatsız edici konuşmalar yaparken bile bacaklarının arasından yana doğru kaymak istiyorum.

Serbest elimi tutup ters çeviriyor. Eğilip avuç içimi öpüyor. "Seninle mantıksız olmayı seviyorum bebeğim. Her şeyi hızlıca yaptık, ihtimalleri bir kenara bıraktık ve kalbimizin sesini dinledik. Ama-"

Geri çekiliyorum ve hayal kırıklığı içinde kolumu savuruyorum. "Siktir et onu. Başkalarının kurallarına göre oynamak umurumda değil. Benim param var. Güven fonlarım var. Aslında üç tane ve bunlara ailemin banka hesapları dahil değil. Yani hayır, birlikte kalmamızı sağlayacaksa istediğim kadar mantıksız davranabilirim."

Yeşil gözleri mutfak ışıklarının altında parlarken ağzı açık kalıyor. Duygularımın bataklığı beni içine çekmeye başlıyor, bu yüzden geri çekilip ona bakıyorum, az önce onun doğasına karşı günah işlediğimi biliyorum.

Gülüyor, bu hoş bir sürpriz ve diyor ki, "Akıldan çok paran var. Bunu biliyor musun, bebeğim? Buna ne diyeceğimi bile bilmiyorum. Bırakın daha uzun bir süreyi, bir günlüğüne bile olsa, la-la diyarında ya da endişelerden kurtulmayı sağlayan ulaşılmaz bir hayal dünyasında yaşamak için gerçekliği bir kenara atmayı aklım almıyor." Tabureden kayarak yanıma geldi. Kollarını ortama dolayarak başını göğsüme yaslıyor. Yeterince uzun değil. Onun yerine çenesini oraya dayayıp bana bakıyor. "Bana endişeden kurtulmanın nasıl bir his olduğunu anlat. Samimi olmaya çalışıyorum, Harbor. Doktor olmanın bir parçası da bir gün bu özgürlüğü tadabileceğimin hayaliydi. Buna değer mi?"

Günlerimi hiç umurumda değilmış gibi geçirdiğim için birden kendimi boktan hissettim. Sanırım nispeten öyle.

Benim de kaygılarım var ama hepsi ona bağlı. Onun dünyasının gerçekte nasıl döndüğü hakkında pek bir şey bilmiyor olabilirim ama zamanın elimizden kayıp gittiğini, bizi şimdiki zamanda yaşamak yerine bir sonraki olacakların altına gömdüğünü biliyorum. Asla bir şey söylemem ama Yale'den haber aldığı gün, ilişkimizde eskiden nasıl normal olduğumuzu hissettiğimi hatırladığım son gün ve hepsi lanet olası para yüzünden.

Hep parayla ilgili.

Benim korkum, gerçek, derin, gömülü korkum, bunun sadece iki yoldan biriyle sonuçlanacağını fark etmem - parayı bulur ve birlikte kalırsınız ya da hayalinden vazgeçer. Eğer ikincisi olursa, ilişkimize ne olacağını bilmiyorum.

"Bizi bir arada tutmak için her şeyi yaparım."

Sanki yeterince yaklaşamıyormuş gibi kendini bana doğru bastırıyor. Arzusunu anlıyorum. Ben de onun için böyle hissediyorum. Zaman saatli bir bomba gibi, onun hayalini gerçekleştirecek parayı bulacağımızı düşünerek bizi kandırıyor. Ama bulamayacağımızdan endişelenmeye başlıyorum.

"Paranı alamam." diye fısıldıyor.

Zaten biliyordum ama onun ağzından duymak farklı bir duygu uyandırdı. Başını öpüyorum ve bilinmeyene doğru gittiğimizi bilerek ona sıkıca sarılıyorum.

Saatler sonra, kollarımda uyuyakaldığında kararımı verdim. Onaylamayacak ve buna razı olmayacak. Ne yapmam gerektiğini biliyorum.

BABAM HÂLÂ konferans salonunda sıkışmış durumda, ben de ofisinde annemin gelmesini bekliyorum. İçeri giriyor, gülümsüyor ve sarılmak için kollarını iki yana açıyor. "Seni görmek güzel, Harbor."

"Sen de anne." Lark ve ben ailelerimizle birlikte ve yalnız zaman geçiriyoruz. Bana ne olursa olsun ailenin en önemli şey olduğunu öğretti. Ben de aynı fikirdeyim.

Ailem beni kendi mutsuzluğumdan çekip çıkardı. Bana önemli olduğumu söylediler. Yalanlar gerçeğin yerini aldığı anda bile, küllerimden yeniden doğmam için bana bir şans verdiler. İşlediğimi düşündükleri günahlara rağmen beni özel olarak sevdiler ve bana yardım ettiler. Beni herkesin önünde sevdiler ve herkes beni suçladığında beni savunmaya geldiler.

Onları hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, ama uğratmak üzere olduğumdan endişeleniyorum.

"Ders yok mu?" diye soruyor annem, benimkinin yanındaki sandalyeye oturup çantasını yere koyarken.

"Perşembe günleri öğle arasında iki saatim var."

"Ah." Paltosunu çıkarmaya başlar ve sandalyenin arkasına asar. "Hava ısınmaya başladı ama henüz tam olarak ısınmadık."

"Hayır, değiliz."

Bana bakıyor, gözleri benimkilerdeki endişeyi görüyor. "Umarım iyisindir."

"Öyleyim."

"Peki ya

Lark?"

"O iyi."

Yumuşak bir gülümseme belirir. "Bu çok iyi."

Kapı açıldı ve babam homurdanarak içeri girdi. "Günlerimi dava açmak yerine toplantılarda geçiriyorum. Hukuk fakültesine gitmek yerine kendime para biriktirip işletme diploması almalıydım." Annemi öpmek için duruyor ve sonra sırtımı sıvazlamak için beni içeri getiriyor. "Herkes nasıl?" Gözleri ikimizin arasında dolaşıyor. "Endişelenmem gereken bir şey var mı?"

Annem cevap veriyor: "Toplantıyı Harbor çağırdı, bu yüzden ben de senin gibi karanlıktayım, Port." Bana döndü. "Neler oluyor?"

Avuçlarımın neden terlediğini bilmiyorum. Kot pantolonuma sürüyorum ve tükürüyorum: "Lark'ı tıp fakültesine göndermek için yardımına ihtiyacım var."

Babam soruyor, "Tamam, neye ihtiyacı var? Bir tavsiyeye mi?"

Annem sessiz ama meraklı, "İstediği okullara girdiğini sanıyordum?" diye sorarken sesi yumuşak.

"O yaptı. Mesele de bu. Sıkı çalışmasının karşılığını aldı, ama ..." Babam öne doğru oturuyor, parmaklarını dikleştiriyor. "Bunu karşılayamaz. Burslar beklediği gibi gelmedi."

"Ah," diye mırıldanıyor babam ve sandalyesine geri oturup dikkatini anneme veriyor.

"Genellikle belirli bir kişi için değil, başvuran daha nitelikli adaylar için bağış topluyoruz. Kâr amacı gütmeyen bir kuruluş olarak başvuruda bulunduğumuz için böyle bir şey yapmak çok zor olabilir."

"Bu yasadışı olur, içeriden bilgi sızdırma gibi bir şey, arkadaşlar arkadaşlara yardım eder," diye ekliyor babam, yüzü dalgın. "Hayır, bu işe yaramaz. Bunu yapamayız."

Endişeli hissederek öne doğru oturdum. "Bağış toplamayı değil, daha çok borç vermeyi düşünüyordum."

Annemin gözleri büyüdü. "Borç mu?" Sonra başını sallamaya başladı. "Harbor, bu hiç akıllıca değil. Lark'ı çok seviyoruz ama bize yıllarca borçlu kalacak. Yirmi, hatta otuz ya da daha fazla olabilir."

Babam dedi ki, "Hayır, üzgünüm. Bu mümkün değil." "Kredinin benim için olacağını düşünüyordum."

"Hayır," diye cevap vermekte gecikmedi babam. "Bu yükü sen taşımayacaksın. Ailemin geçimini sağlamak için çok çalıştığının farkındasınızdır. Her birinizin dünyaya sadece borçsuz bir şekilde atılmanızı değil, aynı zamanda yapmayı seçtiğiniz her ne olursa olsun yükselmenize yardımcı olmak için hayallerinizi desteklemenizi istiyoruz. Başlangıçta sizin olmayan bu tür bir borcu size yüklemeyeceğiz."

"Benim hayallerim onu da kapsıyor ve onun hayali de doktor olmak."

Annem koluma dokunarak bana yaklaştı. "Hayır kurumum başka bir burs ayarlayabilir. Tıp fakültesini kapsamayacak ama potansiyel olarak her yıl bin ya da beş bin kişiye erişim sağlayabilir. Eğitimlerini ilerletmeyi seçen öğrencileri desteklemek istiyordum. Başvuracak ve kabul edilecek ama bence Beacon'lı olması ve lisans eğitimi için harika yerel kurumumuzdan yararlanması onun lehine olacaktır."

"Beni dinlemiyorsun." Ayağa kalktım ve dışarı bakmak için pencereye doğru yürüdüm.

"Buradayız ve dinliyoruz, Harbor," diyor babam. "Bizimle olan sorunuz, kararımızdan memnun olmamanız. Al sana üç yüz bin dolar, istediğini yap diyeceğimizi mi sandın?"

Sinirlenmek beni onlarla hiçbir yere götürmeyecek, ama şimdi savunmadayım. "Bana istediğimi yapmam için para vermiyorsun baba. Bu Lark'ın hayallerinin peşinden gitmesi için."

"Ve onları takip etmeli, ama biz onun için onları finanse edemeyiz."

"Onu seviyorum."

"Tatlım," diyor annem, konuşma yoğunlaştıkça omuzları düşüyor.

Ofis boyunca yürüdüm ama durdum, boşluğa ihtiyacım vardı ve onlara dönüp baktım. Sorduğum şeye ve verecekleri cevaba hazırlıksızdım. Bu iyi düşünülmüş bir plan değil. İlişkimi kurtarmaya çalışıyorum. "Sorduğum şeyin farkındayım-"

"Bu çok saçma, evlat."

"Öyle değil. Her şeyi yaparım." Ses tonumdaki çaresiz yalvarış beni neredeyse dizlerimin üzerine çökertiyor, yalvarmaya, birlikte kalabilmemiz için ona yardım edecek her şeyi yapmaya hazırım. "Gözlerine ışığı geri getirmek için her şeyi yaparım. Her gününü ve bütün gecesini yardımları tamamlamanın yollarını arayarak geçiriyor. Onu Teksas'ta istemiyorum çünkü ona en iyi teklifi onlar yaptı. Onun kahkahalarının melodisiyle uyanmak ve yüzünde aşık olduğum gülümsemeyi yeniden görmek istiyorum."

Annemin nefesi titriyor ve işaret parmağını gözlerinin altına siliyor. Ayağa kalkıp "Harbor, gençsin ve büyük duygular yaşıyorsun. Anlıyoruz."

"Hayır, bilmiyorsun," diyorum, sözlerime öfke karışıyor. "Onunla evleneceğim. Sana yemin ederim ki bir gün Lark'la evleneceğim ve o zaman bu borcun ne anlamı kalacak? Hiçbir şey çünkü güven fonlarımdan biriyle ödeyebilirdim. Sadece bu süre zarfında birlikte kalmamıza yardımcı olması için daha erken erişim istiyorum."

Oda sessizleşiyor ve annem oturuyor. Sessizlik uzarken ve havada yoğun bir gerilim varken sandalyenin arkasına tutunarak geri dönüyorum.

Derin bir nefes alarak sakince şöyle diyorum: "Mezuniyete yaklaştıkça daha fazla stres altında kalıyor. Kilo verdi ve bazı günler öğle yemeği yemeyi hatırladığını sanmıyorum. Ona hatırlatmak için yanında olmasam akşam yemeğini de hatırlamayacağını biliyorum." Başımı öne eğiyorum, utanç son çarem olduğu için gözlerinin içine bakamıyorum. "Sizden rica ediyorum, yalvarıyorum, lütfen yardım edin."

Annemin elinin sıcaklığı benimkini sarıyor ve sonra yanıma gelip bana sarılıyor. Ne yapacağımı bilemiyorum - annem olması mı yoksa bana duymak istediklerimi söylemesi mi?

Babam sandalyesinde öne doğru sallanarak, "Özür dilerim Harbor. İki farklı konuyu sanki tek ve aynıymış gibi birleştiriyorsun. Lark'a olan aşkın onun tıp fakültesine gitmesiyle değişmemeli. Eğer ilişkinizin temelinde bu varsa."

"Değil."

Babam ayağa kalktı, parmaklarını ahşap masaya bastırdı. "Bizden ne istediğinizi anlamıyorsunuz. Onun okul masraflarını biz karşılamayacağız. Bizden bunu istemenin de mantıklı bir yanı yok."

Başımı kaldırıyorum, inatçı tarafım ortaya çıkıyor. Bu noktada kaybedecek hiçbir şeyim yok. "Hayır mı diyorsun?"

"Öyleyiz tatlım," diye cevap veriyor annem usulca, alevlenen ruh halimizi yatıştırmaya çalışarak.

"O zaman beni takas et. Benimkine karşılık onunki."

Lark

İKİ AY SONRA...

HARBOR mezuniyet kordonumu sanki gerekiymiş gibi ayarlıyor.

Öyle değil.

Ama bir şey söylemeyeceğim çünkü ben onun güneşi oldum, o da benim ayım. Çekim gücümüz bizi tekrar yörüngeye sokmadan önce birbirimizin kişisel alanından uzaklaşamayız.

Başka türlüünü istemezdim. Bu yüzden onunla New Haven'a gidiyorum. Yale bekliyor. Kampüsün hemen dışında şirin bir daire bulduk, böylece okula birlikte yürüyebiliyoruz ve gece geç saatlere kadar kaldığımızda eve çok uzak bir yolculuk olmuyor.

İşler olması gerektiği gibi gittiği için çok minnettarım. Yale'den o mektubu almasaydım, bütünsel bir inceleme sırasında başvuruma bir kez daha baktıklarını ve

Ana Sayfa . . . *Liman.*

Hiçbir daire ya da ev onun benim için ifade ettiği şeyi ifade edemez, ama yine de birlikte küçük cennetimizi dört gözle bekliyorum.

Mezuniyet cübbesini düzelttikten sonra her şeyin mükemmel olduğundan emin olmak için püskülünü sağ tarafa takıyorum. Hayatımız mükemmeldi. Uğursuzluk getirmemeliyim ama son dokuz ayı da büyülü olmaktan aşağı görmeyeceğim. Onu kaldırıp öpüyorum. "Hazır mısın?"

"Olabileceğim kadar."

Mezuniyet duygularımı alt üst etti. Sadece üniversiteden mezun olmakla kalmıyorum, aynı zamanda bildiğim tek şehirden, babamdan ve Amanda'dan da uzaklaşıyorum. Tek kurtarıcı lütf, yeni maceramın ruh eşimle birlikte paketlenmiş olarak gelmesi.

İçimden bir ses Harbor'ın da aynı şeyleri yaşadığını söylüyor çünkü bir süredir pek kendinde değil. Bu benim için kişisel değil. Bana bir kraliçe gibi davranıyor, ama keşke onu nasıl daha iyi hissettirebileceğimi, New Haven'a taşınma konusunda onu nasıl heyecanlandırabileceğimi bilseydim.

"Sıraya girmeliyim." diyor. Elimi aramıza aldığında, tutuyormuş gibi değil, daha çok bana tutunuyormuş gibi hissediyorum. Kalbim sıkışıyor. Beni öpüyor ve sonra "Seninle gurur duyuyorum" diyor.

"Teşekkürler." Yüzlerce insanın önünde olmamızı umursamadan yüzümü kavırıyor. Beni niyetle, vaatlerle, tüm benliğiyle sertçe öpüyor. "Seni seviyorum, Lark. Bunu unutma, tamam mı?" Bana göz kırptıyor ve kalbimi yeniden büyüleyen o seksi sırıtışını yapıyor.

"Tamam." Bu adama o kadar bayılıyorum ki. "Ben de seninle gurur duyuyorum," diyorum ama aynı şeyi ona söyleyemeyecek kadar hızlı davranıyor ve arkamdaki uğultulu kalabalığın içinde kayboluyor.

Summerlin, Westcott'tan o kadar da uzak değil ama şu anda milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

Spor salonuna girip yerlerimize oturduğumuzda nihayet tek sıra halindeyiz. Onu bulmak için arkama bakıyorum ama ayakta durarak olay çıkarmak istemiyorum. Onu göremeyince tören başlarken geri dönüyorum.

Babamdan Amanda ile birlikte oturduğu yeri gösteren bir mesaj aldığım da ilk birkaç konuşmayı atlatmıştık. Baktım

Skorbordda ve sonra sıraların ortasında, onları fark ediyorum çünkü Amanda dikkatimi çekmek için öfkeyle el sallıyor. Babam elini kucağından kaldırdı ama sırtıyordu. Arkamı dönmeden önce, Harbor için koltukları bir kez daha tarıyorum. Yüzlerce mezun var ama yaşayan en muhteşem adamı bulmak bu kadar zor olmamalı.

Yine de öyle.

Bir başka başarısız girişim göğsümü sıkıyor. Telefonumu çıkardım ve ona mesaj attım: *Neredesin?*

Mezunların isimlerinin anons edilmesi ve insanların tezahüratları arasında buranın gürültülü olduğunu bilerek bir cevap bekliyorum. Ama neden cebinde hissetmesin ki?

Geriye dönüp baktığımda, hala nerede oturuyor olabileceğini anlayamıyorum. Kaç sıra? Ne kadar uzakta? İri bir adam ve gözden kaçırmak zor, ama onu özlüyorum.

Telefonum nihayet titreştiğinde "P" mezunları sahnede diplomalarını alıyorlardı. Mesajını görmek için çabaladım: *Törenden sonra maaş çekimi alacağım, sonra da parti için babana gideceğim. Sadece bir uyarı.*

Ne? *Ne maaşı?* Mesajların üstündeki isme bakıyorum-
Amanda.

Bu daha mantıklı.

Bu da ne böyle? Dengede durmak için elimi kaldırarak tekrar arkama bakıyorum. Bir tarama daha yapıyorum ama onu hâlâ göremiyorum. Tekrar mesaj atmaya fırsat bulamadan sıram ayağa kalkmaya çağrılıyor. Koridorda yürüyorum, arkamdaki sıralara bakıyorum.

Midemin çukuru endişeyle ağırlaşıyor. Doğru olmayan bir şeyler var. Onu görmem gerek. Harbor'ın gerçek olduğunu ve bunun bir rüya olmadığını görmeliyim. Sıranın sonuna geri dönmek üzereydim ama profesör bizi sahnenin kenarına doğru yönlendirdi.

Telefonumu çıkardım ve Amanda'ya mesaj atmaya başladım: *Harbor'ı görüyor musun?*

Gönderiyorum ve sonra yazıyorum: *Buraya geldiğinden beri onu hiç gördün mü?*

Amanda sonunda cevap verdi: *Onu görmedim. Görme yeteneğimin berbat olduğunu biliyorsun. Belki tuvalete gitmiştir. Taylor Swift'i kaçırdığım zamanı hatırlıyor musun? Çünkü stadyuma varır varmaz bağırsaklarım rahatsızlanmıştı.*

Her ne kadar hafıza şeridinde yolculuk yapmak istesem de, başka bir mesaj gönderiyorum: *O geceki IB'ni unutmak zor. Hey, bana bir iyilik yap ve Westcott'ları ara. Buralarda bir yerde olmalılar.*

Cevap verdiğinde sahne sadece birkaç metre ileride: *Ailesini görmüyorum ama herkesi seçemiyorum.*

Merdivenlerin dibine doğru ilerlemem söylendi. Telefonumu cebime sokuyorum ve ardından mezuniyet cübbemi düzeltiyorum. Başımı dik tutarak merdivenleri çıkıyorum ve "Lark Summerlin" sesini duyana kadar bekliyorum.

Yürümeye başlıyorum ama bakışlarım arkadaki W isimlerinin oturacağı mezunlara kayıyor. Bunu onunla ilgili hale getirmekten nefret ediyorum. Yıllarca süren sıkı çalışmanın ardından bu an çalındı. Yüzünü öne dön, Lark. Kendimi bu ana zorluyorum ve tezahüratlar altında diplomamı kabul ediyorum. Kalabalıktaki en gürültülü kişinin erkek arkadaşım olmasını bekliyordum ama değildi. Babamdı. Onu duyduğumda gülümsüyorum, duruyorum, poz veriyorum, fotoğraf çekiyorum ve yürümeye devam ediyorum.

Merdivenlerden dörtnala inip yerime dönmeye başladım. Bu bana kalan mezunları görmek için en iyi perspektifi veriyor. En kısa insan ben değilim ama şu anda bunu hissediyorum. Parmak uçlarımda bile arka sol orta sıraları göremiyorum.

Mezun arkadaşlarımın ardından tekrar yerimi buluyorum ve kıpırdanmamak ya da her beş saniyede bir telefonumu kontrol etmemek için ellerimi kucağımda birleştiriyorum. Ondan haber alamadığıma şaşırdım.

Hangi noktada uyduğumdan emin değilim, muhtemelen X civarında, ama son Z o aşamayı geçene kadar benden sonra alfabetik olarak diğer mezunları izliyorum. Hiçbir şey mantıklı gelmiyor, bu yüzden kepler atıldığında

Mezunları kutluyoruz. Etrafımda kepler iniyor ve insanlar kucaklaşıyor.

Yıllar içinde edindiğim arkadaşlarım tarafından adım birkaç kez anılıyor ama duymak istediğim tek kişi tarafından söylenmiyor. Sandalyelerin arkasına ulaştığımda dönmeye başlıyorum, her yeri arıyorum - mezunları, tribünleri, aileleri, personeli, koridorları, girişleri.

Liman gitti. Havada

kayboldu. Nasıl kayboldu?

Neden?

911'i arayayım mı?

Kendi mezuniyetini kaçırmasına neden olacak ne olmuş olabilir? Ailevi bir acil durum mu vardı?

İyi bir nedeni olmadan beni terk etmezdi.

Amanda haklı olabilir ve tuvalette sıkışmış olabilir mi?

Telefonumu elime alıyorum ama titreyen ellerimle onu aramaya başladığım anda çarpıyorum ve telefon uçup gidiyor. "Hayır. Hayır. Hayır. Hayır. Hayır." Dizlerimin üzerine çöküyorum, zeminin ne kadar kirli olduğu ya da ayaklar altında kalıp kalmadığım umurumda değil. Sadece telefonumu ve Liman'ı bulmam gerekiyor. Bir sandalyenin altında ekranı kırık bir şekilde buluyorum ama hala çalışıyor, ben de onu tekrar arıyorum.

Kulağıma tutarak, duyabileceğim bir yer bulmak için eğlenenlerin arasından geçiyorum. Ama aramam sesli mesaja düşüyor. "Bu hiç mantıklı değil."

"Mantıklı olmayan ne?" Babamı orada bulmak için etrafımda döndüm. "Tebrikler, Pipsqueak."

Ağlamamak için kendimi zor tutarken "Teşekkürler," kelimesi kekeleyerek çıkıyor.

Babam sempati ile başını sallıyor. "Büyük gün. Çok fazla duygu var." Kolunu omuzlarıma doluyor ve çıkışa doğru ilerliyoruz. "Seninle gerçekten gurur duyuyorum, Lark. Ailemizde üniversiteden mezun olan ilk kişinin ve şimdi tıp fakültesine gidiyorsun-"

"Baba?" Duruyorum ve onun geri dönmesine neden oluyorum.

Başını sallarken kaşları çatıldı. Bana dönerek soruyor, "Ne oldu? Neyin var?" diye sordu.

"O gitti. Mesaj yok, cevapsız arama yok. Hiçbir şey yok. Harbor gitmiş."

"Harbor gitti de ne demek?"

Sahneyi işaret ederken alt göz kapaklarımdan yaşlar süzülüyor. "Adını söylemediklerini fark etmedin mi? Sahneye çıkmadı ya da diplomasını almadı."

"Hayır," diyor, "Amanda gittikten sonra uyuyakalmışım. Sadece kısa bir süre." Mezuniyet töreninin son bir saatini uyuyarak geçirmesi en son umursayacağım şeyken suçlu gibi konuşuyor.

"Baba, ya ..." Gözyaşlarım çoğalıyor ve onu son gördüğüm yerde yere düşüyor.

Babam beni küçük bir kızken yaptığı gibi kucaklıyor, saçlarımı okşuyor ve her şeyin yoluna gireceğine dair söz veriyor. Ama artık bu sözü tutamıyor.

Nefesim kesik kesik ama kendimi toparlıyorum. "Onu bulmak zorundayım. Bana yardım edecek misin?"

"Hallediyorum."

Çılgına dönmüş bir halde tekrar yürümeye başlıyorum, spor salonunun kalabalık koridorlarını arıyorum ve babam ters yöne doğru ilerliyor. İçgüdülerim cevabı zaten biliyor, kafam bunun anlamsız olduğunu biliyor. O burada değil. Kalbimin atışı, ruhumun nefesi kayboldu. *Tıpkı onun gibi.*

Birkaç kişi kaldığında, babam koridordan geldi ve "Bütün tuvaletleri kontrol ettim. Burada değil, Pip. Hâlâ temas yok mu?"

"Hayır, hiç yok."

Ellerini ceplerine soktu. "Benim fikrimi soracak olursanız, onun kayıp bir kişi olduğunu düşünmüyorum. Bence sadece bu etkinliği kaçırdı. Biraz sıkıcıydı." Bana yarı gülümsüyor ve elini omzuma koyuyor. "Sen

en önemli şeydi." Hissettiğim boşluk o kadar büyük ki, babamın en nazik jestleri bile bana yardımcı olamıyor. "Bence gitmeliyiz, Lark."

Kamyona doğru yürüdüğümü, bindiğimi, emniyet kemerimi taktığımı ya da mezuniyetten uzaklaştığımı hatırlamıyorum. Aklımdaki tek şey Harbor'ın kayboluşunun gizemiydi. Ama babam evine giderken bir mesaj aldığı anda ellerim yeniden titremeye başladı. Endişeyle, "Ne oldu?" diye sordum.

Arabayı kaldırıma çeker ve motoru çalışır vaziyette bırakır. Dirseğini açık cama dayayarak alnını ovuşturur. Nefes verir, zihninin bir çatışmasına yakalanmıştır.

Kalbim hızla çarpmaya başlıyor ve koluna dokunmak için uzanıyorum. "Baba? Bu ...

." Kelimeleri ya da onun adını söyleyemiyorum, düşüncelerim olabilecek en kötü şeylere koşuyor.

Babam sürücü koltuğundan iner ve kapıyı kapatır. Camdan eğilerek, "Westcott'ları görmeye git." dedi. Taksinin tepesine vuruyor ve sonra patikadan yukarı doğru yürümek için dönüyor.

"Neden?" Kamyonun diğer tarafından eğilerek seslendim.

"Bilmiyorum Pip. En iyisi sen onlarla konuş."

İçimde hissettiğim panik daha da kötüleşiyor ama aceleyle sürücü tarafına geçip The Pointe Estates'e doğru yola çıkmıyorum. Yolcu tarafında oturuyorum, zihnim olabilecekler ya da zaten olmuş olanlarla çılgına dönüyor. Emin değilim ama kalbim bana hazır olmadığımı söylüyor.

Bir nefes alıyorum ve sonra daha uzun bir nefes alarak nefesimi veriyorum ve direksiyonun arkasındaki bankın üzerine kayıyorum. Vitesi takıyorum ve yolculuğa başlıyorum.

Trafik yoksa sadece yirmi dakika ama hayatımın en uzun yolculuğu. Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, zihnim onu son gördüğüm anın her ayrıntısını ve konuştuğumuz her kelimeyi yeniden yaşıyor. *"Seni seviyorum, Lark. Bunu unutma, tamam mı?"*

Bu yüzden diplomasını almak için adını çağırmadılar.

Bu en başından beri planlanmıştı.

Bu yüzden ailesi orada değildi.

Gideceğini biliyordu.

Bu şu anlama geliyor. . .

Beni terk ediyordu.

Lark

Kamyonu park ediyorum ama Westcott malikânesinin garaj yolunda rölantide duruyorum. Ne beklediğimden emin değilim ama Harbor'ın arabasını ön kapının yanında park edilmiş görmek değildi.

Kendimi hasta hissediyorum.

Bu Harbor'da daha önce hiç hissetmediğim bir şey.

Hiçbir şey mantıklı değil, o yüzden belki bu karmaşayı çözebilir ve her şeyi yeniden yoluna koyabilir.

Aynaya bakıyorum ve ağlamaktan gözlerimin altına bulaşan makyajımı siliyorum. Evdeki makyaj çantamla rötuş yapamıyorum ama fark eder mi? Gözyaşlarımın, duymaktan korktuğum iki kelimeyle birlikte beni yutmasına engel olabilmemin hiçbir yolu yok - o gitti. Şu anda onları zar zor tutuyorum. Her neyse, makyaj malzemelerim muhtemelen kısa bir süre sonra tekrar akmaya başlayacak.

Motoru durdurup kabinden çıkıyorum, ayaklarım yere değene kadar yüksek kamyonun altına iniyorum. Kilitlemiyorum. *Ne anlamı var ki?* Kimse onu buradan çalamaz. Bu nedenle, hızlı bir kaçışa ihtiyacım olursa diye anahtarları koltuğun üzerinde bırakabilirim. Bir kaçış planladığımdan değil ama bir şeyler fena halde ters gidiyor ve içimden bir ses buraya yaz planlarımı konuşmak için çağrılmadığımı söylüyor.

Vay be, bir anda yok olan bir şey daha. Eğer bunu yapmaya niyeti yoksa neden plan yapıyorduk? Neler olduğunu anlayamıyorum ve bu kâbustan uyanmaya hazırım.

Ön kapılarına doğru ilk adımı atar atmaz kapı açılıyor. Marina sanki terk edilen kendisiymiş gibi gözlerinde yaşlarla orada duruyor.

Harbor ve ben akşam yemeğine geldiğimizde ve tatillerde kutlama yaptığımızda birlikte biraz zaman geçirdik. Ama keşke birbirimizi tanımak için daha fazla zamanımız olsaydı. Yaşına göre çok dengeli, zeki ve harika bir çocuk. İnişe ulaştığımda kollarını bana doluyor ve ağlamaya başlıyor.

Bunlar bir ölümü ya da kazayı öğrendikten sonra dökülen gözyaşları değil. Bunlar siyah, küllerinde umut yanıyor. İçimdeki o titreşimi hissedebiliyorum, o küçük kor devam etmeye ve canlanmaya çalışıyor. Harbor bana bunu yapıyor. Bana hiçbir şey hissettirmiyor ve aynı anda her şeyi hissettiriyor, parçalanmış, ama umut aramızda hala var, aşkımız kalbi kırıkların gözyaşları arasında yanıyor.

Küçük kız kardeşini kendi kız kardeşimmiş gibi kucaklıyorum, onu yatıştırıyorum. Yalnız olmadığımı, terk edilen tek kişinin ben olmadığımı düşünerek teselli buluyorum. Ama kız kardeşinin ağlamasının, bir dakika içinde yine ağlayanın ben olacağım anlamına geldiğini fark ediyorum. "Sorun yok, Marina."

"O-"

"Marina," diyor babası, sesi bizi hazırlıksız yakalıyor.

Kısa bir nefes alıyor, gözleri benimkilerle o kadar hızlı buluşuyor ki, içlerinde zaten bildiği şeyi görmeye vaktim olmuyor. Gözlerinin rengi beni dizlerimin üzerine çökertiyor; Harbor bana baktığında genellikle içimi zayıflatan renkle aynı. "Özür dilerim" diye fısıldıyor ve sonra babasına doğru yürüyor.

Babamın benim için yaptığı gibi, onunki de kız omzunda ağlarken ona sarılıyor. Harbor'ın annesi dışarı çıkar ve onları görür. "Tatlım? Buraya gel, Marina." O

elini tutuyor ve kollarını ona sarıyor. Delta omzunun üzerinden bana bakıyor ve "*Ah Lark...*" diyor.

Marina gözlerini siliyor ve ben kapıya doğru ilerlerken babasıyla birlikte sessizce oturma odasına doğru ilerliyor.

Delta ellerimi tutuyor, beni evin içine götürüyor ve sonra kollarını bana öyle sıkı sarıyor ki bir anlığına, babama ihanet etmeyecek kadar kısa bir anlığına, keşke Liz olsaydı diyorum. *Anneler böyle mi yapar?* Dünya başa çıkılamayacak kadar zorlaştığında sizi kollarından bir battaniyeye mi sararlar?

Bu kadar sakın görünen biri için nefesi titriyor... Sanki bu ziyaretten o da benim kadar korkuyormuş gibi. "Çok üzgünüm, Lark." diyor.

Gerçeklik kalbime sert bir tekmeyele çarpıyor.

Neden üzgün?

İtmeye başlıyorum ama o beni daha sıkı tutuyor. "Seni çok seviyor."

Zihnini size oyun oynaması, yaşayacağınızı, kalbinizin ikiye bölünmesinden ve ruhunuzun bedeninizden koparılmasından bir şekilde kurtulacak kadar güçlü olduğunuzu düşündürmesi çok komik. *Hileler...*

Kuşlar cıvıldıyor ve gökyüzü çok mavi - en sevdiğim renk tonu ya da eskiden öyleydi. *Hileler...*

Gözyaşlarım ipeğin üzerine düşerken, çiçekli bluzunun bir bahar mezuniyeti için mükemmel olduğunu düşünmeden edemiyorum, ama burada onun yerine ağlıyoruz. Ne tuhaf bir şey. *Hileler...*

Gözlerim kurumaya başlıyor ama duygu selinden bitkin düşüyorum. Saatlerce ağlayabilirim ama şu anda sadece kalbim ağlıyor.

"Hadi içecek bir şeyler alalım," diyor Delta, elimi tutup beni mutfığa götürürken. Noah ve Marina'yı dışarıda, havuzun kenarındaki bir masada görüyorum. İkisi de sıkıntılı görünüyor. Başını ellerinin arasına almış omuzları çökmüş Noah ve ağlayan gözlerini gizleyen ama burnunun kırmızısını gizlemeyen büyük güneş gözlükleriyle Marina.

Sadece babası ve en büyük kardeşi Loch kayıp. Babasını gördüm ve Loch'un buralarda bir yerde olduğunu tahmin ediyorum. Westcott'lar acil durumlarda bir araya gelen bir aile gibi görünüyor.

Bu mudur yani? Acil

bir durum mu?

Atlatılması gereken bir kriz mi?

Lucas öldüğünde mi toplandılar? Ya da Harbor ona izin vermekle suçlandığında? Kuzeninın itibarını kurtarmak için o ölümün yükünü omuzladığında neredeydiler? Ya da teyzesi onu tehdit etmek için tabutun üzerine eğildiğinde? Kendi hayatı yerine Lucas'ın hayatını yaşaması için onu suçladığında?

Boş bir beden kabuğunun içinde kalbim atmadan öylece duruyorum. Yine de bir şekilde kaslarım sağlam ve gergin. Varlığımdan geriye kalan her zerre korumacı bir hal alıyor, sanki bana ihanet eden düşmanların arasında duruyormuşum gibi barikat kuruyor. Liman bana aksini, sınırlı bilgilerle hareket ettiklerini söyleyecektir.

Ama bir bar taburesinde oturmakla ayakta durmak arasında seçim yaparken, bilmemem gereken gerçeklerle, *onun sırlarıyla* ayakta durmayı seçiyorum.

Delta mutfakta dolaşarak dolaplardan çeşitli şeyler çıkartıyor. "Beklediğimden erken geldin. Atıştırmalık bir şeyler koymak istedim. Eminim uzun törenden sonra açlıktan ölmüşsünüzdür. Sana ne içireyim?" diye soruyor, sanki onun karşısında bir bütünmüşüm ve böyle şeyleri midem kaldırabilirmişim gibi.

"Harbor nerede?"

Kötülüğün köküyle mücadele etmek varken çene çalmanın bir anlamı yok. *Yalanlar. Örtbaslar. İhmaller.* Hepsi aynı. Asla hazırlıklı olamayacağımı bilsem de kendimi hangi açının seçileceğine hazırlıyorum.

Elinde bir bardakla duraklıyor, bardak da kendisi gibi gözle görülür bir şekilde sarsılmış. "Çay içmeliyiz. Sanırım yardımcı olması için papatyam var-"

"Kirli işini yapmak mı?"

Bana bakıyor, gözleri daha koyu mavi. "Lark, ben ..." Delta bardağı yere bırakır ve atıştırmalıkları unuttur. Masanın diğer tarafına dönerek

Ada, "Verdiği kararlara katılmıyorum" diyor.

"Ama siz de ona uyuyorsunuz, bu da onu desteklemekle aynı şey."

"I . . ." Bakışları dışarıya kayıyor, ailesinin görüntüsü onu rahatlatıyor. Acaba bu nasıl bir şey? Bana dönerek, "Hayır, değilim. Sadece sana şahsen söylemem gerektiğini düşündüm."

Zihnim onun söylediği kelimeler arasında geziniyor. Onları anlamlandırmaya çalışıyorum ama sağlam bir sonuca varamıyorum. "Bana onun istemediği şeyi söylüyorsun."

"Liman gitti," diye başlıyor, tezgahın üzerindeki ellerine bakarak. Bir leke ile uğraşarak dikkatini acıdan uzaklaştırıyor olabilir ama muhtemelen sandığından daha güçlüdür.

Öte yandan ben... Kelimelerin kafamda oynadığını hayal etmek, onların canlandığını duymakla aynı şey değil. O gitti. Tezgâhı iki elimle kavıyorum ve nefesime odaklanıyorum.

Tezgâhın etrafından koşarak yanıma geldi ve sırtımı ovdu.

"Dokunma bana. Sen *benim Liz'im* değilsin."

Delta geri adım atar, elleri yanmış gibi havaya kalkmıştır. Gözlerindeki rahatlık çoktan kaybolmuş ve yerini sayısız duyguya bırakmıştı - acı, korku, pişmanlık, empati, şefkat - merkezlerde bir atlıkarınca gibi dönüyordu. Nereye varacağı hakkında hiçbir fikrim yok ama oğlu beni mahvetmişken onun tesellisine ihtiyacım olmadığı için ondan uzaklaşıyorum.

Gözleri benimkilerle buluştuğunda, göz temasımızı sürdürüyor ve incinmeye karar verdiğini görüyorum. "Lark ..." Güçlü başlıyor, sesi öncekinden çok daha kararlı. "İncindiğini biliyorum. Biz de incindik. Kafamız da karışık ama bizden istediği şeyi yaptık. Ona destek olmak için elimizden geleni yapacağız."

"Sana en çok ihtiyaç duyduğu anda ona inanman dışında." "Ne demek istiyorsun?"

Bu sırrı mezara kadar taşımalıyım ama Harbor'ın gidişiyle kaybedecek bir şeyim kalmamış gibi hissediyorum. "Lucas. . ." Ve sonra kendimi durduruyorum.

"Ne yapıyorum ben?" Ağzımı kapatıyorum, şu anda olduğum kişiden dehşete düşüyorum.

"Bilmiyorum. Bana Harbor ve Lucas'tan bahsediyorsun." Bana saldırıyor, bileklerimden tutup aramızda tutuyor. "Ne biliyorsun?" Kelimeler ağzından panik içinde dökülüyor. "O gün ne olduğunu biliyor musun?"

Acı çekerek başkalarının da aynı acıları çekmesine neden olmak ben değilim. Olmak istediğim kişi de bu değil. "Hiçbir şey söylememeliydim."

Gözlerime bakıyor ve sonra ağlamaya başlıyor. Ellerini indiriyor ve bana sırtını dönüyor. "O kapandı, bizi dışarıda bıraktı." Hıçkırıkları sırtını hıçkırıklara boğuyor.

"Özür dilerim," diyorum, geldiğimde hissettiğimden daha kötü hissederek. "Bunu sana yapmamalıydim."

Bana dönerek, "Sen yapmadın. Bu sadece onun ne kadar acı çektiğini hatırlatıyor ve biz onu bundan kurtaramadık. Denedik, Lark. Ona yardım ettik, çizgiyi aştığında bir şeylerin olmasına izin verdik ve en uzun süre boyunca tepkilerimizi yumuşattık. Araba kazasından aylar önce bize geldiği zamana kadar-" Aniden durdu ve mutfığa dönerek buzdolabının yanındaki kutudan mendil aldı.

Harbor ve ben o zamanlar birlikteydik, bu yüzden bana bir mendil uzattığında "Aylar önce ne oldu?" diye sordum.

"Bu yüzden babana mesaj attım. Bugün partinize gelemediğim için özür dilerim. Bu koşullar altında, babana seninle konuşmam gerektiğini açıklamanın en iyisi olacağını düşündüm. Seni götürmek ister mi yoksa yalnız mı gelirsin emin değildim. Bugün mü geleceksin, yarın mı? Sadece bilmiyordum." Sanki bitkin düşmüş gibi elini başına bastırıyor. "Özür dilerim. Kaba davrandım." Bana baktı ve "Mezuniyetin için tebrikler. Buralarda bir yerde senin için bir hediyemiz var." Sanki aslında burada bırakmış gibi etrafına bakınıyor. "I . . ." Akli aniden başka bir yerde gibi görünüyor. Aile odasına geçiyor ve kanepenin kenarına oturuyor.

"Harbor ve Lucas hakkında ne diyordun?"

Genelde zarif ve sakin olan bu kadının dağıldığını görünce, acılarımızda o kadar da uzak olmayabileceğimizi fark ediyorum. Oğlunun iyiliğine duyduğum ortak ilgiyle onun yanındaki sandalyeye oturuyorum. "Harbor beni neden terk etti?"

"Sizin için en iyi olduğuna inandığı şeyi yapıyor."

Söylemeye cüret ettiği kelimelerden dolayı yüzüm kızarıyor ve düşüncelerimi toplamak için boşluğa ihtiyaç duyarak ayağa kalkıyorum. "Bu ayrıntılı plan neden? Madem gideceğini biliyordu, neden bugün ortaya çıktı?" Aklıma gelen her şeyi sorarak yerde volta atıyorum. "Neden benden ayrılmadı? Dürüst ol, lütfen. Bana gerçeği söyle. Onun için bir vedayı bile hak etmeyecek kadar önemsiz miyim?"

"O seni seviyor-"

"Bu aşk gibi hissettirmiyor. İşkence gibi hissettiriyor." Gözlerimin kenarlarından yaşlar süzölmeye başlıyor, ben de durup mendille onları silmeye çalışıyorum.

"Üzgünüm, Lark. Seni tahmin edemeyeceğin kadar çok seviyor."

Boğazımda bir yumru oluştuğunda, bunun kaçmaya çalışan kalbimin kalıntıları olduğuna ikna oluyorum. "Haklısın. Bilmeyeceğim çünkü o gitti. Nereye gitti ki?"

Yere bakıyor ve sonra gözlerini de bir mendille siliyor. "Bilmiyorum."

"Neden bilmiyorsun?"

Bana bakarak, "Çünkü sana söyleyeceğimi biliyor" diye cevap verdi.

Suçluluk duygusunun beni tükettiğini hissederek kollarımı göbeğime doluyorum. Ona çok sert davrandım. Ağlayabilirim, hatta öfkelenebilirim ama bu onun gidişini değiştirmeyecek.

Delta benim için düşman değil, müttefik. O onun annesi, ama Harbor onun söyleyeceğini biliyor, bu yüzden onu zor bir duruma sokmak istemedi. Başaramadı ama denedi. *Onun için mi? Benim için mi?*

Sanki kendi sırrını paylaşıyormuş gibi öne doğru eğiliyor. "Harbor benim tek vahşi çocuğum değil." Pencereleden bakarken, Noah'nın havuza dalışını izlediğinde hafif bir gülümseme görülüyor. Geri döndüğünde,

"Ama kendini yüz karası olarak görüyor. Farklı olduğu için kendisinden nefret ettiği şeylere bayılıyorum. Daha sessiz bir özgüven var." Bu hikayede daha fazlası varmış gibi sırtıyor. "En azından benim etrafımda. Arkadaşlarıyla ya da çıktığı kişilerle konuşamam. Dış dünyaya çıktığında karakterinde biraz kibir olabileceğini hissediyorum."

İlk tanıştığımız anı ve gözüme çarpan şeyin kibir değil, benlik duygusu olduğunu düşünüyorum. Yıllar boyunca kendini kaybolmuş hissetmiş olabilirdi - sadece kuzeninin ölümünün değil, Lucas'ın ölümünden önceki halinin de yasını tutuyordu - ama içeride kaybettiği her şeyi yeniden kazanmak için adımlar atıyordu.

"Beni ona çeken şey bu değildi. Karakteri, mizahı, fiziksel olarak her zaman bana yakın olması ve beni dinlemesiydi. Beni, kendini dinlemeyen biri gibi dinledi. Liz'in bıraktığı boşluğu anladı. O boşluğu doldurmaya çalışmadı, o boşluk için rekabet etmek faydasız bir çaba olurdu. Beni o kadar çok sevdi ki artık onun yokluğunu fark etmedim."

"Liz'in kim olduğunu sorabilir miyim?"

Şöminenin üzerindeki aile fotoğrafına dalgın dalgın bakıyordum ki dönüp tekrar ona baktım. "Liz mi? Liz benim annem. Ama ben iki yaşındayken gitmiş. Harbor gibi ortadan kayboldu."

"Liz Shaw? Elizabeth Shaw?" Yavaşça ayağa kalkıyor, hayalet görmüş gibi bana bakıyor. Gözleri sanki bambaşka birini görüyormuş gibi yüzümü inceliyor.

Arkamı dönüyorum, bakışlarının yoğunluğu şu anda baş edemeyeceğim kadar fazla geliyor. *Shaw mı? Adı bu mu?* "Soyadının ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yok.

.. *öyleydi*. Onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Doğum belgemi bile hiç görmedim." Bocalıyorum. "Bilerek. Beni terk etti, zamanımı ona harcamanın ne anlamı vardı ki?"

Delta hâlâ bakıyordu, ben de yer değiştirdim ve "Lütfen yapma" dedim.

"İnanamıyorum..." Sarsılmış gibi görünerek mutfığa doğru ilerler.

"Neye inanamıyorsun?" diye sordum.

Arkasını dönerek, "Onun kızı olduğuna inanamıyorum." diye cevap veriyor. "Onu tanıyor muydun?"

Başını sallıyor. "Liz okul arkadaşlarımdan biriydi. Bir keresinde tatlı kızıyla gelmişti." Bana ilk karşılandığım şekilde bakıyor - kollarını açmış ve rahatlatıyor. "Sen küçükken seni kucağıma almıştım ve çay içip birbirimizin hayatını konuşurken sen ve bir yaş büyük oğlum birlikte oynamıştınız. Sanırım bir yerlerde bir resminiz var."

Annemi bulmak için bir şansım olduğunu mu söylüyor? Duygularım çelişkili. Aynı gün içinde bu kadar yoğun duygular hissedebileceğimi hiç düşünmemiştim. Ama işte buradayız.

"Nerede olduklarını bilmiyorum ama çok yakında sizin için onları arayacağım." "Teşekkür ederim." Yüzümü kapıya döndüm ve ona "Sanırım gitmem gerekiyor" dedim. "Bugün çok şey oldu."

Kapıya doğru yürürken, o arkamda kalıyor. Kapıyı açıp dışarı çıkıyorum, Harbor'la ilgili her şeyden uzaklaşmaya ihtiyacım var. "Nerede ya da nasıl olduğunu, neden gittiğini ya da bir nevi kapanış getirebilecek herhangi bir şey söyleyebileceğinize karar vererseniz çok minnettar olurum."

Aklımdan milyonlarca şey geçerken kamyonete dönmeye başladım. Hepsinin üzerinde duran bir tanesi, erkek arkadaşımın beni terk etmesinin yarattığı kaosun içinde annemi bulmuş olabileceğim.

Lark*İKİ AY SONRA...*

BABAM son kutuyu kamyonetinin arkasına yüklerken ve Amanda telefonumla evin etrafında fotoğraflar çekerken, ben yatak odamın ortasında duruyordum.

Daha iyi günler görmüş peluş bir ayı.

Pembe fırırlı yatak örtüsü.

Liz'in fotoğrafı ve broşun eskiden olduğu yer.

Parmağımı masamın üstünde gezdiriyorum ve yıllığı Harbor'ın bıraktığı yerden alıyorum. Onun o gün yaptığı gibi sayfaları çevirerek, bir zamanlar benim kadar kötü olmadığını düşündüğü resmi buluyorum. Kalbimin kıyısında bir duygu dalgasının kırıldığını hissettiğimde onu kapatıyorum ve ait olduğu yere, diğerlerinin yanına koyuyorum. Kapıya doğru yürüyorum, arkama bir kez daha bakıyorum ve çıkmadan önce gülümseyip kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Aylardır Beacon'da hayalet gibi dolaşıyorum, içim boş, görünmez ve olabildiğince küçük, ama burada çalışıyorum ve kendi işime bakıyorum. Burada, gerçek olmanın nasıl bir his olduğunu neredeyse yeniden hatırlayabiliyorum. Bu

daireden, hayattan ve Harbor'ın anısından kaçıp sığındığım yerd. Kalbimin aksine, sadece birkaç yüzey onun parmak izlerini taşıyor. Kıskanıyorum. Ya da belki de pişmanlık. Artık emin değilim. Henüz çözemediğim bir duygu karışımı. Ne anlamı var ki?

O burada değil. *Hikayenin sonu.*

Oturma odasından geçip girişe girdim ve babamın dükkânda taktığı şapkalardan birini ön kapının yanındaki kancadan aldım. Bu onun en sevdiği. Şapkayı takıyorum, "Hoşça kal ev" diyorum, şapkaya bir öpücük konduruyorum ve kamyonetin kaldırımı park ettiği yere doğru yürüyorum.

"Güzel şapka." Şapkayı geri istemedi, ne kadar duygusal olduğumun zaten farkındaydı.

Daha düz olan faturasına hafif bir kıvrımı tercih ederek ayarlıyorum. "Teşekkürler." Kamyoneti açtı ve kapıya yaslandı.

"Hazır mısın, Pip?"

"Olabileceğim kadar." Harbor'ın sözlerinin benim ağzımdan çıkması çok garip. Mezuniyetimin ertesi günü eve taşındım, hayatımı Harbor'dan kurtarmaya çalışıyordum. Yastıkları atıp çarşafı yakabilirdim, Amanda'nın fikriydi. Başkalarına yardım etmek için her lokma yiyeceği bir bankaya bağışlayabilirdim. Ama bu onun yirmi dört saat önce orada olduğu gerçeğini değiştirmezdi. Hâlâ havada onun kolonyasının kokusunu alıyorum, çünkü onun bir parçası bana biraz daha işkence etmek için orada duruyor.

Ayrılışının planlı olduğu gerçeğiyle yüzleştirdim, o gün sahneye çıkmadan önce eşyalarının çoğunun gitmiş olduğunu gördüm. Mobilyalar kalmıştı ve dolaplar bulaşıklarla doluydu. Havlular sanki bir sonraki kiracı-Noah için hazırlanmış gibi istiflenmişti.

Westcott'lar istediğim kadar kalabileceğimi söylediler. Noah da aynısını söyledi. Ama neden? Neden hiç var olmamışsınız gibi hissettiren bir yerde kalalım?

Amanda yılın başında babamdan birkaç blok ötede bir stüdyoya taşındığından, eşyalarımı topladığımda, bulamadığım birkaç şey dışında, çocukluk odama geri döndüm. Rahatlatıcıydı.

Burada olmak, babamla yaşamak ve Harbor'ın hayatımın hiçbir zaman bir parçası olmadığını, hatta bir süreliğine en büyük parçası olduğunu düşünmek çok kolaydı.

Ama onun eşyaların içinde bulunduğuna inanarak kendimi kandırıyordum -kanepeye tercih ettiği bir sandalye, televizyon izlerken kullanması için ısrar ettiğim bir bardak altlığı, kanepenin arkasında bulunan yalnız bir çorap. Yatağın boş bir tarafı. Banyoda bir bardağın içinde bırakılmış bir diş fırçası. Baktığım her yerde hatırlatıcılar vardı.

Kendimi sefaletten kurtarmak için ayrıldım ama onun sadece somut şeylerin içinde olmadığını gördüm. O her yerde. Kaderimi daha kabullenebildiğim günlerde hâlâ öyle. Onu akşam yemeğinden birkaç saat sonra yemeyi sevdiği bir kutu mısır gevreğinde görüyorum. Onunla olan tüm anılarımdan kaçmaya çalışırken onu banyoda altımda hissediyorum. Mutlu olduğumuz zamanlarda paylaştığımız kahkahalara benzeyen zalim bir melodi çalan bir esinti beni dışarıda verandada bile rahatsız ediyor.

Kaçmak sonuçsuz kaldı.

Onun yerine katlandım.

Bir zamanlar arzuladığım, her parçamı ele geçirdikten sonra ertesi gün hissedebildiğim o acıyla şimdi yaşıyorum. Dolu hissetmekten çorak bir boşluğa dönüşmüş olsa da. Belki söylediğim kadar hazır değilim ama başka seçeneğim yok. Harbor Westcott iz bırakmadan ortadan kayboldu, en azından benim hayatımda. Annesi onun öldüğünü söylüyor ama söyleyemiyor çünkü bunun bir yalan olduğunu biliyor. Ve bu bana söylemek istediği bir yalan değil. Bir şekilde bu kabus sayesinde Delta ve ben birbirimize bağlandık.

Yaz boyunca çok fazla konuşmadık ama aldığı karara katılmadığını bilecek kadar konuştuk. Belki de gerekçeye katılıyordur. Bazen bunun ipuçlarını alıyorum, ama onun gitmesi ya da bunu nasıl yaptığı değil. Bundan fazlasını anlamıyorum. Muhtemelen tek bildiğim Harbor'ın hayatta olduğu ama yaşamadığı.

Bunu kendisi yapıyor, bu yüzden ona sempati duymuyorum.

"İşte telefonun," diyor Amanda, patikadan aşağı doğru koşarken. "Ev her zaman seninle olsun diye bir sürü fotoğraf çektim." Yanıma geldikten uzun süre sonra hâlâ yüzünü buruşturan babamın fotoğrafını çekiyor. Telefonu üstümüzde tutarak, "Patates kızartması erkeklerden önce gelir." diyor.

"Patates kızartması," diye mırıldanıyorum ve sonra dışarıdan gülüyorum. Bu şekilde daha az soru aldığımı öğrendim.

Amanda bunları fark ediyor ama babamın önünde bir şey söylemeyecek. Onun zaten endişeli olduğunu biliyor. New Haven'a taşınmamı da işin içine katarsak, huysuz babam John Summerlin'in gözyaşı döktüğünü görebilirim. Buna izin veremeyiz.

Amanda'ya sarıldım. "Sadece dört saat uzaklıkta. Birbirimizi istediğimiz zaman görebiliriz. Seni bekleyen fazladan bir odam var."

Kucaklaması sıklaşıyor, başı omzuma geliyor. "Bir araba alır almaz ziyaret edeceğim. Neredeyse yeterince birikmiş param var." Partileri yavaşladı ve okulu daha ciddiye almaya başlamış gibi görünüyor. Benim ilham kaynağı olduğumu söylüyor.

Ben çalışmıyorum. Sadece ders çalışmaktan başka yapacak bir şeyim yoktu. "Seni seviyorum."

"Seni seviyorum, Lark." diye cevap veriyor. Geri çekilerek kollarını göğsünün üzerinde kavuşturur ve kaldırıma geri adım atar. "Ben gidiyorum. Annemin arabasını ona geri götürmem gerekiyor. Bu gece yerleştğinde bana mesaj at."

"Yapacağım."

Babam kamyonete biniyor. Eve bakıyorum, bir fotoğraf daha çekiyorum ve sonra diğer tarafa doğru yürüyorum. Tam kapıyı açarken, geri tepen bir ateş sesi duyuyorum. O yöne bakıyorum ve tanıdık, külüstür bir Chevy kamyonetin sokaktan aşağıya doğru geldiğini görüyorum. Bu sesi duymayalı uzun zaman olmuştu ve onu görmeyeli daha da uzun zaman olmuştu.

Duygularım değişmedi. Dostluk ve sadakat söz konusu olduğunda, Dane bana ikisini de verecek kadar saygı duymadı. Broşu saklaması geçen sonbahar üstesinden gelemeyeceğim bir şeydi.

Ama . . .

Neden zahmet ettiğimi bilmiyorum. Kamyona binip gitmeliyim. Ama yapamıyorum. Birbirimizi tanıdığımız onca yıldan sonra bana ihanet etmiş olabilir ama bunu yanımda taşımak zorunda değilim. Mia istediği ve beni incitmek istediği için mi yoksa ona tutunmak için mi sakladı, ona beş dakika vereceğim. Sebep her ne olursa olsun, umarım bu onu geceleri sıcak tutar.

Parmaklarımı kot şortumun ceplerine sokuyorum, evin önünde durduğunda ona bakmak için aç yapıyorum. Dane, açık pencereden babamı kontrol etmeme yetecek kadar uzun bir süre bekliyor. "Beklemenin sakıncası var mı?"

"İstediğine emin misin?"

Bu sahne zihnimde pek çok kez canlandı ama şu anda geri dönüşlerden bihaberim. *Tabii ki.* "Ben iyi olacağım."

Ben kamyonun önüne doğru ilerliyorum, o da nihayet inip kendi kamyonunun önünde duruyor. "Hey," diyor, gözleri babamdan bana doğru kayıyor. Kapısında belirmediğim için bu konuşmayı başlatma ihtiyacı hissetmiyorum. "Seni özledim, Lark."

"Beni hayatında istememeyi seçtin. Beni özlemenin bir yan etkisi olacağını düşünmedin mi?"

"O zamanlar sağlıklı düşünemiyordum."

Başımı sallayıp ona iyice bakıyorum. İyi yönde değişmiş. Biraz kilo almış, biraz güneşlenmiş. Daha sağlıklı görünüyor. Baba olmak ya da Mia'yla birlikte olmak ona iyi geliyor olmalı.

"Hey," diyor sanki son konuşmamızda duvara toslamamışız gibi. Sanki ne kadar gergin olduğunu fark etmeyecekmişim gibi ellerini arka ceplerine sokuyor. Ben fark ediyorum. Botunun topuğunun zıplamasından ve göz teması kuramayıp sürekli başka tarafa bakmasından anlıyorum. "Mezun olduğunuz ve tıp fakültesine girdiğiniz için tebrikler. Gelmeyi düşünüyor musun?"

"Bunu yapmayacağız, Dane." Ellerimi serbest bırakarak yanımda sallanmalarına izin veriyorum. Farklı konulara girip çıkarken onu dinliyorum.

Keşfetmeye açık olabileceğim bir şeye inmek. *Öyle bir şey olmayacak.*

"Ben değilim."

"Ne yapacağım?" Bu sefer gözleri üzerimde sabit kaldı.

"Artık burada durup arkadaşmışsınız gibi davranmayacağız.

Biz değiliz. Bunu açıkça

belirttiniz." "Ama-"

"Aması yok," diyorum ağırlığımı diğer ayağıma vererek. "Hep sadakat hakkında konuşurduk. Seninki neredeydi?"

"Başka seçeneğim yoktu."

"İyi bir seçeneğin yoktu," diye ıktıştım. "Ama bir seçeneğin vardı ve sen yanlış seçtin."

"Ben yaptım." Başını sallıyor. "Uyuşturucuyu bıraktım. Hepsini. Fazla içki içmiyorum ama ondan vazgeçmek daha zor oldu."

"Sevindim. Daha sağlıklı görünüyorsun. Bu fark edilebilir. Bu ailen için de iyi." İçimi çektim, onunla konuşurken bile vücudumun çöktüğünü

hissediyordum. "Bak Dane, babam bekliyor. Gitmem gerekiyor." Kapıya doğru ilerliyorum, bu işi bitirmeye hazırım.

Aramızdaki gariplik.

"Buraya bunu sana vermek için geldim."

Geri dönüyorum, bakışlarım onun eline düşüyor. Kutu eline tam oturuyor. Ne olduğunu biliyorum ama bunun bir numara olup olmadığını merak ediyorum. "Nedir bu?"

"O senin. Başından beri senindi."

Ayaklarım olduğum yerden kıpırdamıyor ve boğazımdaki yumruyu yutmaya çalışıyorum. Ona dönüp soruyorum, "Neden? Neden şimdi?"

"Hatalı olduğumu açıkça belirtmenin yanı sıra, birisi bana hiç gerekmediği halde bir iyilik yaptı."

"Ne yaptılar?"

Elinde tutarak öne doğru uzandı. Kutuyu aldığımda, "Gerçek büyüme potansiyeli olan sağlam bir iş bulmama yardımcı oldu" diyor.

"Büyüme potansiyeli," diyorum küçük bir gülümsemeye. Bunlar Dane Brody'nin ağzından çıkacağını hiç düşünmediğim iki kelime. Bu güzel bir

bir gelecekten bahsettiğini duymak için değişti. "Kulağa çok profesyonel geliyor."

Ellerini tekrar ceplerine soktu. "Ona karşı tam bir pisliktim. Bana yardım etmek zorunda değildi, özellikle de yaptığım pislikten sonra, ama etti ve karşılığında hiçbir şey istemedi."

Kutuyu kaldırıyorum. "O zaman bu nasıl bir faktör?"

Paylaştığı şeyleri karıştırıp cevabı ararken beni yalnız bırakıyor. Aramıza bakarken utanç onu kaplıyor. "Bunu sana geri vermek doğru geldi. O geceden beri istiyordum. Sadece artık nasıl yapacağımı bilmiyordum."

"Az önce yaptığın gibi." Onu tutuyorum.

"Sanırım her şey başından beri basitti. Bilirsin Lark, insanlar düşene bir tekme de sen vurmaya bayılırlar. Ona bir iyilik yapamazdım ama sana iyilik yapabilirdim."

Bu konuşmadan ne anlam ıkaracağımı bilemiyorum. Duygularım karışık. Belki de Harbor'ın yapmayı sevdiği gibi, bu görüşmeyi değerlendirmeli ve diğer tarafta nereye varacağımı görmeliyim. "Geri verdiğin için teşekkürler."

"Bir şey değil."

Gitmek için döndü ama ben "Bebek nasıl?" diye sordum.

Omuz silkerek gülüyor ama işin içinde mizah yok. "Steve'e sormanız lazım. Mayıs sonunda baba olduğu ortaya çıktı."

Çenemi kapatmak için zorlamam gerekiyor. "Oh." Başka ne diyeceğimi bilemiyorum. *Gerçekten yanlış seçim yaptı.* Mia hakkında ne hissettiğimi, onu her zaman nasıl kullandığını düşündüğümü biliyor. Zaten bu kadar çok şey yaşamışken daha fazlasını söylememe ihtiyacı yok.

Diyor ki, "Evet. Hemen hemen her şeyi özetliyor." Buraya geldiğinden beri ilk kez gülümsemesi içten ve omuzları hafıflemiş görünüyor. Neredeyse eski günlerdeki gibi. "Yale'e gideceğini duydum?"

"yleyim."

"Canlarına oku."

Sırıtiyorum ve sonra küçük bir kahkaha geliyor. "Hep öyle yaparım." Sonra ortak bir bakış atıyoruz, havaya girmeden vedalaşan bir bakış.

Ben babamın kamyonetine giderken o da kendi kamyonetine gitti. Taksiye tırmanan babam kutuya bakarken kaşlarını kaldırıyor. "Bu düşündüğüm şey mi?"

Kutuyu açıyorum ve gülümsüyorum. Parmağımı narin elmasların üzerinde gezdirdikten sonra, her zamanki gibi iyi görüldüğünü görmek için ters çeviriyorum ve "Evet" diye cevap veriyorum.

"Geri aldığına sevindim."

"Hala soracak soru yok mu?"

Kamyonu çalıştırdı ve sonra bana baktı. "Yapmayacağıma söz verdim. Broş tekrar sende olduğuna göre artık iyiyim."

"Ben de." Dane'in sözleri aklıma geldi. *"Bana yardım etmek zorunda değildi, özellikle de yaptığım pislikten sonra."* Emniyet kemerimi çözerek, "Kamyonu durdur." dedim. Tekrar caddeye atlıyorum, Dane'in kamyonuna koşuyorum ve cama vuruyorum.

Aşağı yuvarlıyor. "Ne oldu?"

"Harbor mıydı? Çektiklerinden sonra bile birinin yardım ettiğini söylemiştin. Harbor'a benziyor." Gözünü kırpmadı. Başımı salladım, zaten biliyordum. Bunun neden önemli olduğunu bilmiyorum ama gittiğinden beri onunla kurduğum ilk bağ bu.

Dane, "Kimseye söylemememi istedi." diyor.

"Anlıyorum. Hayatın güzel olmasına sevindim." "Teşekkürler. Kendine iyi bak, Lark."

"Yapacağım." Bu kırıntının bir şekilde koca bir somun ekmeğe dönüşebileceği umudu içime sızarken kamyonu geri koşuyorum. Dane'e neden yardım ettiği hakkında hiçbir fikrim yok, ama yardım etmiş olması, bu jestte çok saf bir şey var. Broşumu geri almama yardımcı olacaksa, ben de varım.

Kemerimi tekrar bağladım ve babam "Hala daireye uğramak istiyor musun?" diye sordu.

"Evet. Delta'ya söz verdim. Arkada bir kutu bıraktığımı söyledi."

"Pekâlâ. Şehir merkezi o zaman." Eve son bir kez bakmak için arkamı döndüğümde neredeyse dur işaretine varmıştık. Babam her zaman orada yaşayacak, bu yüzden son ziyaretim olmayacak, ama asla aynı şekilde olmayacak. Büyüdüm ve hayatıma başlıyorum.

Babam Mercedes'i hemen arkasına park ettiğinde Delta ve Marina kaldırımında duruyorlardı. "Sadece bir dakika sürecek."

"Siz konuşurken ben kutuyu emniyete alacağım."

"Sağ ol baba." Dışarı çıktım ve Beacon U tişörtümü düzelttim, onların yanında kendimi her zaman az giyinmiş hissederim. Bunu asla söylemezler. Bu benim sorunum çünkü onlar her zaman şık giyiniyorlar -Marina straplez yeşil bir sundress giyiyor, Delta ise omzundan sarkan askıları bağcıklı çiçekli bir elbise giyiyor. Bir gün onlar kadar güzel görünmeyi ancak hayal edebilirim.

Marina hemen yanıma geldi ve bana sarıldı. "Seni görmek güzel, Lark."

"Sen de."

Hemen ardından Delta ve ben kucaklaşıyoruz. Ellerimi arka cebime sokuyorum, neden buluşmak istediklerini bilmediğim için biraz tedirginim. "Babam yola çıkmak istiyor." diyorum.

"Evet, anlaşılabilir," diyor Delta. "Bunu sana vermek istedim." Çantasından iki fotoğraf çıkarıyor. "Bu kadar uzun sürdüğü için özür dilerim. Elimde birkaç fotoğraf olduğunu biliyordum ama onları bulmak Everest Dağı'na tırmanmakla eşdeğerdi. İyi haber mi? Fotoğrafları buldum. Diğer iyi haber ise tavan aramızın temiz ve düzenli olması."

"Yardımcı olduğuna sevindim." Fotoğrafları alıyorum ve çevirmeden önce "Bunlar ne?" diye soruyorum. Cevap vermesine gerek yok. Sadece onları görerek ikisinin de ne olduğunu biliyorum. Bebeklerden birinin ben olduğumu biliyorum ve yürümeye başlayan çocuk, o gözleri nerede görsem tanırım. Her zamanki gibi aynı derinliğe sahipler. Parmağımın ucunu fotoğrafın üzerinde gezdirerek fısıldıyorum, "Liman." Hüzünlü görünmek istemem ama duygularımı da saklamayacağım. Bazı günler hiç enerjim olmuyor.

Bu fotoğrafı annem Li-'nin diğer fotoğrafının arkasına çeviriyorum. Onu adıyla çağırmak daha kolaymış gibi davranabilirim ama hiç öyle olmadı. Bu kayıp beni rahatsız ediyor. Ve hiçbir zaman cevap alamayacak olsam da, beni mecbur kaldığı için terk ettiğine, bunu seçmediğine tüm kalbimle inanıyorum. Onunla Harbor arasındaki fark bu. O istediği için gitti.

Delta'ya bakarak, "Güzel bir kız," diyorum.

Eğilip omzumun üzerinden fotoğrafa bakıyor ve gülümsüyor. "Öyle."

"Neden gittiğini biliyor musun? Şans eseri hatırlıyor musun?"

"Bilmiyorum. O zamanlar buralarda değildi. Ziyaretinin kısa sürdüğünü hatırlıyorum ama onu bir daha hiç görmedim. Hiç aramadı ve o sırada iki oğlum vardı ve Noah'ya hamileydim. Yorulmuştum-"

"Sorun yok. Anlıyorum. Fotoğraflar için minnettarım."

"Benim için zevkti. İkisinin de bir kopyasını çıkardım ama orijinallerinin sizde olmasını istedim."

"Teşekkür ederim." Kamyondaki babama, sonra tekrar Delta ve Marina'ya bakıyorum. "Eğer bu son görüşümse-"

"Olmayacak," diyor Delta gülümseyerek kendinden emin bir şekilde.

"O zaman görüşürüz." Arkamı dönüp kamyonete doğru gidiyorum. Onlara veda etmek için sarılmak geliyor içimden ama o haklı. Bunu derinden hissedebiliyorum. Bir gün tekrar görüşeceğiz.

Tekrar kamyonu bindiğimde babama baktım. "Ben hazırım." "O zaman gidelim."

Evden ayrıldığımız zamanın aksine, daireme ya da Beacon kasabasına dönüp bakmıyorum. Şu andan itibaren sadece ileriye bakıyorum.

İki Yıl Sonra.

Liman

Lark Summerlin'in hayatıma dahil etmediği tek bir parça bile yoktu. Ne bir saniye, ne bir dakika, ne de bir saat. Ne bir gün, ne bir hafta, ne de bir ay. Bir yıl bile. Ve onsuz iki yıl geçireceğim.

Defalarca yıkadığım kıyafetler hala onun kokusunu taşıyor. Belki de hayal gücümdendir. Belki de çok erken bittiği içindir. *Çok erken bittiğimizi biliyorum.*

Benim yüzümden bitirdik.

Ailemi zorladığım için pişman mıyım?

Hayır.

Her şey planladığı gibi gitti. Yine de o çaresizlik döneminde öngörülemeyen kusurlar olduğunu kabul edebilirim. Bunlardan en önemlisi artık onun erkek arkadaşı olmamamdı.

Kıkırdıyorum, ki bu günlerde çok nadir oluyor. Erkek arkadaş ve kız arkadaş asla bizim ne *olduğumuzu* özetleyemez.

Lark'ın erkek arkadaşı olmak başka bir hayattı. Kalmama izin verilseydi nişanlısı ya da kocası olur muydum acaba? *Kocası*. Şansım olsaydı bu ilişkiyi asla bitirmezdim. Ve o benim karım olurdu. *Karım olurdu.*

Bu sese bayılıyorum.

Kolumu alnıma koyuyorum, biraz uyumam gerektiğini biliyorum ama bu gece benzersiz değildi. Gecelerimin çoğu böyle geçip sabahın erken saatlerine kadar sürüyor... günlerim de öyle. Her seferinde aynı konuları aynı sırayla ele alan, mükemmel bir şekilde uygulanmış bir gündem. Ama yine de daha iyi bir çözüme ulaşacağımı umuyorum - Lark ve beni tekrar bir araya getirecek bir çözüme.

Zihinsel olarak bunu listemden çıkardıktan sonra gündemdeki bir sonraki maddeye geçiyorum: pişmanlık. Pişmanlık joker bir karttır. Bazı günler bu duyguya kapılmadan kabul edebiliyorum, bazı günler ise en gurur duyduğum anlar olmuyor. Bu gece bu konuyu ele alacağım.

Gittim.

O kadar küçük iki kelime ki bir araya geldiklerinde bile en büyük pişmanlığım oluyorlar.

Başka seçeneğim yoktu.

Ayrılma kararımı milyonlarca kez gerekçelendirdim. Dedikleri gibi, Lark için en önemli şeyi kurtarmak için kendimi kılıçtan geçirmek zorundaydım. Onu tıp fakültesine kandırdığım için pişman değilim. Bu konuda daha iyi bir yol bulamadığım için pişmanım, hala o n u n yatağında, kalbinde, hayatında olabileceğim bir yol.

Kayıp beni dibe sürüklemekle tehdit ediyor, bu yüzden içimde hissettiğim boşluğu aşmak için zorluyorum. Ama kayıp ve ben ilk isim bazındayız. Lucas ve o zamanki hayatım. Lark ve birlikte inşa ettiğimiz hayat. Kuzenimden sağ kurtulduğum için şanslıydım ama sanırım Lark söz konusu olduğunda tüm şansımı tükettim.

Kolumu tekrar aşağı çekerek, hiç geçmeyecekmiş gibi görünen bu düğümü çözmek umuduyla avucumun tabanını göğsüme bastırıyorum. Bir yıldan uzun bir süre boyunca onu bir delik zannettim ve doldurmaya çalıştım. Bu bir şekilde mantıklıydı, ama sanırım alkol gözlüğünün ardında öyle olacaktı. Yıllar önce bu yoldan geçtikten sonra uyuşturucudan uzak durdum, ancak tembellik başladı ve içki bakış açımı karmaşıktırdı.

Lark'ın bensiz bir hayat yaşayacağı bilgisine katlanmak çok zordu. Bu rotayı benim çizmiş olmamın bir önemi yoktu. Onu bir daha göreceğimi hiç sanmıyordum ve görsem bile benden nefret edecekti. Verecek hiçbir şeyim kalmamıştı, bu da kaybedecek hiçbir şeyim kalmadığı anlamına geliyordu.

Yeni yıkanmış çamaşırlarımın arasında onun bir tangasını bulduktan bir gün sonra evimden atıldım. Dikkat etmeden her şeyi kutusundan çıkarıp atmıştım. Ona ait hiçbir şeyi almamıştım ama onları bulmak, koklamak ve onun kokusunu bulamamak beni içeri tıktı.

Sanırım ev sahibi tasarım tercihlerimi beğenmedi. Los Angeles'ta kiraladığım stüdyonun duvarlarına çarpmış kırık bir masa ve sandalye hakkında bir şeyler söyledi. Bazıları bunu sanat olarak görüyor. Ben bunu öfkemin kişileşmiş hali olarak gördüm. Yıkımda bir güzellik vardı - kafam güzeldi ve sonrasında da öyle oldu - ama tatmin edici değildi. Onu anılarımdan silmedi ya da sadece benim değil onun da kalbine verdiğim acıyı düzeltmedi.

Bunu nasıl düzeltebilirim?

Düşüncelerimi açıklayabilirim, başka hiçbir şeyin önemi yok. *Benim için sadece o önemli.*

Kötü kararlar vermekte iyiyimdir. Kendini gerçekleştiren kehanet mi? *Belki de.* Bir ton kötü şans. *Kesinlikle.* Onu daha önce kaybetmediysem, şimdi kaybederim.

Kayıp. Her gün uğraşmak çok zor.

Yuvarlanıp komodinin üzerindeki su şişesini aldım ve kalanını yudum yudum içtim. Gün doğmadan önce uyanmak benim için bir ritüel haline geldi ama bunu isteyerek yapmıyorum. Şişeyi banyodaki çöpe atıyorum ve ardından dairenin oturma odasına geçiyorum. Pencereleri ve balkon kapısını açıp esintinin içeri girmesine izin veriyorum. Bir gün ruhumun temizleneceğine ve şimdi yaptığım iyiliğin beni eve taşıyacağına dair hâlâ bir parça umudum var.

Home.

Lark.

Artık ikisi aynı şey değil ama kalbim bazı günler buna inanmam için beni kandırıyor. Bir espresso yapıyorum ve sonra duş alıyorum. Bu dairenin eski dış cephesinin içine gizlenmiş modern olanakları seviyorum. İlk bakışta, yüzeyi kaplayan çatlaklar ve ilgisizlikten kaynaklanan yara izleriyle yıpranmış görünüyor. Ama ikinci bakışta, güzelliğin hala orada olduğunu görüyorum. Sadece etrafındaki yaşamın yıllarının altına gömülmüş. *İlişkilendiriyorum.*

Bugünlerde lanet bir filozof gibiyim. Bir süreliğine kafamı boşaltmak iyi olurdu. Kurulandım ve ofiste geçireceğim bir gün için giyindim. Lucas'ın hayalinden vazgeçmek sonunda kendi hayalime odaklanmamı sağladı.

Hayallerimin peşinden gitmek için kaynağa ulaşmam gerekiyordu. Bu da şansımı deneyip Maserati, Ferrari ve Lamborghini'nin memleketi olan İtalya'ya taşınmak anlamına geliyordu. Büyük  ocuklarla rekabet etmek istiyorsam, bir sıçrama yapmalı ve bu fırsat için zaman ve para yatırımı yapmalıyım.

Modena şehrinde olmanın bana yavaşlama ve yapmaktan hoşlandığım şeylerin peşinden gitme fırsatı vermesi de bir bonus. Maserati araçlarının üretimi hakkında öğrenebileceğim her şeyi öğrendim, bağlantılar kurdum ve hatta kalmam için reddedilmesi zor bir terfi ve maaş teklifi aldım. Ama İtalya'ya sonsuza kadar kalmak için gelmedim. Uzaklaşmak için geldim.  ğrenmeye geldim. Kendimi bulmaya geldim.

Artık biliyorum.

Ben kim olduğumu biliyorum.

Ne istediğimi biliyorum.

Daha sonra Ferrari hakkında bilgi edinmek için Maranello'da zaman geçirdim ve tutkumun bu seksi arabaların üretimi ve tasarımı olduğuna karar verdim. Beacon Pointe'li bir çocuğun bu sektöre nasıl girdiğinden emin değilim ama beni hiç beklemediğim şekilde iyileştirmeye başladı. Düğümü   zmedi ama onun üzerinde de çalışacağım.

Masada bir koltuk kazandığım konferans odasına giriyorum ve vizyonumu paylaşıyorum. şirkette alt kademedeyim ama ciddiye alınacak kadar da üst kademedeyim. Plan ortaya konu ve ardından istifamı sundum.

Dışarı çıkar çıkmaz cebimden telefonumu çıkarıp annemi arıyorum. "Geri dönmeye hazırım."

Sesini yumuşatmaya çalışıyor ama sesindeki heyecan dalgasını duyuyorum. "Seni görmeye hazırız, tatlım."

Eve dönmeyeli iki uzun yıl oldu. O kapı kapandığı için Lark'a dönemesem de Beacon Pointe beni çağırıyor.

BİR BAVUL.

Tüm hayatım bir bavula sığıyor ve bu eşyaların benim için gerçek bir değeri yok.

Kiracı için bırakabilirdim ve bunu hiç düşünmezdim.

Özel dikim takımlar.

Özel İtalyan

ayakkabıları.

Bir dizüstü bilgisayar ve ailem için birkaç hediyelik eşya.

Tamam, değerli birkaç şey var ama onsuz yaşayamayacağım hiçbir şey yok.

Yolculuk uzun ama birinci sınıfta seyahat ederken o kadar da kötü değil. Havaalanının dışına çıktığımda kardeşlerimin arkalarında tanıdık bir arabayla kaldırımda durduklarını görüyorum. Noah, "Lanet Harbor Westcott geri dönmüş ve tam bir İtalyan modeli gibi görünüyor." diyor. Kıkırdıyorum ve bavulumu kaldırıma bırakıp ona sarılıyorum. "Şehirde olduğun sürece kesinlikle benim ekürim olacaksın." İşe geri dönmesinden eküri yorumuna kadar pek çok yanlış var ama onu görmek güzel, o yüzden havaalanında bu konuya girmeyeceğim.

Bu güncellemeler için zamanımız var.

Gülümseyerek sırtını sıvazladım. "Seni görmek güzel, Noah." Geri çekilip kolunu yumrukluyorum. "Kocaman olmuşsun."

"Ben hep büyüktüm. Sen sadece küçüldün." Dilini tıkırdatıyor.

Kıkırdarak başımı sallıyorum. "Geceleri uyumana ne yardım edecekse, küçük kardeşim."

Loch geldi ve kucaklaştık. "Seni görmek güzel Harbor." dedi.

"Sen de öyle. New York sana nasıl davranıyor?"

"Daha az strese ihtiyacım var ama birilerinin bu aile için ağır işleri yapması gerekiyor."

Haksız değil, ama ne istiyor? Altın madalya mı? Bankada milyonları var, bu yüzden bunun kötü bir ödeme olmadığını biliyorum. Elimi önümde döndürüyorum ve başımı eğiyorum. "Ailemiz adına, hizmetiniz için teşekkür ederiz."

"Sen her zaman bir palyaçoydın." Kapı kolunu havaya fırlattı. Tuttum ve "Sanırım sen sürmek istiyorsun." dedi.

Bu bir soru mu? "Araba kullanmak istiyor muyum? Evet, istiyorum."

İtalya'nın kırsal kesimi muhteşem manzaralara sahiptir, ancak memleketinize dönmekle ilgili bir şeyler vardır. Belki nostalji belki de anılar. Benim durumumda, ilkinin varsayıyorum, ama yine de Beacon'a geri dönmek güzel.

Marina kapıyı açıp sahanlıkta beklemeye başladığında ben daha yola çıkmamıştım. *Lanet olsun.* Artık çocuk gibi görünmüyor. "Küçük kardeşimiz ne zaman büyüdü?"

Aradığım cevapları bulabilecekmiş gibi Loch'a bakıyorum. Diyor ki, "Biliyorum. Geçen ay babamla bir konuşma yaptık. Bir av tüfeği almamız gerekip gerekmediğini tartışıyorduk."

Noah öne doğru eğiliyor ve "Birkaç ay önce onu sinemaya götürdüğümde bir adamın kışına tekneyi basmıştım. Müstehcen bir yorum yapmıştı. . . Hemşirenin burun deliklerindeki patlamış mısırı çıkarması ne kadar sürdü merak ediyorum."

"Bu çok boktan."

"O da öyleydi," diye ekliyor Noah. Dönüp Noah'ya bakıyorum ve onun son derece ciddi olduğunu fark ediyorum. "Onun kalbini kıran ilk erkek için korkuyorum."

Loch emniyet kemerini çözererek, "İlki ama daha fazlası da olacak," diyor. "Erkekler şerefsizdir. Marina liseden mezun olmadan Noah hapse girecek."

Noah gülüyor. "İki haftamız var. Bahse girmek ister misin?" Kapıyı açıyorum. "Hayır."

Loch, "Bu akıllıca bir bahis değil." dedi. Dışarı çıktı ve kapıya doğru yürüdük.

Marina koşarak merdivenlerden indi ve kendini kollarıma attı. "Seni çok özledim."

"Ben de seni özledim evlat."

Ayağa düşüyor ve elbisesinin eteğini çekiştiriyor. "Artık çocuk değilim."

"Evet. Bunu başka bir zaman konuşuruz."

"Ha?" Beni merdivenlerde takip ediyor. "Tam olarak ne hakkında konuşacağız?"

Bagajın kapanma sesi arkama bakmamı sağladı. Noah valizimi aldı, ben de eve girdim. "Annem ve babam nerede?"

Marina kolunu benimkine doluyor ve başını bana yaslıyor. "Annem muhtemelen dışarıdadır. Stres atmak için havuzu temizliyordur. Bütün hafta endişeliydi ve sonunda bu sabah seni beklerken doruğa ulaştı. Bir yaprak havuza düştü ve o da bunu ulusal bir acil durummuş gibi ele aldı. Sanırım senin için her şeyin mükemmel olmasını istiyor."

"Mükemmele ihtiyacım yok." Kolumu kardeşime dolayarak başını öpüyorum. "Sadece size ihtiyacım var çocuklar. Sizi görmek çok güzel."

"Sen de Harbor." Ayakları oturma odasındaki halının kenarında durdu. Birkaç adım daha yürüdüm, gözlerim pencereden annemdeydi ve sonra Marina'ya dönüp baktım.

"Sanırım size biraz zaman vereceğim." diyor.

Kız kardeşim bensiz büyüdü. Eskiden ona gazlı içecekler ve annemizin izin vermediği şeyler almam için beni taciz eden yapışkan bir çocuktı. Lark'la TJ'in marketinde tanıştığım ilk gün aklıma geldi.

O gün partiye dönmeden önce kız kardeşim kafein içmek için yalvarmasaydı, doğru zamanda doğru yerde olamazdım.

Lark her zaman kadere ve alınyazısına inanırdı. Bahsimi Marina'dan yana kullanabilirim.

Dışarı çıktım ve "Selam anne." dedim.

Geri dönüyor, gözyaşları onu boğarken yüzü anında pembeye dönüyor. Duygularının onu ele geçirmesi önemli değil. Annem çok güzel, ama beni gördüğünde gözlerinin parlaması Beacon'a geri döndüğüm için beni mutlu ediyor.

Ona doğru yürüdüm. Kepçeyi yere bırakıyor ve bana kollarını açıyor. Beni kucağına alıyor ve sanki yıllardır bunu yapmak için biriktiriyormuş gibi sarılıyor. Sanırım yle.

Başını bana yaslıyor ve burnunu çektiğini duyuyorum. "Ağlamayacağıma dair kendime söz verdim."

"Sorun yok." Ona sıkıca sarıldım. "Seni görmek güzel, anne."

Bir kez daha burnunu çekerek ve gözlerinin altını silerek kendini toparlamış gibi görünürken çenesini kaldırıyor. "Çok büyümüş görünüyorsun, Harbor." İçim değiştı, belki bu dışıma da yansımıştır. Yanağıma dokunuyor. "Çok yakışıklısın."

"Size çekmişim çocuklar."

Babam elinde bir bahçe hortumuyla havuz evinin arka köşesinden geliyor. "Bahçeyi nereye koyalım? Liman. Evde olduğunu bilmiyordum. Dur bakalım."

Tekrar ortadan kayboluyor.

Anneme dönüp soruyorum: "Siz ikiniz ne zamandan beri mülkle kendiniz ilgilenmeye başladınız?"

"Yapmıyoruz ama hava güzel olduğnda dışarıda olmaktan duyduğmuz keyfi yeniden keşfettik ve birlikte vakit geçirmek için birkaç proje üstlenmeye karar verdik."

Çok tatlılar. Evliliği bir arada tutacaksa, ben varım.

Babam bu sefer hortumsuz dönüyor. "Suyu kapatmak zorunda kaldım." Beni tamamen kucaklıyor, sırtımı sıvazlamıyor. Sadece içten bir sarılma. "Seni gördüğüme sevindim, Harbor."

"Burada olduğum için mutluyum baba."

Anneme yaklaşıp elini tutuyor ve "Limonata yaptık. Gidip getireyim, sonra konuşabiliriz."

"Ailem nerede ve onlara ne yaptınız?"

"Eh," diyor babam, beni başından savarak. "İtalya'da yaşadıkta sonra limon aromasını seveceğini düşündüm. Limonları ve limoncello'larıyla ünlüdürler." Gittiğim yerlerle ilgili gerçekleri paylaşması hoşuma gidiyor. Hem eğlendirici hem de sevimli.

Annemle birlikte dışarıdaki yemek masasına doğru yürüyüp sarı şemsiyenin altına oturuyoruz. Uzanıp ellerimi kendi elleriyle kapatıyor. "Ben sadece ... ev seninle daha iyi hissediyor."

Herkesten bu kadar uzun süre uzak kalmanın garip ya da rahatsız edici olup olmayacağını merak ettim. Sebebini hepsinin biliyor olması da aklıma kurcalıyordu. Benim hakkımda ne düşünüyorlar? Saygımı mı kaybettim? Ya da-

"İşte başlıyoruz."

Babam oturuyor, annem de bardakları dolduruyor. Bir yudum alıyorum ve sonra etrafıma bakıyorum. "Burayı hep sevmişimdir. Burayı özledim." Onlara dönüp bakarak, "Ailemi özledim." diyorum.

"Çok mutluyuz," diyor annem, boğazının arkasında bir çekingenlikle. "Endişeleniyorum-"

"Mutlusun ama endişelisin? Ne hakkında?" Ben soruyorum.

Babam elini onun koluna koyuyor ve "Birlikte kaliteli zaman geçirmeye fırsat bulamadan gideceğini" söylüyor.

New Haven'daki Lark'ı düşünüyorum. Dört saat sonra onu tekrar görebilirim. Ama asıl soru görmeli miyim?

Annem "Her zaman kontrol ettiğin için teşekkür ederim." diyor. Ben ayrıldıktan sonraki ilk birkaç ayı görmezden gelecek kadar nazikti. Muhtemelen o zaman

en çok endişelendikleri zaman. Endişelenmeliydiler çünkü berbat bir haldeydim.

Ondan sonra bu hayattan vazgeçmeyi reddettim. Lucas'la da yapmamıştım, şimdi de yapmıyordum. "Kendimi iyi hissediyorum."

"İyi görünüyorsun evlat," dedi babam. "Sağlıklı. Mutlusun. Yarattığın hayat senin için çalışıyor. Seni geri getiren ne?"

"Ailemi özledim, bu yüzden hedeflerime ulaşmak için neye ihtiyacım olduğunu öğrendim ve geri döndüm. Açık konuşmak gerekirse, bir hafta evde olacağım ve sonra şehre gideceğim. İşimi kurmak için en iyi yerin burası olduğuna karar verdim."

"Demek arabalar, ha?"

"Üst düzey özel İtalyan arabaları," diye açıklıyorum.

"Arabaları severim," dedi annem, "Belki de ilk müşteriniz ben olmalıyım."

"Destegin için ne kadar minnettar olsam da baba, bir milyon taban fiyatından bahsediyoruz. Paranı bu şekilde harcamana izin vermem."

Islık çalıyor. "Vay canına, bu çok etkileyici. Koleksiyon için bir pazar olduğunu biliyorum."

"Şimdiden üç sipariş aldım. Altı ay içinde teslim edildiklerinde, bunlar sokağa ve internete düşecek ve daha fazla sipariş alacağım."

"Tek seferde alabileceğiniz ve yine de teslim edebileceğiniz maksimum sipariş sayısı nedir?"

Babamın beni sadece ateşe tutması değil, aynı zamanda işimi bilmem için baskı yapması da hoşuma gidiyor. Ben de biliyorum. "Tek seferde on iki tane üretiliyor ve bu yıl için otuzdan fazla sipariş var. Bunun ötesinde, lisans haklarını almak ve diğer üreticileri kullanmak yerine kendi fabrikamı kurmam gerekecek."

Annemin gözleri fal taşı gibi açıldı. "Harbor, bu çok etkileyici. Kendi hayallerinle yoktan bir şey inşa ediyorsun."

"Evet," diyorum sırtarak. "Kendimle oldukça gurur duyuyorum. Bu iki yıl önce yapabileceğimi hiç düşünmediğim bir şeydi. Doktor olacaktım."

"Perişan olurdun," diyor ve tekrar uzanıp koluma dokunarak beni rahatlatıyor. "Kalbin hiçbir zaman bu işin içinde değildi, ama o kadar odaklanmış görünüyordun ki seni sorgulama riskini göze alamadım. Bundan ders aldım. Artık gerekli soruları soruyorum."

Bugünlerde adına ne dersem diyeyim -hatalar, krizler, hayat- hepimizin bir şeyler öğrenmiş olması, sadece iletişimimizde değil, hayatlarımızı dolu dolu yaşamak için ilerlerken de bize daha iyi hizmet edecektir.

Marina arka kapıdan bakıyor ve "Bölüyor muyuz?" diye soruyor. Benimle vakit geçirmekten duyduğu heyecanı görebiliyorum. Ben de onun ve kardeşlerim için aynı şeyi hissediyorum.

Babam "Dışarı gel." dedi.

Üçü de bize katılıyor. Biraz gülmek ve hikayeler anlatmak, sohbet etmek ve sınavlar ya da Loch'un dikkatini dağıtan bir iş arkadaşı gibi gün içindeki basit şeyleri dinlemek iyi hissettiriyor.

"Geri dönmemin nedenlerinden biri de size bir şey söylemem gerektiği," diyorum, bu kez hiç tereddüt etmeden. "Bu konuşmayı yapmak için iyi bir zaman olduğundan emin değilim ama gerçeğin ortaya çıkmasının zamanı geldi."

Loch sorar, "Ne hakkındaki gerçek?"

"Lucas'ın ölümü ve öldüğü gün bana olanlar."

Ailem sessiz, ürkütücü bir şekilde hareketsiz. Eğer bir şüphem olsaydı, şimdi bir tanesinin içeri sızması için mükemmel bir zaman olurdu. Ama yok. Bu yükte daha fazla yaşayamam. Gerçekten yaşamak, kuzenimin hayatının kendi eylemleriyle lekelenmesi pahasına bile olsa, değer verdiğim insanlara karşı dürüst olmak demektir.

Önümüzdeki yarım saati onlara uyuşturucudan hırsızlıklara ve yıllar önce yaptığımız bir anlaşmayla ilgili kavgamıza kadar her ayrıntıyı anlatarak geçirdim. Hoş bir hikaye değil ve yaşadığı çirkin hayata ışık tutuyor. Ama anlatılması gerekiyordu. Kollarımda öldüğü günden beri ruhum ilk kez onunkinden kurtulacaktı.

Yüzlerinde ve sorularında şok ve üzüntü vardı, ama burada olduğum, geri döndüğüm ve onlara karşı dürüst olduğum için gözyaşları

diğerlerini gölgede bırakıyor. Sona geldiğimde, ayağa kalkıp tıpkı küçükken yaptığımız gibi grupça sarılıyoruz. İşte o zaman onları hiç kaybetmediğimi anlıyorum. Ailem beni, benim onları her zaman sevdiğim kadar seviyor. Sadece bunu görmek, bu ölçüde hissetmek için mücadele ettim, düşüncelerim başından beri burada olanı gizliyordu.

Herkes akşam için çekildikten sonra yatağında uzanırken, yüzümde bir gülümsemeyle tavana bakıyorum. Sonunda sırlarımın acısını omuzlamıyor olmak ne kadar iyi hissettirse de, hatalarımı düzeltene kadar bütün olamayacağım.

Telafi etmem gereken sadece bir kişi daha var. İçimde iki yıl geç kaldığıma dair bir his var ama bu beni denemekten alıkoymayacak.

Lark

Durdum ve omzumun üzerinden geriye baktım.

New Haven'ı ne kadar sevsem de bazen Harbor'ın hayaletinin beni takip ettiğini hissediyorum. Kira kontratını imzaladıktan sonra kütüphanenin daireye ne kadar uzak olduğunu görmek için bu yoldan yürüdük. Gece geç saatlere kadar orada kalacağımız için yakın oturmamız konusunda ısrar etmişti.

O biliyordu.

O yürüyüşü benimle birlikte yaptı, her şeyi planladı.

Güvende *olacağım*dan emin olmak istiyordu.

Tekrar yürümeye başlıyorum ama bu histen kurtulamıyorum. Neden bu gece? Bunca yıldan sonra neden hiç olmadığı kadar yakın hissediyor?

Kapıya ulaştığımda ışığın altında dönüp karanlığa, yüzlere ve etrafımda koşuşturan diğer öğrencilere bakıyorum. Yeni yılın başlangıcı her zaman buranın en yoğun olduğu zamandır. Yale nüfusunun çoğunun evlerine gittiği yaz aylarını tercih ederim. Kitapları ödünç almak için bekleme listesi yok ve eşyalarımı yaymak için her zaman bir masa bulabiliyorum.

Bu gece burada o kadar insan var ki, oturacak yer bulursam şanslıyım. Şanslı. Şans hiçbir zaman güçlü yanlarımdan biri olmadı. Tıp öyle, teşekkürler.

İyilik. Tarihi kütüphanede prize yakın bir yer buluyorum, belki şanslıyım diye düşünüyorum. En azından bu gece için.

Sadece kütüphanede değil, hayatta da en çok sevdiğim şey olan sessiz bir alan. Çalışmak, öğrenmek ve mezun olmak için buradayım, umarım sınıf birincisi ya da birinciye yakın olurum. Benim gibi Beacon'dan gelen çocuklar nadiren buradan ayrılma fırsatı bulurlar. Ziyaret etmek için harika bir yer ama bir daha orada yaşamaya hiç niyetim yok.

Kafamı sınıftaki notlarıma, yasak bölgeden ödünç aldığım kitaplara ve internete gömüp bu bulmacayı bir araya getirmeye çalışıyorum. Bunların neden tek bir yerde bulunmadığına dair hiçbir fikrim yok. İhtiyacım olan bilgiyi bulmak için fiziksel olarak bu binada olmam gerekmesi arkaik bir durum. Bu konuda homurdanmak beni hiçbir yere götürmeyecek, bu yüzden başımı öne eğip yoluma devam ediyorum.

Bir sonraki nefes alışımında yukarı baktım. Kütüphanenin boşaldığını fark etmemiştim, sadece benim gibi sıkışmış birkaç kişi kalmıştı. Saate bakıyorum. Eşyalarımı 7/24 odasına taşımama ya da kütüphane kapanmadan önce eve gitmeme bir saat var.

Sırtımı esnetmek için dönüyorum ama bel omurlarımdaki bir ağrı beni masadan iterek ayağa kaldırıyor. Bulduğum yerden ayrılıp kütüphanede dolaşıyorum. Bir uçta bir şömine var ama ateş yakmak için henüz çok erken. Kafamı kaldırıp daha önce bulamadığım bir kitabı bir kez daha aramaya karar veriyorum. Raflar, bir kızın okumayı hayal edebileceği her şeyi kapsayan renkli kitaplarla ağzına kadar dolu. Özellikle de benim gibi tıpla ilgileniyorsa.

Merdivenleri kullanarak okuma odasının ikinci katına çıkıyorum ve en uca ulaşana kadar ciltler boyunca dar koridorda yürüyorum. Eğilip başımı yana çeviriyorum ve hayal kırıklığım arttıkça bakışlarımı önce alt raflarda, sonra da sıra sıra daha yukarılarda gezdiriyorum. Burada olmalı. Daha önce kontrol ettiğimde kütüphanedeki masada göstermişlerdi. Kalabalık gece için ayrıldığında iade edileceğinden emindim.

Bir sonraki kitap sütununun önünde eğilerek denge için rafın kenarını tutuyorum ve taramaya başlıyorum.

"Kaybolmuş görünüyorsun."

Masif ahşap rafı sıkıca kavrayan tutuşum dışında bedenim donuyor. Ses beni paramparça ediyor ama kırık parçaları içimde tutuyorum. Zayıflık göstermeyeceğim. Umursadığımı göstermeyeceğim. Harbor'ın beni izlediğini görmek için başımı kaldırıp bakmayacağım.

Bu kelimelerin iki anlamı var ama hangisini yaptığından emin değilim. Biliyorum çünkü gittiği günden beri beni izliyor.

İki yıldır kiramı bir gün bile geciktirmeden ödüyorum.

Her ay düzenli olarak bin dolar yüklü bir Visa hediye kartı geliyor.

Belki ben de onun sevgisini bekleyerek açgözlülük ediyordum.

Kendime kaç kez ona ihtiyacım olmadığını, onu artık sevmediğimi söylememe rağmen, onu yıllar sonra ilk kez gördüğüm an göğsümde bir çarpıntı hissediyorum. Lanet olası ikiyezli kalp.

"Bazen hepimiz öyle değil miyiz?" diye cevap veriyorum. Bana elini uzatıyor ama dizlerimin zayıflayıp hain olma ihtimaline karşı daha yüksek bir rafa tutunarak kendimi yukarı çekiyorum.

Oldukça zeki olduğumu düşünmeme rağmen kıkırdama yok. Sadece yüzünde her zaman beni mahveden o lanet gülümseme vardı. Yüzü . . . Tanrım, onu görmeyi özlemişim. O gittikten sonraki yaz telefonumdan fotoğrafları kaldırdım. Taşındığımda onu hatırlatan her şeyi paketledim. Bir yüz nasıl her gün görüyormuşum gibi bu kadar tanıdık olabilir?

Sanırım öyle. Kitaplara, kağıtlara ve testlere gömülmüş olsam bile, Harbor'ın bir anısı bir noktada bana katılıyor. Bazen onunla vakit geçiriyorum, bazen de ziyaret çok kısa sürüyor. Yine de her seferinde yara hala tazeymiş gibi yeniden acıyor.

"Öyleydim," diyor, gülümsemesi samimiyetin örtüsü altında soluyor.

Yüz hatlarında yeniden nefret edebileceğim adamı ararken, onu sevdiğim zamanki haliyle aynı görüldüğünde onu bulmakta zorlanıyorum. Elbette, o görünüyor

Daha yaşı, gittiğinde yirmi üç yaşındayken yirmi beş yaşında. Ama sadece erkeklerin eskisinden daha güzel olmak için yaşlandıkları şekilde.

Onu göreceğimi *ya da onun beni* göreceğini bilseydim tayt, bol bir sweatshirt ve kirli spor ayakkabılar giymezdim. Saçlarım başımın üstünde dağınık bir şekilde toplanmış ve makyaj yapma zahmetine girmedim - *Aman Tanrım, kendine gel, Lark!*

"Pekâlâ," diyorum, "umarım her neredeyse kendini bulmuşsundur." Etrafindan dolanıp koridordan merdivenlere doğru yürüyorum.

"Yaptım," diye cevap veriyor arkamdan.

Duruyorum, ona duygularımı ve hatta yüz ifademi en ön sıradan izleme fırsatı vermiyorum. Tekrar yürümeye başlıyorum, bu sefer merdivenlerden aşağı koşana kadar daha hızlı. Kütüphaneci bana bir bakış atıyor, ben de yavaşlıyorum ve vücudum derimden fırlamaya hazır değilmiş gibi davranıyorum. İçimdeki her şey bana koşmamı, buradan olabildiğince hızlı çıkmamı söylüyor. Korkudan değil, ona hâlâ duyduğumu fark ettiğim sevgiden.

Piç kurusu.

Defterleri toplayıp çantama tıktırdıktan sonra dizüstü bilgisayarımı kapatıp içine sokuyorum. Omzuma atıp kitapları topluyorum ve aceleyle kütüphanecinin yanına dönüyorum. "Merhaba, bunları iade etmem gerekiyor."

"Onları burada bırak."

"Teşekkür ederim."

Harbor'dan hiçbir iz yok ve nasıl hissedeceğimi bilmiyorum - onu tekrar görmek, konuşmak, tartışmak, çılgınca öpüşmek istiyor muyum? Yoksa gitmesi en iyisi mi?

Lütfen gitmesine izin ver. Bu durumda hangi duygunun bana daha uygun olduğunu anlamaya vaktim yok.

Kapıdan içeri girdiğimde onu dışarıda beklerken görüyorum; elleri cebinde, daha önceki gülümsemesinin daha sert bir yüzü var ama ne yazık ki daha az çekici değil. Omuzları daha geniş görünüyor, ama ölçmek için karşısına geçmem gerekecek ve bu olmayacak . . . Sanmıyorum.

Hayır.

Öyle değil.

Neden böyleyim? Ne yapıyorum ben?

Daireye doğru yürümeye başladığımda, "Seninle yürüyebilir miyim, Lark?" diye soruyor.

"Hayır." Yürümeye devam ediyorum. Geri dönüp son bir kez bakmak ne kadar cazip gelse de, onun ortadan kaybolması bu işkencenin yanında çocuk oyuncagıydı.

"Hey, Lark?"

"Beni yalnız bırakın." Mantıklı düşünemeyecek kadar dengesiz bir ruh haliyle yürümeye devam ediyorum. Onun yanındayken mantıklı düşünebilmek için buna ihtiyacım var ve ben mantıklı düşünme yetisinden yoksunum.

Daha önce onun varlığını hissetmem şimdi daha anlamlı geliyor. Beni takip ediyordu. *Bunu biliyordum*. Onu sonbahar havasında, esen bir rüzgârla yaprakların hışırtısında hissettim ve içimdeki sezgi bana onun yakınlarda olduğunu söyledi. *Takipçi*. Beacon'da çok tatlıydı. Burada, New Haven sokaklarında, artık değil.

Daireye girer girmez kapıyı ve sürgüleri kilitliyorum, yani temelde her zaman yaptığım şeyi yapıyorum. Sırt çantamı masaya atıyorum ve panjurları kapatmak için doğruca panjurlara gidiyorum. Oturma odasının güvenliğini sağladıktan sonra her iki yatak odasının panjurlarını da kapatıyorum.

Yatağın kenarına oturup titreyen ellerimi uzattım. Tanrı'ya şükür cerrah olmayı planlamıyorum. Birkaç derin nefes alırken sakinleşmelerini umarak üzerlerine oturuyorum.

Son iki yıldır işbirliği yapmayı reddeden bir organ için, kalbim Harbor'ı gördükten sonra oldukça iyi bir performans sergiliyor.

Akşam yemeğini kaçırdım, onun yerine ders çalışmayı tercih ettim ve öğle yemeğinde yediğim elma ve salatanın etkisi çoktan geçti. Midem gurulduyor, ben de mutfığa geçip bir kase mısır gevreği yapıyorum. Harbor'la yaşarken sürekli etrafımda olana kadar bu mısır gevreğini hiç sevmezdim.

Kanepede otururken, zihnimi kapatmayı umarak televizyonu açıyorum. Ama *Pretty Woman* bile düşüncelerimi değiştiremiyor.

Liman orada.

O burada.

Bir yerde.

Tanrım, ne yaptım ben? Kaseyi sehpanın üzerine koyup aceleyle kapıya yöneldim. Ama durup kaseyi bir bardak altlığına koymak için geri dönüyorum ve sonra ona doğru koşuyorum. Çoraplarımın içinde olmam ya da merdivenlerden çıkmak zorunda olmam umurumda değil. Zaten merdivenleri kullanıyorum. Sadece ona ulaşmam, hikâyeyi bir de onun ağzından dinlemem gerekiyor. Lobiye itip kaldırıma doğru koşuyorum.

Sola.

O zaman sağa.

Tekrar sola bakıyorum ve sonra caddenin karşısına. Ama ondan bir iz yok.

Bu nasıl olabilir? Önüne iki küçük engel çıkardım ama atlamaya bile çalışmadı? Benim için bile mi? O zaman neden New Haven'a geri döndü? Yüksek ve yorucu bir nefes alarak kendimi yenilmiş mi yoksa sönmüş mü hissediyorum bilmiyorum. *Aslında ikisi de.* Arkamı döndüğümde arabasının caddenin aşağısına park ettiğini görüyorum ve ayaklarım öylece kalıyor, kafamın daha iyi olmasına rağmen hareket etmek istemiyorum. bunu yapmaya karar verdi.

Arabadan inmiyor ama sürücü koltuğunda silüetini görüyorum.

Bir an için gülümsüyorum ve elim sanki uzun zamandır görmediğim bir arkadaşımı görmüşüm gibi hafifçe yanımdan kalkıyor, sonra kendimi tutup tekrar indiriyorum. Sanırım gördüm, sözleri bir makaranın düşük ışıklarında oynuyordu. *"Kaybolmuş görünüyorsun."*

Öyleyim.

Şu ana kadar fark ettiğimden daha fazla.

Kapıya doğru döndüm ve açtım. Bu sefer ondan *uzaklaşıyorum.*

İki Yıl Sonra.

Lark

"Mavi elbisenin güzel olduğunu düşünüyorum, ama kırmızı seksi doktor uyarısı veriyor."

"Amanda," diye fısıldıyorum, "babam yan odada. Duymak isteyeceği son şey kızının seksi olması."

Yataktan kalkıp kapıdan bana doğru bakıyor. "Eninde sonunda bunu duyacak çünkü sen, dostum, çok ateşlisin." Parmağının ucuyla kıkına dokunuyor ve cızırdıyor. "Saf ateş."

Gülmeden duramıyorum. "Daha sık ziyaret etmelisin. Özgüvenim için çok iyisin." Eğlenceye teslim oluyorum ve kalçalarımı oynatıyorum. Aynaya bakıyorum, ellerimi kıvrımın daha belirgin olduğu kalçalarımda gezdiriyorum. Göğüslerim biraz daha dolgun. Kürek kemiklerimin hemen altındaki saçlarım küçüklüğümden beri hiç olmadığı kadar uzun.

Dar elbise hiçbir kusurumu gizlememe izin vermiyor. Karnımı düzleştirmek için şekillendirici giysiler giyebilirdim ama doğal şeklimi önemsemiyorum. Amanda haklı. Sadece dönüştüğüm doktora değil, aynı zamanda saf ateş gibi görüldüğüme bakarak gülümsüyorum.

"Beni ikna ettin. Kırmızı giyeceğim." Bu, her zamanki eşofman üstü ve tayt üniformamdan güzel bir farklılık. Savurganlık yaptığımı sevindim.

Hediye kartlarından biriyle aldım. Bu elbiseyi giymek beni seksi ve iyi kız mezuniyet cübbesinin altında biraz kötü hissettiriyor.

"Akıllıca bir seçim." Yatak odasının kapısına doğru yürürken, "Konferans salonuna gidiyoruz. Görebilmek için iyi bir koltuk istiyorum."

"Bu konuda stres yapma. Beni her zaman görüyorsun."

"Seni görmekten bahsettiğimi kim söyledi? Doktorlarla dolu bir odada olacağım. Eminim birkaç tatlı kız arkadaş arıyordur."

Son bir rötuş için banyoya geri dönerken gülüyorum. "Tanrım, teşekkürler," diye takılıyorum. Eğilip bir bez parçası alıyorum. Amanda bir doktor gibi görünmem gerektiğini söylemişti ama makyajı ne kadar ağır yaptığına bakılırsa, sanırım gece kulübüyle hastane vizitlerini karıştırıyor. Her şeyin altında daha fazla ben bulmak için biraz azaltıyorum.

Topuklu ayakkabılarımı giyiyorum, sonra oturma odasına girerken küçük çantamı karıştırıyorum. "Buraya pek bir şey sığdıramıyorum. Bak, telefonum ve dudak parlaticım. Hepsi bu kadar."

"Umm, Lark."

"Ne oldu?" Cüzdanımdan kimliğimi, ardından da son dört yıldır şımartıldığım hediye kartlarından birini çıkarıp ikisini de çapraz askılı çantama tikiştiriyorum. Belki de o paraya güvenmemeliydim, ama hayatımı biraz daha kolaylaştırmak olduğunu varsaydığım amacına hizmet ediyordu. Bir işe girmem ya da çalışmam gereken bir kitabı almam gerekmiyordu. Kartların yarısını da sakladım. Bir gün onları tekrar dolu olarak geri vereceğim.

Eğer bana bir şans verilmezse, onları Harbor'ın ailesine postalayacağım, kendilerinden hayatın bir sonraki aşamasına geçmeme yardımcı olmaları için çok tatlı bir kart ve beş yüz dolarlık bir havale aldım. Marina en alta ekledi-ya da *tatile çıkmak için*.

Onun düşünce tarzını seviyorum. Biraz ara verebilirim ama ihtisasım haftaya başlıyor. Yorgunlar için dinlenme yok ve ben kesinlikle yorgunum.

Amanda'nın hâlâ cevap vermediğini fark edince başımı kaldırıp bakıyorum.

Gümüş süslemeli ve gri kurdeleli büyük mavi bir kutu masamın üzerinde dik bir şekilde duruyor ve onu görmemi engelliyor. "Nedir bu?" İki elimle çantamı kavrayarak soruyorum.

Babam kanepeden, "Yeni teslim edildi." diyor. Sanki bir süre burada kalacakmış gibi televizyon kanalları arasında gezinmeye başlıyor. "Hazır olduğunda bana haber ver."

Amanda ve ben birbirimize bakıyoruz, ikimiz de nedense hızla gözlerimizi kırıştırıyoruz. Sanırsınız ki daha önce hiç süslü kutuların etrafında bulunmamışız ... *tamam, etraflarında* bulunduk, ama onları pek almadık.

Kutunun üzerinde isim yok. Kim bana bu kadar pahalı görünen bir şey gönderir ki? "Kimden gelmiş?" diye sordum.

"Bilmiyorum." Arkadaşım ısıracakmış gibi kutuya dokunuyor. "Bir kart var."

Kurdelenin altından çıkarıp küçük zarfı açıyorum. "Seninle çok gurur duyuyorum - H. H.? . . . *Oh kahretsin.*" Ağzımı kapatıyorum ve küfür ettiğim için başım belaya girecekmiş gibi babama bakıyorum. "Özür dilerim."

Tam olarak ne yaptığımı bildiği için gülüyor. "Bu konuda söyleyebileceğim pek bir şey yok Pip. Sen artık bir doktorsun."

Ve yirmi altı, ama ben her zaman onun küçük kızı olacağım. Kartı tutarak tekrar okudum. *Ve sonra tekrar.*

Harbor'ı düşündüğümde artık ellerim titremiyor ama kalbim hâlâ küt küt atıyor.

Amanda soruyor, "H kim? . . . *Oh kahretsin.*" Aklına gelince ağzını kapatıyor, sonra da desteğe ihtiyacı olan kendisiymiş gibi bileğimi tutuyor.

Birkaç yıl önce bir gece onu gördüğümü ne ona ne de babama söyledim. New Haven'a beni görmeye neden geldiğini bilmiyorum. Bazen yatakta yatarken saatlerce o geceyi ve ona fikrini söylemesi için bir şans verip vermediğimi düşünüyorum. Ona bir şey borçlu olduğumdan değil. Borçlu değilim.

*Daire için değil.
Hediye kartları için
değil.*

Hiçbir şey için değil.

Bunların hiçbirini yapmasını ben istemedim. Bunu yaptı çünkü gittiği için kendini suçlu hissediyordu. *Bu kadar basit.* Bu yüzden, onu tanıdığım kadarıyla pahalı olan bir hediye için neden verdiğinden emin değilim, ama bunu saklamamın imkanı yok. Amanda'ya baktım ve "Gideceğinizi sanıyordum." dedim.

"Bu geldiğinden beri açmadım. Açacak mısın?"

"Hayır, göndermeyeceğim." dediğimde başımı sallamaya başlamıştım bile. Ona geri göndereceğim."

"Kime geri gönderiyorsun?" diye soruyor babam televizyonu kapatırken. Ayağa kalkıp kemerini düzelttikten sonra yanıma geliyor ve bana hızlıca sarılıyor.

"Gönderene," diyorum, belirsiz tutarak. Dikkatini hediyeden uzaklaştırmak umuduyla yanağını kaldırıp öpüyorum. "Törene geldiğin için teşekkürler."

"Bunu kaçırmazdım." Kapıya doğru yürüyüp açık tutuyor. "Hazır mısın, Amanda?"

Çantasını aldı ve omzunun üzerinden bana dönerek "Yakında görüşürüz *Doktor*" dedi.

"Evet. Evet," diyorum yumuşak bir kahkaha atarak, gözlerim tekrar kutuya kayıyor. "Yakında görüşürüz."

Onunla baş başa kaldığımda bakışlarım tekrar karta kayıyor. Tatlı sözlerle dolu değil ama etkili. *Harbor her zaman öyleydi.*

Günaha girdiğimde kendimi uyarıyorum, "Açma onu, Lark." Ondan gelen bir hediye için açmak iyi bir şey olmayacak, tıpkı onunla olan bir ilişkiden iyi bir şey çıkmayacağı gibi. Böylesine güzel bir kutunun içindeki herhangi bir şeyin ruh halimi nasıl bozabileceğinden emin olmasam da, kendime bunun beni olumsuz etkileme, duygularımı sarmal haline getirme ve geçen mezuniyette olduğu gibi bu mezuniyeti de mahvetme ihtimalinin çok yüksek olduğunu hatırlatıyorum.

Ellerimi havaya kaldırarak, "Hayır. Bunu yapmayacağım," dedim ve kepi ve küpemi almak için uzaklaştım. Kapıyı arkamdan kilitleyerek çıkıyorum. Kutuyu yırtıp açmamı engelleme tek yolu buydu.

Aceleyle kampüsün diğer tarafına geçip konferans salonunu dolduran diğerlerinin arasına karışıyorum. Diğer mezunları bulduğumda sakinleşmek için derin bir nefes alıyorum. Bu topuklar tam bir işkence. Büyük bir kampüste acele etmenin iyi bir fikir olduğunu kim düşündü? Bu ben oluyorum, suçluyum. Ayakkabılarımı değiştirmek için artık çok geç. Diğer mezunlar etrafta dolanırken, kepimi ve cüppemi giymek ve saçımı son bir kez düzeltmek için banyoya gizlice giriyorum.

Bukleler tam da umduğum gibi yumuşadı ve sıcak aylarla birlikte her zaman ortaya çıkan açık renk saç telleri açık kahverengi saçlarımın arasından parlamaya başladı. Amanda'ya daha fazla kredi vermem gerektiğini fark ederek gülümsüyorum. Makyajım bu ışıktaki çok güzel görünüyor ve yeşil gözlerimin rengini ortaya çıkarıyor.

Elbisemden makyajıma, saçıma ve hatta göz alıcı siyah ayakkabılarıma kadar kendimi inanılmaz, şimdiye kadar hissettiklerimin en iyisi hissediyorum. Garip bir şekilde, şimdiye kadar hissettiğim en yetişkin. Büyümüş. Son dört yılda çok büyüdüm. Büyümek zorundaydım. Harbor'ın haber vermeden hayatımdan çıkmasının şoku bana ilerlemekten geri adım atacak yer bırakmadı. Zaten parçalanıyordum. Benden geriye hiçbir şey kalmayana kadar parçalanmaya devam edecektim ya da hayallerimin peşinden gidecektim.

Bir parçamın, şimdi geriye dönüp baktığımda fark ettiğimden daha küçük bir parçamın, ona inat tıp fakültesine gitmiş olması önemli değil.

Hayır. Önemli olan tek şey artık kazanmak için kırımını yırttığım bir ön eke sahip olmam. Sondaki M.D. de fena değil. *Dr. Lark Summerlin, M.D.* Kendimi iyi hissediyorum, sanki bulutlar nihayet dağılmaya başlamış gibi.

Salona döndüğümde, yürümeye başladığımız anda yerimi buluyorum. Heyecanlı olmalıyım, ama içgüdülerim dikkat istiyor. Bu büyük bir başarı, hayallerim gerçek oluyor, peki neden bu korku hissi bir türlü geçmiyor? Muhtemelen son mezuniyetimin acısı hâlâ peşimi bırakmıyor. Bunu üzerimden atmalıyım. Bu benim ikinci şansım ve daha büyük bir başarı. *Tadını çıkar, Lark.*

Yerimi buldum ve etrafa bakma isteğime karşı koydum. Üniversite törenimin çoğunu konuşmaları dinlemek yerine Liman'ı arayarak geçirdim.

Bu sefer şimdiki zamanda yaşamak için yoğun bir çaba sarf edeceğim. Keşke bu tuhaf duygudan kurtulabilsem.

Korku değil.

Harbor'ın yakınında olduğunu, gözlerinin üzerimde olduğunu, vücudumun uzunluğunu sıyırdığını ya da midemdeki kelebeklerin yıllar süren kış uykusundan sonra uyandığını hissetmek. Ondan nefret etmeliyim. O beni suçlamazdı. Ama bunun yerine, onunla ve eskiden olduğumuz şeyle ilgili düşüncelerimin yumuşamaya başladığını görüyorum. Bu çok doğal. Zihin, insanın gerçeklikle başa çıkmasına yardımcı olmak için böyle oyunlar oynar.

Beni düşünüyor.

Hala, bunca yıldan sonra.

Yine de, buraya son gelişinde ona gitmesini söyledikten sonra bile.

Hâlâ beni düşündüğünü bildiğim için içimde küçük bir memnuniyet tohumu yeşermeye çalışıyor. En azından kelebeklerin kemirecek bir şeyleri olacak. Eğer öyle olmasaydı, evimde açmamı bekleyen son derece pahalı bir hediye olmazdı.

Bunu yapmayı bırak. Bu egzersizden kazanılacak bir şey yok. Kendime asla izin vermediğim tek şey intikam fikriydi. Bu, bazı geceler kafamda daha kolay bir yoldu ama bu yolda ilerlemek bana iyi gelmeyecekti.

Bu olanları değiştirmez.

Bu sadece beni değiştirdi.

Merak kediden daha çok öldürüyor, bu yüzden sonunda etrafa bakıyorum. Amanda bana el sallıyor ve babam biraz daha dik oturuyor. Tanıdığım başka kimseyi göremiyorum. Muhtemelen diğer mezunların ebeveynleridir, bu yüzden şimdi daha rahat nefes alıyorum.

Tören başlıyor ve konuşmacılara odaklanma niyetim iyi olsa da, zihnim bir sonraki aşamaya kayıyor. Hayatımın her aşamasında daha fazla değişim ve daha büyük adımlar atılıyor. Ve ben babamdan uzaklaşıyorum. Arkama bakıyorum, o fark etmeden önce onu bir anlığına görebiliyorum.

Her zaman yakışıklı bir adam olmuştur. Beacon'daki kadınların ilgisinden de yoksun değil. The Pointe Estates'te yaşayanlar gibi zengin olmayabilir ama işlek bir tamirci dükkânı var ve iyi yemek pişiriyor. Hiçbir zaman gerçekten biriyle çıkmadı çünkü enerjisini benim yanımda olmaya ve yolculuğumun her adımını desteklemeye harcadı.

John Summerlin bunu asla söylemez ama şehre yerleşiyor olmamın onu çok üzdüğünü biliyorum. Anlıyor çünkü o benim babam. Bir gün, onun fedakarlıklarına değeceğim. Nasıl yapacağımı bilmiyorum ama yapacağım. O daha azını hak etmiyor.

New York'taki ihtisasa gelince, bu hafta onay aldım ve hastaneden birkaç blok ötede, iş teklifi almayan bir asistandan kiraladığım küçük bir stüdyo buldum. Bunun benim başıma gelmesine izin vermeye hiç niyetim yok.

İki saat sonra sahneye çıktım ve doktor olarak tanıtıldım. Dekanın elini sıkıyorum ve Amanda'nın fotoğraf için poz vermemi istediğini bilerek seyircilere doğru dönüyorum. Onların tezahüratları altında sırtıyorum, ilgiden utanıyorum.

Sahnedan çıktım ve koltuğuma döndüm. Bu bana nispeten olaysız geldi ve bundan dolayı üzülmедim. Neredeyse Harbor'ı seyirciler arasında görmeyi bekliyordum ama ondan hiçbir iz yoktu. Rahatlamam gerekirdi ama duygularım karmaşıklaşıyor ve bu da kafamın daha da karışmasına neden oluyor. İstedigimi aldım

-Normal bir mezuniyet töreni.

Mutlu olmalıyım.

Herkes ayağa kalkıyor, salonu alkışlarla dolduruyor. Çabucak ayağa kalktım ve coşkuya yetiştim. *Başardım. Bu benim hayalimdi, hedefimdi.*

Kalabalık fuayeye dağılıp çevredeki kaldırımlara akarken, kendimi endişeli hissettiğim için bornozumu çıkarıp yerime oturuyorum. Amanda ve babam dışarıda beni bekliyorlar, ama sayısız duygu beni bunaltırken nefesim göğsümde ağırlaşıyor. Başımı eğiyorum

gözlerimi kapatıp içimdeki duygu nehriyle birlikte akıyorum.

"Olmasını umduğun her şey var mı?"

Geceye her zaman bir eldiven gibi uyan o tatlı ses tonu; baştan çıkarıcı ve derin. Yakınlığı beni bir battaniye gibi sarıyor.

Kahverengi gözlerinin berraklığına kadar uzandığını bildiğim bir sıcaklık içime sızıyor.

Liman.

Lark

Sesini duyduğumda nefes bile almıyorum.

Gözlerimi açıp arkama bakmak için açtım. "Daha iyi."

Harbor gülümsüyor, bu hareket çok doğal geliyor, sanki yıllar önce kaza yapmamışız gibi. "Buna sevindim."

Nefesim düzleşmeye başlıyor, ama bunun onun burada olmasının verdiği rahatlığa bir tepki olmasından nefret ediyorum. . . *tekrar yakınımda olmasından.* "Neden buradasın Harbor?"

"Çünkü daha önce benim için hazır değildin."

"Şu an senin için hazır değilim." Sanki bir şey anlatıyormuşum gibi duruyorum. Düşüncelerim birbirine karışıyor ama yine de "Hazır olmanın seninle bir ilgisi yok. Hayatında kalacak kadar önemli olmadığıma sen karar verdin."

Gözleri utanmadan beni tepeden tırnağa süzüyor ve sonra sanki üstünlük ondaymış gibi arkasına yaslanıp güven tahtında oturuyor. *Ama öyle değil.* Takım elbise ve kravat içinde ne kadar iyi görüldüğü ya da alnının hemen üzerinde nasıl bir mükemmellik dalgası oluşturduğu umurumda değil. *Lanet olsun ona.* Sebep olduğu acıdan beni bir anlığına uzaklaştırdığı için ona lanet olsun.

Başımdaki şapkayı çıkarıp sıraya giriyorum.

"Gitmek zorundaydım çünkü benim için önemli olan *tek şey sendin*." Sesinin bu kadar sakın çıkmasından nefret ediyorum, o güven hâlâ ses tonuna hükmediyor.

Öfke damarlarıma hücum ediyor ve ellerimi iki yanımda yumrukluyorum, kadife şapka öfkemden nasibini alıyor. Geri dönüp onu da cüppeyle birlikte sandalyeye fırlatıyorum. "Bunu söyleyecek kadar yüzsüzsün. Senin hafızan zayıfladı ama benimki değil."

Öne doğru eğilerek kollarını önündeki sandalyeye dayıyor. "Ne hatırlıyorsun, Lark?"

"Benimle ne kadar gurur duyduğunu söylediğini, beni son öpüşmemizmiş gibi öptüğünü hatırlıyorum." Gözlerimin kenarlarında yaşlar birikiyor. Hissettiğim acıdan değil, içimi dolduran öfkeden. "Beni her zaman sevdiğini hatırlamamı söyledin. Sana seveceğimi söyledin. Bizi New Haven'a götürdün ve birlikte paylaşacakmışız gibi bir daire seçtik. Planlar yaptık, Harbor." Hafıza şeridini yeniden ziyaret etmenin anlamını göremediğim için hızımı kaybediyorum. Nefes vererek fısıldıyorum, "Beni sevdiğini hatırlıyorum."

İnatçı bakış açımın sulu merceğinden ona bakıyorum, bunun amacının ne olduğunu anlayamıyorum. *Beni geri kazanmaya mı yoksa bir sayfayı kapatmaya mı çalışıyor?*

"Hâlâ seviyorum."

Elimi kalçama dayayıp başımı sallıyorum. "Yapamazsın."

Hızlıca omuz silktikten sonra, "Yapamayacağım şey buna yardım etmek." diyor.

"Daha sıkı dene." Sıranın aşağısına doğru ilerliyorum ve çevredeki sandalyelerden kurtulduğumda tekrar duruyorum. "Ugh!" Çileden çıkıyor. Geriye dönüp soruyorum, "Neden gittin? Nereye gittin?"

Sanki bütün gün geçmişi konuşacakmışız gibi adımlarını yavaşlatarak yaklaşıyor. *Benim kesinlikle yok.* Zihnim zaten beni bekleyen babam ve arkadaşım ile artçı sarsıntıları hala hissedilen çok fazla hasar veren bu adam arasında dengeleniyor.

"Kısa bir süre Los Angeles ve ardından birkaç yıl İtalya. Son iki yıldır ise çok seyahat ediyorum-"

"Ben kendi duygularıyla uğraşırken senin duygularıyla uğraşmak için mi?" Kelimeler ağzımdan çıktığı anda kendimden nefret ettim. Hiçbir zaman alçak yolu seçen biri olmadım, ama kaderimize tek başına karar verdiği için aynı duygusal lükslere de sahip değildim.

Bu sefer bana bakıyor, yüzünde kayıtsız bir ifade var. "Senin için her zaman çok uzun sürdüm." Elini boynundaki yakanın altından geçiriyor. "Görünüşe göre bu sefer de öyle yaptım." Yanımdan geçip gidiyor ve "Tebrikler Doktor" diyor.

Mezun olmak için mi yoksa tartışmayı kazanmak için mi?

Her iki durumda da kendimi iyi hissetmiyorum. Kollarımı karnıma sarıyorum ve sonra neredeyse unuttuğum kep ve cübbeyi almak için geri dönüyorum. Neden normal bir mezuniyet geçiremiyorum?

Binadan çıkıyorum ve bir bankta bekleyen Amanda ve babamı görene kadar kaldırımını arıyorum. Sahte bir gülümseme takınarak yanlarına gidiyorum ve "Öğle yemeğine hazır mısınız?" diye soruyorum.

Orada oturuyorlar, sanki üçüncü bir gözüm çıkmış gibi bana bakıyorlar ve bana nasıl söyleyeceklerini bilmiyorlar. "Neyi?" diye soruyorum.

Amanda, "Bölmek istemedik." diyor. "Bu konuda konuşmak istemiyorum."

Ayağa kalktım, babam sırtımı ovdu. "İyi misin?" "İyiyim," diyorum, "hiç daha iyi olmamıştım."

"Sesin *hiç bu kadar iyi çıkmamıştı*." Sanki Amanda'nın devreye girmesini işaret ediyormuş gibi gözlerini kocaman açıyor. *Harika*. Artık bir tag team mi oldular?

Sanki halletmeleri gereken hassas bir meseleymişim gibi araya girmesini engellemek için ellerimi uzatıyorum. "Öyleyim." Daireye doğru yürümeye başladım. "Bunu bırakalım ve yemeğe gidelim."

"Yemek yemenin yardımcı olacağını düşünüyorum," diyor Amanda, adımlarını hızlandırarak ama birkaç adım arkamda kalarak. "Yemek beni daha iyi hissettiriyor."

Daha iyi . . . bu umduğumdan daha iyi değil. Hayır, hiç de iyi değil. *Daha da kötüsü*. Herkes için cesur bir yüz takınmaktan yoruldum.

Yirmi bir yaşında yaşadığım bir ilişki dört yıl sonra hâlâ hayatımı belirlemiyor ve beni en çok kızdıran şey, ona hâlâ aşık olmam. "Siktir!" Avazım çıktığı kadar bağıyorum.

Gözlerimi kapatıyorum ama gözyaşlarımın akmasını engellemek için çok geç. Babam yanıma geliyor ve beni battaniye gibi sarıyor. Ben onun omzunun altında sıkışmışken, yolun geri kalanını daireye doğru yürüyoruz.

Yüzümü yıkadığımda fırtına dinmişti. Üzerime daha rahat bir şeyler giyip oturma odasına geçiyorum. "Ben hazırım. Çok acıktım." Koridora çıkıyoruz ama ben geri çekilip açılmamış büyük kutuyu alıyorum.

"Onunla ne yapıyorsun?" Amanda soruyor.

"Ondan kurtuluyorum."

"Eğer atıyorsan ben alırım."

Gülüyorum. Hafif ama serbest bırakmak iyi hissettiriyor. "Onu atmayacağım." "Bununla ne yapıyorsun o zaman?" Lobinin kapısını açık tutuyor.

Ben.

Gün ışığına dönersek, gün ılık ve gökyüzü mavi. Bu bir his. Yeni bir başlangıç gibi çok şey var, bu yüzden hala bana musallat olan hayaletler olamaz. Kaldırımda durup, Maserati'sinde *onu* görene kadar caddenin her iki yönüne de bakıyorum. "Hemen döneceğim."

Arabasına doğru yürüyüp, o inene kadar önünde durdum. Etrafında dolanıp kutuyu ona doğru itiyorum. "Hediyelerini istemiyorum."

Sevdiğim filmlerde gördüğüm gibi bir şok ya da dehşet bakışı bekliyordum ama bana öyle bir bakış atmadı. Onun yerine kutuyu alıp arka koltuğuna koydu. Kollarımı göğsümde kavuşturarak ekliyorum: "Seninle hiçbir şey yapmak istemiyorum Harbor."

"Peki bu tam olarak neden?" diye soruyor, son derece masum bir şekilde.

Gözlerimi deviriyorum. "Bunu senin için tamamen açıklığa kavuşturmama izin ver. Hiçbir iz bırakmadan ortadan kayboldun ve bana bir nezaket ziyareti bile

Açıklama. Neden gitmen gerektiğini ya da bunun benim yaptığım bir şey olup olmadığını hala bilmiyorum-"

"Sen yanlış bir şey yapmadın."

"Yine de sanki ben yapmışım gibi beni cezalandırdın." Alay ediyorum ve başka tarafa bakıyorum. "Neden gittiğini sadece Tanrı bilir, ama sonunda kafama dank etmesi için anneni ziyaret etmem gerekti." Gözlerinin içine bakıyorum. "Beni terk ettin. Beni kendi başımın çaresine bakmam için bıraktın."

."

"Çarpıtma. Ben ayrıldım, böylece başının çaresine bakmak zorunda kalmayacaktın. O dört yıl senin için mükemmel bir şekilde planlanmıştı. Mükemmel bir plandı ve işe yaradı."

Bu mantık silsilesinde kaybolunca, "Ne işe yaradı?" diye sordum. "Doktor oldun."

"Aman Tanrım, Harbor. Dur artık." Hayal kırıklığı içinde kollarımı açtım. "Lütfen bilmeceleri ve saçmalıkları bırak. Ben bir doktorum çünkü tıp fakültesini ve bursumu kazandım. Bunu benden alamazsın."

"Yapmam. Ben olsam yapmazdım. Seni buraya getiren başarıların, Lark. Gerçekten öyle, ama açıklamak için bir şans istiyorum."

"Hayır, sende vardı ve mahvettin." Bir nefes alıyorum ve sesimi alçaltarak nefes veriyorum. "İyi-"

"Bana bir şans daha ver, bebeğim." *Ben de alçaldığımı sanmıştım.*

Bu ismi söylediği için ondan nefret ediyorum. Yine de aylar ve yıllar boyunca bana bebeğim diye seslenmesinin tadını çıkaracağım.

Parmağımı kaldırarak ona bunun asla olmayacağını anlatmak üzereydim. Ama yapamam. Söyleyemiyorum. Parmağımı indiriyorum çünkü hala aptalca bir şekilde bu adama karşı bir şeyler hissediyorum. Bu yüzden ondan bu kadar etkileniyorum. Bu çekime karşı koyabilir ve ona karşı hâlâ var olan hislerimi reddedebilirim ama bu bana onun günahları için cezalandırılıyormuşum gibi geliyor.

Kaderin bizi tekrar bir arada istemesine imkan yok. Bu defalarca kanıtlandı. Peki neden ona bir şans daha vereyim? Bu bir şey değil

Film. Ayaklarımı yerden kesmeye gelmiyor. Bu gerçek hayat. Onarılamayacak bir hasar verildi.

Peki ya ona bu şansı verdiysem?

İlk seferinde onu zar zor atlattım. Onu ikinci kez kaybetmekten kurtulamayacağım ama yaralarım derinleşecek.

"Lütfen, Lark. Çok şey istediğimi biliyorum ama yine de soruyorum. Bunu düzeltmem için bana bir şans daha ver."

Hiçbir şey mantıklı gelmiyor. Neden savaş ya da kaç içgüdülerim devreye girmiyor? Kaçmıyorum ya da savaşmıyorum. Eğiliyorum, birlikte biraz zaman geçirebilir miyiz diye merak ediyorum.

"Bugün olmaz. Hayatta ... alacak bir konumda değilim." Ellerimi önümde sallıyorum. "Bunu, seni üstlenmek için. Eğer bir şans daha istiyorsan, bir yıl sonra beni bul ve seni dinleyeyim. Söz verebileceğim tek şey bu."

Yanaklarında alaycı bir gülümseme beliriyor ve şöyle diyor: "Ve sana söz verebilirim ki bu kararından pişman olmayacaksın. Bir yıl sonra görüşürüz."

Dudaklarımı yalıyorum ve çenemi kaldırıyorum. "Ve eğer o zaman seni bir daha görmek istemezsem, o zaman çekip gideceksin ve bu kadar, tamam mı? Haber vermeden gelmek ya da bana hediye göndermek yok. Hiçbir şekilde temas yok. Anlaştık mı?" Elimi uzatıyorum.

Onu aldığı anda, her zaman paylaştığımız o kimya bir kez daha ateşleniyor. "Anlaştık."

Elimi geri çekiyorum ve ona son bir kez bakıyorum. "Tamam, bir yıl sonra görüşürüz."

"Görüşürüz o zaman."

Aklıma haydutça bir düşünce geliyor, bu yüzden ayrılmadan önce "Beni nasıl bulacaksın?" diye soruyorum.

"Bunun için endişelenme." Göz kırıyor. "Benim de kendi yöntemlerim var."

Onun ukalalığının geri dönüşünü gördükten sonra külotumun hala var olması bambaşka bir konu.

Uzaklaşıyorum ama geri dönüp "Sapık gibi konuşuyorsun." diyorum.

Omuz silkiyor. "Ne diyebilirim ki? Bazı kadınlar içimdekileri ortaya çıkarıyor." Yüzümü buruşturarak soruyorum, "Kadınlar, çoğul olarak mı? İyi bir başlangıç değil."

"Kadın. Sadece sen, tatlım."

Gülümsemekten nefret ediyorum ama ironik bir şekilde, uzaklaşırken ona karşı o kadar da nefret hissetmiyorum. *Tanrım, ben ne yaptım?*

Bir yıl sonra . . .

Bana kaç kez kalp kırıklığının acısının geçeceği söylendi bilmiyorum. Geçmedi, aptalca geçtiğine inandığımda bile. Hiç beklemediğim bir anda kükreyerek hayatıma geri dönüyordu.

Bir tabak carbonara.

Gümüş bir Maserati caddeye park etmiş.

Bir keresinde ona bakkaldan aldığım gibi bir şişe soda.

Yıllar sonra, hala sefalet içinde yaşıyorum.

Karşımda oturan görücü usulü randevum aksini kanıtlamama yardımcı olmuyor. Soruyorum, "Hisse senetleri yukarı mı aşağı mı? Ve boğa piyasası ne anlama geliyor?" Scott'ı bir tur kokteyl *boyunca* gerçek aşkı *olan para* hakkında konuşturmayı başardım. Ama artık sipariş vermeye hazır olduğumuz için, bir borsacıyla çıkma konusunda tereddütlerim var.

Onunla akşam yemeği yemek istiyor muyum?

Yani, onu tanımak ve sadakatının nerede yattığını görmek için bilerek sordum. Son kırk beş dakika içinde öğrendim ki, sadakati kız arkadaşı olacak şanssız kadına olmayacak. Açgözlülük tutkusunun yanında ikinci planda kalacak.

Servis görevlisi siparişimizi almak için masaya geldi. Ağzımı açtım ama sonra Scott dedi ki, "Ev salatası alacak. Küçük boy, değil mi?" Hiperventilasyon geçirmeden önce bir kese kağıdına ihtiyacım olacak. *Bu ne cüret!* Yüzümü güneşin yüzeyine batırmışım gibi hissediyorum.

"Evet efendim," d i y e yanıtlıyor garson, gözleri sanki patlamak üzere olduğumu fark etmiş gibi endişeyle bana kayıyor.

"Mükemmel."

Scott kendisi için bir ıstakozlu makarna tabağı ekliyor ve daha sonra izlemek istediğı bir maçı gerekçe göstererek sunucuya acele etmesini söylüyor. *Şu anda benimle dalga mı geçiyor?* İştahımla alay etmesinden başka bir esprisi yok, bu yüzden ciddi olduğunu düşünüyorum.

Tuvalete gitmek için izin istiyorum ve özür dilemek için garsonu buluyorum. Diyor ki, "Buraya bir sürü borsacı geliyor. İnan bana tatlım, hepsi aynı. Şimdi çık ve vaktini boşa harcama. Ya da o muhteşem elbiseyi."

Yumuşak pembe kumaşa dokunduğumda yanaklarımdaki sıcaklık öfkeden iltifata dönüşüyor. "Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, yere bakarak. "Hem tavsiye hem de iltifat için."

Gitmek için döndüğümde bana dokunuyor. "Ne yemek istiyordun?"

"Carbonara sipariş ederdim ama bu yemeğı onunla bitirmeye değmez."

"Anlaştık."

Tuvaleti kullanıyorum, acele etmiyorum. Belki Amanda tezini yazmaya ara verip benimle bir yerlerde bir içki ve gerçek bir akşam yemeğı için buluşabilir. Dediğı gibi, güzel bir elbiseyi ziyan etmenin anlamı yok. NYU'da yüksek lisans için çok çalışıyordu ve bitiş çizgisine ulaştı. Ona bir mesaj attım: *Bu gece boş musun?*

Rujumu yeniden sürüyorum ve tam mesajı geldiğinde yere bakıyorum: *Yapamam. Üzgünüm. Haftaya sonsuza dek boş olacağım. Erteleyelim mi?*

Rujumu çantama attıktan sonra cevap veriyorum: *Gelecek hafta o zaman. İyi şanslar.*

Masaya dönüyorum ve gelen ikinci kokteyl üzerinde çalışmaya başlıyorum. Bunu atlatmak için ona ihtiyacım olacak.

Salatalar bırakıldı ve garson bana içeriden küçük bir göz kırptı. Scott intikam almak istercesine d o m a t e s i bıçaklıyor. I

Salatamı onun için masanın diğer tarafına ittim.

"Ne yapıyorsun?" diye soruyor ağzı yemekle doluyken.

"İki salata sipariş ettiniz," diye cevap veriyorum, masum numarası yaparak.
"İşte ikincisi."

"Hayır." Gözleri kısılıyor, burun delikleri açılıyor. "*Sana* salata söyledim." "Salata istemedim. Makarna istedim."

İtiraz ediyor. "Senin yaşında bir kadın makarna yememeli."

"Ben yirmi altı yaşımdayım-"

"Kalçalarına doğru gidecek."

Peçeteyi masaya fırlatıyorum. "Peki sorun ne?"

Servis elemanı içeri daldı ve bana bir paket uzattı. "Sizin için bir sipariş verdim. *Hem paket hem de müesseseden.* Biraz da ekmek koydum çünkü ekmekler çok lezzetli, özellikle de bizimkiler. Plastik kaplar da var." Koluma dokunarak, "Afiyet olsun." diyor.

"Teşekkür ederim. Kesinlikle yapacağım.

Tek başıma." "New York'ta da öyle olacaksın."

"Siktir git Scott," diyorum adını o masum domatesi bıçakladığı şiddetle.
"Senin gibi bir pisliğe zincirlenmektense makarnamla baş başa kalmayı tercih ederim." Masaların arasından geçerek çıkışa doğru ilerliyorum. Kapıdan çıkarken garson bana beşlik çakıyor.

Topuklarım betona değer değmez, orada duruyorlar.

Eskiden sahip olduğu gümüş rengi Maserati'nin daha yeni bir versiyonuna yaslanan Harbor, Jake Ryan'ın hayat bulmuş hali. Kendi yorumunu katarak başparmağının ucunu alt dudağında gezdiriyor ve utangaç bir ifadeyle aşağıya bakıyor. *Lanet olsun ona.*

Bu noktada dik durmam bile başlı başına bir başarı. Çantanın saplarını kavıyorum ve dudaklarımı yalıyorum.

Başını hâlâ eğik tutarak bana bakıyor ve elini sallayacak kadar kaldırıyor.
"Merhaba." Sesi bedenimin her köşesine ulaşıyor ve onu yeniden hayata döndürüyor.

Bir deli gibi gülümseyerek, onu evcilleştirmek umuduyla kaldırımdan aşağı bakıyorum, ama bunun için umut yok. Egosunu besleyerek geri döndüğümde, onun gülümsemesi de benimki kadar saçma. "Üzgünüm, geciktim." diyor.

Ağırlığımı kaydırarak kalçalarımı eğiyorum ve istekli bir nefes alıyorum. "Neden bu kadar uzun sürdü?" Anlaşmamızı uzun zaman önce aklımdan çıkarmıştım, bu yüzden birbirimizi en son gördüğümüz tarihi tam olarak hatırlamasam da, o tam zamanında geldi.

Yolcu kapısını benim için açtı ve "Manzaralı yoldan gittim" dedi.

Liman

YILLAR ÖNCE, Lark'a yeniden yapmamız gerektiğini söylemiştim. Buluşmamız, onun sevdiği aşk filmlerini ve kitaplarını dolduran şeylerden yapılmamıştı. Ama ben New Haven'da bu yeniden düzenlemeyi berbat ettim. *Hem de iki kez.*

Bu sefer işi şansa bırakmayacağım. Yine batırmayacağım. Onsuz çok zaman geçti. Her an önemli, bu yüzden artık kendimi tutmayacağım. Öğrendiğim bir şey varsa o da sırların sadece sizi geride tutmak ve koruduğunuz şeyden nefret etmenizi sağlamak için var olduğudur.

Şehrin sınırına ulaşıyorum ve George Washington Köprüsü üzerinden New Jersey'e doğru sürmeye devam ediyorum. Lark araca bindiğinden beri tek kelime etmedi. Sessizliği doldurma ihtiyacı hissetmedim. Ben nereye istersem oraya gitmesine izin verdiğim için bana duyduğu güvenden memnunum.

Eskiden yaptığımız gibi uzanıp elini tutmak cazip geliyor. Parmaklarımı direksiyonun etrafında sıkıyorum ve gözlerimi ileride tutmaya çalışıyorum. Geçmişime bakıp bir zamanlar birbirimizin hayatında olduğumuz yere geri dönüp dönemeyeceğimizi merak etmektense gelecekle yüzleşmek daha kolay.

Bu savaşı kazanamazsın. Lark her zaman gördüğüm en güzel kadın olmuştur, bu yüzden bir göz atıyorum. Günün son ışığı

ön camdan parlıyor. Çok parlak, ama gözlerini siper etmeye zahmet etmiyor. Onun yerine ışığı kucaklıyor. Öne doğru eğilerek gözlerini kapatıyor ve ışınları içine çekiyor.

Ona saatlerce bakabilir ve teninin her santiminde yeni büyüler bulabilirim ama dikkatimi tekrar önümdeki yola veriyorum, yanımdaki büyüleyici kadın yerine araba sürmeye odaklanmam gerekiyor.

Lark'ın yüz hatları üniversitedeyken olduğundan daha belirgin. Burnu da çenesi gibi biraz daha keskin. Cildi pürüzsüz ve üzerinde hiç leke gördüğümü sanmıyorum. Eğer bir kusuru varsa da ben hiç fark etmedim. Eskiden çoğu gün saçlarını toplardı. Şimdi hiç olmadığı kadar uzun, güneş ışığında parlıyor ve sarıdan benim kahverengimden daha koyu olana kadar binlerce ton karışıyor.

O elbisenin içinde inanılmaz görünüyor. Eskiden geceleri dilimle gezdirdiğim kıvrımlarını ortaya çıkarıyor. Ona olan arzumu daha iyi kontrol ettiğimi sanıyordum ama arabanın içindeyken ve dünyanın geri kalanı dışarıda kapana kısılmışken, onun tatlı, çiçeksi kokusu beni bir eşarp gibi sarıyor. Bana tekrar bu kadar yakın olmasının kontrolüm dışında istenmeyen sonuçları var.

Koltuğumda kayıyorum.

Sanki ona karşı zayıflığımı hissetmiş gibi gözleri açılıyor ve bakışları özür dilemeden bana doğru kayıyor. "Buralarda olmadığına dair bir his var içimde." dedi.

Ona bakıyorum, güneşin benim gibi kendinden geçmiş olduğu altın merkezlerini yakalıyorum, Lark'ın gözlerinin en yeşil derinliklerinde huzur buluyorum.

Ölümüm.

Gözlerimi kısa süreliğine kapatarak nefes alıyorum, onu ciğerlerime çekiyorum. Ne görkemli bir ölüm olacak.

Kıkırdıyorum. "Hayır, o civarda değildim."

"Senin bir sapık olduğunu hep biliyordum." Sırıttırıyor ve başını koltuğa yaslıyor. "Tanıştığımız ilk gün söylemiştim."

O haklı. "Seni ilk gördüğüm andan beri izliyordum." Günahlarımı itiraf etmek için ihtiyacım olan desteği aktarabilecekmiş gibi direksiyonu kavriyorum. "Nefesimi kesmiştin. Bu daha önce hiç olmamıştı." Tekrar ona bakıyorum. "Özel olduğunu biliyordum."

"Beni fark ettiğin için özel değildim, Harbor. Ben özeldim çünkü senin dış görünüşünü gördüm. Seni gördüm."

Onun sözleriyle dümdüz oldum ve içgörüsü beni tam kalbimden vurdu. "Beni gördün. Bunu yapan ilk kişisin. Bunun için sana teşekkür etmek istedim." Bakışlarımı birkaç kez onunla yol arasında gidip getiriyorum. "Ayrıldıktan sonra, sanırım ilk iki yılımı tekrar sana layık bir adam olmaya çalışarak geçirdim."

Yüz ifadesi düşüyor ama pes etmiyor ve ağzının kenarlarını eşit tutmak için savaşıyor. "Tanıştığımız güne layıktın, Harbor."

Bana layık olduğumu söylediğini duymak bir bıçağın kesebileceğinden daha derin kesiyor. Onun için yapmam gerekeni yaptığımı biliyorum ama bunu nasıl yaptığımdan hâlâ şüpheliyim. Başka bir yol göremedim. Yüzümü fırçalıyorum ve müziği açıyorum.

Kilometrelerce yol kat ediyoruz ama o hâlâ keyifli bir Pazar gezintisindeymişiz gibi yol alıyor. Sonunda varış noktamıza ulaştım. Çakılların üzerinde sürüyorum ve park ediyorum. İnmek için bir hareket yapmadan, "Neredeyiz?" diye sordu.

"Palisades Cliffs." Dışarı çıkıp yanına geldim ve ona kapıyı açtım. Elimi uzattığımda, o da kendi elini uzatıyor. Ayağa kalktığında aramızdaki dalgalanma bizi bir araya getiriyor, ancak vücutlarımız neredeyse hiç temas etmiyor. Ona bakarken, sanki hâlâ böyle bir hakkım varmış gibi saçlarını kulağının arkasına sıkıştırıyorum.

Sanki ben görmemişim gibi geri dönüyor ve arabadan çantayı alıyor. Yanında taşıyarak aracın sonuna kadar yürüdü ve geri döndü. "Aç mısın?"

Kapıyı kapattım. "Yemek yiyebilirim." Manzaraya yaklaşıyoruz ama onu durduruyorum. "Harika görünüyorsun ve o ayakkabılar ... *lanet* olsun, çok . . ." Yutkunuyorum.

"Beğendin mi?" Bir ayağını kaldırıp benimle alay ediyor. "Evet, hoşlanıyorum. Öyle de diyebilirsin."

O döndüğünde manzaranın neredeyse gece boyunca kaybolduğunu fark ediyorum. Orada duruyoruz, yan yana, güneş uzaktaki tepelerin altında saklanırken alabildiğimiz kadarını alıyoruz. Bana dönüyor. "Eminim gündüzleri de çok güzeldir."

"Geri dönüp öğrenmemiz gerekecek."

Yakındaki bir banka geçip çantasını açmaya başladı. Yanına oturduğumda bana plastik bir çatal uzattı. Ben de "Başka bir adamla yediğin yemeğin poşetini mi yediriyorsun bana?" diye sordum. *Cesurca, kesinlikle.* Umursadığımdan değil. Şu anda benimle paylaşmak istediği her şeyi kabul ederim.

Isırığın ortasındaiken gülmeye başlıyor ve sonra ağzını kapatıyor. Nihayet çiğnemeyi bitirip yutkunduğunda boğazını temizliyor. "Aslında kısa bir hikaye. Bana salata sipariş edip, benim yaşımdaki bir kadının makarna yememesi gerektiğini söylemesiyle başladı."

"Ölmek mi istiyor?" Birlikte yediğimiz ilk seferde nasıl carbonara yediğini hatırlayarak bir ısırık alıyorum.

"Değil mi? Ben de öyle düşünmüştüm." "Nasıl bitti?"

"Bana salata söyleyip makarna yememem gerektiğini söylediğinde her şey o anda bitti."

"Öyle diyebilirim." Bir ısırık daha almak üzereydim ki, "Peki bu nereden geldi?" diye sordum.

"Sunucu inanılmazdı. Ne olduğunu gördü ve yine de siparişimi hazırladı, paketledi ve gitmiştim."

"Onun kaybı."

"Senin kazancın," diyor ve bir ısırık daha alıyor.

Bu benim kazancım. Öyle. Her şeyi berbat ettiği için aptalın teki ama anlıyorum. Hepimiz ara sıra yaparız ama onun yaptıklarının ve söylediklerinin geri dönüşü yok. Acaba benim daha iyi bir şansım var mı?

"Keşke biraz su getirseydim" demeden önce birkaç lokma daha yiyoruz.

"Bende biraz var." Ayağa kalktım ve bagajı açtım. Pazen battaniyeyi kenara iterek sepetin kapağını açıyorum ve içinden iki şişe su çıkarıyorum.

Tam sandığı kapatmak üzereydim ki, "Bu ne?" diye sordu. Bakışlarının sandığın içinde gezinmesini izliyorum ve hemen ardından kendimi suçlu buluyorum. Parmaklarını sepetin elinin üzerinde gezdiriyor. "Bizim için piknik mi getirdin?"

Yakalandım. Elimi saçlarımda gezdiriyorum.

"Şey, evet." "O zaman neden soğuk makarna yiyoruz?"

"Çünkü o yemeği seviyorsun."

Makarna tabağını içine koyarak çantayı bagaja yerleştiriyor. "Bu Moretti'nin değil." Hatırlıyor. Bunun bana neden umut verdiğini bilmiyorum ama veriyor. Arabanın arka tarafına geçip kalçasını yaslıyor. Bir araba geçerken bakışlarını yola doğru uzatıyor.

Bana döndüğünde, "O zamanlar sevdiğim şeyin makarna olmadığını fark etmeye başlıyorum. Belki de şirketti."

İşte o zaman kalbimde çok uzakta olmadığımızı anlıyorum. Bu elime geçeceğini hiç düşünmediğim bir şans.

Sepeti karıştırıyor ve bir şişe çıkarıyor. "Şarap getirmişsin. Bir bardak alabilir miyim?"

Sonraki bir saat içinde sohbetimiz eskiden olduğu gibi akmaya başladı, hiçbir acı onu gölgelemiyordu. Dönüş yolum uzun olduğu için su içmeye devam ediyorum ama ona ikinci bardağı dolduruyorum. İlk bardağı içerken topuklu ayakkabılarını attıktan sonra dizlerini göğsüne doğru çekmiş.

"Lark?" Dönüp baktı. "Sakıncası yoksa kuzenimin ölüm hikâyesinin geri kalanını anlatmak istiyorum," diyorum.

Dudakları aralandı ve öne doğru eğilerek omzumu okşadı. "Emin misin?"

"İçimde tutmamalıydım." Daha sert yutkunuyorum. Birkaç yıl önce aileme karşı açık olmama rağmen, bu konu hakkında sık sık konuşmuyorum. "Hayatımı çok uzun süre kontrol etti. Aileme her şeyi anlattım ve

yalanlar hayatımı değiştirdi. Keşke birlikteyken sana söyleyecek kadar gl olsaydım. Seni bundan korumaya çalışmak yerine sana gvenmeyi."

"Bu yükü asla taşımak zorunda kalmamalıydın." Başını sallıyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. "Buradayım ve dinliyorum. Syleyeceğin her şey benimle güvende."

Biliyorum. Başından beri *biliyordum*. "Lucas ve ben on beş yaşındayken ot içiyor, içki içiyor ve daha ağır şeylerle uğraşıyorduk. Muhtemelen tüm bunların etkisi altındayken, bir kan anlaşması yaptık. Ben gidersem, sen de gidersin. Aptalcaydı ve arkasında gerçek bir anlam yoktu. En iyi arkadaşlar sırf diğerinin o kadar sadık olup olmadığını görmek için yerine getirmeye hiç niyetleri olmayan yeminler ediyorlardı. Yani, ben sigara iersem, sen de içersin dedikten hemen sonraydı. Sen iersen, ben de içerim. Ben gidersem, sen de gidersin. Her şey düşünüldüğünde anlamsız ama özellikle de kafanız bir uçurtma kadar iyiyken."

Lark'ın bedeni yanımda hareketsiz kaldı. Bardağı şimdi bankta yanında duruyor ve hâlâ Hudson'ı grebiliyormuş gibi dışarı bakıyor. Ağzı açıldığında, bir soru soracağını düşünüyorum. Keşke sorsa ama sormuyor. Onun yerine elimi tutuyor ve kuşağına götürüyor.

Bu hikâyeyi içimden atmak istediğim için, "Sana son birkaç yıldır pek takılmadığımızı söylemiştim. Aynı ortamlarda bulunmuyordum ama evime geldiği zamanı hatırlıyorum. Yeterince ayık görünüyordu. Devil's Edge'deki kayalıkları kontrol etmek için beni havuzdan sürükledi." Anılarım canlandıka nefes veriyorum. "Onu gördüğüme sevinmiştim. Çok uzun zaman olmuştu. Odama kapanmıştım, o yüzden ben de gittim. Bizi oraya götürdü ve arabadan o kadar hızlı koştu ki atlamak üzere olduğunu sandım. Siktir." Beni boğmakla tehdit eden acıyı yeniden yönlendirmek için tırnaklarımı kafa derimin üzerinde gezdiriyorum.

Lark fısıldıyor, "Korkunç olmalı."

Çok sık kullandığım bir kelime değil ama o zamanlar nasıl hissettiğimi çok iyi anlatmış. "Zıplamaya başlamıştı, endişesi onu ele geçirmişti. Dengesizdi ve sürekli gömleğimi tutup beni dinlememi istiyordu. Dinliyordum, dostum. I

dinliyordum." Ona tekrar bakıyorum ve bu kez gözleri benimkilerle buluşuyor. "Anlaşmadan bahsetti."

"Harbor . . ." Bunun bir sempati ılığı mı yoksa durmam için bir uyarı mı olduğunu anlayamıyorum. "Özür dilerim. Durabilirim."

"Hayır. İstemiyorum. Sadece bu sırrı tek başına taşıdığını bilmek acı veriyor." Elimi tutuyor ve ağzına götürüyor. Dudaklarını elimin üstüne bastırduğında gözlerimi kapatıyorum ve o anla, onunla ilgili her şeyin tadını çıkarıyorum. Bir daha yaşayamayabilirim.

"Lucas o günün birbirimizi anlaşıma için sorumlu tutmamız gereken gün olduğuna ikna olmuştu. Sözümü tutmamı sağlamaya kararlıydı." Dizim zıplıyor. Keşke gün ışığı olsaydı da gözlerimi sabit bir yere dikebilseydim. Parmaklarımı yumruklayıp bırakıyorum, geriyorum, tekrar yumrukluyorum ve o günkü kaygı yeniden oluşurken tekrarlıyorum. "O gece hayatıma yemin ettiğime dair yemin etmeye devam etti, bana yara izini göstermek için elimi tuttu."

Lark'ın yanağından bir damla gözyaşı süzülüyor. Onun yerine silmek için uzandım ama sonra durakladım. Elimi hafifçe sıkıyor ve yeşil ışık yanıyor. Gözyaşını nazikçe yakalıyorum ve dudaklarıma götürüyorum, sonsuzluk gibi gelen bir zamandan sonra ilk kez onun tadına bakıyorum. Benim için döktüğü gözyaşları bana güç veriyor, hâlâ onu önemseydiğini biliyorum. "Uçurumun kenarına gitti ve bana artık bu hayatı yaşamak istemediğini söyledi. Onu durdurmaya gittiğimde, beni de yanında götürmek için gömleğini tuttu."

Bir nefesle ayağa fırlıyor ve kollarını bana doluyor. "Bu korkunç, bebeğim." Şarap dökülüyor ama ikimizin de umurunda değil. Onu kucağıma çektiğimde, sevmekten asla vazgeçmediğim bu kadını o gün ve yıllar sonra neyin kurtardığını biliyorum. *O kurtardı.*

Gözyaşları tişörtümden sızıyor ama tıpkı bana seslendiği isim gibi kendini tutmuyor. Düşündüğünden daha fazla bağılıyız. Her zaman da öyle olacağız.

Ona sıkıca sarıldım ve şöyle dedim: "O atladı ama ben düştüm. O gün benim hayatım açıklanamaz bir şekilde onunkine bağılıydı. O kafasını çarptı, uçurumdan kurtulamadı ve ben

Devil's Edge'in on beş metre aşağısındaki bir çıkıntıya sırt üstü düştüm." Nefes veriyorum ve onu bankın üzerine geri koyuyorum. Ona tekrar sarılmak istesem de, bunu sadece kafamda değil etrafımda da çözmek için alana ihtiyacım var.

"Bir bacağım ve bir tarafımdaki kaburgalarımın çoğu kırıldı ama Lucas ölene kadar onu kollarımda tuttum. Çok uzun sürmedi, muhtemelen on dakika, ama saatlerce orada sıkışıp kaldım ve kurtarılmak için dua ettim."

"Üzgünüm, Harbor. Bunu yaşadığın için çok üzgünüm."

Onu çıplak ayaklarıyla çakıllara basarken görünce durdum ve kollarıma aldım. "Ayaklarının altındaki acıyı hissetmedin mi?"

"Senin acın bu kadar büyükken nasıl yapabilirdim?"

İç çekiyorum, o kadar yıkılmış durumdayım ki ne hissedeceğimi bilemiyorum. Beni tekrar hayatına, kollarına uçan bir süper kahraman gibi hissettiriyor ama ben aptal değilim. Hikâyeyi anlatan kelimeleri yeniden hatırladığımda bu hikâye beni çok etkiliyor. *Benim için üzülüyor mu?*

Onu arabaya taşıdım ve koltuğa oturttum. Yanında diz çökerek, "Bunu yapma. Acılarımızı karşılaştırma. Seninki benim için en az yaşadıklarım kadar, hatta onlardan daha önemli."

Yanağımı okşuyor. "Nasıl hayatta kaldın?"

"Oradaydım ama telefonum cebimden düşmüştü. Lucas'ın üzerinde yoktu. Ben de bekledim. Saatlerce bekledim. Farklı noktalarda bilincim gidip geliyordu. Bunun iyiye işaret olmadığını biliyordum, bu yüzden tüm enerjimi tek bir şeye odakladım."

"Neydi o?"

Başparmaklarımın ucunu gözlerinin üzerinde gezdirip gözyaşlarını ve yüzünden akan makyajı siliyorum. "Bir kuş."

"Bir kuş mu?"

"Evet. Bu küçük kuş, kayalıklara ve göle bakan bir ağacın tepesine tünemişti." Gülümsemesine sevindim. "O kuşu dinledim, şarkı söylerken melodisine uyum sağladım. O kuşun orada olduğunu, kurtarılan kadar beni uyanık tutmak için şarkı söylediğini hatırlıyorum."

"Seni nasıl buldular?"

"Arabam. Lucas'ı durdurmak için o kadar hızlı koşmuştum ki kapımı açık bırakmıştım. Yoldan geçen biri ihbar etti ve polisle sağlık görevlileri geldi." Gülümsüyorum. "O kuş beni hayatta tuttu."

Gülümsüyor, elleri dizlerimin üzerinde duruyor. "Öyle görünüyor. Ne tür bir kuştur?"

"Eğlenceliydi."

Liman

Gözlerimin içine bakarken gözlerinin dış köşeleri yumuşuyor. Tanrım, onun yanında yatakta uzanmayı, sabahın erken saatlerine kadar konuşmayı, bazen güneş içeri sızıp gözlerinin altın beneklerine ışık tutana kadar konuşmayı özlüyorum.

Hala yeşiller ve altınlarla dolu bir kaleydoskopta gördüğüm en büyüleyici gözlere sahip.

Eğilerek bacaklarını tekrar arabanın dışına çıkarıyor. Lark öne eğiliyor ve yüzümü kavırıyor. Yaklaşıyoruz, alnı alnıma değene kadar çok yaklaşıyoruz.

Özlediğim sadece gece geç saatlere kadar süren konuşmalar değildi. *Onu* da özledim. O çıktıktan sonra banyoda kalan köpük banyosunun kokusunu özlüyorum. Saçlarını başının üstünde toplamak için kullandığı lastikleri özlüyorum. Onları her yerde bulurdum; kanepenin aralığında mavi bir tane, bir keresinde buzdolabında pembe bir tane ve komodinin üzerinde bir avuç dolusu. Komodinlerden birini kendisininmiş gibi sahiplenmesini özlüyorum. Beni kendisininmişim gibi sahiplenmesini özlüyorum. Onu çok özledim.

Gözlerimi kapatıyorum, bunun ona son kez yaklaşım olacağından korktuğumdan değil, tam tersi. Bu yeni bir başlangıç gibi geliyor. Eskiden kim olduğumuzu ve şu anda kim olduğumuzu kabullenmek.

"Ne diyeceğimi bilmiyorum." diye fısıldıyor.

"Hiçbir şey söylemene gerek yok. Seni ilk gördüğümde adını bilmiyordum. Bir ay sonra TJ'den soda aldığımda bile bilmiyordum-"

"Ve sen bana tatlı yanak dedin." Benim için gülümsüyor ve tüm dünyam kendi ekseninde dönüyor.

Yıprandım, yıllar önce yaşadığım o günün travması beni iyileşmesi bir ömür sürecektir şekilde yoruyor. Ama iyileşeceğim. Bunu artık biliyorum. Yanağını okşuyorum, istediğimden daha yavaş bir hızda da olsa bu hakkı geri kazandığımı hissediyorum. "Ve sen bana bebeğim dedin."

Güzel yüzüne yerleşmiş tatlı bir gülümsemeyle başını sallıyor. "Sana adımı söylediğim zamanı ve bana nasıl baktığını hatırlıyorum..." Titrek bir nefes alıyor. "Hiç kimse bana senin baktığın gibi bakmamıştı. Şimdi bile, yıllar, acılar, ezilmiş kalpler, kayıp ruhlardan sonra, bana hala her şeymişim gibi bakıyorsun."

"Öylesin. Benim için her zaman öyle olacaksın." Kelimelerin ağırlığı tüm gerçeklerimi içinde barındırıyor. "Seni incittiğim için özür dilerim, Lark."

Bir eli hâlâ yanağımda sıkıca dururken, diğer elini boynumdan aşağı kaydırıyor. Gözlerimin içine bakarak, "Keşke yapmasaydın." diyor.

"Bu benim en büyük pişmanlığım."

Gözlerini benden ayırdığında ve nefes nefese kalmış gibi bir nefes aldığımda, bıçağın ucu göğsümdeki bu lanet olası işe yaramaz organı dürtüyor. Yaptığım her yolculukta ücretsiz bir yolcu.

Yavaşça başını sallıyor ve sonra gözlerini kısa süreliğine kapatıyor. "Sözünü tutmanı beklemiyordum." Gözleri bana bakıyor ve sonra tekrar uzaklaşıyor. "Ama sen buradasın Harbor ve ben ..."

"Sen nesin? Bana her şeyi anlatabilirsin."

Kendini toparlamış gibi görünerek oturur ve gözyaşları alt göz kapaklarından taşarken bacaklarını tekrar aracın içine sokar. Ona bakarken

parmakları kucağında dönerken, başını sallıyor. "Bunu tekrar yapamam, Harbor."

"Nedir bu?" Sesinde uzayan mesafeyi duyarak soruyorum. Bana bakarken tereddüt ediyor, sonra sanki kelimeler zaten oradaymış ama yüksek sesle söylemek istemiyormuş gibi dudaklarını yalıyor. Her ne kadar reddettiğini duymak istemesem de, yine de söyleyeceklerini önemsiyorum. "Bana söyleyebilirsin, Lark."

Gözlerimiz tekrar buluşana kadar bakışları yukarı kayıyor. "Eğer dikkatli olmazsam," diye fısıldıyor, "yeniden aşık olacağım."

Tekrar önünde diz çöküyorum. "Bunu sanki olabilecek en kötü sonuçmuş gibi söylüyorsun."

"Bu bir peri masalı değil, Harbor. Hayatıma girip ayaklarımı yerden kesemezsin. O gemi çoktan kalktı."

Ayağa kalkıp dönüyorum, sanki etrafımızı saran karanlıkta bir cevap bulacakmışım gibi etrafıma bakıyorum. Bıçak hiç direnmeden, doğrudan kim olduğumun kalbine saplanıyor ve ateşimizi yeniden alevlendirmek için taşıdığım tüm umutları söndürüyor.

Ellerimi başımın üzerine koyarak arabadan uzaklaşıyorum ve ona ne kadar değer verdiğimi göstermeyi diliyorum. Para Lark Summerlin'i hiç etkilemedi. Karakter etkiler ve o benim dürüstlükten yoksun olduğuma inanıyor. *Gerçeği bilseydi farklı hisseder miydi?* Ona *beni*, her şeyimi görebilmesi için gereken alanı sağlamak amacıyla bir metre kadar uzakta durarak, "Bu olasılığa açık mısın?" diye soruyorum.

"Ne sorduğunu bilmiyorsun."

"Her zamankinden daha iyi biliyorum. Kim olduğumu biliyorum, sen göremesen bile.
o."

"Ne gördüğümün bir önemi yok. Hâlâ benden, bir şeylere dikkat etmemi istiyorsun.

ve sana tekrar güvenebilirim." Alnını ovuşturuyor, sesini yükseltmekten rahatsız olmuş gibi görünüyor. Tekrar başını kaldırdığında gözleri bana odaklanmıştı. "Bunu bir kez yaptım ve sonu benim için iyi olmadı."

"Sen bir doktorsun. Tam da olması gerektiği gibi bitti."

"Seçme şansım olsaydı seni seçerdim." Gözyaşları yanaklarından aşağı yuvarlanıyor ve kapıya doğru uzanıyor. Ayağa kalktım, değişmeyeceğimi

biliyordum.

En azından bu gece. "Yıllar önce senin parlak zırhlı şövalye değil, hikâyemin kötü adamı olduğunu fark ettim." Bakışları tekrar benimkilere yöneliyor ve titrek bir nefesle, "Yaşadığın her şey için, seni köşeye sıkıştıran kötülük için üzgünüm. Hayatını yeniden dolu dolu yaşamak için mücadele etmene sevindim. Ama belki de ... belki de bizim için umut edebileceğimiz tek mutlu son budur."

Kapıyı daha da sıkı tuttuğunda ayağa kalkıyorum, böylece kapıyı kapatıyor. Ama sonra tekrar açıyor ve "Ayakkabılarımı unutmuşum." diyor.

Parktaki banka bakıyorum ve bardağın, şarap şişesinin ve ayakkabılarının hâlâ orada olduğunu görüyorum. "Onları ben alırım."

Ben uzaklaşır uzaklaşmaz kapı kapanıyor. Alınmıyorum. Beni uzaklaştırmak ve engellemek onun savunma mekanizması. Ne düşündüğüm ya da hissettiğim önemli değil. Onu konfor seviyesinin ötesine itemeyecek kadar önemsiyorum. Ayakkabıları ve bardağı topluyorum, kalan damlaları yere döküyorum, sonra şişeyi alıyorum.

Sonu değil başlangıcı hissettim. Kalbim kadar zihnim de sarsılıyor. Bu bizim sonumuz değil. Bunu hissederdim.

Eşyaları bagaja yerleştirdikten sonra arabaya biniyorum ve ayakkabıları ona veriyorum. "Teşekkür ederim," diyor sessizce, sanki rahatsız ediyormuş gibi. *Sesinin küçük çıkması saçmalık*. O, asla olduğu inanılmaz insandan daha azı olmamalı.

"Bir yıl önce," diyorum motoru çalıştırırken. "Bir şans daha istedim. Bu gece bunu bana sorgusuz sualsiz verdiniz. Bu fırsat için size teşekkür etmek istiyorum."

Bana doğru dönerken çenesi kalkıyor. "Bir şey değil."

Gözden uzak park yerinden geri çekildim. "Seni şehre geri götüreceğim." Şimdi bana bakıyor, yanağının içini ısırırken dudakları bir tarafa bükülmüş. Devam ediyorum, "Eminim yarın yoğun bir günün vardır."

"Aslında var."

Fikrini değiştirmem için değil ama bunu yapması için bir saatim olduğunu bilerek yola geri çekiliyorum. Birini sizi sevmeye ikna etmek sadece geçici bir numaradır. Asıl sihir, buna kendilerinin de inanmasıdır. O zaman gerçek olur.

Arka planda müziğin sesini kısarak, "New York'ta ikamet etmek için neden başvurdunuz?" diye soruyorum.

Dirseğini kapıya dayayarak başını ellerinin arasına alıyor ve sanki benden şüpheleniyormuş gibi yüz ifadesini gerginleştiriyor. Ama sonra şöyle diyor: "Burada kaybolmak ve hayatı kendi şartlarına göre yaşamak daha kolay."

"Neden ortadan kaybolmak istiyorsun?"

"Beni mutlu etmek için çok fazla şeye ihtiyacım yok. Harika bir simit, sağlam dostluklar ve aile. Tüm bunlara birkaç saat, hatta daha da yakınıam." Gülümsüyor ve deri koltuğa yaslanıyor. "Aynı zamanda bir insan gzlemcisiyim. şehri, havasını ve yoğunluğunu seviyorum. Herkesin gidecek bir yeri var. Kaosun içine çekilmeden oturmak güzel."

Gülümsemesi içimdeki öfkeyi yatıştırmaya yetiyor. "İnsanların değişebileceğine inanıyor musun?" diye sormaya devam ediyorum.

"Oh, um ..." Bana bakıyor, sorduğum soru karşısında şaşırmış gibi görünüyor ve kaşları kalkıyor. "İnsanların kendilerini doğru hissettiklerinde değişeceklerine inanıyorum. Bazıları için bunu yapmaları gerektiğini fark etmeleri bir ömür sürebilir. Diğerleri ise o anda değişir."

"Peki ya affetmek?" Umuda tutunmam için bana bir sebep verebilmesi için sessizce yalvararak soruyorum.

"Sorgulanıyor muyum?"

"Hayır. Sadece düşüncelerini duymak istiyorum."

"Peki ya affetmek?" diye tekrarlıyor soruyu, cevabını düşünürken. Savunmacı bir i çekiş yok ama yine de aklından geçenleri söyleyebildiği için memnunum. "Affetmek zaman alır."

İtiraf etmekten ne kadar nefret etsem de, hala atlamamız gereken birkaç engel var, bu yüzden ne demek istediğini anlıyorum. "Babamı affedip affedemeyeceğimi bilmiyorum.

Bana yüklediği suçluluk duygusu ve kuzenim hakkında söylediği yalanlar için teyzem."

"Anlıyorum. Ben de bununla mücadele ederdim."

Hâlâ teyzemin nedenlerini anlamıyorum. Zaten yıprattığı itibarını korumak için mi? Kederiyle beni yok etmek için mi? Muhtemelen cevapları asla bulamayacağım. Benim ve ailemin hayatından çıktığı için üzgün değilim.

Lark'a gelince, inandığı her şeyi bilmek istiyorum. "Peki ya aşk?" diye soruyorum.

"Peki ya aşk?"

"Sizce bu herkes için mi, hatta lanetlenmiş ve zarar görmüş olanlar için bile mi?" Sorularımın hiçbirine cevap vermekten kaçınmaması iyiye işaret.

Büyüleyici olduğu kadar ilgi çekici de. Şöyle yanıtlıyor: "Bence en yaralı kalplerin bile sevgi kapasitesi var. Bu affetmekle olur, ancak kişi bu gücü bulabilirse yoluna devam edebilir. Değil

herkes yapabilir."

"Yapabilir misin?" *Tanrım, umarım öyledir.*

"Umarım öyledir." "Babam yapmadı." diye eklerken bakışları ön cama doğru uzanıyor.

Yıllar önce Amerika'ya döndüğümde hafiflemiş olan düğüm göğsümde yuvarlanıyor ve dokunmadan bıraktığım her şeyi topluyor - burs gerçeği, neden ayrıldığım ve hatta bu gece onu restoranda bulma şeklim. Detaylar işleri daha da kötüleştirebilir ya da bizi bir araya getirebilir ama ben bu kumarı oynamayacağım. Onunla değil. Bu şansla olmaz. "Neden olmasın?"

"Annemi affedemedi. Hayatını iliklerine kadar acı çekerek geçirdi." Dönüp bana bakıyor, bir eliyle ağzını kapatıp gözlerini büyütüyor, sanki benzerlik ona çarpmış gibi. "Hayatımın geri kalanını geçmişin acısına hapsolmuş bir şekilde yaşamak istemiyorum."

"Bunu senin için asla istemem."

Elini indiriyor ve gözlerinin yuvarlanmasıyla birlikte bilerek gülümsemelerin en küçüğü var. "Eminim."

"Bahse girerim. Bahse girerim kader bize gelince elini oynamamıştır." Tamam, onun inandığını bildiğim şeylere başvurmak şaibeli sayılabilir ama kullanmayacaksan içeriden bilgi sahibi olmanın ne anlamı var?

Gülümsemesi çiçek açıyor ve ben buna hiç üzülmiyorum. "Ne kadar?"

"Ne ne kadar?"

"Kader üzerine ne kadar bahse giriyorsun?" Gözlerinde muzip bir parıltı görmeye bayılıyorum. *Yatırım yapmış.* Ne kadarını göreceğiz.

"Her şeyi."

"Her şey mi?" Dik oturuyor. "Araba ve hiç vermediğin cevaplar? The-"

"Ev, apartman dairesi, kalbim," diyorum araya gizlice.

Öncekinin ağırlığı nihayet dağılırken yenilenmiş enerji arabanın içinden akar.

"Kazandığımızı ya da kaybettiğimizi nasıl anlayacağız?" diye soruyor.

"Sanırım bunu öğrenmek için beklememiz gerekecek." Şehir uzakta beliriyor ve Washington Köprüsü'nden tekrar geçerken içimi bir korku kaplıyor. Ona veda etmeye ya da iyi geceler demeye hazır değilim.

Yutkunduğunu duyuyorum, bu da beni onun da aynı şeyi hissettiğine inandırıyor.

Bölgeye hiç gitmemiş olsam da adresini biliyorum. Yine de istediği şey buydu, bu yüzden "Seni nereye bırakmamı istersin?" diye sordum.

"Beni eve bırakabilirsin. Teşekkür ederim."

Bu bilgiyi bana neden bu kadar kolay verdiğini açıklamak için senaryolar uyduruyorum - topuklu ayakkabılarla yürümek istememesi ya da havanın karanlık olması gibi - "Sana güveniyorum Harbor. Beni her zaman kolladın. Beni asla bilerek incitmediğini biliyorum. Bunu şimdi görebiliyorum. Beni korumak için beni terk ettin. Belki bir gün bana nedenini söyleyecek kadar güvenirsin."

Lark her zaman çok zekiydi, ama kalbi beni çok iyi okuyor. Bana sormuyor, ben de bir gün soracağımı bilerek başımı sallıyorum.

Beni mahallesine yönlendirdikten sonra, etkilendiğimi söyleyemem. İyi ama daha güvenli bir yerde kalmasını tercih ederdim, örneğin bir lobi ve kapıcı, sokakla arasında bir bariyer gibi. Ama burası benim yerim değil ve onu kötü hissettirmeyeceğim ya da yardım edemeyeceği bir şey için endişelendirmeyeceğim.

Kaldırımında duruyorum, iniyorum ve ona yardım etmek için yanına geliyorum. Elimi tuttuğunda çoktan sabitlenmişti. Ona bu kadar yakın olduğumdan emin değilim.

"Bu gece nerede olduğumu nasıl bildin?" dedi.

"Seni hastaneden beri takip ediyorum." Tepkisini bekleyerek onu dikkatle izliyorum.

Gözleri arkasındaki arabaya takılıyor. "Beni takip eden gümüş renkli bir Maserati'yi nasıl gözden kaçırdım?" Sesi hiç de rahatsız olmuş gibi gelmiyor. Eli göğsüme dokunurken hülyalı bir şekilde iç geçiriyor. "Beni bulduğuna sevindim. Yoldaki tümseklere rağmen güzel bir gece oldu." Elini hızla geri çekiyor, sanki düşmanla dostluk kuruyormuş gibi. Hafifçe öksürerek nefes veriyor, etrafında dolaşıyor ve binasının kapısına doğru ilerliyor.

Kapıyı kapatıyorum ve güvenli bir şekilde içeri girdiğinden emin olmak için arkamı dönüp onu izliyorum. Tuş takımına bir kod giriyor ve sonra kapıyı açıyor. Nerede durduğumuzu ya da bunu nerede bırakacağımızı bilmiyorum ama denemek zorundayım. *Tekrar denemeliyim.* Sadece kendim için değil, onun da hayatının geri kalanını geçmişten gelen acılara hapsolmuş bir şekilde yaşamasını istemiyorum.

İşte bu kadar.

Son şansım.

"Hey, Lark?"

Kapıyı omuzlayarak açıyor ve geri dönüyor. "Evet, Harbor?" Mecazi anlamda bana kapıyı tekrar açmak istemediği konusunda istediği kadar konuşsun, sesinde can havliyle asılı duran o zayıf umudu duyuyorum.

"Cumartesi gecesi boş musun?"

Bakışları kalçasıyla birlikte yana doğru kayıyor. Gitmek istemiyormuş gibi görünebilir ama kalbi istiyor. Bunu hissedebiliyorum. Sadece kafasından çıkmaya ihtiyacı var. "Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum."

"Gerçekten mi?" İçimde yükselen şaşkınlıkla soruyorum. "Bence bu harika bir fikir." Arabamın etrafında yürüyorum ve sürücü kapısını açıyorum. Kaputun üstüne eğilerek, "Beş senin için iyi mi?" diye soruyorum.

"Liman mı?" Elini kalçasına koyuyor. "Ne yapıyorsun?" "Bize hak ettiğimiz şeyi veriyorum."

Lark

Harbor Westcott'u uzun zaman önce hayatımdan sildim.

Onun

numarası.

Fotoğrafları

mız.

Ve yıllar boyunca temizleyebildiğim kadar çok anı, zihnimin arkasındaki çöp kutusu dolup taşıyor çünkü onu boşaltmayı reddediyorum.

Gerçek şu ki, ondan sonra sahip olduğum hayata onun herhangi bir ipucunun sızmasını istemiyordum. O zaman neden Margaret'a cumartesi günü benimle vardiya değiştirmesi için yalvardım?

-Onun için beşte hazır olabilmek için mi sabahı ona ayırdım? Geçen yıl mezuniyet töreninde Harbor'ın pantolonunu yeniden ayarlamasına neden olan kırmızı elbiseyi neden denedim? Ama daha da önemlisi, neden kız kardeşine mesaj atıp telefon numarasını alıyorum ve söz konusu kırmızı elbisenin uygun olup olmadığını soruyorum?

Ugh!

Marina cevap verir: *Her zaman sahip olduğu numara.*

Yazıyorum: *Beacon'da geri sildim.*

Üç nokta dalga hareketi yapar ve ardından b i r sonraki mesajı açılır:

Sert.

Ben: *Hayır, sert değil. Bana yaptığı şey çok sertti.*

Marina: *Bunu neden yaptığını biliyorsan hayır.*

Ekrana bakıyorum ve mesajı tekrar tekrar okuyorum. Beni neden terk ettiğini biliyor mu? Başından beri biliyor muydu?

Marina onun küçük kız kardeşi, tek kız kardeşi. Yakın olduklarını biliyorum, sanırım hala da öyleler, ama o ve ben de bir dönem yakındık. Onu özlüyorum. O benim hiç sahip olmadığım küçük kardeşim gibiydi. Mezun olduktan sonra The Pointe'deki evlerine gittiğimi ve o gittiği için omzumda ağladığını hatırlıyorum. Bu işte beraberdik. *Ben de öyle düşündüm.*

Harbor eskiden sır saklayamadığını söylerdi. Bunu saklamakla iyi iş çıkarmış. Onu hemen aradım.

"Merhaba," diye cevap veriyor, ben burada panik içindeyken o hiç umursamıyormuş gibi.

"Harbor neden gitti?" Elbiseyi gergin bir şekilde terlemek istemediğim için tenimden çekip alıyorum.

"Bunu sana söylemenin bana düşeceğini sanmıyorum, Lark. Özür dilerim."

İçimdeki umut rüzgârını söndürdükten sonra nefesimi tutarak soruyorum: "Ama başından beri nedenini biliyordun?"

"Hayır. Döndüğünde öğrendim."

"Bana bir şey söyle, herhangi bir şey, Marina, beni neden terk ettiği hakkında?"

"Seni terk etmedi." Duraksıyor ve sonra annesinin arka planda ona seslendiğini duyuyorum. "Bir dakika anne," diye bağılıyor, telefonu ağzından uzak tutarak.

Dönüp dolaşıp konuya gelmiyor. Westcott'larla ilgili bir şablon görüyorum.

"Geri döndüm. Hala orada mısın, Lark?"

"Evet?" Onun sesine sarılıyorum, telefonumu daha sıkı tutuyorum ve bu kâbusu sonsuza dek geride bırakmama yardımcı olacak her şeye ihtiyaç duyuyorum.

"Bir şey söylemem gerektiğini sanmıyorum ama Harbor'ın söyleyeceğinden de emin değilim." Bildiklerini benimle paylaşması için sessizce dua etmem yanlış mı?

Bana söylediğini duyduğunda vereceği her türlü tepki aklımdan geçiyor. Sonuçlarına katlanmaya razıyım çünkü hayatımda hiç bu kadar çok şey duymak istememiştim. "Lütfen söyle bana."

Derin bir nefes aldığını duyuyorum ve sonra şöyle diyor: "Sana söylediğimi ona söyleme, tamam mı?"

"Tamam. Hey, tekrar konuştuğumuzu nereden biliyorsun?"

"Telefon numarasını istediniz, ben de bu denklemin bir yerinde konuşmanın da olduğunu düşündüm."

"Ah. Bu mantıklı." Sonunda gerçeği duymaya hazır mıyım? *Tabii ki hazırım.* "Şimdi söyle bana."

"Ne?"

"Marina."

"Şaka yapıyordum," diyor gülererek. "Sakin ol. İkimizin arasında yetişkin olanın sen olması gerekmiyor mu Doktor?"

Bir kahkaha patlattım. Onu ve mizahını özlüyorum. Ve o haklı. Derin bir nefes alıyorum, ellerimi sallayarak huzursuzluğumu atıyorum ve sonra "Ben iyiyim. Hadi gidelim."

"Harbor onun eğitimini seninkiyle takas etti."

"Wh-" Yanlış duymuş olmalıyım. "Ne dedin sen?"

Kendini tekrarlıyor ama ben hala ne demek istediğini anlayamıyorum. Kafamda yüzlerce senaryo dönüyor ama yine de bir anlam veremiyorum. Onun eğitimi benimkiyle nasıl takas edilebilirdi?

O ne yaptı? Oturmam gerekiyor ama yatağa uzanıyorum, telefonu kulağımın yanına koyuyorum. Başım ağrıyor ama kalbim de acıyor.

"Lark, hala orada mısın?"

Telefona doğru "Sayılır" diyecek kadar dönüyorum. "Biliyorum, çok fazla."

"Çok fazla." Telefonu yaklaştırıp hoparlörü açıyorum. "Benim için kendini nasıl feda ettiğini anlamıyorum. Tekrar anlat, bu sefer daha yavaş."

"Harbor ... ailemi ... ödemeye ikna etti," diyor, sanki aynı dili konuşmuyormuşuz gibi her kelimeyi abartarak. "Onunki yerine senin tıp okulun için."

Doğrudum, hoparlörü kapattım ve telefonu tekrar kulağıma götürdüm. "Ne dediğini anlıyorum ama bu doğru değil Marina. Ailen benim eğitim masraflarımı karşılamadı. Tıp fakültesi için Yale'den tam burs aldım. Mektup hâlâ bende."

"Detayları bilmiyorum, Lark. Sadece böyle olduğunu biliyorum. O gitmeden aylar önce büyük bir kavga ettiklerini hatırlıyorum. Sonradan öğrendim ki buna sebep olan şey buymuş."

Buna bir anlam veremiyorum ve hattın diğer ucundaki karışıklık dikkatimi dağıtmaya devam ediyor. "Gitmem gerek ama senden haber almak güzel." diyor.

"Sen de öyle. Yakında konuşalım. Hayatında olup biten her şeyi duymak istiyorum."

"Bir anlaşma yaptınız."

Telefonu kapattığımızda, söylediği şeyi düşünmeden edemediğim için yerde birkaç tur atıyorum. İkinci kez düşünmemeliydim, ama bu hiç mantıklı değil. Neden böyle bir izlenime kapılmış olsun ki? Yatağın etrafından dolanarak komodin olarak kullandığım iki çekmeceli dosya dolabının önünde diz çöküyorum.

Alt çekmeceyi karıştırırken Yale dosyasını ve içine sıkıştırılmış mektubu buluyorum. Mektubu okuduğumda, hiçbir şey tuhaf gelmiyor. Hatta resmi antetli kağıda yazılmış ve finans departmanının mührü var.

Pencerenin yanındaki küçük masamın üzerine koyuyorum ve kırıışmasını istemediğim için elbisemi çıkarıyorum. Tekrar asıyorum ve Yale Tıp Fakültesi sweatshirt'ümü giyiyorum, masaya oturuyorum ve bölümün web sayfasını açıyorum. Numarayı bulup aradım ve bursla ilgili kiminle konuşacağımı sordum. Karşı taraftaki bayan çağrımı bir yetkiliye aktarıyor.

Bana konuyu inceleyeceğini ve yanıt olarak bana bir e-posta göndereceğini söyleyen, bu günü sonlandırmaya hazır görünen bir adam.

Neden gerginim?

Ben bir doktorem. Artık bir önemi yok. Ne yapacaklar, bana hata yaptıklarını söyleyip yüz binlerce dolar geri ödemeye mi zorlayacaklar? Hayali senaryolara kapılmamanın akıllıca olacağını düşünerek nefes veriyorum. Daha önce gergin olmayabilirdim ama şimdi öyleyim.

Normal bir Perşembe akşamı gibi davranmak işe yaramıyor. Geri dönüş almayı beklemesem de hafta neredeyse bitmek üzere. Ya cevapları alamazsam? Ne cevabı arıyorum?

Düşüncelerim karmakarışık, ne düşüneceğimi bilemiyorum. Bu gizemi çözmeyi umarak birkaç dakikada bir e-posta hesabımı yenilemeye devam ediyorum. Saat 10'u biraz geçe geceyi bitirip yatıyorum.

Dünyayı vardiyalarımın dışında tutmakta iyiyimdir. Var olmak ölüm kalım anlamına gelebilir. Ama mola verdiğimde ve öğle yemeğinde e-postalarımı kontrol ediyorum. Eve döndüğümde ve nihayet bir kase fesleğenli domates çorbası ve ızgara peynirle yatağa yerleştiğimde, bir geceyi daha bu e-posta işiyle harcamamaya kararlı bir şekilde bir filme başlıyorum. On dakika bile geçmeden e-postam çalışıyor ve masamdan yatağıma, dizüstü bilgisayarımı bıraktığım yere dalıyorum.

"Kahretsin." *Spam*. "Bu çok saçma. Bursu aldım ve okula gittim. Hikayenin sonu. Harbor'ın kredimi çalmaya hakkı yok-" Bir keresinde söylediği bir şeyi hatırlayarak durdum. "*O dört yıl senin için mükemmel bir şekilde planlanmıştı. Mükemmel bir plandı ve işe yaradı.*"

İşe yaradı.

Ne işe yaradı?

Plan neydi?

Bilgisayarım yine ping atıyor. Gözlerimi deviriyorum ve tüm dikkatimin onda olmasından rahatsız olarak gece için kapatmaya gidiyorum. Ama gönderenin adındaki *Yale* kelimesi gözüme çarpıyor. Eğilip e-postayı açmak için tıklıyorum. O kadar hızlı tarıyorum ki anladığımdan emin olmak için tekrar okumam gerekiyor.

"Vesaire, vesaire, vesaire. . bursunuz Westcott Hukuk Bürosu tarafından yönetilen Safe Haven Trust tarafından bağış olarak yapılmıştır. Anlaşmanın bir parçası olarak paylaşabileceğimiz tek detaylar bunlar. Vesaire, vesaire, vesaire. . ."

Westcott Hukuk
Bürosu. Safe Haven
Trust.
Güvenli Liman . . .
"Liman."

Lark

Bu elbiseyi üç kez giydim ve çıkardım. Neden gidiyorum ki? Ne yapıyorum ben? Neden seksi olduğumu düşünmesini istiyorum? Görünüşümün bir önemi olmamalı.

Elbiseyi çıkarıp bir kot pantolon giyiyorum. Bugün Yankees maçı olduğu için şifonyerden formamı çıkarıp başıma geçiriyorum.

Ama ya güzel bir restorana gidiyorsak?

Harbor bunun bir tekrar olduğunu söyledi, ki bunu da tartışmamız gerekiyor. Sözünü tuttu. Tıpkı söylediği gibi bana geri döndü.

Banyo aynasının karşısına geçtiğimde tartışma devam ediyor. Bahse girerim şehrin en gözde mekanında rezervasyon yaptırmış ve beni şarapla ağırlamayı planlıyordur.

Bu senaryoya karşı değilim, özellikle de artık onun benim için ne yaptığını bildiğimden beri. Yine de nedenini bilmiyorum.

Boş ver. Kırmızı elbise o zaman ve hafta başında bana çok yakıştırdığı ayakkabıları giyeceğim. Giyiniyorum, el çantamı alıyorum ve beklemek için aceleyle sokağa çıkıyorum, ama kapıyı açar açmaz o çoktan orada. Alışabileceğim bir manzara olduğunu sanmıyorum. "Ne zamandır buradasın?"

"Uzun sürmez." Onu beklemek zorunda olmadığım için şikayet etmeyeceğim. Aslında erken gelmesi çok hoş. Kapıyı açtı ve ekledi, "Çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkürler," diyorum, sanki yirmi bir yaşındaymışım ve onunla o markette yeniden birlikte duruyormuşum gibi kızarıyorum. Kırmızı elbiseden pişman değilim.

Trafik fena değil ama hızlı da bir yere varamıyoruz, bu yüzden lafi dolandırmadan "Şehirde mi yaşıyorsunuz?" diye sordum.

İfadesinden bir sırıtma geçiyor. "Evet. Tribeca'da yaşıyorum." Neden bu kadar şaşırdığımı bilmiyorum ama onun benimle aynı şehirde yaşadığını düşünmek tuhaf ama birlikte değiliz. Bir zamanlar hayatlarımız o kadar iç içe geçmişti ki onun da burada yaşadığını bilmemek doğal gelmiyor.

"Arabanız için kapalı bir otoparkınız var mı? Araba kullanmayı tercih ediyor gibisiniz."

"Binanın bir garajı var ve benim de ayrılmış bir yerim, şehir manzaram ve-"

"Birden fazla oda mı?"

Gözleri önündeki yolda kalıyor. "Evet, birden fazla oda."

Ona bakma, gerçekten bakma fırsatını yakaladığımda, onu yeni bir ışık altında görüyorum. Yakışıklı, uzun süre bakılamayacak kadar yakışıklı. "Hastaneye yakın bir stüdyoda yaşıyorum." diyorum.

"Nasıl yani?"

"İyi. Bakımı kolay, çalıştığım saatler düşünüldüğünde bu iyi bir şey."

Başını sallıyor ve sonra soruyor: "Çok mu çalışıyorsun?" "Çok çalışıyorum."

Şöyle bir bakıyor. "İş ve sosyal hayatınızı nasıl dengeliyorsunuz?"

Gülmeye başladım. "Ben gülmüyorum. Vardiyamı değiştirdim ve on üç saat sonra burada seninle olmak için bu sabah saat dörtte geldim."

Kolunu aramıza koyuyor, eli çok yakın ama ulaşamayacakmış gibi görünüyor. Nedense yanlış hissediyorum. Benden çok uzakta. "Bunu yapmak zorunda değildin."

Bunu yap, Lark. Programına göre çalışabiliriz."

Ona dokunmak, onun da bana dokunmasını, kendimi yeniden bütün hissetmek istiyorum.

"Ben istedim." Kolumu onunkinin yanına, konsolun üzerine koydum. *Gelişigüzel*. Düşündüğüm kadar kurnaz olmadığımı düşünüyorum çünkü bakışları kollarımızın üzerinde kayıyor, birkaç saniye oyalanıyor ve sonra gözlerime ulaşıyor.

Yeni bilgilerin ışığı altında onu farklı görüyorum. O gittiğinde beni kurtarmak, bana anlamlı bir şeyler vermek için can simidi gibi sarıldığım öfke bir gecede yok oldu. "Teşekkür ederim."

Yale bana burs vermedi. O verdi. Ailesi ama o fedakarlık yaptı. *Peki ben ne yaptım?* Kaybımın acısı içinde yuvarlandım, onun herhangi bir yansıması olduğunu düşünmedim.

Şimdi çok daha anlamlı. En son birlikte olduğumuzda, kuzeniyle yaşadıkları trajedi hakkında benimle o kadar çok şey paylaştı ki, onu üzmemekten kaçınmak istediğim için sormaya hep çekindiğim ayrıntıları. Gitmesinin, beni kalacak kadar sevmemesinin acısını da gündeme getirdi.

Ama yanılmışım.

Beni sevdiği için gitti. Vardığı tek sonuç buydu ama yine de bana söylediğini duymaya ihtiyacım var. Bir yıl önce bu yüzden bir şans daha istediğini sanıyordum.

Niyeti iyi, cömert ve beni sevdiği için yaptığında çektiğim acıyı hatırlamak benim için daha zor. Aksi takdirde bunu yapmazdı. Keşke bana o zaman söyleyecek kadar güvenmiş olsaydı. Çok fazla zaman boşa gitti. *Peki ne için?*

Elimi onun elinin altına sokuyorum ve ona bakıyorum. Gözlerinde yükselen sorularla bana bakıyor ama gittiğimiz yönün tersine doğru kaderi kışkırtmaya cesaret edemiyor. Parmakları benimkilerle birleşiyor ve gözleri yine yola dikilmiş olsa da piyango kazanmış gibi gülümsüyor.

Bilmediğim bir bölgede olduğum için -duygusal olarak ve Manhattan'da- "Beni nereye götürüyorsun?" diye soruyorum.

"Yaşadığım yere. Nerede yaşadığınızı bildiğim için bunun adil olacağını düşündüm."

Nerede yaşadığını görmek için sabırsızlanıyorum. Bugünlerde onun hakkında bir tahminde bulunmak için bile yeterince bilgim yok, ancak beni hayatının tüm bölümlerine dahil ettiği gözden kaçmıyor - geçmiş ve şimdiki zaman.

Ayrıca, Tribeca'da olduğumuzu zaten belirtmiştim, yani tıpkı üniversitedeyken olduğu gibi süslü. *Bazı şeyler hiç değişmiyor.*

Bir garaja girdi ve park etti. Bana bakarak, "Bunun daha farklı olacağını düşünmüştüm" dedi. Ellerimize bakıyor, onları büküp ağzına götürüyor ve benimkinin üstünü öpüyor.

"Nasıl gördün?"

"Daha fazla düşmanlık olacağını düşünmüştüm." Elimi bırakıyor ve arabayı kapatıyor. Kapıyı açmak için yanıma geldiğinde, elimi tekrar onunkinin içine sokuyorum ve dışarı çıkıp önünde duruyorum. "Geçen sefer planladığımız gibi gitmedi. Seni üzdüm."

"Hâlâ yaralıydım." Olduğumdan daha gergin olmalıydım ama ne yaptığımı biliyorum ve bu doğru hissettiriyor.

"Artık yaralanmadın mı?"

Artık ona aşık olmaktan korkmuyorum. Onu tekrar kaybetmekten korkuyorum. "İncindim Harbor, ama her şeyi yepyeni bir şekilde görüyorum."

"Ne değişti?" Elimi tuttu ve birlikte asansöre doğru yürüdük.

"Her şeyi."

Asansöre bindik ve yüz ifadesinden hala soruları olduğunu anlasam da sabırlı ve soruların doğal bir şekilde ortaya çıkmasına izin vermeye istekli.

Kapılar açılıyor ve bir koridorda yürüyoruz. "Senin bir çatı katında yaşamayı bekliyordum."

Cebinden çıkardığı bir anahtar kartı uzatıyor ve daireye giriyoruz. Omuzlayarak açıyor ve "Umarım

hayal kırıklığına uğrattır."

İçeri giriyorum ve nefesim kesiliyor. Tüm şehir gibi hissettiren manzarayı seyrederken ellerim göğsümde. Harbor beni belimden tutarak öne doğru yönlendiriyor ve kapıyı kapatıyor. "Evim güzel evim."

Gökyüzünde bir çatı katı gibi muhteşem bir alan. Tuğla duvarları, küçük mutfaktaki sıcak ahşap dolapları ve biraz tarih görmüş gibi görünen uyumlu zeminleriyle eski New York tarzında. Deri kanepeler, bir tarafına örtülmüş battaniye ve karşısındaki şömineyle rahat görünüyor. Adaya park edilmiş bar taburelerinin yanı sıra altı kişilik pirinç ve camdan bir yemek masası var. *Architectural Digest*'ten fırlamış gibi ve terastan bahsetmiyorum bile. "Gerçekten de çok tatlı, ama asıl ifade evim evim güzel evim."

Beni geniş terasa doğru götürüyor. "Bir yer asla benim evim olamaz."

Debriyajımı adanın üzerine bıraktım ve alanın ortasında durdum.

İşte o zaman bir yatak odasına açılan bir kapı görüyorum. "Neden olmasın?"

Boynunun arkasını ovmak için omzunun üzerinden uzanırken gözlerini benimkilere kilitliyor. Aramızda nefesimin yavaşlamasına neden olan ortak bir duraklama oluyor. Sonra, sanki bir büyüden kurtulmuş gibi, dışarıya işaret ediyor. "Senin için bir sürprizim var."

"Gerçekten mi?" Omurgamı saran bir sersemlik dalgasıyla soruyorum.

"Sana söylersem sürpriz olmaz. Hadi gel. Sana göstereyim." Mekânın uzak tuğla duvarındaki bir düğmeye doğru ilerliyor. Bir düğmeye basarak, uzunluğun çoğunu kaplayan cam bir ray üzerinde kayıyor ve dışarıyı içeri, bizi de dışarı çıkarıyor. Terasa doğru yürüyor ve sonra köşede kayboluyor. Onu takip ediyorum, ne bekleyeceğimden emin değilim, bu onunla devam eden bir tema gibi görünüyor.

Köşede beyaz örtülerle örtülü bir masa, adak mumlukları, peçeteler ve gümüş takımlar var. Yan tarafta, içinde şarap ve soğuk bir şişe şampanya bulunan pirinç bir araba, bir sürahinin yanında duruyor.

kehribar rengi viski olabilir. Alt rafta çeşitli boyutlarda tabaklar ve bardaklar var. Biz gelene kadar rüzgârdan korunduklarını varsayabilirim. Bu gece sadece hafif bir esinti var ve hava mükemmel. Bu da Liman'ın her zaman ne kadar mükemmel olduğunu hatırlatıyor.

"Bu büyü. Herhangi bir restorandan daha iyi ve bunu New York'un yarısı yerine tek başımıza paylaşabiliyoruz."

Memleketinde bir maç kazanmış gibi sırtıyor ve "Beğenmene sevindim. Beğeneceğini umuyordum." Arabaya doğru yürüyor. "Size bir içki hazırlayayım mı?"

"Sen ne içiyorsan ben de ondan alacağım."

Ben geniş terasta dolaşırken o içerideki kovadan iki kadeh çekip buz atıyor. Tribeca'da olmanın ötesinde, burası tek başına muhtemelen bir servete mal oluyor. En uçta, düzenlenmiş bir oturma alanının yanında duruyorum ve görebildiğim kadarıyla şehre bakıyorum. "İnanılmaz."

"Ben de aynısını söyleyebilirim."

Elinde iki içkiyle ayakta durduğunu ve gözlerini bana diktiğini görmek için dönüyorum. Sertçe yutkunuyorum, bakışlarının vücudumun derin girintilerine ulaştığını ve eskiden yaptığı gibi dizlerimi zayıflattığını hissediyorum.

Bardağı bana uzatıyor, sonra kendi bardağını benimkine vuruyor. "To-" "Biz," diyorum.

"Bize." Başını eğiyor ve sonra gözlerimiz birbirine kilitlenmiş bir şekilde yudumluyoruz. Sonra elini uzatıyor ve "Yemek yapmaya var mısınız?" diyor.

"Yemek mi yapıyoruz?"

"Eğlenceli olabileceğini düşündüm."

İçeri girerken elini tutuyorum. "Yemek yapmadığını sanıyordum?"

"Pek bilmiyorum ama İtalya'dayken birkaç yemek öğrendim." Mutfağa ulaşıyoruz ve tezgahın köşesinde paketlenmiş malzemeler görüyorum.

Markaları tanımıyorum ve hepsi İtalyanca. "Benim için makarna mı yapacaksın?"

"Bu aşk yemeği. Senin için başka ne yapabilirim ki?"

Onun cazibesinden kurtulabileceğimden emin olmadığım için hemen yanı başında bir su birikintisine dönüşüyorum. Son adam bana salata sipariş etmişti. Harbor beni karbonhidratla beslemek istiyor. Doğru kararı verdim. Bir tencere su kaynatıyor ve televizyonu açıyor. "Yankees maçı başlıyor. Arka plandaki gürültünün sakıncası var mı?"

Kalbime giden yolu biliyor. "Gelmiş geçmiş en iyi sporun yapılmasının sakıncası var mı? Bu bir hayır olurdu." Yan tarafına çarpıyorum. "Ne zamandan beri Yankees taraftarı oldun?"

"Fark etmediysen, senin büyük bir hayranınım ve Yankees'i sevdiğine göre, fedakârlık yapıp onları destekleyebilirim."

Beni kendinden geçirmek için her şeyi doğru, çok doğru yapıyor. Ona teslim olmak, tüm duvarları yıkmak ve yeni bir başlangıç yapmak istiyorum. Aradan geçen beş yılda fiziksel olarak değiştiğini görebiliyorum ama içsel olarak bir ömür boyu yaşamış. Ondan çok etkileniyorum, bedenem ve ruhen onu çekici buluyorum ama önce sorunları masaya yatırıp çözmemiz gerekiyor.

İkinci devrede domates ve soğanları doğrama görevi bana verildi. Sarımsak ve çam fıstıklarını kavuruyor ve su kaynarken soğanları tencereye ekliyoruz. Limon dilimleri ekleniyor, ardından bir kat beyaz şarap. Tencere kaynarken, oturma odasında duruyoruz, ayakkabılarımı uzun zamandır atmışım, maçı izliyoruz, diğerinin kaçırdığı yıllardan hikayeler anlatıyoruz ve gülüyoruz.

Onunla hafif. Eğlenceli. O kadar iyi hissettiriyor ki, mahvetmekten korkuyorum.

Hâlâ içkimi yudumluyorum, bitiriyorum ve reklam arasında yeniden doldurmak için onunla birlikte terasa çıkıyorum. O bardakları doldururken, "Tıp fakültesine gitmek yerine ne yaptın?" diye soruyorum.

Soru onu korkutmuşsa benzemiyor. "Los Angeles ve İtalya'yı biliyorsunuz. Bir iş planı oluşturdum ve özel spor otomobiller yapmak için İtalyan lüks otomobil üreticileri ve markalarıyla ortaklık kurdum."

"Arabalar mı?" Sırıtıyorum. "Maserati'ni hep sevmişsindir."

Bardağımı geri uzatıyor ve şöyle diyor: "Arabaları benden daha çok sevenler için niş bir pazar buldum. Son iki yıldır bu şehirdeyim ve şirketi büyütüyorum."

Etrafıma bakarak ekliyorum: "Görünüşe göre bu konuda başarılı olmuşsunuz." Yanımdaki sandalyenin tepesini kavıyorum ve başımı eğiyorum. "Denediğin her şeyde başarıya ulaşacağından hiç şüphem yoktu."

"Teşekkür ederim. Ben de aynı şeyi senin için söyleyebilirim. Başardıklarına bir bak.

Hayal ettiğin her şey."

"Her şey değil ama en büyüklerinden biri."

"Başka ne hayal ediyorsun, Lark?" Güneş daha batmadı ama kendimi biraz çakırkeyif hissediyorum.

İçimden bir ses viskiden çok arkadaşlığın daha iyi olduğunu söylüyor. "Hayatımı özel biriyle paylaşıyorum. Ya sen?"

Nefes veriyor, gözlerinin sıcaklığı içimi kaplıyor. "Hâlâ kadere inanıyor musun?"

Nefesim derinleşiyor ve beni nasıl etkilediğinden uzaklaşmak için bir yudum alıyorum. "Hâlâ inanıyorum."

"Ruh eşimle yirmi iki yaşında tanıştım," diyor, gözleri gözlerimi arıyor. "Eğer hayatımı bir daha paylaşacak olsaydım, bu sadece seninle olurdu."

Onun yanında kalbimin hızla çarpmasına alışmıştım ama bu sefer tamamen durdu. Aramızdaki mesafeyi kapatıyor, içkisini masaya bırakıyor, başını kulağıma doğru eğdiğinde çok yaklaşıyor. Kolunu belime dolayarak, "Hiçbir daire, şehir ya da yer sende bulduğum yuvanın yerini tutamaz," diye fısıldıyor. Sonra ekledi, "Nefes al, bebeğim."

O arkasına yaslanırken ben de bir nefes çekiyorum. Bedenlerimiz hâlâ birbirine yapışık, kolu hâlâ beni sıkıca tutuyor. Birbirimizin gözlerini görecektik kadar başımızı eğiyoruz. Nefes alıyorum ama o her şeyi tekrar çalarken zorlukla. "Bu konuda ne yapacağız?" diye fısıldıyorum.

Sırıttıyor ve bana göz kırptıyor. "Kaderi siktir et ve bundan sonra kendi kurallarımızı kendimiz koyalım."

O beni öpmeye fırsat bulamadan ben onu öpüyorum. Kollarımı bir cankurtaran simidi gibi boynuna dolayarak, bir zamanlar öfkenin beni tuttuğu gibi ona tutunuyorum. Amansızca. Vücutlarımız birleşip dillerimiz birbirine değene kadar onu öpüyorum ve sonra yavaş ve baştan çıkarıcı bir tangoya başlıyorum.

Üçüncü devre boyunca televizyonun önünden geçip yatak odasına doğru ilerlerken soba kapanıyor ve kıyafetler yere düşüyor. Eller ve dizler, bacaklar ve kollar -hissetmek, bağlanmak, hayranlık duymak- yatağa düşmek ve birbirimize geri dönmek gibi bir çılgınlık içinde öpüşüyoruz.

Perdeler sonuna kadar açıkken ve herhangi bir parçamızı gizleyecek örtüler olmadan sevişiyoruz. İlk itişinde gözlerimin içine bakıyor ve tamamen oturduğunda başını eğiyor. Sanki nefesini tutamıyormuş gibi bir duraksama oluyor ve sonra kalkıp saçlarımı yüzümden geriye itiyor. "Seni sevmekten asla vazgeçmedim, Lark."

Sözleri kalbime işliyor ve onların çiğ dürüstlüğünü hissediyorum. O zaman anlıyorum ki, ondan ne kadar nefret ettiğimi düşünsem de, sadece onu çok sevdiğim için bu kadar güçlü hissediyordum. Hâlâ da seviyorum. Hem de çok. "Seni seviyorum," diye cevap veriyorum, bunu ilk ya da çok erken söylemekten endişe etmeden. Ona nasıl hissettiğimi anlatıyorum, kin ve kaçırılmış fırsatlarla daha fazla zaman kaybetmeyi reddediyorum. Geçmişin acılarına ve ikimizin de yaptığı hatalara yer vermeyeceğim. Yüzünü okşuyorum ve onu öpüyorum. "Seni seviyorum, Harbor. Her zaman da seveceğim."

Harbor'ın yüzünün her yerinde MUTLULUK YAZIYOR.

O kadar içten bir sırıtış ki kalbimi en iyi şekilde sızlatıyor.

Gözleri oyunda parlak ve geniş, ama burada olduğuma inanamıyormuş gibi bana bakıyor.

Kanepeye oturduğumuzdan beri eli benimle sürekli bağlantı halinde.

Bir çift boxer şortu ve eski bir Beacon U tişörtüyle rahatlamış, makarnanın son lokmasını alırken bacaklarım battaniyenin altında kucaklaşıyor. "Bu tarif seni yatağa atacak," diyorum, sadece kısmen alay ederek.

Kıkırdıyor, bacağımla ovuyor. "Bildiğim iyi oldu."

Yıllarımızı ayrı geçirdik ama öyle hissetmiyorum. Onunla yeniden yirmi bir yaşındaymışım gibi hissediyorum, tüm hayatımız hala önümüzde. Aşkımızı yeniden keşfettiğimiz için minnettarım.

Bir reklam çıktığında, bütün gece dilimin ucunda olan konuyu nihayet ele alıyorum. "Tıp fakültemin parasını sen mi ödedin?"

"Ne?" Kaşları çatıldı ve iki kez baktı. "Bunu sana kim söyledi?"

"Sence neden biri bana bunu söyledi? Bir önemi var mı? Doğru mu?" Gözleri benden uzaklaşıyor, ama bu kez ben kanepenin üzerinden sürünerek geçip kucağına yerleşiyorum. Kollarımla onu sararak bir kez daha öpüyorum ve sonra şöyle diyorum: "Ailen ödedi ama bunu senin yaptığını biliyorum. Safe Haven Trust ..." Suçluluk duygusu gözlerine yerleşirken tepkisini izliyorum. "*Liman*. Bu arada çok zekice."

Eli kalçamın üzerinde kayıyor, sanki her geceyi böyle geçiriyormuşuz gibi, sanki zamanın üzerimizde hiçbir etkisi yokmuş gibi beni tutuyor. "Ne zamandır tanıyorsun?" diye fısıldıyor.

"Birkaç gün." Dudaklarına bakıyorum, ani bir rahatlık dalgası üzerime çöküyor ve onu öpme isteğim yeniden artıyor. "Bunu nasıl başardığını bilmiyorum Harbor, ama içimin rahat etmesi için bana nasıl yaptığını anlatır mısın?"

Oyun tekrar açılıyor ama sesini kapatıyor. Kalçamın üzerinde daireler çizerek, "Ailemden benim için ayırdıkları parayı sana vermelerini istedim" diyor.

"Neden?"

"Çünkü senin hayallerine ulaşamayacağın düşüncesiyle yaşayamayacağımı biliyordum."

"Ama sen kendi geleceğini benimkiyle takas ettin. Bunu yapmamalıydın."

"Bu yüzden ayrıldım." Elini kolumdan yukarı kaydırđı ve omzuma, boynumun yanına geldi. "Bana asla izin vermezdin."

Bana gerçeği söylerken gözlerindeki acıyı gördüğümde benimkiler de sulanmaya başlıyor. "Benim söz hakkım olsaydı olmazdı."

"Biliyorum. Ailem kabul ettiğinde, tüm taşların yerine oturduğundan emin oldum-"

Sözleri tekrar geri geliyor ve ben de "Mükemmel bir plandı ve işe yaradı" diyorum. Birbirimizin gözlerine bakarken sessizlik içeri sızıyor. "Şimdi burada olmak için çektiğin acıya değer miydi?"

"Evet," diye cevaplıyor gözlerinde hiç şüphe olmadan. "Senin mutluluğun benim için her şeyden daha önemli. Eğer bunda bir rol oynayabilirsem, her şeyi tekrar yaparım."

"Seninle olmak istiyorum, ama ..." Onu öpüyorum ve sonra başımı omzuna yaslıyorum. "Beni bir daha asla terk etmeyeceğine söz vermeni istiyorum, Harbor."

Elini yanağımda gezdirerek, "Seni bir daha asla bırakmayacağım bebeğim," diyor.

Lark*ÜÇ AY SONRA...*

HARBOR, seks yaptıktan sonraki hafta eşyalarımı daireye taşıdı. *Yani*, tekrar bir araya geldikten sonra. *Ama seks oldukça harikaydı*. Hala da öyle.

Ayrıca ona olan aşkımın hiçbir zaman gerçekten azalmadığını da fark ettim. Sadece fırtınalı bulutlar tarafından gizlenmişti. Harbor'ı o zaman da şimdi de sevmek çok kolay ama onu atlattığımız fırtınanın ardından sevmek, aşkımızı mümkün olduğunu düşündüğümünden daha da derinleştirdi.

Burada, şu anda ve gelecekte birlikte bulunacak bu kadar çok mutluluk varken geçmişte yaşamının hiçbir faydası yoktur. Ama bazen hayat yine de ters köşe yapar.

Sahibi olduğu iki oda artı teraslı şirin daire, yine sahibi olduğu üç bin metrekarelik bir çatı katının üstünde yer alıyor. Öğrendiğime göre bizim daireyi çatı katına ek olarak inşa etmiş.

Alt kata taşınmak ve sonunda bir aile kurmak için bolca vaktimiz var. Hâlâ genciz ve hayatımızın bu aşamasının tadını çıkarmak istiyoruz. Ben ideal olarak

İhtisasımı da tamamlamak istiyorum ama önceliklerim onunla bir aile kurmayı düşünecek kadar değişiyor.

Harbor hala şirketini kurmakla meşgul, tıpkı benim vardiyalarımınla meşgul olduğum gibi, bu yüzden bir sonraki aşamaya geçmeden önce düşünülmesi gereken çok şey var. Bonus, onu çalışırken izlemeye bayılıyorum. Onu iş başında izlemek muhteşem bir manzara. O sadece bir pazara girmedir. Tutkusundan yararlandı ve onunla daha fazla gurur duyamazdım.

Her ne kadar muhteşem bir daire ve bir peri masalı için çok *Gurur ve Önyargı* bir son olsa da, ben ikimiz için olan aşk yuvamızı tercih ediyorum - bir bulut kadar yumuşak yatak ve Yankees'in tüm sezon boyunca kış tekmelemesini izlememiz için bir film ekranı kurduğu geniş teras. Aşkımızla dolu yakın bir yerde olmanın verdiği bir şey var.

Ona nasıl çılgınca aşık olmayabilirim? Harbor benim için her şeyden vazgeçti. Gerçi o bunu böyle görmüyor ve bir keresinde şöyle demişti: "Karşılığında kuzenimin hayatı yerine kendi istediğim bir hayatı aldım." Onun hayallerinin peşinden gittiğini ve benim de buna tanıklık ettiğimi bilmek kalbimi dolduruyor.

Aştığımız engellere rağmen, bir sonraki engel bir davetiye şeklinde ortaya çıkıyor. Açmadan önce bana fikir verecek bir iade adresi yok. Sadece el yazısıyla yazılmış ve posta ücreti olmayan bir mektup lobinin alt katındaki güvenliğe bırakılmış.

Bir ipucu yakalayabilirmişim gibi birkaç kez evirip çeviriyorum çünkü elden teslim edilmiş olması çok tuhaf ve rahatsız edici. Yere koyup Harbor'ın eve gelmesini bekledim.

Bir saat geçmeden banyodan alarımın hızlı vuruş sesini duydum ve "Buradayım" diye seslendim.

Banyoya geri dönmesi bir dakikasını alır. Harbor akıl almaz derecede zengin olabilir ama alışkanlıkları daha basit bir hayata uygun. Rutini seviyor. Yine de beni yanlış anlamayın, çünkü harika bir spontane çizgisi var. Programım daha öngörülebilir hale geldiğinde, birlikte geçireceğimiz zamanı daha iyi planlayabildik. Haftada en az bir ya da iki kez dışarı çıkıyorduk,

Özellikle de müşterileri ve onların sevgilileriyle buluşmak için. Ancak çoğu gece burada yemek yemeyi, birlikte yemek yapmayı ya da bir gün olmuşsa, *ki* oluyor, sipariş vermeyi tercih ediyoruz.

Oraya buraya hızlı bir seyahatle beni şaşırttığı biliniyor. Hiç tadını çıkarmayacaksan o kadar paraya sahip olmanın ne anlamı var? Kendi muayenehaneme geçtiğimde, ben de ona sürpriz yapmayı planlıyorum.

Başımı arkaya yaslayıp gözlerimi kapattığımda, anahtarlarını kapının yanındaki kaseye bıraktığını, aldığımız paketleri adaya koyduğunu ve ardından yatak odasına doğru ilerlerken takım elbise ceketini çıkardığını görebiliyorum.

Tam kapı aralığına yaslanıp kollarının düğmelerini çözüp kıvrırken gözlerimi açıyorum. *Bu adam . . .* Verilmeye devam eden bir hediye gibi. "Günün nasıl geçti?" diye soruyorum.

"Şimdi seni gördüğüme göre daha iyiyim." Eğilip beni öpmek için yanıma geldi. "Seninki nasıldı?"

"Hoşgörülü. İzin günlerimde ne yapacağımı hiç bilmiyorum, bu yüzden günün çoğunda yatakta kaldım. Uykumu aldım, biraz kitap okudum ve film izledim. Olaysız."

"Kulağa dolu geliyor." Sonra sorar, "Tezgahın üzerindeki mektup ne?" "Bilmiyorum. Açmak için eve gelmeni bekliyordum."

Kollarını göğsünde kavuşturuyor ve pazusunu kapının pervazına dayıyor. "Neden?"

"Sadece burada olmanı istedim. Almak ister misin?"

"İçki?" diye soruyor tekrar odanın içinde kaybolduğunda.

"Şarap işe yarar. Buzdolabında açık bir şişe var." Arkama yaslanıyorum ama kabarcıklarım dağılmaya başlıyor ve sıcak su artık sadece ılık. Bu gidişle içeride fazla kalamayacağım.

Geri dönüp bardağı küvetin yanındaki küçük masaya koyduktan sonra "Islak olduğun için açmamı ister misin?" diye sordu.

"Evet, lütfen." Bardağı alıp büyük bir yudum alıyorum. Bunun farklı hissettirmesi garip. Her zaman davet alırsınız ama bu bir hayır kurumu ya da katılmamız gereken bir etkinlik gibi hissettirmiyor. Bu kişisel bir şey.

Zarftan düz bir kart çıkarıyor ve tarıyor, bana bakıyor ve sonra nefes veriyor. Elini başının üzerinde ovuşturarak bana baktı ve "Eğer zaten oturmamış olsaydın-" dedi.

"Nedir bu? Kimden gelmiş?"

"Liz'den."

Doğrulamak için acele ederken bardak küvetin kenarına çarpıyor. "Annem mi?" Liz'in tam olarak kim olduğunu bilerek soruyorum.

Kartı bana doğru çevirerek imzayı işaret ediyor. "Elizabeth Shaw."

Banyonun karşısından okumak için gözlerimi kısıyorum. "Ne yazıyor?"

Tekrar okuyunca, "Seni yemeğe davet ediyor" diye cevap verdi.

"Ne zaman? Nerede?" Bardağı yere bıraktım ve ayağa kalktığımda bir havlu aldım.

Harbor'ın bakışları dizlerimden gözlerime doğru ilerliyor ve sonra tekrar karta dönüyor. Yine de bana bir kez daha baktığında muzip bir parıltı belirliyor. "Çok dikkat dağınıcsın."

Gözlerimi deviriyorum çünkü aynı şeyi onun için de söyleyebilirim ve birçok kez söyledim. Küvetten çıktığımda bana elini uzatıyor. Havluyu etrafıma sararak ona yaslanıyorum ve kartı kendim için okuyorum.

"Hayatta olup olmadığını bile bilmiyordum." Giyinmek için yatak odasına gidiyorum. "Bunu sindirmek çok zor."

"Cevap vermeniz için bir talep yok. Size nerede ve ne zaman olacağını söylüyor, ancak bu bilgiyle ne yapmayı seçeceğiniz size kalmış."

"Karar vermek için Cuma gecesine

kadar vaktim var." "Üç gün."

"Beni terk eden kadını görmek mi yoksa hayatıma devam etmek mi istediğime karar vermek için üç günüm var."

Gitmeyerek hayatımın o kısmına bir nokta koyup koymayacağıma karar vermek için üç günüm var.

*Kapıdan çıkıp gittiğinden beri istediğim kapanışı yapmak için üç gün.
Hayatımın geri kalanını sonsuza dek değiştirecek üç gün.
Karar vermek için üç gün.*

Harbor'a bir kez daha dönüp bakıyorum.

Restorandan uzaklaşmadan önce arabadan "Bunu sen halledersin" diye sesleniyor.

Bunu yapabilirim.

Önemli bir şey değil. Annen seni terk ettiğinden beri ilk kez görüşüyoruz.

Hiç önemli değil.

Birilerini etkilemeye çalışmak yerine rahatlığı seçtim. Koyu renk kot pantolon ve kolsuz bluzun üzerine ceket giymiştim, mokasenlerime baktım, birden kendimi bu restoran için yetersiz giyinmiş hissettim. *Artık çok geç.*

Podyumun arkasındaki kadına doğru yürüdüm ve "Merhaba, akşam yemeği için biriyle buluşacağım" dedim.

Ev sahibi bana bakmadan, "Rezervasyondaki isim?" diye sordu.

"Elizabeth Shaw."

Sırıttırıyor ama ben bunda bir samimiyet sezmiyorum. Ne kadar meşgul olduğuna bakılırsa, bunu kişisel olarak algılamayacağım. Beni masaların arasından geçirerek daha da fazla masayla dolu bir arka odaya götürürken, daha yaklaşımadan Liz'i görüyorum. Kendimin daha yaşlı bir versiyonunu tanımamak zor olurdu.

Onun güzel olduğunu düşünmek garip mi? Bu kendim için kılık değiştirmiş bir iltifat mı? Endişe, zihnimle birlikte duygularımı da çalkalıyor. Ev sahibi "Buyurun." diyor.

Liz telefonundan başını kaldırıp hızla ayağa kalktı. Muhtemelen benim de ona baktığım gibi bana bakıyor. Saçları orta kahverengi ve omuzlarının hemen altına düşüyor. Benimki gibi düz değil.

babasının dalgası. Gözleri aynı ama içinde yeşilden çok altın rengi var. "Merhaba" diyorum.

Siyah bir pantolon ve beyaz bir bluz giymiş, yaşından daha genç görünüyor, belki kırklı yaşlarının başında. Şimdiye kadar, beni doğurduğunda çok genç olduğunu neredeyse unutmuştum.

Telefonunu yere bıraktı ve sonra "Lark, seni tekrar görmek büyük bir zevk" dedi. Her ne kadar yakın zamanda tanışmışız gibi konuşsa da, küçüklüğümden beri bunun doğru olduğunu düşünmüyorum. Ama onun da benim kadar gergin görünmesi beni rahatlatıyor. Karşısındaki sandalyeye işaret ederek gülümsüyor. "Lütfen. Oturun."

Koltuğu çekip oturuyorum ve çantamı sandalyenin tepesine asıyorum. Bir süre karşılıklı oturduktan sonra, "Geldiğin için teşekkür ederim. Geleceğini düşünmemiştim."

"Yapıp yapamayacağımı bilmiyordum. Birkaç saat öncesine kadar bilmiyordum."

Yutkunuyor ve ben yutkundüğümde bu beni utandırıyor. Masada duran bir bardak suyu alıp yudumluyorum. "Bir şey içmek ister misin?" diye soruyor. Sinirlerimi yatıştırmak için şarap içiyorum." Endişeyle gülüyor.

Bana yumuşak diyebilirsiniz ama kalbim korkunç bir durumdan sonra yeniden bağ kurmaya çalışan o ve benim için çarpıyor. "Seni görmek de güzel. Neden . . . neden şimdi?"

"Annem ve babam birkaç yıl önce vefat etti ve hayatın sevdiklerinizin yanında olmamak için çok kısa olduğunu fark ettim."

Büyükannem ve büyükbabamın her ikisinin de öldüğünü, bir araya gelme seçeneğimiz olmadan gittiklerini öğrenmenin şoku rahatsız edici. Masadaki peçeteyi alıp kucağımda çeviriyorum. "Kaybınız için üzgünüm."

"Seninkiler için üzgünüm," diye yanıtlıyor. Öne doğru eğilerek, "Çok fazla pişmanlıkları vardı" diyor.

"Çoğu insan ölüm döşeğinde bunu yapar." Soğuk davranmak istemem ama neden burada olduğuma dair kafam her zamankinden daha çok karıştı. "Özür dilerim."

"Hayır, bu anlaşılabilir bir durum. Bu yüzden sana ulaşmak için bekledim. Sizin tarafınızdan incitilmiş biriyle empati kurmak zordur."

Serbest kalmaya ve kendimi daha iyi hissetmeye başladım. "Zor değil. Ben bir doktorem. Bunu her gün yapıyorum."

Gülümsemesi gergin ama başını sallıyor. Sunucu içki siparişlerimizi almak için geldiğinde uzun bir nefes veriyor. Muhtemelen haklı olduğunu düşünerek şarap sipariş ediyorum. Belki de gardımı düşürmeme yardımcı olur, böylece bir yüzleşme yerine bu buluşmanın tadını çıkarabilirim. Ama aynı zamanda dolaylı da olsa beni sevdiğini nasıl itiraf ettiğini düşünüp duruyorum.

"Seninle çok gurur duyuyorum, Lark. O kadar çok şey başardın ki, acaba ben orada olsaydım da aynı şey olur muydu?"

"Bunu asla bilemeyeceğiz ama geçmişte yaşamının ileriye götürmeyeceğini anlamaya başladım. Sorularım var ve en azından bazılarını yanıtlamaya istekli olacağınızı umuyorum. Sana da aynı fırsatı vereceğim ve ayrıldığımızda bundan sonra ne olacağına karar verebiliriz. Kulağa nasıl geliyor?"

"Bunu çok isterim. Önce sen gitmek ister misin?"

Şarap kadehleri ve bir şişe masaya konuyor. Servis elemanı şarabı doldurduktan sonra meze sipariş ediyoruz. Yemeğe çıkıp çıkmayacağımızdan emin değilim, o yüzden bu daha az zorunluluk gibi geliyor. Alkol yardımcı oluyor. Ona çok şey sordum ama hâlâ en çok bilmek istediğim şeyin etrafında dans ediyordum. Bir yudum daha aldım ve "Neden gittin?" diye sordum.

"Ben de yirmi beş yıldır bunu anlamaya çalışıyorum. Nedenler başlangıçta mantıklıydı ama sonra zaman geçti ve geri dönmek için çok geç olduğunu hissettim. Bu mantıklı mı?"

"Hayır, değil. Ben senin kızındım. Ayaklarına kapanan bir adamın vardı. Bizi terk ettin. Bizi ne için terk ettin? Neden?"

Bu gece ilk kez gözlerinden yaşlar akmaya başladı. Sadece bu soruyu dile getirmenin bile bende yarattığı duygu yoğunluğunu hissettiğim için peçetemi alıp gözlerimin kenarlarını kuruluyorum.

Kendi gözlerini sildi ve sonra şöyle dedi: "Ailem o zamanlar benim mutluluğumdan çok statüme önem veriyordu. Babanı çok seviyordum ama onunla çıkmayı bırakmayı reddettiğimde beni hayatlarından çıkardılar. Beni hayatlarından tamamen çıkardılar. Hiç param yoktu. John'la birbirimize aşık olduğumuzda lise diplomamdan ve yıldızlarla dolu gözlerimden başka bir şeyim yoktu. Sonra bir bebeğim oldu, sen. Planlanmamış olduğunu duyunca şaşıracağını sanmıyorum ama ailemizi kurmak konusunda hiç şüphemiz olmadı. Sadece beklediğimizden biraz daha erken oldu."

Kısa bir süre odanın diğer ucuna baktıktan sonra dikkatini şarap kadehine verir ve bir yudum daha alır. "Aşkla hayatta kalmaya çalışırken paranın önemli olduğunu öğrenmek zor bir ders. Bir kuruş bulsam alırdım çünkü ona ihtiyacımız vardı. O zamanlar hiçbir şeyimiz yoktu ve baban garajını satın almaya çalışıyordu. Bu olmayacaktı. Kredi için geri çevrilirdi." Sanki kendini ikna etmeye çalışıyormuş gibi başını sallıyor.

"Beni terk etmek ona dükkanı nasıl kazandıracak?"

"Söylediğiniz kadar kolay olmadı. Teklifler ve tehditler vardı. Ailem beni bu durumdan uzaklaştırmak için Beacon Pointe'ten ayrılmak istedi."

Parmaklarımı göğsüme bastırarak, "Durum bendim" diyorum.

"Geri dönmek için çok geç derken bunu kastetmiştim. Anlaşma, eğer onu bırakırsam John'un ihtiyacı olan krediyi alacağıydı." Duraksıyor, yere bakıyor ve tekrar gözlerini siliyor.

"Tamam, bunun ne kadar zor bir pozisyon olduğunu anlıyorum ama borç almadan da bu işi yürütebilirdi. Beni neden terk ettin?"

"Çünkü velayetini almak ve seni bizden almakla tehdit ettiler. Eğer ben gidersem, en azından John sana sahip olacaktı. Bir ebeveynin hiç olmamasından iyidir diye düşündüm." Peçetesiyle oynadıktan sonra ekliyor: "Sizi terk ederek hayatımın en büyük hatasını yaptım ama lütfen yirmi bir yaşında bunun tek seçeneğim olduğunu düşündüğümü fark edin. Onlara inandım."

"Yine de onları hayatınızda tuttunuz."

"Hayır," diyor başını sallayarak. "O yılların çoğu için değil." Avuçlarını masa örtüsüne bastırarak koltuğuna biraz daha gömülüyor "Sana söz veriyorum Lark, ikiniz için en iyisi olacağını düşündüğüm şeyi yaptım. Çekip gittiğim günden beri cehennemde yaşıyorum."

"Zengin insanlar neden bu kadar kötü?"

Başımı eğdiğimde, bunun doğru olmadığını biliyorum. Westcott'lar tanıdığım en cömert insanlardan bazıları. Ve Harbor, benim Harbor'ım, her zaman başkaları için endişelenir. Görünüşe göre sadece birkaç kötü tohum var.

"Özür dilerim," diyor. "Beni affetmeni beklemiyorum ama umarım bir ilişki kurmak için çalışmaya başlayabiliriz."

"Bir ilişki mi?" Bu konuda ne hissedeceğimi bilemiyorum. Sanırım onun gibi sorumluluk almasını beklemediğim için. Gençti, hayatını pişmanlık duyarak geçirmiş gibi görünen kötü bir karar verdi.

Daha kaç yıl acı çekmek zorundayız? Tıbbi olarak konuşursak, kızgınlık zihinsel ve fiziksel sağlığınıza zarar verir. Kişisel olarak, Liz'in bu kadar acı çektiği ortadayken bir şeyler hissetmemek çok zor. Hala halletmemiz gereken çok şey var, ama ya ... ya birlikte halletmeye çalışsaydık? Kendimize verebileceğimiz en iyi hediye, ilerlemeye çalışma seçeneğidir.

"Sanırım buradan, bugünden ve bu toplantıdan başlamaya hazırım" diye cevap veriyorum.

Gülümsemesi gördüğüm en geniş gülümseme. "Bunu çok takdir ediyorum. Teşekkür ederim."

Uzanıp çantasından büyük beyaz bir zarf çıkarıyor. Zarfı okşayarak, "Ne zaman müsait olursan ve buna hazırsan buna devam etmek isterim. "Bunun zor olduğunu biliyorum ama birbirimizi tekrar görüp göremeyeceğimizi sormak istiyorum."

Çok yorucu ama onunla barışma ihtimalini hissedebiliyorum. Bu konuya odaklanmalıyım. "Bu hoşuma giderdi."

Bana gülümsüyor. "Teşekkür ederim. Size numaramı vereyim."

Bilgi alışverişinde bulunduktan sonra ayrılmak için dönüyoruz ama ben durup yanına gidiyorum. "Sana sarılabilir miyim?"

"Bunu çok isterim." Kollarını bana doluyor ve kalbimin biraz acımasına neden oluyor. Onun etrafında büyüseydim ve annem bana sarılsaydı böyle hissederdim. Çok güzeller.

Zarfı bana uzattı. "Bunu almanı istiyorum." "Tamam."

Aldım ve kolumun altına sıkıştırdım.

Diyor ki, "Seni hep sevdim. Hiç vazgeçmedim." Gülümsüyorum, kendimi biraz daha bütün hissediyorum ve bilmek istediğim tek şeyin bu olduğunu düşünüyorum. "Güle güle, Lark."

"Güle güle anne."

Harbor'ın zaten kaldırımında beklediğini görünce, kollarına atılıp onu tamamen kucaklıyorum. Liz ve John mutlu sona ulaşamadılar ama ben benimkini kaybetmeyeceğim.

Etrafıma sarılıyor, beni sıkıca tutuyor ve başımı öpüyor.

O haklıydı.

Burası evimiz. Bir keresinde dediği gibi, yer önemli değil. *Ev onun içinde bulunur.*

Arabaya bindik ve daireye doğru yola çıktık. "Nasıl gitti?" diye sordu.

"Beklediğimden daha iyi olduğunu düşünüyorum."

"Bu iyi." Şöyle bir bakıyor ve sonra elini bacağıma koyuyor. "Ama şaşırmadım. Sen harikası." Her zaman en büyük hayranımdı. *Büyüleyici.*

Elimi onun elinin üzerine koyuyorum, sıcaklığını seviyorum. "Teşekkürler bebeğim." Derin bir nefes alıyorum, sevinç beni ele geçirirken gülümsüyorum. Sevilmişim. İçimdeki küçük kızın duymak istediği tek şey buydu. Kendimi mutlu hissederek trafiğin karmaşasına geri dönüyorum ve gülümsüyorum. "Hayatımda ilk kez onun beni sevdiğini biliyorum."

EPILOG

Liman

Üç ay sonra . . .

Hayatım Lark Summerlin ile başlayıp bitmedi. Onun yüzünden zaman içinde dondu.

156 numaralı oda.

14. sıra.

Koltuk 20.

Lark, lise ve üniversite yıllarımda genelde çıktığım bir tip değildi ama onu gördüğüm anda umutsuzca, delicesine aşık olduğum bir kızdı. Onunla ilgili her detayı hala hatırlıyorum.

Lastikten kurtulmuş saç telleri.

Konsantre olmaya çalışırken gözlerinin kısılması. Öğrenmek için orada olduğuna hiç şüphe yoktu.

Ona bilerek çarptıktan sonra bir şansım olduğunu hiç düşünmemiştim. Sırt çantasını karıştırmakla meşguldü, başını kaldırıp bakmadı bile. Bazen ne olduğunu merak ediyorum.

Eğer olsaydı ne olurdu? O koşullar altında tanışmış olsaydık farklı bir şey yapar mıydım?

Hayır.

Geçtiğimiz altı ay bulanık geçti. Dürüst olmak gerekirse, bu zamanın çoğu yatakta geçtiği için size yaptığımız hiçbir şeyi söyleyemem. Tam da sevdiğimiz gibi. Elbette, geçen yaz Yankees'e kombine bilet aldık ve maçlara gittik.

Liz ve Lark'ın birbirlerini her gördüklerinde aralarındaki bağ daha da güçleniyor gibi görünüyor. İlişkilerini yeniden inşa etmelerine sevindim. Bahse girecek olsaydım, yaralarının çoğunu iyileştireceklerini düşünürdüm. İkisi de bunu istiyor, yani bu olumlu bir işaret.

Lark ve ben söz konusu olduğunda, açık konuşmak gerekirse, hayatımız seks, uyku, yemek, iş ve geri kalan zamanda tekrar etmekten ibaret. Ve ikimiz de başka türlüünü istemezdik. Onsuz bir hayat düşünemiyorum.

Ve planlamıyorum. Hiçbir zaman.

O kuş beni o gün çıkıntıda kurtardı. *Lark yıllar sonra beni kurtardı.* Bana sadece zaman ayırmadı. Bana hayatının zamanını verdi ve hayatımı yaşamaya değer kıldı. Bu fırsat için ona teşekkür etmeyi asla bırakmayacağım.

Uzun bir gün oldu ve içeri girdiğimde daire sessizdi. Yatak odasındaki lamba açık olmadığından, tek ışık perdelerin kenarlarından içeri sızan alacakaranlık. Keşke güzelliğimi daha fazla görebilseydim, ama gözlerimin yakında alışacağını biliyorum. Bütün gün ego güdümlü müşterilerle uğraşmak çok yorucu ama Lark'ı ellerini arkasında kavuşturmuş, çırılçıplak yatakta gördüğümde yeniden enerji doluyorum. Ne yaptığını çok iyi bildiği için sırtıyor. *Siren.*

Lark'ın gözleri vücudumda geziniyor, bakışlarıma kilitlenip bana meydan okumadan önce birkaç saniye daha aletime odaklanıyor. "*Zor bir gün müydü?*" diye sordu.

"Her saniye daha da sertleşiyor." Onu ayak bileklerinden tutup kendime çektim. Üzerine çıkıp dudaklarını öpüyorum ve soyunmadan önce meme uçlarıyla alay ediyorum.

gömleğimi ve pantolonumu vücudumdan çıkarıyorum. İşimi bitirip onun gibi çırpılıçplak kalmam adil olur diye düşündüm ve öyle yaptım.

"Akşam yemeği planın var mı?" Alt dudağını ısıırıyor.

Kalçalarının içini ovuyorum ve sonra dizlerimin üzerine çöküp onları öpüyorum ve bacaklarını ayırıyorum. Yumuşak tenini öpüyorum ve bacaklarını omuzlarıma atarak daha yukarı çıkıyorum. Burnumun ucunu bacağının kıvrımında gezdiriyorum ve sonra nefes alıp gözlerimi kapatıyorum.

Sarhoş edici ama fiziksel bağımız ona duyduğum aşkın derinliğiyle asla eşleşmeyecek. Diğer tarafta beni bekleyeceğini bilerek her şeye dayanabilirim. Ruhumu tamamen ele geçirdi, ama aynı zamanda ilgi çekmek için kıvranıyor, bu yüzden cevap veriyorum, "Biliyorum. Sizin için planlarım var, Dr. Summerlin."

Eğilip önce ağzımla sonra vücuduyla sevişiyorum, ikimiz de gözlerimizi açık tutamayana kadar o muhteşem yeşil gözlerine bakıyorum. Boşalmalarımız sert oluyor ve birbirimizin kollarında ayrı düşüyoruz.

Kırk beş dakika geçmeden, sipariş ettiğimiz yaban mersinli kreplerden bir ısırık daha alırken yanımda zevkle inliyor. Bir bardak portakal suyuna uzanıyor ve yemeğini yutar yutmaz bir yudum alıyor. "Bugün fark ettim ki," diye başlıyor, "artık egzersiz yapmıyorum."

Kıkırdayarak, "Evde yeterince alıyorsun." diyorum.

"Ve işte bütün gün ayaktaım." Nefes alıyor ve duvara yaslanıp bir kolunu karnına sarıyor. OJ'yi yere bıraktıktan sonra hafifçe gülüyor. "İşte bu benim aşk dilim. Beni karbonhidratla beslerken büyük bir porsiyon da senden alıyorum bebeğim."

Çok sevimli.

Yemeğini tepsinin dibindeki şurubun içinde sürükledikten sonra yiyor. "Neden yatakta kahvaltı her şeyin tadını çok daha güzel yapıyor?"

Pastırmamı bitiriyorum ve çırpılmış yumurtalarıma geri dönüyorum. "Belki de sorun yemekte değil, arkadaştağır."

"Şirket oldukça lezzetli." Eğilip omzumu öpüyor.

Şurup gibi dudaklarını öpmek istiyorum. Onu -tamamını- *yeniden* arzuluyorum, ama bana sanki onu tatlı niyetine yememi tercih ediyormuş gibi bakmasına rağmen direniyorum. Kadın doyumsuz.

Portakal

suyu.

Yemek.

Şuruplu parmaklar . . . mmm.

Hay sikeyim. Bu aklımı sikimden ve yanımda ne kadar nefis görüldüğünden uzaklaştırmaya yardımcı olmuyor. Ama sonra "Ne isteyebilirim biliyor musun?" diye sordu.

Siktir et. Kimi etkilemeye çalışıyorum ki? Ona karşı koyamıyorum. Kaplar unutulup yataktan düşene kadar onu öpüyorum. Onu sertçe öpüyorum ve sonra sadece adımı hatırlayana kadar onu beceriyorum.

Duşta, "Ev yapımı fasulye ve sosis diyecektim ama seks daha iyiydi" dedi. Kahkahalara boğulduk ve sonra öpüşmeye başladık. Onunla bir şey her zaman diğerine yol açar. Lark söz konusu olduğunda, doyumsuz olan benim.

Işıkları kapatıp kilitleri kontrol ettikten sonra tekrar yatağa, onun yanına yerleşiyorum. Derin bir uykuya dalmak üzereydi, ben de ona doğru ilerledim ve kolumu ona doladım. Bu kadını tüm kalbimle seviyorum. Evet, şanslı olan benim.

Gözlerimi kapatıp getirdiği huzuru içime çekiyorum, sonra da hızla ona sarılıp uykuya dalıyorum.

Yatak odasından gelen volta sesleriyle uyandım. Önce bir gözümü sonra diğerini açtığımda Lark'ı pencerenin yanında buluyorum. "Hey," diye soruyorum, sesim uykudan titriyor. "Neler oluyor?"

Odanın diğ er ucunu işaret ederek soruyor: "Merak ettiğim bu mu?
Bunun hala senin elinde ne işi var?"

"Ne?" Karanlıkta, banyonun yanında bir kutu görmek için döndüm. "Bu da ne?"

Bu

mu "Ben de bunu merak ediyorum."

"? "    çekiyorum ve gözlerimi ovuşturuyorum. Doğrulup saate bakıyorum, sabah 3:45 ve sonra

bakışlarımı odanın içinde aşağıya kaydurdım. Görebildiğim kadarıyla üzerinde bir çift boxer şort ve bir atlet var. "Beni yataktan mı kaldıracaksın?"

Onu almak için eğiliyor ve sonra gelip yanıma oturuyor. "Ah," diye ekliyorum. "Bu."

"Evet, o."

"Bana hamile olduğunu falan söyleyeceksin sandım."

Bunun için hafif de olsa bir gülümseme kazanıyorum. "Bu hoşuna giderdi, değil mi?" diye soruyor, ses tonu kızgınlığıyla birlikte yumuşuyor.

Uzanıp parmaklarımın tersiyle yanağını okşuyorum. "Buna karşı  ıkmazdım."

Eğilip bana bir öpücük verdi. "Seni seviyorum." Tekrar ayağa kalkıyor. "şimdi bana bu kutunun neden hâlâ sende olduğunu söyle bebeğim. Bunun çoktan gittiğini sanıyordum. Asla bir Bensimone gibi olmak istemediğimi biliyorsun." Onun kaltak lakabı oldukça eğlenceli, özellikle de şehir kulübü Bensimone'ların ömür boyu üyeliğini iptal ettiğinden ve annem onu yönettiği bağış toplama organizasyonundan kovduğundan beri.

Kıkırdıyorum. "Mezuniyette a saydın keşke."

"Saçma sapan pahalı hediyeleden hoşlanmadığımı biliyorsun. Kullanırken bir güvenlik görevlisine ihtiyaç duyacağın bir şey için bu kadar çok harcamanın ne anlamı var?" Onun kocaman kalbine ve y zeyssel şeylerin  nemsizliğine bayılıyorum ama bu bazen ona hediye almayı da zorlaştırıyor.

Bacağını okşayarak cevap veriyorum: "Hatırlar mısın bilmem ama ben her z a m a n hediye olarak g l n  derecede pahalı arabalar satarım. O arabaların parasını

çatı katı ve buradaki küçük ek binamız."

Omuzları yuvarlanıyor ve bu kez iç çekiyor. "Ne demek istediğimi anlıyorsun." "Biliyorum, ama aç bebeğim. Seni iyi bir şekilde şaşırtabilirim."

"Beni her zaman iyi bir şekilde şaşırtıyorsun." Kurdelelerin ucundan tutup çekiyor. "Heyecanlıyım. Turkuaz bir çanta değil, değil mi? O hediyeden nefret ederdim."

"Sırf güldüğünü duymak için bunu düşündüm ama hayır, turkuaz değil."

Durdu ve bana ters ters baktı. Daha sert kıkırdıyorum. "Bu bir çanta değil.

Mutlu musun?" "Tamam, mutluyum" diyor, sakinleşmiş gibi görünüyor.

Kapağı kaldırıyor ve

yatağın üzerinde bir kenara bıraktı. "Başka bir kutu mu?" Yukarı bakıyor ve sonra biraz sallamak için çekip çıkarıyor. "Ağırlığı var. Nedir bu?"

Vücudumda sinirli bir kemik yok. Bu ona yıllar önce vermek istediğim bir şeydi ama gecenin bir yarısı da işe yarıyor. "Sadece aç."

Kutunun üzerindeki kapakları kaldırıyor, mendili çıkarıyor ve sonra duruyor, ağzını kapatıyor ve ağlamaya başlıyor. Kollarımı ona doladım ve göğsüme çektim. "O kadar da büyük bir şey değil." Başını öpüyorum.

Ayağa kalkarak, "Hayallerinin peşinden gitme fırsatını asla bulamayacak çocuklar için benim adıma bir burs yaratmak *çok* büyük bir olay" dedi. Beni öpüyor. "Ve bana verebileceğin en güzel hediye." Yanağımı okşuyor. "Ne inanılmaz bir mezuniyet hediyesi. Teşekkür ederim, bebeğim." Beni tekrar öpüyor. Ne kadar vermek isterse o kadar alacağım.

"Bunu yıllar önce başlattın ve benim haberim bile yoktu."

"Verilmeye devam eden bir hediye istedim, bu yüzden vakıf fonlarımdan birini nakde çevirdim. Burs önümüzdeki yirmi yıl boyunca tamamen finanse edilecek. Ve sizin sayenizde şimdiden iki Beacon mezunu yüksek öğrenimine devam etti."

Gözyaşları hâlâ yanaklarında parlarsa da sırtıyor. "Senin sayende."

Bu sefer onu öpüyorum ve yavaşça sırt üstü yatırıyorum. Gözlerinin içine bakarak soruyorum, "Benimle evlenir misin, Lark?"

"Hiç sormayacaksın sandım." Bu kez onu öpmem için beni aşağı çekiyor ve dudaklarımız sonunda ayrıldığında, "Binlerce kez evet" diyor.

Karım beyaz, straplez ve eteği rüzgârda zar zor uçuşan elbisesiyle göz kamaştırıyor. Broş onun saçına taktığı *eski bir şeydi*. Hoş bir dokunuştı, özellikle de annesi orada olduğu için. Ama benim için, jartiyerine ilıstirdiğı küçük sarı kurdele - kendi deyimiyle, "beni kurtaran kuşu onurlandırmak için"- başından beri bildiğim şeyi pekiştirdi. *Ben hala şanslı olanım*.

"Sen beni kurtaran Lark'sın bebeğim."

John onu ailemin evinin arka bahçesindeki koridorda yürüttü. Tören büyük değildi, sadece önemli olan insanlar vardı - ailem, babası, Amanda ve yol boyunca hayatlarımıza dokunan birkaç kişi daha. Dane bile davetli misafir olarak uğradı. Elimi sıktı ve hayatını değıştirdiğim için bana teşekkür etmek istedi.

Bunun için kendime pay çıkarmıyorum.

İncittiğı insanlardan özür dileyerek hayatının akışını değıştirdi. Temiz bir vicdanla yaşamak hayatı çok daha tatlı kılıyor.

Teyzem davet edilmedi. Uzun vadede onu affetmenin daha sağlıklı olduğunu biliyorum ama henüz o noktada değilim.

Ama Lark'ın yakın zamanda bana söylediğı bir şey aklımdan çıkmadı. "*Bu hayatta yeterince kırık kalp var.*" Babasına sorduktan sonra Liz'i davet etti.

Ve ortaya çıktı.

Onu ve John'u büfede sohbet ederken bırakıp gün batımından hemen önce gelinimi bahçenin yanında buluyorum. "Biraz nefes almak ister misin?" Kollarımı ona dolayarak soruyorum.

"Hayır. Sadece arkama yaslanıp her şeyi içime çekmek istedim. Eskiden bu etkinliklerde çalışırdım ve şimdi burada bir tanesine ev sahipliği yapıyorum." Gülümsüyor. "Bu oldukça gerçeküstü."

Lark tanıştığım kızıdan bu yana değişmedi ama ben değiştim. *Daha iyiye doğru.* Çünkü mihraba giden bu yolculukta öğrendiğim bir şey varsa o da eskiden ne olduğumuzun bir önemi olmadığıdır. Önemli olan şu anda kim olduğumuzdur. Geçmişimden kaçmama yardım ettiğinde, her zaman olmak istediğim kişiyi keşfettim. İş hayatımda *kendi patronum.* Özel hayatımda *kocam.*

Şimdi ikisini de başardım.

Dirseğimi uzatıyorum, o da kolunu dirseğime doluyor. "Önümüzdeki seksen yılı birlikte geçirmeye hazır mısınız?"

"Sadece seksen mi?" Gülüyor ve bana çarpıyor. "Düşünüyordum da." "Ne hakkında?"

"Bence sonsuza dek kulağa daha hoş geliyor. Siz ne düşünüyorsunuz?" "Bana mükemmel geliyor, Doktor."

AYRICA HOŞUNUZA GİDEBİLİR

Öneriler - *Hayatım Üzerine Yemin Ettikten* sonra okumaktan keyif alacağınızı düşündüğüm üç kitap. Hepsi de kalbinizi yakalayacak ve hikaye boyunca taşıyacak bağımsız kitaplar.

****Best I Ever Had'in bir örneğini okumak için sayfayı çevirin**

Kindle Unlimited'ta Okuyun ve Sesli Dinleyin

Best I Ever Had - İki ruh ikizinin kendilerinden çalınan gelecekleri için verdikleri mücadelede kalbiniz tehlikede, koltuğunuzun ucunda olacaksınız.

ŞİMDİ OKUYUN

We Were Once - Bir kez yeterli olmadığında, ayaklarınızı yerden kesecek bir ikinci şans romantizmi geliyor. Kindle Unlimited'ta ücretsiz.

ŞİMDİ OKUYUN

Everest - Onu bir kez elimden kaçırdım. Bu hatayı ikinci kez yapmayacağım. Sırlar bizi ayırdı. İkinci bir şans bizi tekrar bir araya getirebilir mi?

ŞİMDİ OKUYUN

Telif Hakkı © 2022 S.L. Scott tarafından

Tüm hakları saklıdır. ABD Telif Hakkı Yasası (1976) kapsamında izin verilenler dışında, bu yayının hiçbir bölümü yazarın yazılı izni olmadan herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez ya da bir veritabanında veya erişim sisteminde saklanamaz. Bu bir kurgu eseridir.

İsimler, karakterler, yerler ve olaylar ya yazarın hayal gücünün bir ürünüdür ya da kurgusal olarak kullanılmıştır. Yaşayan veya ölmüş gerçek kişilerle, olaylarla veya yerlerle olan benzerlikler tamamen tesadüfidir.

Amerika Birleşik Devletleri'nde yayınlanmıştır

ISBN: 978-1-7371472-9-9

*Uyarılar için [web sitemi](#) ziyaret edin. Lütfen sayfanın spoiler içerdiğini unutmayın.

ŞİMDİYE KADAR YEDİKLERİMİN EN İYİSİ

Uyarmadan geldiler-

Fırtına ve adam.

Bir gün geriye dönüp baktığımda ikisinin de aynı şey olduğunu fark edeceğim.

PROLOGUE

Kestane rengi saçlarında HALE ASILI DEĞİL ve partideki güneşe tapan kızların çoğundan daha solgun. Arka plana karışıyor. Kıyafetinde göze çarpan pek bir şey yok - kadife mini etek, gün batımı turuncusu tayt, ayak bileği botları ve belinden tutturulmuş bordo bir üst. Başka kimse onu fark etmemiş gibi görünüyor.

Ben hariç.

. . . Ve Troy Hogan.

Ama kolunu kızın boynuna nasıl doladığını görünce, çoktan tanıştıklarını söyleyebilirim. Bu çok kötü.

Onun için.

Bu gece onunla çıkıyor olabilir ama henüz tanışmadık.

BÖLÜM 1

Cooper Reed Haywood

BEŞ AY SONRA

Kehanetlere ya da işaretlere ASLA İNANMAM, ama son bir saat içinde bana birkaç tane verildi.

Bean There kahve dükkânının ışıkları sağanak yağmurun altında bir fener gibi parlıyor. Kapıya doğru çılgınca bir hamle yapıyorum, içeri girme telaşımıyla kapıyı gereğinden fazla güç kullanarak açıyorum. Kapının üstündeki zil çaldığında kimse rahatsız olmuş gibi görünmüyor ama tezgâhın yanındaki dizüstü bilgisayarların üstünden iki hızlı bakış alıyorum.

Sonra da kendi işlerine bakmaya devam ederler.

"Oturun," diye sesleniyor sallanan kapının arkasından. Pencere camından arkada koşuşturan esmer kadını bir an için görebiliyorum.

Pencere kenarında bir masa ve şans eseri bir priz buldum. Dizüstü bilgisayarımın şarjı ödevimi yazmak için gereken saatlere yetmiyordu. Binamın elektriği kesildiğinde ve jeneratör devreye girmediğinde kütüphaneye gittim. Kapılardan dökülen aşırı kafeinli ve ertelemeci öğrenci sürüsü bana orada hiç şansım olmayacağını söyledi.

Ceketimin kapüşonuyla saçlarımı kuruladıktan sonra, önümüzdeki uzun geceye hazırlanmak için çantamı açıyorum. Bu kahve dükkânı yaşadığım yerden şehrin diğer ucunda ve Atterton Üniversitesi'nin kampüsünden genellikle sıcak bir şeyler içmek için seyahat ettiğimden daha uzakta olduğu için bu benim ilk ziyaretim. Ama burası nezih bir yer, eski tarz bir saklanma yeri havası var - parlak tepe ışıkları yerine lambalar, daha iyi günler görmüş aşınmış ahşap zeminler ve arka planda çalan caz.

Görünüşe göre, bu sırrı bilmeyen tek kişi benim. Küçük olmalarına rağmen her masa dolu. Çantalar yerde, dizüstü bilgisayarlar açık, LED beyaz ışıkların rahatsız edici parıltısı ekranları tarafından yarı gizlenmiş yüzlere yansıyor.

Kek ve kahve fincanlarıyla dolu küçük tabaklar masaları dolduruyor, öyle ki bu insanların sadece akşam için burada olmak yerine ikamet ettiklerini düşünmeye başlıyorum. Ya da personel tembellik yapıyor. Arkadaki kızdan başka kimseyi görmediğim için, durumun daha çok böyle olabileceğini düşünüyorum.

Dizüstü bilgisayarımı prize takmak için uzandığımda, "Fırtına aniden bastırdı." diye duyuyorum.

Arkamı döndüğümde altın sarısı ela gözlerin bana baktığını ve bir an için güneş ışığının yağmuru yendiğini düşündüren bir gülümsemeyle karşılaşıyorum. Ama gün batımı turuncusu taytlar esmer güzelliği ele veriyor ve geçen yazki bir partinin görüntüleri gözümün önüne geliyor.

Neden yüzük parmağına baktığımdan emin değilim. *Alışkanlık sanırım.*

Bir ya da on kez oyuncu olarak adlandırıldım, ancak şimdiye kadar sadece bir ilişkiyi parçalamak için yola çıktım.

Onun.

Acaba işe yaradı mı? "Merhaba" dedim.

Gülümsemesi genişler. "Merhaba." Pencereden dışarı baktığında, onu incelemek için hızlı bir şansım oldu. *Tekrar.*

Onu son gördüğümde bu yana bir yıl geçmedi, hatta beş ay bile olmadı ama biraz farklı görünüyor. Burada çalıştığını gösteren küçük yeşil önlüğü dışında, ipleri bir ara keşfetmek isteyeceğim kıvrımlı küçük bir belin etrafına sıkıca sarılmış ve saçları daha uzun ve daha açık renkli teller birbirine karışmış.

Yüksek elmacık kemikleri o güzel ela gözlerini ve uzun kirpiklerini öne çıkarıyor ama dışarıdaki havayı incelerken dudaklarının doğal pembe büzülüğü dikkatimi çekiyor. Çoğu kız vişne parlaticısını seçer ama onun ağzı mat. Tadının nasıl olduğunu merak ediyorum.

Kadife yerine siyah süet bir etek ve benim partimde giydiği botların aynısı. Ama hissettiğim fark bu değil. Tam olarak ne olduğunu anlayamıyorum.

Bana dönüp bakıyor. "Fırtınanın aniden çıktığını söylüyordum."

"Hava durumu uygulaması bunu öngörmüştü ama kimse Aralık ayında böyle bir yaz fırtınası beklemiyor."

"Yanında kar olmadan olmaz ama elliler bizi oraya götürmez. Ve teknik olarak, o zaman bu bir kış fırtınası olur."

"Kardan nefret ederim."

Gülümsemesi de gözleri kadar parlak. "O kadar da umurumda değil."

"Öyle mi?" Bu sefer sırtıyorum. "Karın nesini bu kadar önemsemiyorsun?"

Davet edilmeden karşımdaki koltuğa oturdu. Bu yönünü seviyorum. Sanki bir sırrı açıklıyormuş gibi öne doğru eğilerek, "Bence daha çok çağrıştırdığı imgeler. Kükreyen bir ateşin yanında Baileys Irish Cream sıcak çikolata. Dışarıda kar yağarken büyük, rahat bir sandalyeye kıvrılıp kitap okumak. Noel sabahı ve ağacın altında hediyeler."

"Kulağa mükemmel geliyor."

"Benim için de." Ayağa kalkıyor. "Size içecek ve yiyecek bir şeyler getireyim mi?"

Tezgâhın altındaki vitrine doğru bakıyorum. Hiçbir şey ilgimi çekmiyor, bu yüzden duvardaki kara tahta menüye bakıyorum. "Bugünkü çorbanız ne?"

"Domatesli fesleğen. Gerçekten çok iyi ve ızgara peynirle daha da iyi oluyor." Saçının bir kısmını kulağının arkasına iterek yeşil önlüğüne iliştirilmiş isim etiketini ortaya çıkarıyor.

"Nasıl satış yapılacağını biliyorsun," diyorum, onu ilk gördüğümde hiç anlamadığım ismine iyice bakarak. "Hikaye. Bu bir-"

"Eşsiz. Tuhaf. Garip isim. Bunu her zaman duyuyorum." Omuz silkiyor ve kendi kendine gülüyor. "Annemi de aynı şekilde tanımlıyor olabilirim."

Gözlerimiz birbirine kilitlendi ve ben "Güzel. Ben de güzel diyecektim."

"Ah." Saniyeler önce tutunduğu soğukkanlılığın bir kısmını kaybediyor gibi görünüyor. *Ah, lanet olsun.* Yüzü kızarıyor ve ben de işimin bittiğini anlıyorum. "Bunu söylemen çok hoş. Teşekkür ederim."

"Rica ederim, Öykü." "Şimdi
eskitmeye kalkma." *Tanrım,
eskitmeyi çok isterdim.*

Kahkahaları etrafımızda dans ediyor, ikimizin de yüzünde gülümsemeler bırakıyor. Son derece nefes kesici. "Senin adın ne?" diye soruyor.

"Hikaye mi?" Adamın biri kafenin karşısından ona sesleniyor ve dikkatini ona yönlendiriyor.

"Hemen geliyorum Lou." Bana dönüyor ama başparmağını omzunun üzerinden geçiriyor. "Louis. Finallerde ele avuca sığmaz." Önlüğünden bir kalem ve defter çıkararak, "Çorba ve sandviç?" diye soruyor.

"Nasıl karşı koyabilirim?"

"İyi seçim." Göz kırparak uzaklaşıyor ama geri dönüyor. "Ve içmek için?"

"Kahve. Sade iyidir."

Siparişimin karşılığında bir gülümseme beklemiyorum ama yine de bir tane alıyorum. Ona hayran olmak kolay. *Güzel, adı gibi.* Özel bir şey değil,

Ama onu bu kadar çekici kılan, yüz hatlarının yüzünün kalp şekliyle birlikte çalışması. Kalemıyla masama vuruyor. "Geri geleceğim."

"Umarım öyledir."

Hâlâ bana bakarak geri çekiliyor ama sonra başka bir müşterinin sandalyesine çarpıyor. "Ah, özür dilerim."

Adamın ona tahammülü yok ve nefesinin altında öyle bir homurdanıyor ki, suratına bir yumruk atarak ona biraz terbiye öğretmek istiyorum. Yine de bu sefer boş veriyorum ve neden burada olduğuma geri dönüyorum.

"Ben buradayım," diyor Story masanın yanında. "Ne?"

Etkili olması için boştaki elini bardağın altına sokuyor. "Kahven."

"Ah, şu." Boynumun yan tarafını ovuyorum. "Doğru. Kahve."

Kahveyi bırakıp, "Sana gizlice yaklaşmak istememiştim." diyor.

"Bazen hayat bunu yapar."

"Hiç beklemediğin bir anda," diyoruz hep bir ağızdan ve sonra kahkahalara boğuluyoruz.

Bir elini karşılarındaki sandalyeye koyuyor ve bir süre daha kalmayı planlıyormuş gibi başını öne eğiyor. Buna üzüleceğimi söyleyemem. Bu lanet kâğıt üzerinde çalışmaktansa onunla vakit geçirmeyi tercih ederim. "Bu alıntıyı her zaman kullanıyorum ve kimse neden bahsettiğimi anlamıyor," diyor.

"Belki de filmi izleyen sadece ikimizdik?"

"Olabilir." Gözleri genişliyor ve yakındaki bir lambanın ışığını yakalıyor. "Pantheon'da izlediğimde salonda sadece bir kişi daha *vardı*."

"Saat iki gösterisi mi?"

"Evet," diye yanıtlıyor, gülümsemesi her saniye daha da artıyor. "Sadece bir gün oynadığını biliyor muydun?"

Parmaklarımı şıklatıp işaret ediyorum. "Turşulu kız mı?"

Sessizleşip etrafına bakmadan önce bir kahkaha patlatıyor. Kimse Story'ye kötü kötü bakmaya cesaret edemiyor. Öte yandan ben, üç tane yedim. Sadece kıskanıyorlar.

"Benim kirli küçük sırlarımdan birini bildiğin için sana bir sır borçluymuşum gibi hissediyorum."

"Film sırasında turşu yiyen tek kişinin sen olmadığına dair güçlü şüphelerim var."

"Doğru. Kavanozu tezgahın üzerinde tutuyorlar. Oh, kahretsin!" Dükkânı hızla geçip arka tarafa doğru ilerliyor. "Kahretsin!" Sesi ön taraftaki masama kadar ulaşıyor.

Yardım teklif etsem mi diye düşünmeye başlıyorum ama tam ayağa kalkmışken kapıyı itiyor ve elinde bir tabakla bana doğru geliyor. "Her şey yolunda mı?" diye soruyorum.

"Her şey yolunda. Izgarada ateşe çok yakın bıraktığım için bir ızgara peyniri paramparça ettim." Tabağı, üstünde dengede duran bir kâseyle birlikte yere bırakıyor. "Neyse ki o benim yemeğimdi, senin değil."

Tabağa ve sonra tekrar ona bakarak, "Paylaşabilir miyiz?" diye teklif ediyorum. Tekrar diğer sandalyeyi işaret ediyorum, kâğıdım şimdi ateşin yanında, onu görmezden geldiğim için beni yüzüstü bırakmaya hazır bir şekilde duruyor.

"Hayır, o senin."

"Benim için fark etmez." Kesilmiş sandviçin yarısını alıp çorbaya batırıyorum. "Şef tavsiye etti." Bir ısırık alıyorum, kremalı çorbanın peynirli ekmekle kaynaşmasına izin veriyorum. Uzun zamandır ızgara peynir yememiştim. Ne kadar güzel olduklarını unutmuşum. Yağmurun serinliği geçti ama çorba ve sandviç içimi ısıtıyor. "Gerçekten çok güzel."

Eliyle karnını kapatıyor ve sanki başkaları kulak misafiri oluyormuş gibi etrafına bakınıyor. "Karnım gurulduyor."

Tabağı ona yaklaştırıyorum. "Diğer yarısını da al."

"I-"

"Israr ediyorum."

Tartışmak için başını sallıyor ve sonra oturuyor. "Madem ısrar ediyorsun." Diğer yarısını alıp bir köşesini çorbaya daldırıyor, sonra da büyük bir ısırik alıyor. "Kahve dükkânı hakkında az bilinen bir gerçek. Bu yemeği sadece fırtınalı günlerde yaparız. Menüde kalması için yönetime yalvardım ama sahibi canımız çektiği için bu kadar lezzetli olduğunda ısrar ediyor."

"Yokluk, midenin daha da büyümesini sağlar."

"Onun gibi bir şey." Bir ısırik daha alıyor ve diğer müşterileri izliyor. Herkes onun benimle mola vermesini umursamayacak kadar işlerine dalmış durumda.

Yarımlarımızı bitirdiğimizde, kaseyi masanın benim tarafıma taşıyor. "Atıştırmalık için teşekkür ederim. Şimdi çorbanı iç." Ayağa kalkarak, "İşe dönmem gerek" diye ekledi.

Dizüstü bilgisayarına bakarak, "Sanırım ben de yapmalıyım" diyorum.

"Sizi yalnız bırakayım." Geri çekiliyor ve ekliyor, "Paylaştığın için teşekkürler.

Yemekler benden."

Beynimi dolduran görüntülerden tamamen farklı bir şey kastettiğinden eminim. Çorbayı bitirdim, sonra da ödevime başladım. Profesör beni F ile tehdit ettiğinde çizgiyi aşmıştı. Bazı dersleri atlamış ve birkaç ödevi unutmuşsam ne olmuş yani? Sınavlarda başarılı oldum ve bu ödevi bitirdiğimde altın değerinde olacağım.

Keşke daha ilginç bir şey dikkatimi çekmeseydi. Onu dükkânın içinde çırpınırken izlerken, partinin aksine, koyu renkli kıyafetlerine rağmen burada hiç de uyum sağlamadığını fark ediyorum.

Hayır, Story sadece okumak istediğim bir kitap.

Ama hafızam beni yanıltmıyorsa, ki her zaman yanıltır, Ağustos ayında bir erkek arkadaşı vardı.

Sikeyim.

Troy Hogan.

O ve ben adil payımızdan daha fazla karşılaştık. Hiçbiri onun için iyi gitmedi. Mesele şu ki, Story hiç katılmadı. *Kırıldılar mı?*

Yukarı mı?

Bana baktığını fark edince sırttım. Tezgâhın arkasından sanki onu yakalamamışım gibi gülümsüyor ve bana bakmaya devam ediyor. Üzerimdeki ela gözleri umursamıyorum ama onu çözemiyorum.

Lou karakteri onu tekrar çağırdığında, onu kontrol ettim. Beş-üç. En fazla beş-dört. Saçları sırtının ortasını öpüyor. Kıyafetlerinin ağır kumaşından bile harika bir vücudu olduğunu söyleyebilirim. Kıvrımlarını saklayacak bir kız gibi görünmüyor. Sadece sevdiği şeyi giyecek özgüvene sahip.

Yanımdan geçerken bir bardak su bıraktı ve boş tabakla kâseyi silip süpürdü. Kahveyi unutmuştum, çünkü sadece mekandan atılmamak için sipariş etmişim. Soğumuş olmasına rağmen bir yudum alıyorum. Gerçekten odaklanmam gerekiyor ve belki kafein yardımcı olabilir.

Kulaklıklarımı takıyorum, bir beyaz gürültü parçası açıyorum ve araştırmama kaldığım yerden devam ediyorum. Ne kadar süredir çalıştığımın emin değilim ama esnemek için doğrulduğumda mekanın yarısının boşaldığını fark ediyorum.

Story tezgahıdan atladı ve elinde bir sürahiyle geldi. Bardağımı doldururken, "Adını hiç öğrenemedim." dedi.

Geçtiğimiz beş ay boyunca bu kızı düşündüm ve ona ne olduğunu merak ettim. Hogan'ı görürdüm ve onun dayak kamyonundan çıkmasını beklerdim. Bu hiç olmadı. Ama işte burada, sanki daha büyük bir şey elini oynamış ve biz de turnayı gözünden vurmuşuz gibi. Elimizi uzattım. "Cooper."

Elini benimkinin içine sokuyor ve tokalaştığımızda, "Tanıştığımıza memnun oldum, Cooper" diyor.

"O zevk bana ait." Ellerimiz birbirinden ayrıldı. Lafı dolandırmayı hiç sevmediğim için, "Biriyle görüşüyor musun?" diye sordum.

Best I Ever Had'i okumaya devam etmek için [Buraya Tıklayın](#).

Şimdi e-kitap, ciltsiz kitap ve sesli kitap olarak mevcut.

TEŞEKKÜRLER

Sen harikası.

Okuyucularıma çok değer veriyorum. Bir sonraki kitabınızı okumak istediğinizde milyonlarca seçeneğiniz olduğunu biliyorum. Benimkini seçtiğiniz için teşekkür ederim. Teşekkür ederim! XO, Suzie

Jenny Sims, Editing4Indies'de Metin
Düzenleme Kristen Johnson, Düzeltmen
Michele Ficht, Beta Okuyucu,
Andrea Johnston, Beta Okuyucu
Kapak Tasarımı: RBA Designs
Fotoğrafçı: Christian Oita
Destek: Adriana, Kerri ve Dani

Ekibim gerçekten en iyisi. Her birinize ne kadar teşekkür etsem azdır. Bana olan desteğiniz ve sabrınız fark edildi ve çok takdir edildi. Sizi seviyorum ve size sonsuz değer veriyorum,

Suzie

Dünyama - aileme her zaman sevgiler <3

BENİ TAKİP EDİN

Yazılarını ve daha fazlasını takip etmek için S.L. Scott'ın web sitesini ziyaret edin:

www.slscottauthor.com

Tüm yayıncılık maceraları, ücretsiz kitaplar, eşantyonlar, hırsızlıklar ve daha fazlası hakkında bülten almak için:

<https://geni.us/intheknow>

Beni TikTok'ta takip edin: <https://geni.us/SLTikTok>

IG'de takip edin: <https://geni.us/IGSLS>

Bookbub'da takip edin: <https://geni.us/SLScottBB>

HIVE Social'da buzz'a göz atın: @slscott

İletişim Botu:
@cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirigillersohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Not:

PDFlerin paylaşımıyla ilgili bir sorunuz yok. Ama lütfen, hiçbir katkınızın olmadığı işlerde, TÜM PDFleri bizimle eş zamanlı paylaşarak emeğimizi hiçe saymayın. Sizin tek tıkla yaptığınız her paylaşım bizim emek harcadığımız saatler/günler demek.